உ

கணபதி துணை.

கொலைமறுத்தல்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரம்பரை

யாழ்ப்பாணம்-மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்க

மாணாக்கர் பார்வை.

சென்னை

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

கணபதி துணை.

கொலைமறுத்தல்

மூலமும் உரையும்.

இன்ப மாய தருதிடை யோங்கவுந்
துன்ப மாயது தூரத்து ணீங்கவு
முன்ப ராபரன் மொய்குழ லோடணைந்
தன்பி னீன்றவோ ரானையைப் போற்றுவாம்.

இன்பமாயது இடையறாது ஓங்கவும்-என்பது. மனோரதமாகிய நன்மைகள் மேன்மேலும் உண்டாகவும்,—துன்பமாயது தூரத்துள் நீங்கவும். எ-து. தாபத்திரயங்களினாலே வரும் இடையூறுகள் தூரத்தின்கண்ணே நீங்கவும்,—முன் பராபரன் மொய்குழலோடு அணைந்து அன்பின் ஈன்ற ஓரானையைப் போற்றுவாம். எ-து. ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன் பராசத்தியோடுகூடி அன்புடனே பெற்றருளிய ஒப்பில்லாத விக்கினேசுரனாகிய யானையைத் துதிப்பாம். என்றவாறு.

துன்பந் தூரத்துணீங்க என்றதனால், தம்முடைய மனோவாக்குக் காயத்துத் தோன்றாமல் நீங்க என்றாரெனக் கொள்க. இன்பமாயதோங்கவும் துன்பமாயது நீங்கவும் என்றதனால் ஆனந்தப்பேறும் அஞ்ஞானத்திழப்பு மென்றுமாம்.

இதன்கருத்து. இந்நூல் செய்து முடியுமளவும் விக்கின நிவிர்த்தியுண்டாகவும், அதன்மேலும் உலகத்தின்கண்ணே குற்றந்தீர்ந்து விளங்கவும், வேண்டி விக்கினகர்த்தாவை வழிபட்டது.

திருமலிபூ மகனாதி யையவருமா
மொருபரமிச் சிறிய னேற்குந்
தருமிருதா டலைமிசைக்கொண் டஞ்சினர்தீக்
கறங்கொலைமை தள்ளிச் சார்தற்

கருமறையா கமநெறிச்சொற் பொருளமைத்திக்
கொலைமறுத்த லறஞ்சொன் மாண்பா
னிருமுணர்வி லேனுரையு நலந்தருமென்
றுளந்துணிந்தீண் டியம்பா நின்றேன்.

திருமலி பூமகனாதி ஐவருமாம் ஒருபரம் இச்சிறியனேற்கும் தரும் இருதாள் தலைமிசைக்கொண்டு. எ-து. அழகுநிறைந்த செந்தாமரை மலரினிடத்தே தோன்றிய பிரமா முதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களுந் தானேயாய் அவர்களையுங் கடந்து சர்வ வியாபியாய் வாக்குமனாதீதமாயிருக்கும் பரமசிவம் தன்னுடைய கருணையினாலே கரசரணாதி அவயவங்களையுடைய ஆசாரியமூர்த்தியாய் இப்பூமியின்கண்ணே எழுந்தருளிவந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறுமையுடையேற்கும் பிறவியாகிய கடலை நீந்தும்படி தெப்பமாகத் தந்தருளிய இரண்டு திருவடிகளையும் என் புன்றலைமேல்வைத்துக்கொண்டு அவைகளினது அருளினால்;—தீக்கு அஞ்சினர் கொலைமை தள்ளி அறஞ்சார்தற்கு. எ-து. நரகத்தில் வீழ்வதற்கு அஞ்சினவர்கள் கொலைத்தன்மையாகிய இடுக்கணை அப்பாற்படுத்தித் தருமத்தை அடையும்பொருட்டு,—அருமறை ஆகம நெறிச் சொற்பொருள் அமைத்து. எ-து. அருமையாகிய வேதாகமங்களிற் கொல்லாமைக்கு ஓதிய சத்தார்த்தங்கள் பொருந்தச்செய்து,—இக்கொலைமறுத்தல். எ-து. இந்தக் கொலைமறுத்தலாகிய நூலை,—அறஞ்சொல் மாண்பான் இரும் உணர்வு இலேன் உரையும் நலந்தரும் என்று உளந்துணிந்து ஈண்டு இயம்பா நின்றேன். எ-து. அறத்தின் பகுதியைக் கூறிய மாட்சிமையினாலே மிகுந்த அறிவின்மையனாகிய என்னுடைய புன்மொழியும் பெரியோரது சபையின்கண் நன்மையைத் தருமென்று மனசிலே துணிந்து இவ்விடத்து யானறிந்தமாத்திரஞ் சொல்லுகின்றேன். எ-று.

இ-து. கடவுள் வணக்கமும் முதனூலும் இந்நூலின் பெயரும் விடயபிரயோசனாதிகாரி சம்பந்தமும் அவையடக்கமுங் கூறியது.

தருமிருதாடலை மிசைக்கொண்டு என்பதனால், கடவுள் வணக்கமாயிற்று. அருமறை யாகமநெறி என்பதனால், முதனூலாயிற்று. இக்கொலைமறுத்தல் என்பதனால், நூற்பெயராயிற்று. இந்நூற்கு விடயமாவது கொல்லாமை. அது கொலைமைதள்ளி என்பதனாற்பெறப்பட்டது. பிரயோசனம் தருமப்பிராப்தி. அது அறஞ் சார்தற்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அதிகாரி நரகத்துக்கு அஞ்சினோன். அது அஞ்சினர் தீக்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. சம்பந்தமாவது சத்தார்த்தங்கள். அது சொற்பொருளமைத்து என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அறஞ்சொன் மாண்பா னென்னுரையு நலந்தரும் என்றவதனால், அவையடக்கம் பெறப்பட்டது. அஃது எங்ஙனமெனின், சத்தத்திலே எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணிக் குற்றங்கள் பொருந்தினும், அர்த்தத்தில் வேதாகம விருத்தமாயினும், முடிவின்கண் எவ்விதத்தாயினும் வேதாகம சித்தமாகிய கொல்லாமையைச் சாதித்தலின் பெரியோர் இகழாரென்று உரைத்தது. என்போலுமெனின்; திருவள்ளுவர் "பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த—நன்மை பயக்கு மெனின்." என்ற பிரமாணம் போலுமென்றறிக. (க)

மேல் இந்தச்சாத்திரம் விளங்குதற்கு ஒரு பீடிகாத்தம்பனங் கூறுகின்றார்.

எடுத்துளவெச் சமயிகளு முலகருஞ்சா
  ரோரவையி னிடையிற் றோன்று
முடுத்தனைச்சூழ் தரவிளங்கு மதியினுயர்
  சைவரைவந் தொருவன் றாழ்ந்தீண்
டடுத்தபல வுயிர்த்தோற்றத் துயர்வுதாழ்
  வருளுகென வவனைத் தேற்றித்
தடுத்தபுறச் சமயிகட்குத் தாமுறுத்தி
  நிறுத்துகின்றார் தம்பா லூற்றம்.

எடுத்துள எச்சமயிகளும் உலகரும் சார் ஓரவையினிடையில் தோன்றும் உடுத்தனைச் சூழ்தர விளங்கும் மதியின் உயர்சைவரை

வந்து ஒருவன் தாழ்ந்து. எ-து. வேதாகமங்களைக் கைக்கொள்ளும் சைவர் முதலாகிய உட்சமயிகளென்றும் அவைகளைக் கைக்கொள்ளாத உலோகாயதன் சமணன் பௌத்தன் முதலாகிய புறச்சமயிகளென்றும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பல சமயவாதிகளும் இக்காலங்களில் விரிவாகத் தோன்றிய கற்பனுசமயிகளும் இவர்களல்லாத லௌகிகருங் கூடியிருந்த ஒருபெரிய சபையின்கண்ணே நட்சத்திரகணங்கள் தன்னைச் சூழ நடுவே விளங்கும் பூரணசந்திரனைப்போலத் தோன்று நிற்கும் ஒரு சைவாசாரியரை ஒரு பக்குவியானவன் வந்து நமஸ்காரம்பண்ணி எழுந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று,—ஈண்டு அடுத்த பல உயிர்த்தோற்றத்து உயர்வு தாழ்வு அருளுகென. எ-து. இவ்வுலகின்கண்ணேயுள்ள நானாபேதமாகிய சீவயோனிகளில் ஒன்றுக்கொன்று அதிகமுந்தாழ்வுமாயிருக்குமோ எல்லாஞ் சமமாயிருக்குமோ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய,—அவனைத்தேற்றி. எ-து. அவனிருதயஞ் சம்மதிக்கும்படிக்கு வேதாகமங்களி லுள்ளபடியே கூறித் தெளிவிக்குமளவில்,—தடுத்த புறச்சமயிகட்கு உத்தரமுறுத்தித் தம்பால் ஊற்றம் நிறுத்துகின்றார். எ-து. அப்படி நீர்சொல்லுகிறது கூடாதென்று தடுத்துக்கூறிய புறச்சமயிகளுக்கு எதிருத்தரமும் உதாரணங்களும் அச்சபையினிருந்துள்ள ஆபாலபண்டிதராகிய சர்வ சனங்களுக்குஞ் சம்மதம் வரும்படியே யுக்தியுக்தமாக எடுத்துக்காட்டித் தம்மிடத்திலுண்டாகிய நிலைமையைத் தாபிக்கின்றார்.

இ-து. சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சைவசித்தாந்தம் அதிகமென்றும், அதில் உண்டாகிய வாக்கியம் வேதாகமசார மாகையால் அதுவே பிரமாணமென்றும் கூறியது. (உ)

இந்த உலகத்தின்கண்ணே யுண்டாகிய இருவகைத் தோற்றமும் அவற்றுளுயர்வுதாழ்வுகளுங் கூறுகின்றார்.

ஊற்றமிகுஞ் சராசரத்தூ ளுயர்ச்சிசரஞ்
சரத்துணரர் நரர்தம்முள்ளு

மேற்றமுந்தாழ்ச் சியுமுளபல் லுயிர்செகுத்துண்
டடலைவளர்த் திடுங்கீ ழ்ம்மேல்
சாற்றுமுயிர்க் கொலைபுரித றுயர்நெடுநோ
ளென்றுமுடன் ருன்பொய் யென்றுந்
தேற்றமிக்கேன் றுயிர்தமைவீட்டினு மவற்றி
னுயிர்புரக்குந் நீதி லோரே.

ஊற்றம் மிகும் சராசரத்துள் உயர்ச்சி சரம். எ-து. அறிவுடைமையை ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகவுடைய தாபரசங்கமங்களென்று சொல்லப்பட்ட இருவகைத்தோற்றத்தினுள் அறிவினுயர்ச்சியினாலே தாபரங்களினுஞ் சங்கமமே அதிகமென்று சொல்லப்படும்.—சரத்துள்நரர். எ-து. அச்சரங்களினுள்ளும் அறிவினுயர்ச்சியால் மனுஷரே அதிகமென்று சொல்லப்படுவர். ஆகாரம் நித்திரை மைதுனம் பயம் எல்லாச்சரங்களுக்குஞ் சமமாயிருக்க, மனுஷரை அதிகமென்றது எப்படியென்னில், அப்படி ஆகாராதி மிருகங்களுக்கு உண்டாயினும், அவற்றுள்ளும் மனுஷரிடத்தில் விசேடத்தன்மையுண்டு. அஃது எப்படியெனின், கார்த்தல்—புளித்தல்—துவர்த்தல்—உவர்த்தல்—கைத்தல்—தித்தித்தலாகிய அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுந் திவ்யாமுதமுமாகிய போசனங்கள் அறிந்து புசித்தலும், சிறக்க ஒப்பனைசெய்த தூங்குமஞ்சத்தின் கண்ணே நுண்ணிய பஞ்சிபெய்த மெத்தையின்மேல் தலையணை முதலாகிய கொட்டைகளும் பரப்பிச் சிறந்த பட்டுவிதானத்தின்கீழ் நித்திரைசெய்தலும், ஆலிங்கனமாதியாகிய அறுபத்துநாலு கரணங்களுடன் ஸ்திரீ கிரீடை பண்ணுதலும், மனோவிசாரத்தின் மிகுதியால் அச்சமடைந்த காலையினும் தேறி அதற்கேற்ற உபாயஞ்செய்து துயரம் நீக்கிக் கொள்ளுதலும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையால்; அவற்றுள்ளும் மனுஷர் அதிகமெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். "ஆறுசுவையோ டருந்துத னுண்பஞ் சணைதுயிறல்—கூறு கரண விதங்களின் மாதரைக்

கூடிடுதே—றேறி விசாரத்தி னுனச்ச நீங்குத றேறின் மண்மேல்—வேறு முயிர்க டமக்கின்மை யானரர் மேலென்பவே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க. இதுவன்றியும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையாகிய நாணுடைமையும் மனுஷருக்கு உளது. ஆதலினுலும் விசேடமெனக் கொள்க. இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "ஊணுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல—நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

நரர் தம்முள்ளும் எற்றமும் தாழ்ச்சியும் உள. எ-து. இங்ஙனம் உயர்ச்சி யென்று கூறப்பட்ட மனுஷருள்ளும் உயர்ந்தோர்களுந் தாழ்ந்தோர்களும் உண்டு. அங்ஙனமாயின், உயர்ந்தோர் யாவர் தாழ்ந்தோர் யாவரெனின்;—பல்லுயிர் செகுத்து உண்டு உடலை வளர்த்திடும் கீழ். எ-து. விவேகத்தையுடைய மனுஷராகத் தோன்றியும் மற்றுமுண்டாகிய பல வுயிர்களையுங் கொன்று அவைகளின் மாமிசத்தைப் புசித்துத் தமது மலவுடலை வளர்க்கா நிற்பர்கள் கீழோர். அம்மேல் சாற்றும் உயிர்க்கொலைபுரிதல் நெடுநாள் துயர் என்றும் உடல்தான் பொய்யென்றும் தேற்றம் மிக்கு என்று உயிர் தமை வீட்டினும் அவற்றின் உயிர்புரக்கும் தீது இலோரே. எ-து. அழகியமேலோராவார் உலகின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட யாதொரு சீவகொலையைப் பண்ணுமிடத்து அக்கொலைமையானது ஆன்மா நித்தியனுதலால் அநேககாலந் தொடர்ந்து துக்கத்தை விளைக்குமென்றும் இச்சரீர வாழ்க்கை அநித்தியம் இதனை நாங்காப்பதற்கு எண்ணுதல் நீர்க்குமிழிக்குப் பூண்கட்ட நினைத்தலையொக்கும் ஆதலின் இதனைக்குறித்து நம்மை நெடுநாள் வருத்துவதொரு சீவகொலையைப் பண்ண வொண்ணுதென்றும் அறிவினை மிகப்பொருந்தி ஒரு சீவனுலே தமக்குச் சரீர ஆனிவருமிடத்தும் அதினுடைய சரீரத்துக்கு ஒரு ஆனிபண்ணுமற்காக்குங் குற்றமற்றநல்லோர்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி—தின்னுயிர் நீக்கும் வினை." என்றும், காசி

காண்டம். "பிறரிடை யின்னாவி யற்றிடிற் றமக்குப் பிழைப்பற வெய்து மென்பதனை—யறிகுந ரறிஞ ராதலா லுயிர்க ளனைத்தையுந் தம்முயிர்போல—நெறியினிற் கருத லினியவா மைந்து புலனையு நெறியிலா வழியிற்—பொறியினிற் செலுத்தா தடக்கனன் குணர்ந்தோர் புலமையோ ரொழுக்கெனப் புகல்வார்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இதன்கண் தேற்றமிக்கென்பதனால், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி அறிவைப்பற்றி நின்றதெனக்கொள்க.

இ-து. சராசரபேதங்களின் மனுஷரே அதிகமென்றும், அவருள்ளுஞ் சீவகொலை பண்ணுதவர்களே உயர்ந்தோரென்றும் கூறியது. (௫)

மேற் சீவகொலைசெய்தமையால் வருந் தாழ்வேதென்றுகூறிய உலோகாயதனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் வாதிகள்வினு பாட்டிலே கூருமையின், கற்பனையேயெனின்; அப்படியன்று. இந்நூல் அவாய் நிலைப்பொருள். அஃதாவது வினுவினைக்காட்டுவதாகிய விடயம்மாத்திரம் கூறுவது. ஆதலின், விடையினுக்கு இசைந்த வினுவினை உரையின்கண் வருவித்ததெனக் கொள்க.

தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின்
புண்மைதொன் ஞறெரித்த வாற்றீ
டாயவொரோ வினைகளிகத் தினுமுறலாற்
பலபருந்தற் கங்கோ ரங்க
மேயுமதிற் பாயுமிதி லறிவுருவே
றிவண்புகலு முளதி யாமுங்
காயமிது கிடப்பமற்ரே ருடல்கனவிற்
றினம்புகலோர் காதை யன்றே.

கொலை தீயவினைத்தலை. எ-து. கொலையானது ஒருவன் செய்யுந் தீவினையாகிய ஒருருவிற்குத் தலையென்னப்படும். அஃது எத்தாலென்னில்; உயிர்களுக்கு இதஞ்செய்தலே புண்ணியமும் அகி

தஞ் செய்தலே பாவமும் என்று அறநூல்களெல்லாம் ஓதுதலின்; கொலைமைக்குமேம்பட்டபாவம் அதிகமின்மையின், கொலைமையே பாவத்துக்கெல்லாம் முதன்மையெனப்படும். ஆதலிற் கொல்லாமையே புண்ணியத்துக்கெல்லாம் முதன்மை யென்பதும் ஆயிற்று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்—பிறவினை யெல்லாந் தரும்." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். நல்லநினைப்பொழிய நாள்களி லாருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொழியச்—செல்வ வயற்கழனித் தென்றிரு வாரூர்புக்—கெல்லை மிதித்தடியே னென்றுகொ லெய்துவதே." அன்றியும், "கொன்று செய்த கொடுமையாற்பல சொல்லவே—நின்ற பாவவினைக டாம்பல நீங்கவே—சென்று சென்று தொழுமின் றேவர்பிரானிடங்—கன்றி னோடு பிடிசூழ் தண்கழுக் குன்றமே."என்றும், சிவஞானதீபம். "கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந்தானே கூறரிய மேலான ஞானமாகுங்—கொலையாதி யகன்றொழுகுந் தவங்கடாமே குற்றமில்லா நற்றவமென் றுரைக்குநூலுங்—கொலையாதி யகற்றிய நல்லறங்க டாமே குவலயத்தி லொப்பரிய வறங்க ளாகுங்—கொலையாதி யகன்றுபெருஞ் செல்வந் தானே கூறிலுயிர்க் கிதமான வாழ்வ தாமே." என்றும், சிதம்பரபுராணம். "வருணமெண் ணிலவுள்வேத மறையவ ருயர்ந்தோர் நீதி—யருளுமாச் சிரமந்தன்னிற் றுறந்தவ ரதிகரென்ப—பெருகிய வறத்திற் கொல்லாப் பேரறம் பெரிது நன்கு—தருபவ ரவருட் டக்க தேசிகர் தலைவ ராவார்."என்றும், இதிகாசம்."ஆனையடியி லடங்கா வடியில்லை—தானதுபோ னிற்கின்ற தன்மைதா—னூனுயிரைக்—கொல்லா வறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு—மெல்லா வறமு மிசைந்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. இங்ஙனம்—கொலைமையான் வரும் பாவமானது என்செய்யும்?

மேல்விடை. மாதுயர்தரும். எ-து. நெடுநாள் நீங்குதற்கு அரி தாகிய மகத்துவமுடைய துன்பத்தைத் தரும்.

மேல்வினா. இங்ஙனம் ஒருவன் கொலைசெய்தவுடனே அத னால் வருந் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கண்டிலேம்.

மேல்விடை. பின்பு. எ-து. இம்மையிற் சீவகொலைகளைப் பண் ணினவன் இம்மையிலே துன்பங்களை அனுபவியாவிடினும், சரீராந் தத்தில் நரகத்தையடைந்து மகா துயரங்களை அனுபவித்துப் பின் னும் நரகசேடத்தினாற் பூமியின்கண்ணேதோன்றி அந்தச்சேடபல மாகிய துக்கங்களையும் இவ்விடத்திலே அனுபவிப்பானென்பதே நிச்சயம். அது என்போலவெனின், ஒருவேளாண்மை செய்தவனு க்கு அதன் பலமானது காலாவதியிற் புசிப்புமாய் மேலைக்கு வித்து மானதுபோலவெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "மேலைக்கு வித்துமாகி விளைந்தவை யுணவுமாகி—ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்செயும் வினைக ளெல்லா—மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்கட் கெல்லா—மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமையோடே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. இம்மையிற்செய்த கொ லையானது சரீராந்தத்தில் வருத்துமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு வள்ளுவர். "உயிருடம்பி னீக்கிய ரென்பர் செயிருடம்பிற்—செல் லாத்தீ வாழ்க்கையவர்." அன்றியும், "கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்—செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று." என்றும், திருமந்திரம். "கொல்லிடு குத்தென்று கூறியமாக்களை— வல்லிடி காரர் வரிகயிற் றாற்கட்டிச்—செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை—நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே." என்றும், சிவதரு மோத்தரம். "உற்றிடுவருரைத்ததுய ரனைத்தினையுமுயிர்க்கிரக்க— மற்றுவதைத் தவைதம்மை யவலமென தவற்றானைத்—துற்றினரு மற்றுமுள கொலைபுரிந்த துரிசினரும்—பற்றுமிலர் படுந்துயர்க்குக் கடுந்தூதர் வலைப்பட்டே." என்றும், சிவஞானதீபம். "எவ்வுயிரும்

பராபரன் சந்நிதிய தாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன்கோயி—லெவ்வுயிரு மெம்முயிர்போ லென்று நோக்கி யிரங்காது கொன்றருந்து மிழிவி னோரை—வவ்வியம தூதருந் தண்டஞ்செய்து வல்லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து—வெவ்வியதீ யெழுநரகில் வீழ்த்தி மாறா வேதனைசெய் திடுவரென வோது நூலே." என்றும், இதிகாசம். "இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணாதே யெவ்வுயிரு—முன்னோவக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தா-மெந்நோவும்—பண்ணப் படுநரகிற் பாவிகளிற் பாவிகளென்—றெண்ணப் படுவா ரிசைந்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. நரகசேடமானது மறு சென்மத்தினுந் துக்கந்தருமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். கருவினு ளழிவன் முற்றிக் கழிந்துட னழிவன் காளைப்—பருவமுற் றழிவ னீகை பகர்ந்துபின் னுதவாப் பாவி—பெருவலை கண்ணி யாலும் பிடித்துயிர் வதைத்த பேதை—கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான் றிளைத்த கையன்." அன்றியும், "அவயவமனைத்துங் குன்றி யழிந்திடு மாக்கை யாரூன்—சுவையினை விரும்பியுண்ட துட்டர்கள் சோலை தன்னைத்—திவலைய திரைநீர் தேங்குந் திண்ணிய தீரந் தன்னை—யவமதியாலே சால வழித்திடு மற்பர் தாமும்." என்றும், நாலடியார். இரும்பார்க் குங் காலரா யேதிலார்க் காளாய்க்—கரும்பார் கழனியிற் சேர்வர்-சுரும்பார்க்குங்—காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலுங் குறும்பூழுங்—கூட்டுளாய்க் கொண்டு வைப்பார்." அன்றியும், "அக்கே போலங்கை யொழிய விரலழுகித்—துக்கத் தொழுநோ யெழுபவே-யக்கா—லலவனைக் காதலித்துக் கான்முறித்துத் தின்ற—பழவினை வந் தடைந் தக்கால்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படிக் கொலைத்தீமைகளைப் பண்ணினவன் சென்மாந்தரத்தில் நரகத்தைஅனுபவித்து நரகசேடத்தால் மறு சென்மத்தினுந் துன்பத்தை அனுபவிப்பனென்று துணிந்தது எதினால்?

மேல்விடை. தொன்னூல் தெரித்தவாற்று ஈடாய ஒரோவினைகள் இகத்தினும் உறலால் உண்மை. எ-து. ஒருவன் செய்த வலிய தீவினைகளானவை மறுமைக்கண் வந்து நரகத்தில் அழுத்துமாயினும் இம்மையிலும் வருத்துவதாகிய தம்முடைய வேகத்தைக் காட்டுமென்று மறைமொழி கூறுகையால் அவ்வுரையின்படியே மிகுத்த பாவத்தின் வேகமானது செய்தவுடனே ஒருத்தனை வருத்தக் காணுதலின் மறுமைக்கண் நரகத்தில் அழுத்துமென்பதே சத்தியம். வேகமாவது யாதெனில், விஷத்தை யுண்டானொருவனை அந்த விஷமானது வருத்திக்கொல்லுதலின்முன்பே நெடிவுதோன்றுதல் போலவும், நெருப்பினுற்சூடுண்டானொருவனுக்கு அதுபுண்ணுவதன்முன்பே எரிதல்போலவும், சிவத்துரோகாதி அதிபாதகமும் பிரமகத்தியாதி மகாபாதகமும் மறுமைக்கண் எரிவாய் நரகமாதிய நரகத்தில் அழுத்துதலின்முன்பே; இம்மையிற் செய்தவுடனே சித்தப்பிரமையாதி துக்கங்களும் பிரமகத்தியாதி துக்கங்களும் அடைதலெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சுந்தரமூர்த்திநாயனார்தேவாரம். "குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள்சூழ்ந்த களவெலாஞ்—செற்றொருவரைச் செய்த தீமைக ளிம்மையேவருந் திண்ணமே—மற்றொருவரைப் பற்றிலேன் மறவாதொழி மடநெஞ்சமே—புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம்பயந் தொழப் போதுமே."என்றும், சசிவர்ணபோதம். "மிக மேவிய புண்ணிய பாவமெனும் வினையின் பயன் வேறொரு காலமுறா—திகமே வருமென் பதனாலுளநோயெல்லா மிவனைச் செறவெய்தினவே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி இமைக்கண் ஒருபாவத்தைச் செய்தவன் சரீராந்தத்தில் நரகத்தை அனுபவிப்பானென்று நீர் சொல்லுகிறது கூடாது; அஃது எத்தாலென்னில், இவ்விடத்திற் பாவாதிகளைச்

செய்தவன் இறந்துபோகவும் அவனைத் தகனம்பண்ணிப்போடவும் காண்கையால்?

மேல்விடை. பலமருந்தற்கு அங்கு ஒரங்கம் எயும். எ-து. புண்ணியபாவங்களைப் பண்ணினவன் அவற்றினது பலன்களைச் சுவர்க்க நரகத்தின் கண்ணே அனுபவித்தற்குச் சரீராந்தத்திற் பாவப் பருவமானால் பூததேகமும் புண்ணியப்பருவமானால் பூதசாரதேகமும் யமதூதர் ஒருகணத்திலே உண்டு பண்ணுவார்கள். அந்தச்சரீரஞ் சுகதுக்கானுபவத்தைப் பொருந்தும்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அருந்துயர்க் குழியினுழ்வாராகமே பாவத்தாகும்—பொருந்திய பூதத்தாலே யிமைத்திடும் போதுதன்னுட்—புரிந்துவிண் புகுவாராகம் புண்ணியத்தாலே யாகும்—பொருந்திய பூதசாரத் தொருகணப் பொழுது தன்னில்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. ஒருவன் இம்மையிலே செய்த பாவத்துக்கு எதுவாய் மறுமையிலே ஒரு சரீரத்தை உண்டுபண்ணி நரகத்தில் வாதிப்பரென்பது எத்தினுக்கொக்குமென்னில்; குற்றஞ்செய்தவன்தப்பிப்போகக் குறுக்கே வந்தவனை வாய்மேல் அடித்தானென்பது போலும்; ஒருவன் பசிக்கு மற்றொருவன் உண்டானென்பதுபோலும்;இப்படி அனேகமாக உலகத்தின்கண்ணே சொல்லும் பரியாச வார்த்தைகளுக்கு ஒக்கும். இந்தச்சரீரஞ்செய்த பாவத்துக்கு அந்தச்சரீரம்வாதைப்படுமென்றீர். அதற்கும் இதற்குஞ் சம்பந்தம் ஏது?

மேல்விடை. அதிற்பாயும் இதில் அறிவு. எ-து. அந்தச் சரீரத்தின்கட் சென்று புகும் இந்தச்சரீரத்தினின்றும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏதுவாகிய இதாகிதங்களைப் பண்ணினவனுடைய அறிவு.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "திரணூறு செளுகைபோற் சீவன் றீண்டியே—வருமுரு வதனைமுன் னுடலை மாற்றிடுந்—தருமமே பருவமேற் சாரும் வானினைப் — பருவமேற் றீவினை நிரயம் பற்றுமே." என்பதனாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே மற்றொரு சரீரத்தின்கணுண்டாகிய அறிவுசென்று புகுமென்னுமிடத்துத் தருண பருவத்தை யிச்சித்துடைய ஒரு விருத்தன் ஒரு தருணபருவன் இறக்கக்கண்டவிடத்து அவனது சரீரத்திற் பாய்தல்வேண்டும். அஃதில்லாமையின், ஒரு சரீரத்தின் அறிவு மற்றொரு சரீரத்திற் புகுமென்றல் கூடாது.

மேல்விடை. இவண் வேறு உருப்புகலும் உளது. எ-து. இவ்விடத்தும் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுவாருமுண்டு.

மேல்வினா. அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இவ்விடத்து நாங்கண்டேயில்லை. அதுவும் அம்மி பறக்கக்கண்டேன் என்பதுபோலும் உலககற்பனை கதை.

மேல்விடை. யாமும் காயம் இது கிடப்ப மற்றோருடல் கனவில் தினம்புகல் ஓர் காதையன்றே. எ-து. அப்படிப் பரகாயப் பிரவேசம் பண்ணுதல் இப்பொழுது இவ்விடத்திற் காணாமையால் கற்பனைகதை யென்றாயாயினும், நாடோறும் யாமெல்லோருஞ் சொப்பனத்தின்கண்ணே இந்தத்தேகத்தைவிட்டு வேறொரு தேகத்திற் பாய்ந்து எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரித்தலால், ஒரு சரீரத்தின்கண் இருந்துள அறிவு மற்றொரு சரீரத்தின்கட் கன்மத்தாற் சென்று புகுமென்பதே உண்மையென் றறிவாயாக. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "பன்னக மண்ட சங்கள் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர்—துன்னுதோன் முட்டையாக்கை துறந்து செல்வதுவே போல—வுன்னிய வுயிர்க ளேல வுடல்விட்டு வானினூடு—மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவுமாபோல்." என்றும், திருமந்திரம். "நாக முடலுயிர் போலுநல் லண்டசம்—போகு நனவைக் கனவின் மறத்தல்போ—லாகு மரனருளாற்சென் றருவினைக்—கேகுமிடஞ்சென் றிருபய னுண்மையே." அன்றியும், "காயுங் கடும்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற்—சேயு

மிடஞ்சென் றுலவவும் வல்லது—ஓயுந் துயிற்போல வொன்றை விட் டங்கொன்றி—லேயு மவரென்ன வெய்திடுங் காயமே.'' என் றும், ''சொப்பனத் தியங்குகாயஞ் சூக்குமமதனுற் றுய்க்கு—நற் பயன் றுறக்கந் துன்ப நரகுபின் னனவைச் சார்த—லுற்பவ மிவைகணீங்கி யொன்றையு முணரா யாகி—நிற்பன சுழுத்தி மேல் வை நிகழ்வசங் காரம்போலும்.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. கொலைத்தீமையுடையார் நரகம் அனுபவிக்குமிடத்துத் தத்தம் பாவத்தளவிற்குத் தக அவ்விடத்துண்டாகிய ஒரு பூததேக த்தைப் பொருந்துவரென்று சாதித்தது. ()

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் உலோகாயதன் கூறுகின்றுன்.

சொப்பனத்தின்கண் வேறொரு சரீரம் வந்து பொருந்து மென்ற வார்த்தை பழுது. கனவிலே தோன்றுவதெல்லாம் நனவின் கட்கண்ட நினைவாகு மென்றவார்த்தைக்கு உத்தரங் கூறுகின்றுர்.

காதறரு முருவிதுவான் பறத்தலின்றுங்
கதற்கியல்பாய்க் காண்ட லானும்
போதுறைவோ னுதியர்கண் முகமாதி
கனவிலியாம் பொருந்தா தானு
மோதுநினை வலவுணர்வா ருயிர்க்குணமிவ்
வுடல்பிணத்தொன் றுணரக் காணேம்
வாதமுள திலையுறக்கத் துணர்வுணர்வ
துயிரெனக்கொண் மதித்தே சில்லோய்.

காதல் தரும் உரு இது வான்பறத்தல் இன்று ஆங்கு அதற்கு இயல்பாய்க் காண்டலானும் போதுறைவோன் ஆதியர்கள் முக மாதி கனவில் யாம் பொருந்தாதானும் ஓதும் நினைவு அல. எ-து. இவ்விடத்து நம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீரத்துக்கு ஒரு காலும் ஆகாயத்திற் பறக்குந்தன்மை யின்மையானும், கனவின்

கண்ணே தோன்றிய சரீரத்துக்கு ஆகாயத்திற் பறக்குதல் இயல்பாய்ப் புதுமையும் அதிசயமுந்தோன்றக் காண்டலினாலும், பிரமாவாதியாகிய தேவதைகளுக்கு உண்டாகிய பலமுக முதலிய உறுப்புக்கள் நமக்குக் கனவின்கண் உண்டாகாமையானும், சொப்பன தேகத்தை இச்சரீரத்தின்கண் கண்டு கேட்டிருந்தமையால் அந்த நினைவென்குதல் கூடாது. அதெப்படியென்னில், சொப்பனதேகம் பறக்கக்காண்கையாலும், இத்தேகத்துக்கு அஃதில்லாமையாலும், கண்டநினைவல்ல. அல்லது தேவதைகள் ஆகாயகமனம் பண்ணுவார்களென்று கதைகளிற்கேட்ட நினைவென்னில், புராணகாவியங்களில் பிரமாவாதி தேவதைகளுக்கு அநேக முகங்களும் அநேகங் கண்களும் அநேகங் கைகளும் உண்டென்று கேட்டிருக்கின்றோம். ஆகையால், அவ்வடிவமும் நமக்குச் சொப்பனத்தின்கட் பொருந்தல் வேண்டுமே. அஃது இல்லாமையால், கேட்ட நினைவுமல்ல; ஆதலிற் சொப்பனத்தின்கண் வேறொரு தேகம் வருமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம். "இவ்வுடல் கனவூ டெங்கு மியங்குருவலவன் றென்ப—ரவ்வுடல் பறத்த லாற்கண் டோனினை வல்லவாகு—மெவ்வழி யிமையோர் கேள்வி நினைவெனி லிந்திராதி—திவ்விய வுருக்கொளாமாற் றிகழ்ந்ததவ் வுருவே றென்னே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படிச் சொப்பனத்தின்கண் இவ்விடத்திற் காணாதன கண்டோமாயினும், அதுவும் இத்தேகத்தின் குணமல்லது வேறொரு தேகமென்பது கூடாது. ஆதலின், ஒரு தேகத்தின் குணம் மற்றொரு தேகத்தின்கட்சென்று பொருந்துவதேயில்லை. உண்டென்னில், ஒரு ரத்நத்தினது காந்தி மற்றொரு ரத்நத்திற் சென்று பொருந்தவேண்டும். அஃதின்மையால், இச்சரீராந்தத்தில் இதனுடைய குணமாகிய அறிவு வேறொருதேகத்திற் சென்று புகுவதுமில்லை.

மேல்விடை. உணர்வார் உயிர்க்குணம். எ-து. நீ ஒன்றின் குணம் ஒன்றிற்சென்று புகாதென்பது ஒக்கும். இங்ஙனமுண்டாகிய அறிவு இத்தேகத்தின் குணமன்று. இத்தேகத்தின் கட் கன்மவசத்தாற் பொருந்தியிருந்துள ஓரான்மாவினுடைய குணம்.

மேல்வினு. நீர் இங்ஙனம் இத்தேகத்தின்கண் இதற்கு அன்னியமாய் ஒரு சீவனுண்டென்பது கூடாது. அஃதேனெனில், இங்ஙனம் காணப்பட்டுள்ள பிருதிவி—அப்பு—தேயு—வாயு என்னும் இந்த நான்குபூதமும் நித்தியமாயுள்ளன. அவற்றுள் வாயு சலன குணத்தையுடையது ஆகையால் மற்றுள பூதங்கட்கு அதனோடு கலப்புண்டாகுதலின், இச்சரீராதிகள் தோன்றும். அப்படித்தோன்றினவென்பது எத்தாற்கண்டதென்னில்; மண் கடினமாயிருத்தல் போல, சரீரத்தில் என்புதோலாதிகள் கடினமாய் மலந்தடித்து வீழ்தலினாலும், சலம் நெகிழ்ந்து பதஞ்செய்தலின் இரத்தாதிகள் நெகிழ்ச்சியுடையனவாய்ச் சலம் வீழ்தலினாலும், நெருப்புச் சுட்டொன்றுவித்தலின் உதராக்கினி அன்னபானாதிகளைச் சுட்டொன்றுவித்துத் தொக்கின்கண் வெப்புத் தோற்றுதலினாலும், வாயுச் சலித்துத் திரட்டுதலின் இச்சரீரத்துக்கு ஓடுதலாதி சலனத்தைப் பண்ணி நாசியாதிகளின் இயங்கக் காணுதலினாலும், அந்தப் பூதக் கலப்பு இந்தச் சரீரமென்பது பிரத்தியட்சம். பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணும்பு மூன்றுங் கூடினவிடத்தில் ஒரு சிவப்புத் தோன்றுதல் போல, பூத சையோகத்தினல் முன்பில்லாத மனமுந்தோன்றும். இதுவன்றி, நீர் இந்தச் சரீரத்தில் ஒரு ஆன்மா உண்டென்னில், இப்படிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணவேண்டும். அப்படிக் காணப்படாமையின், ஆகாசத் தாமரைப் பூவும் முயற்கொம்பும் ஆமை மயிரும் மணலிற் றைலமும் உண்டென்பதையொக்கும். ஆதலின், ஆன்மா உண்டென்பதேயில்லை. இவ்விடத்துத் தோன்றும் உணர்வெல்லாம் தேககுணம்.

மேல்விடை. இவ்வுடல் பிணத்து ஒன்று உணரக்காணேம். எ-து. நீ இந்தத் தேகத்தின் குணம் அறிவென்னுமிடத்துப் பிணமான அவதரத்தில் தேகங் கிடக்கக் கண்டேம்-உணர்வு அங்ஙனங் கண்டிலேம். ஆதலின் உணர்வு தேகத்தின் குணமென்பதுகூடாது.

மேல்வினு. பிணமான சரீரத்தில் வாயு நீங்குதலால், அக்கினி அவியும். அப்பொழுது அறிவுங்கெடும். அவைகள் நீங்கியது எவ் விதத்தாற் கண்டதென்னில், பிணத்தினுசியிற் காற்றுங் கண்டிலேம். தொக்கில் வெப்பமுங் கண்டிலேம். ஆதலின், அவைகள் நீங்கியது உண்மை. நீங்குதலின், சரீரத்தின்கண் அறியாமையடையும்.

மேல்விடை. வாதம் உறக்கத்து உளது இலை உணர்வு உணர்வது உயிரெனக்கொள் மதித்தேசு இல்லோய். எ-து. நீ இங்ஙனம் பிணமானகாலையில் நீங்குமென்ற வாயு உறக்கத்தின்கண் நீங்காமேயிருக்கவும், அப்பொழுது தேகத்தின்கண்ணே பாம்பு ஏறிவருதலுஞ் சத்துருவருதலுஞ் சரீரம் அறியாமே கிடத்தலால், வாயு நீங்க அறிவுகெடுமென்பதுகூடாது. ஆதலிற் கன்மவசத்தால் "அவத்தைகடோறும் ஒடுங்கியும் உணர்ந்தும் வருவானேர் ஆன்மாஉளனென்று அறிவாய் ஞானப்பிரகாசமின்றி இருளடைந்த புத்தியினையுடையோய். எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "உடலின்வே றுயிரேனிந்த வுடலன்றோ வுணர்வ தென்னி—னுடல்சவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண் டோதா—னுடலினின் வாயுப்போனு லுணர்ச்சியின் றுடலுக் கென்னி—னுடலினில் வாயுப் போகா துறக்கத்து முணர்வ தின்றே." என்றும், சிவப்பிரகாசவெண்பா. "உடம்பு நீயல்லை யுறக்கத்தி லெல்லா—மடங்கப் பிணமாகையாலே—திடம்படவும்—வேறுதா னுண்டோ விடாதே யருந்துகின்ற—சோறுகாண் காயச் சுமை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. சொப்பனதேகம் இத்தேகத்துக்கு அன்னியமென்றும், இத்தேகங்களைக் கன்மவசத்தாற் பொருந்துவானோர் ஆன்மாவுளனென்றும், கூறியது.

இவ்வளவுஞ் சரீரமே ஆன்மாவென்னும் உலோகாயதனை மறுத்துச் சரீரத்துக்கு அன்னியமாய் ஒரு ஆன்மா உண்டென்றும், அவன் இம்மைக்கண் செய்த கொலைத்தோடத்தைச் சரீராந்தத்தில் வேறொரு தேகத்தைப் பொருந்தி நரகத்தில் அனுபவிப்பது உண்டென்றும், சாதித்தது. (ரு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல் ஏசுமதவாதி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் உலோகாயதன் கூறிய உரைபழுது. நீர் கூறியவற்றுள்ளும் சிறிது ஒக்கும் சிறிது ஒவ்வாது. யாதொக்கும் யாதொவ்வாதெனில், நீர் கொலையாற்பாவம் உண்டென்பது ஒக்கும். எல்லாக் கொலையாலும் பாவம் உண்டென்பது கூடாது. அஃது எங்ஙனமெனின், மனுஷரை மனுஷன் கொன்றால், கொன்றவன் நரகத்தழுந்துவான். அஃது உண்மை. மிருகாதிகளைக் கொன்றதனால் பாவம் உண்டென்பதில்லை. அஃதேனெனில், மிருகாதிகளை மனுஷருக்கு உபகாரமாகக் கர்த்தர் படைத்துக்கொடுத்தாரென்று எங்கள் சத்தியவேதத்தில் இருக்கின்றதென்றுகூறிய அவனுடைய உரையை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேசிறைமா னுடர்க்கெவையு மருளினுண்டைக்
  கீடமையென் செய்வாய் மாந்தர்க்
காசருள்வ தெனைவேங்கை யாதியச்சா
  திகளவர்சொற் கடங்கு மாறென்
காசடைந்திம் முறையுமோரோர் காற்றிரிவ
  தெனமுனஞ்செய் கருமந் தன்னாற்
பேசுமச ராதியுரு வுயிர்க ளூற
  லுண்மையுன்சொற் பிழையா மன்றே.

தேசு இறை மானுடர்க்கு எவையும் அருளின் உண்டு ஈக்கிடம் ஐ என் செய்வாய். எ-து. ஞானரூபியாகிய ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானாகில், மலத்தின்கண் ஈயால் உண்டாகிய நுண்ணிய புழுவும் மற்றும் பரமாணுவினும் நுண்ணிய செந்துக்களும் உனக்கென்ன பிரயோசனத்துக்கு வரும். அவைகள் அப்பிரயோசனமென்னில், கருத்தா ஞானமயனென்பது கூடாது.

இதற்குப் பிரமாணம்: ஏசுமத நிராகரணம். "அறிகிலை நரர்க்காய்வேண்டி யளித்தனன் மிருகமாதி—யிறையவ னென்று யோரீயின்றிட மலமீ தருஞ்—சிறுபுழு விரையு றூதென் செய்குவையதனை நோக்க—வறிவரு நுணியதேகி யனந்தநீ யவையென் செய்வாய்." என்பதனாற் காண்க.

வாதியுத்தரம். சீவன்களிலே சிறியவைகளெல்லாம் பெரியவைக்கு இரையாய் ஒன்றுக்கொன்று வேண்டியிருத்தலின், எவையும் பாரம்பரியத்தில் மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்ததே.

மேல்விடை. வேங்கையாதி மாந்தர்க்கு ஆசு அருள்வது எனை. எ-து. மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்த மிருகவர்க்கத்துள் சிங்கம்—புலி—யானை—கரடி—பாம்பு—தேள் முதலியவைகள் மனுஷருக்கு இகப்பிரயோசனத்துக்கு வாராமல் வருத்துதலுங் கொல்லுதலுஞ் செய்தலால் உபகாரமாகப் படைத்ததென்பது கூடாது.

மேல்வாதி யுத்தரம். கருத்தா ஆதியிலே ஒரு மனுஷனைப் படைத்து மிருகாதிகளும் அவனுக்கு அடங்குவனவாகப் பண்ணி இன்னபடி நடவென்று ஒரு புத்தியுங்கூற; அவன் அந்தப் புத்தியின் வழி நடவாமல் தவறுசெய்தலால், மிருகாதிகள் உனக்கு அடங்காமற் போகவென்று சபித்தலின், அவனுக்கும் அவனது சந்ததியாகிய மனுஷருக்கும் மிருகாதிகள் அடங்காமற்போயின.

மேல்விடை. அச்சாதிகள் அவர்சொற்கு அடங்குமாறு என். எ-து. அங்ஙனம் சாபத்தால் மிருகாதிகள் அடங்காவிடின் ஆடு மாடு எருமை பன்றி நாய் கோழி முதலிய சில சீவன்கள் மனுஷரு க்கு அடங்குதலால் சபித்தது பொய்யாம். சாபந்தவறிற்றெனின், கருத்தா அசத்தனும். ஆதலிற் சபித்ததேயில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஏசுமத நிராகரணம். "வாய்திறந்தலறும் வேங்கை வல்விட முமிழ்பாம்பாதி—நேயமற் றெவர் கூற்றுய நிகழ் வதெ னுலகத்தந்நாட்—டேயவ னுதிக் கோதுஞ் சொன்னெறி யடங் கா தென்னி—னுயகோ வாதிமாந்தர்க் கடங்கிய விதமென் கொல் லோ." என்பதனுற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அங்ஙனஞ் சாபந் தவறிற்றென்பதில்லை மனுஷருக்குப் புலியாதிகள் அடங்காமலும் மாடு முதலிய அடங்க வுங் கருத்தாவினது சாபமே.

மேல்விடை. இம்முறையும் காசு அடைந்து ஓரோர் கால் திரி வது எனை. எ-து. நீ இங்ஙனங் கூறிய முறைமையும் பழுதுடைத் தாக, ஒருகாலத்திற் பாம்பு முதலியன ஒருவனுக்கு அடங்குதலினு லும் பசு முதலியன ஒருவனைக் கொல்லுதலினுலும் அதுவுங் கூடாது. ஆதலின், மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்ததே யில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஏசுமத நிராகரணம். "சொல்லினனவர்க் கச்சாதி யடங்கவுந் துயரஞ் செய்தே—கொல்லமற்றையவ மீச னென் றிடிற் கொடுநா காதி—நல்லவாவோரோர் காலத் தடங் கலா னவிலச்சாதி—யல்லல்செய் திடலாற் றீயோ யறைந்த சொற் பழுதே யாகும்." என்பதனுற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அங்ஙனமாயில், கருத்தா பட்சபாதி யாம்; சர்வ சீவன்களையும் ஒரு படித்தின்றி ஊர்த்த யோனியாக வுந் திரியக்குயோனியாகவும் படைத்தமையால்.

மேல்விடை. உயிர்கள் முனஞ்செய் கருமந்தன்னால் பேசும் அசராதி உரு உறல் உண்மை உன்சொல் பிழையாம் அன்றே. எ-து. ஆன்மாக்களெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் அநாதி சென் மாந்தரங்களிற் செய்த இதாகிதங்களினுண்டாகிய புண்ணிய பாவ த்தினாலே இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சராசர வடிவங்களைப்பொரு ந்துதல் சத்தியம். ஆதலின், உன்னுடைய வேதம் சத்தியவேத மாகாது அசத்தியவேதமாயிற்று. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழு வாய் மரமாகிப்-பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்-கல் லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்—வல்லசுர ராகி முனிவ ராய்த் தேவராய்ச்—செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து— வெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ-து. ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானென்பது அசத்தியமென்றும், ஆன்மாக்கள் கன்மத் தால் நானாரூபம் பெற்றது சத்தியமென்றும் கூறியது. (சு)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி வாமி கூறு கின்றான்.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களெல்லாம் கன்மவசத்தினாலே சராசர வடிவம் அடைந்தார்களென்றும், கொலையினாற் பாவம் உண்டென் றும், கூறியது ஒக்கும். ஏசுமதவாதி கூறிய உரைபழுது. கொலையி னாலே பாவம் உண்டாயினும், சிறிதிடத்து உண்டு. சிறிதிடத்து இல்லை. அதுவும் மேலே உம்முடைய வசனத்தினாலே தானே அறிவிக்கின்றேன். நீர் இப்பொழுது இந்த ஒருவினாவிற்கு உத்த ரம் கூறல்வேண்டும். அஃது யாதெனில், சராசரங்களெல்லாம் சீவனென்றீர். அவற்றுள் அசரமாகிய மரமுதலிய சீவன்களை நீர் கொன்று அருந்துகின்றீர். அவற்றினால் உமக்குத் தோஷமில்லா தது என்னை. கூறும் என்ன, மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பிழையுறுதல் சிறிதசரக் கொலையதனாற்
சரக்கொலையிற் பெருகா திங்ங
னிழிவுதரும் பருவமடை தலினூற்கீ
ராதியைந்து மீயுந் தூய
வழகியவா னானயின்றோன் கீழெனமே
லாவர்குறைந் தடைபா வத்தான்
முழுமலப்பன் றியையருந்தும் புலையர்பன்றிக்
குறும்பருவ முறையி னாமால்.

அசரக்கொலையதனால் பிழையுறுதல் சரக்கொலையில் பெருகாது சிறிது. எ-து. சராசரமெல்லாம் சீவனாதலில் அசரக்கொலையினாலும் பாவம் உண்டென்பது நிச்சயம். பாவம் உண்டாயினும்; சரக்கொலையிற் பாவம்போல மிகுதியில்லை. கிஞ்சித் பாவம்.

மேல்வினா. சீவன்களெல்லாம் சமமாயிருக்க அசர சீவகொலையிற் பாவங் குறைந்திருப்பானேன்?

மேல்விடை. இழிவுதரும் பருவம் அடைதலினால் இங்ஙன். எ-து. அந்த அசரசீவிகள் இங்ஙனங் கூறப்பட்ட எழுவகைத் தோற்றத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய வாதலினால், பாவங் கொஞ்சமே.

மேல்வினா. அப்படிப் பருவத்தினது உயர்ச்சி தாழ்ச்சியாற் பாவம் ஏறிக் குறைந்திருப்பதற்குத் திட்டாந்தம் யாது?

மேல்விடை. கீர் ஆதி ஐந்தும் ஈயும் தூய அழகிய ஆன் ஊன் அயின்றோன் கீழென மேலாவர் குறைந்து அடை பாவத்தால் முழுமலப் பன்றியை அருந்தும் புலையர். எ-து. பால்—தயிர்—நெய்—கோசலம்—கோமய மென்னும் பஞ்சகவ்வியங்களையும் உலகின்கண் வழங்காநிற்கும் நிர்மலதேகியென்னுஞ் சிறப்பினையுடைய பசுவினது மாமிசத்தைப் புசித்தோன் தாழ்ந்தகுலமாக, அவனினும் உயர்ந்தகுலமென்று சொல்லப்படாநிற்பர்கள் முழுமலதேகியாகிய

பன்றி மாமிசத்தைப் புசியாநிற்குஞ் சண்டாளர். பன்றிக் கொலையாற் பாவங்குறைதலின்.

மேல்வினா. பன்றியிற் பாவங் குறையவேண்டியதென்?

மேல்விடை. பன்றிக்கு உறும்பருவமுறைமின் ஆமால். எ-து. பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடையதாகையாலெனக் கொள்க. எ-று.

பசு பஞ்சகவ்வியங்களையும் வழங்கும் நிர்மலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருநாவுக்கரசுநாயனார்தேவாரம். "ஆவினி லைந்து மமர்ந்தாய் நீயே யளவில் பெருமை யுடையாய் நீயே—பூவினி னாற்றமாய் நின்றாய் நீயே போர்க்கோலங் கொண்டெயி லெய்தாய் நீயே—நாவி னடுவுரையாய் நின்றாய் நீயே நண்ணி யடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே—தேவ ரறியாத தேவ னீயே திருவையா றகலாத செம்பொற்சோதீ." என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். "மாவையு ரித்ததள்கொண் டங்க மணிந்தவனை வஞ்சம னத்தினையு நெஞ்சணு காதவனை—மூவரு ருத்தனதா மூலமுதற் கருவை மூசிடுமால் விடையின் பாகனை யாகமுறப்—பாவகமின்றி மெய்யே பற்றுமவர்க்கமுதைப் பானறு நெய்தயிரைந் தாடுப ரம்பரனைக்—காவலெ னக்கிறையென் றெய்துவ தென்றுகொலோ கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காளையையே." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "இங்கு மின்சுவை யீயுமி றைஞ்சுவார்க்—கங்கு மின்ப மடைகைக்குங் காரணம்—பொங்கு தண்புன லுண்டுபுற் றின்றுநன்—மங்கலந்தருங் கோவெனும் வான்பொருள்." என்றும், சிவஞானதீபம். "பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சுரபி புகலிலதன் கோமயத்திற் கூவிளந்தா னுளவா—மற்புதமாந் திருமகளவ் வில்வமதிற் பொருந்து மகிலாரம் பளிதமத னளையதனி னுளவாங்—கற்பமருஞ் சுராமுத நவநீதத் துதிக்குங் கதிருடனே செந்நெலதன் பாலதனிற் றோன்றுஞ்—சொற்பயில்குங் குலியமறை யுற்பலநீ ரதனிற் றோன்றியிடும் ரோசனையு மதனுதாத் துதிக்கும்." என்றும், காசி

காண்டம். "ஆன்குளப் படியிற் றோன்று மருந்துக டோயப் பெற்ற—வூன்பயி லியாக்கை கங்கை தோய்ந்ததா மருப்பினுச்சி—வான்புனற் கடவுட் பேரியா றிருக்கும்வா ணிலவு காலுங்—கூன்பிறை முடித்த செல்வி கொம்பிடை வதியு மாதோ." என்றும், பெரியபுராணம். "சீலமுடைய கோக்குலங்கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்—காலமுழுது முலகனைத்துங் காக்குமுதற் காரணராகு—நீலகண்டர் செய்யசடை நிருத்தர் சாத்து நீறுதரு—மூலமவதா ரஞ்செய்யு மூர்த்த மென்றான் முடிவென்னோ." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பன்றி முழுமலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம்: "எருத மேட்டுக் கிரண்டு துலையிட்டாற்போற்—பேறாயே னங்கோழிப் பேரிட்டு-மாறாத—புன்மக்கள் வாயிற் புலையர் மலமிறைக்க—நன்மக்கள் கண்டு நகும்." என்றும், "பன்றி துன்மல முண்டா லென்பரந்துறு துடலமெங்கு—மென்றிருந் தனையோ பேதா யிளைத்தது பருக்குமாறே—னன்றியு நோய னாலை பத்திய மடையக் கண்டு—முன்றனா ளுணராய் நாளு முண்டனை மலமீ துண்மை" என்றும், "அசுத்தமாமலத்தை யேதின் றவத்தினா லுடலந் தாங்கு—மசுத்தமாம் பன்றியாதி யருந்திமா நரகத்தாழு—மசுத்தருஞ் சுத்தர்போல வருவருப் புடையராகி—யசுத்தமா நிலத்திற் கீரையாதி தீதென்பதென்னோ." என்றும், "கூறுநாய் கழுதை பன்றி கோழியு மலத்தைத் தின்னும்—வீறுடன் கழுதை நாயை விரும்பியே தின்னாதென்கொ—றேறியே தெளிந்து பார்க்கிற் றீதான மலமா மெல்லாம்—வேறுமோர் நரகத் தெல்லைவிதிக்கவு மிவர்க்குவேண்டாம்." என்றும், "தம்மினு முயர்ந்தோர் கீழோர் தமதிலத் தறலுண்டாரே—லம்மவங் கவருங் கீழென்றவர்மனைப் புனலுமுண்ணா—விம்மனி தர்கடாஞ் சீச்சியினர்தம் மலத்தையுண்டு—விம்முடற் பன்றியாதி விரும்பியுண் டுவப்ப தென்னோ." என்றும், வருவனவற்றாற்காண்க.

பன்றியாதிகளை உண்டோரும் புலையர் என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "கொலைவினையராகிய மாக்கள் புலைவினையர்—புன்மை தெரிவா ரகத்து." என்றும், சிவவாக்கியர். "புலையரைப் புலையரென்னும் புத்தியற்ற மாந்தரே—புலைய னூர்மலம்புசிக்க நாடுமீது புத்தியோ—புலையருக்கு ளொக்குமும்மை யென்றுரைத்த புல்லரும்—புலைய ராகிநரகி னுட்புகுவ ரையராணையே." என்றும், "ஈவானே தெய்வ மிரப்பே யிழிவரவென்—றுய்வானே நூலின் பயனறிவான்-பேய்வாழுங்—காடே கரப்பவர்தம் மில்லங்கடும்புலையன்—வீடே விடக்குண்பான் வீடு." என்றும், "பறையரைப் பறைய ரென்று பறைந்திடு மனிதர்கேளீர்—பறையர்தம் மலத்தைத் தின்ற பன்றியைப் புசிப்ப தென்னோ—கறையதே யாகுமந்தக் கறிதனைக் கலத்தினிட்டு—மறையவே வைத்துத் தின்னு மனிதரே பறையர் கண்டீர்." என்றும், "புலையென்னும் புலைதீரப் புனலென்னும் புனன்மூழ்கி—யலைகின்ற மூழமூட ரறிவென்ன வறிவென்ன—புலையன்றன் மலமுண்ணு மெமைமையுண்ணும் புலையர்க்குக்—குலமென்ன நலமென்ன கூகூவென் றனகோழி." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடையது என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். "அன்றியும் பெருமை மிக்க வலகில்யோ னிகளிற்றேயா—தென்றுமே லாக வோங்குந் தலைவநீ யிழிந்த பொல்லாப்—பன்றியு நாற்கா லுள்ள பல்பெருஞ் சாதிக்கெல்லா—மொன்றிய கடைய தன்றோ வுளத்திடை யோருங் காலே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. சராசரபேதம் உணர்த்துவான் பருவத்தாற் பசு உயர்ந்ததென்றும், பன்றி தாழ்ந்ததென்றும், கூறியது. (எ)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

பசுவும் பன்றியும் மிருகசாதிய பேதமாயிருக்கப் பருவ பேதம் வருவானேனென்றவளவில் அவனை நோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

முறைமைதெரி யந்தணரும் புலையருமா
  னுடரெனலின் மொழிந்த வானுஞ்
செறிமலப்பன் றியுமிருக மெனப்படுமாங்
  கவர்கொலையிற் றிகழா நிற்கு
நிறைவினொடு குறைவெனவான் பன்றியிவற்
  றருங்கொலைக்க ணிகழும் பாவ
மறிஞரிவை யெனக்கொலைமை யசரமதிற்
  குறைதருமென் றறைவ ரன்றே.

முறைமைதெரி அந்தணரும் புலையரும் மானுடர் எனலின் மொழிந்த ஆனும் செறிமலப்பன்றியும் மிருகம் எனப்படும். எ-து. வேதாகமவிதிகளை அறிந்த பிராமணரும் அவைகளை அறியாத புலையரும் மனுஷசாதியென்று சொல்லப்படுதல்போல முற்கூறிய நிருமலதேகியாகிய பசுவும் சமலதேகியாகிய பன்றியும் மிருகசாதியென்று சொல்லப்படும்.—பாவம் ஆங்கு அவர் கொலையில் திகழா நிற்கும் நிறைவினொடு குறைவு என ஆன் பன்றி இவற்று அருங்கொலைக்கண் நிகழும். எ-து. இங்ஙனம் பாவமானது மனுஷக்கொலைகளுள் பிரமக்கொலையிலே ஏறியும் நீசக்கொலையிலே குறைந்தும் இருத்தல்போல, மிருகங்களுள் பசுக்கொலையிலேறியும் பன்றிக் கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமெனக்கொள்க. இவையென அசரமதில் கொலைமை குறைதரும் என்று அறிஞர் அறைவர். எ-து. இத்தன்மைபோலச் சரக்கொலையிலே பாவம் ஏறியும் அசரக் கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர். எ-று.

பிராமணரும் பசுவும் உயர்ந்த பருவத்தினையுடைய என்பதற்குப்பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அரனுதி யொருமூவ ரமரேசர்

மருமானு—மொருவாம லுறைவார்க ளுமையாதி மடவாரு—மரி தாய மறையோர்க ளுடலாவி னுடலார்வ—மொருவாது வழிபாடு புரிவார்க ளுயர்வாரே.'' என்றும், காசிகாண்டம். "உறுபுலனடக்கி வேத நெறிவழி யொழுகிநின்ற—வறுதொழி லோரு மானுங் குல மொன்று மவருளாய்ந்து—மறுவறு மறையோர் தம்பான் மந்திர மனைத்தும் வைத்தேன்—ஒருறவிடை யவிக ளியாவுந் தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்.'' என்றும், வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. பிரமகத்தி கோகத்தியிற் பாவம் ஏறியும் நீசக்கொலை யிற் பன்றிக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருத்தல்போலப், பருவ பேதத்தாற் சரக்கொலையிற் பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருக்குமென்று சாதித்தது. (அ)

பின்னும் வாமியைநோக்கி அசரக்கொலையிற் பாவங் குறையு மென்பதற்கு மேலும் ஒருத்தரம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்முர்.

அன்றியுந்தா வரவுருவஞ் சரமதுபோற்
குறைப்பினுயி ரகலா பாவங்
குன்றியுற லுண்மையவை குருவாதிக்
களித்துணவக் கொலைமை தன்றே
டொன்றியுழ வாதியிற்சார் பாவமுந்தேய்ந்
தழியுமன் னோர்க்கூட் டொணுது
னன்றறிகண் ணப்பரினம் பனைச்செருப்பா
லுதைப்பதெவ னலமில் லோயே.

அன்றியும் தாவர உருவம் சரமதுபோல் குறைப்பின் உயிர் அகலா பாவம் குன்றி உறல் உண்மை. எ-து. தாழ்ந்த பருவத்தி னுலே அசரக்கொலையிற் பாவங் குறைந்திருக்கு மென்பதன்றி யும், பின்னும் ஒருவிதத்தானும் அக்கொலையிற் பாவங்குறையு மென்று கூறப்படும். அது எதினுலென்னில், அசரவடிவங்களா னவை சரவடிவங்களைப் போலக் குறைக்கருவிகொண்டு குறைக்கு மிடத்து நாசத்தையடையாது பின்னுங் கிளைத்தெழுதலானும்

தறித்த கோட்டினை மற்றோரிடத்தில் வைக்க அதுவுந் தளிர்த்த லானும், அக்கொலையால் வரும் பாவஞ் சரக்கொலையிற்போலாது குறையுமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம்: புலான்மறுத்தல். "மரக்கோட்டைக் காதிவந்து வைத்தான் மரமு—மரக்கோடுந் தானிரண்டாய் வா ழுஞ்-சரிக்கின்ற—வோருயிரின் கால்வாங்கி யோரிடத்தே வைத் தான் மற்—றீருயிர்தா னாமோ வியம்பு." என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க

மேல்வினா. அப்படி அசரக்கொலையாற் பாவம் அற்பமாய்வரி னும் நாடோறும் வந்து கூடுதலாற் சரீராந்தத்தில் அநேகமாகச் சுமக்கும். அஃதன்றியும், அசரமுயற்சியா லுண்டாகுஞ் சரக் கொலைகளும் அனந்தமாதலின், அவற்றினது பலத்தினை நீர் அனு பவியாது நீங்குமாறெங்ஙனம்?

மேல்விடை. அவை குருவாதிக்கு அளித்து உண்ண அக்கொ லைமை தன்னோடு ஒன்றி உழவு ஆதியில் சார் பாவமும் தேய்ந்து அழியும். எ-து. ஒரு விவேகியானவன் அசர பதார்த்தங்களை வேதாகமங்களில் இல்லறத்திற் கோதிய தருமம் வழுவாமல் தேவர் அதிதி அனல் தேசிகர் என்னும் நால்வகையோர்க்கும் முன்னூட் டிப் பின்னுண்பானாகில், அன்னங் காய் தழை முதலிய அசரக் கொலையால் வருந்தோஷமுமற்று, உழுதல் கூலிவேலைசெய்தல் வாணிகஞ்செய்தல் சினமிருத்தல் அசத்தியங்கூறல் வீடுதூர்த்தல் மெழுகுதல் நெருப்புமூட்டல் தண்ணீர்கவர்தல் நெற்குத்துதல் என்பன கூடப் பத்துவிதத்தான் வரும்பாவமும் அவ்வவகாலத்தில் நட்டமாதலின், அவனுக்குச்சரீராந்தத்திற் சுமக்கும்பாவமேயில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "தேவரதிதியன றேசி கர்க்கென் றட்டவனந்—தேவருல கத்திலயிர்தென்." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "தலத்துழல் கூலிவேலை சந்தையிற் கொண்டு விற்கை—குலைத்தசொற் கூட்டுங் கோப மசத்தியங் கூறலுள்ளு—

மலக்கிடன் மெழுகலங்கி யாக்கனீ ரரிசி யென்றே—யிலக்கணத் தியம்பும் பத்துந் தமக்கெனிற் பாவ மீட்டும்.” அன்றியும், “தேசுறு சிவாதிபூசைக் கெனவிவை தம்மைச்செய்யி—னுசமாம் பாவ பேதந் தம்மையே நாடிச்செய்யிற்—பாசமா நரகபேதப் படுகுழிப் படுத்தி யென்று—மூசல்போலு ழல்வித்தாக்குந் துயரினுக் களவு முண்டோ.” அன்றியும், “அட்டவை தம்மைச் சொன்ன நால்வரு மருந்த வன்பா—லிட்டுமிக் கதனை யுண்கை யமுதமீயாதே யுண்கை—கட்டமுங் கடுவுமாவிகழிந்தவூன் காயந்தானு—மொட்டியே யுடலிற் றோன்றும் புழுவு மென்றொழிக வோர்ந்தே” அன்றியும், “இறவா திருக்கச் செய்யு மருந்தியாதே யெனினு மில்லகத்துத்—துறவா திருந்தார் மூவரொடுந் துய்த்தல் கடனே துயக்குற்றுப்—பிறர்சொல் பழியும் பேணாதே பெரியோர் தமக்கு நாணுதே—சிறிது மிரக்கஞ் செய்யாதே தானே யருந்துஞ் சிதட்டனுமே.” என்றும், காசிகாண்டம். “தேவர்தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த சேடநல் லமிர்தினு மினிதா—மியாவரே யெனினு மதிதிய ரிறந்தோ ரிமையவ ரிங்கிவர்க் கின்றிக்—கூவல்போ லாழ்ந்த பாழ்வயி றதனிற் கொட்டுதற் கமைத்த வெண்சோறு—நாவுறை புழுவா மெனமறை யனைத்து நவின்றிடு மென்பர்நன் குணர்ந்தோர்.” அன்றியும், “உம்பர்வேதியர் விருந்தினரை யூட்டி நுகரார்—தம்பசிக்கன றணிப்ப நனிதுய்த்த விவரை—வெம்பு கண்டக ருளத்தின்மிக வெம்மை புரியுங்—கும்பிபாகநர கத்திடை குளிப்ப வெறிவாய்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினு. இம்முறைமை மாமிசத்தை நிவேதித்தால், குருவாதிக்கு அர்ப்பிதமாகாதோ?

மேல்விடை. அன்னோர்க்கு ஊன் ஊட்டொணுது. எ-து. குருவாதி நால்வர்க்கும் மாமிசத்தை நிவேதிக்க வொண்ணுமையின், அதுசெய்தலிற் சாக்கொலைமை நீங்குதல் கூடாது. அஃதெ ன்போலவெனில், ஒருவன் ஒரு குற்றஞ்செய்து அக்குற்றத்தை

நீக்கும்பொருட்டு இராசாவைப் பிரார்த்திக்கச் செல்லுமளவில் அந்த அரசனுக்குப் பிரீதியில்லாத காரியத்தைச் செய்துகொண்டு போனானேயாகில்; முன்பு அவன் செய்த குற்றமும் தீராது பின்புந் தண்டிக்கப்படுவான். அதுபோலப் பிரீதியில்லாத மாமிசத்தை ஈசுராதி தேவதைகளுக்கு நிவேதித்தால், சரக்கொலைமையுந் தீராமல் அநார்ப்பிதமாதலின் அதிபாதகமும் வரும்.

மேல்வினா. மாமிசம் ஈசுரப்பிரீதியன்றென்பது கூடாது. முன்பு கண்ணப்பர் நிவேதித்திருத்தலின்.

மேல்விடை. நன்று அறி கண்ணப்பரின் நம்பனைச் செருப்பால் உதைப்பது எவன் நலம் இல்லோயே. எ-து. கண்ணப்பர் மாமிசமிட்டு முத்திபெற்றாரென்பது சத்தியம். அதுபோலப் பிறரும் மாமிசத்தை நிவேதித்தல் கூடாது. அதேனெனில், கண்ணப்பர் பூர்வசன்மத்திற் செய்த தபோபலத்தினாலே ஒரு காலத்திற் காளத்தியீசுரரைக் கண்டமாத்திரத்திலே பேயின்கட்பிடியுண்டானொருவனுக்கு அவனது சரித்திரம் பேயின் சரித்திரமாகி நின்றதுபோலக் கண்ணப்பருடைய சரித்திரமெல்லாங் காளத்தியீசுரருடைய சரித்திரமாக நிற்றலால்; அவர்க்கு மோக்ஷங் கைகூடிற்று. அவர் உன்னைப்போல ஒரு ஆசாரியனை அடைந்து இது பாவம் இது புண்ணியம் இது செய்யலாம் இதுசெய்யலாகாது என்று ஒருகாலுங் கேட்டறிந்தவரு மல்லர். அவர் முன்பு பழகியிருந்த பழக்கத்தைப் பின்னும் பத்திமிகுதியினாற் செய்தனர். அவர்போல ஒருவன் ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பானாகில், வாய் நீரால் அபிஷேகம்பண்ணிச் செருப்புக்காலால் உதைப்பதுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியுஞ் செய்யலாமென்று ஒருவன் நினைத்தானாகில், அவன்போய் விழும் நரகத்திலே பின் வீழ்வார் ஒருவருமில்லை. ஆதலின் கண்ணப்பருடைய பத்தியை நீ விதியென்று பிரமாணித்தல் கூடாது. மிகுதியும் நல்லறிவடையாத தீயோனே. எ-று.

இ-து. எவ்விதத்தானும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறையு மென்றும், அக்கொலையும் ஈசுராதி பூசையாலே கெடுமென்றும், மாமிசம் நிவேதித்தல் அவர்களுக்கு ஆகாதென்றும், கண்ணப்பர் செயல் பத்தியென்றும், கூறியது. (௯)

பின்னும் வாமியைநோக்கிப் பத்திமார்க்கத்தை விதிபோலப் பிரமாணித்தல் கூடாதென்று மேலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

நலந்தருதா தையைவதைத்து முத்திபெற்றோ
 ருளரெனிலிஞ் ஞாலத் தூடே
கலந்துமுத்தி யடையுநர்க்கெல் லாமதுவோ
 கதியுலகங் கடந்த பத்தி
வலந்தனைநீ விதியெனக் கூறுதல் பழுதான்
 றனையிமய வரைமா துக்கிந்
நிலந்தனிற்பத் திரைமுதலாஞ் சத்திகட்கும்
 வரைவெனினீ நிகழ்த்த நீதே.

நலந்தரு தாதையை வதைத்து முத்திபெற்றோர் உளரெனில் இஞ்ஞாலத்தூடே கலந்துமுத்தி அடையுநர்க்கு எல்லாம் அதுவோ கதி உலகங்கடந்த பத்திவலந்தனை நீ விதி எனக்கூறுதல் பழுது. எ-து. உலகத்தின்கண் ஒரொருவர் பத்திமிகுதியாற் செய்த சரித்திரங்களை நீ விதியென்று ஒருகாலும் பிரமாணித்தல் கூடாது. அதேனென்னில், சண்டேசுரநாயனார் பிதாவைக்கொன்று முத்தியடைந்தாரென்றும், சிறுத்தொண்டநாயனார் பிள்ளையை அறுத்து முத்தியடைந்தாரென்றும், அதுவே வழியாகப் பிறரும் பிதாவைக் கொன்றும் பிள்ளையைக்கொன்றும் முத்தியடைவாரில்லை. அப்படிப்போல இப்பொழுதும் ஒருவனுக்கு மிகுந்த பத்திவந்ததாயினும், விசேடித்து ஒரு கருமத்தைச் செய்வதொழிந்து முன் ஒருவர் பத்திமையாற்செய்தபடி தானுஞ் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. பின்னொருவன் முன்னோர் சரித்திரத்தைப் பிரமாணித்தல்கூடாது. மேலும், விதிமார்க்கத்தையொழிந்து பத்திமார்க்கத்தை ஒருகாலும்

பிரமாணிக்கவொண்ணாது. அதெப்படியென்னில், ஓரேரியின்கண்ணே மிகுந்த வெள்ளமானது ஒருகாலையில் நடுவே முறித்துக்கொண்டு சென்றதாயின், அதுவே ஏரிக்குக் கலிங்கென்று விடுவாரில்லை. ஏரியின் கடையிற் கலிங்கு விடுவதே உண்மை. அதுபோலக் கண்ணப்பநாயனார் முதலாயினோர் செய்த உலகாதீதமாய சிவானுக்கிரக வலியினையுடைய மிகுந்த பத்தியை நாளும் விதியென்று கொண்டு ஈசுரனுக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிப்பலென்பது மிகுந்த குற்றமென்று அறிவாயாக.

இதற்குப் பிரமாணம்: "வெள்ளமிகுத் தேரிநடு வுடைத்தோடி னதுகலிங்காய்விடுகி லாரப்—பள்ளமடைத் திருபுறத்துங் கடைவிடுவ ருலகோரப் பரிசு போல—வுள்ளமிகுத் தறிவெழலாற் பத்திமிகுத் தமையானென் றொருவர்செயிற்—றெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்றுபின்னும் புரிகுவரோ தெளிவி லோயே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினா. ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தற்கு விதியில்லையென்பது கூடாது. ஈசுராபின்னமாகிய உமாபரமேசுவரிக்குப் பிரீதியாகையால்.

மேல்விடை. இந்நிலந்தனில் பத்திரைமுதலாம் சத்திகட்கும் வரைவெனின் இமயவரைமாதுக்கு நீ ஊன்றனை நிகழ்த்தல் தீதே. எ-து. தம்பனம் மோகனம் உச்சாடனம் வசியம் ஆகருஷம் வித்துவேஷணம் பந்தனம் மாரணம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்ட கன்மங்களையும் குறித்து இந்நிலத்தின்கண் பத்திரையாதிய அனந்த சத்திகளில் ஒவ்வொரு சத்திகளை அர்ச்சிப்போரும் அச்சத்திகட்கு மாமிசம் நிவேதித்தல் அயோக்கியமாதலின் அவர்கட்குச் செய்யும் முறைமையே சுத்தோபசாரஞ்செய்து அச்சத்திகளது பரிசாரக பேதமாகிய பைசாசங்கட்கு மதுமாமிசத்தை நிவேதிப்பார்களாதலின், எல்லாச் சத்திகட்குங் காரணமாய் உலகத்தின்கண் உயிர்களையெல்லாம் வளர்ப்பனவாகிய முப்பத்திரண்டறங்களையும் வளர்

க்கும் பேரருளினையுடைய உமாபரமேசுவரிக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்று சொன்னவார்த்தையே அதிபாதகம். எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: "மண்டலத்துங் காளிமுதற் சத்திகடேவர்களெவர்க்கும் வழங்குறுரூ—னண்டியிருந் துள பூதபிசாசங்கட்களித்திடுவரதனை நீயுங்—கண்டிருந்து முமைக்குரைத்தாயதிபாவமெண்கருமங் கருதினேருன்—கொண்டவண்சூழ் பூதாதிக் கிடுவரன்றிச் சத்திகள்பாற் குறுகாரன்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. பத்திமார்க்கத்தை விதிமார்க்கம்போல நெறியாகக் கொள்ளொணாதென்றும், சத்தி பூசைக்கு மாமிச நிவேதனம் அயோக்கியமென்றும், கூறியது. (௪0)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

மாமிச நிவேதனம் சத்திகட்கு அர்ப்பிதமாகாவிடினும்; அச்சத்திகளது பரிசாரக பைசாசங்கட்கு இடுதலினாலும், சரக்கொலைமை நீங்கும். எந்தக் குயவன் சுடுகினும் பானைவேகல் பிரமாணம் போலுமென்றாயாகில்; அதுகூடாதென்றுமேலுத்தரங்கூறுகின்றார்.

நீதிலசத் திகட்சூழ்ந்தோ ரிடுமூனாண்
டமரரன்றிச் செறிபூ தாதிக்
காதலின்மற் றவையுணலா னகலினுமக்
கொலைமைமுழு தகன்றி டாவான்
மீதலத்து மசுரரிராக் கதருமுண்ப
ரூனதனை விரும்பா ரென்றுஞ்
சோதிமணி முடியமுதா சனர்சுரத்தன்
மையினாற்பூ சுரரைப் போலும்.

நீதிலசத்திகட் சூழ்ந்தோர் இடும் ஊன் ஆண்டு அமரரன்றிச் செறிபூதாதிக்கு ஆதலின் மற்றவை உணலான் அகலினும் அக்கொலைமை முழுது அகன்றிடாவால். எ-து. குற்றமற்ற பத்திரை

யாதி சத்திகளிடத்து அட்டகன்மங்களைப் பெறுவோர்கள் அவரது சமுகத்துள்ள தேவகணங்கட்கன்றிப் பூதபைசாசங்கட்கு மாமிசம் நிவேதிப்பதுண்டாயிருத்தலினன்றோ, நீ அவற்றினால் பாவம் நீங்கு மென்பது கூறினை. அதுகூடாது. அவ்விடத்துண்டாகிய பூதாதிகளுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தலால் அக்கொலைமை நீங்கினுஞ் சிறிதல்லது முழுதும் நீங்காது. அதெப்படியென்னில், ஒருவன் தான் செய்த குற்றம் அற்பமாயிருக்கவும் அக்குற்றத்தை இராசாவை வழிபட்டு அவனது கருணையாற்றீர்த்துக்கொண்டானாகில்; இராசாவுக்கு மிகவுந் துவேஷம் வருவதாகிய மிகுந்த குற்றத்தைச் செய்தவன் இராசாவின் வாயில் காப்போன் அனுசரணையாற் றீர்த்துக் கொள்ளுதல் கூடாது. அவர்களாற் றீருமிடத்தும், கிஞ்சித் மிதஞ் செய்வதொழிந்து குற்றமுழுதும் பரிகரித்தல் கூடாது. குற்றமுழுதும் பரிகரிக்க நினைக்குமிடத்து அவர்களுக்குங் கூடவே தண்டனைவரும். அப்படிப்போல நாம் அசரத்தினால் வரும் அற்பபாவத்தை ஈசுரப் பிரீதிபண்ணித் தீர்த்துக்கொண்டோமாயின், ஈசுரப் பிரீதியல்லாதீசரக்கொலைத்தோஷத்தைச் சத்திபரிசன பைசாசங்களால் நீக்கிக்கொள்ளுவேனென்பது கூடாது. அந்தப் பிசாசகணங்களும், அந்தப் பிசாசகணங்களுக்கு அதிபதியாகிய சத்தியாதி தேவதைகளுக்குந் தங்களுக்கு ஈசுரன் அமைத்த முறைமையொழிந்து ஏறக்குறைய நடந்தார்களாயின், அவர்களுஞ் சனனமரணப் பட்டு வருந்துவாரென்பது நிச்சயம்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. யாதொருதெய்வங் கொண்டீரத்தெய்வ மாகியாங்கே—மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர் மற் றத்தெய்வங்கள்—வேதனைப்படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு—மாதலானிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினா. துர்க்காதிசத்திகளுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பது யோக்கியமாயினும், வானுலகத்தின்கணிருந்துள முப்பத்துமுக் கோடிதேவர்களுக்கும் அவற்றினை நிவேதிப்பது அயோக்கியம்.

மேல்விடை. மீதலத்தும் அசுரர் இராக்கதரும் ஊன் உண்பர் என்றும் சோதிமணிமுடி அமுதாசனர் அதனை விரும்பார் சுரத்தன்மையினுல் பூசுரரைப்போலும். எ-து. வானுலகத்தும் அசுரராக்கத பூத பிசாசாதிகளே மாமிசபக்ஷண யோக்கியர். பிரகாசம் பொருந்திய மணிமுடிகளைத் தரித்துள தேவர்களாவார் அமுதபக்ஷணயோக்கியர். அத்தேவர்கட்கு மாமிசம் நிவேதிக்கவொண்ணுதென்பதற்குப் பிரமாணம் அநுமானம். அஃதெங்ஙனமெனின், வானுலகத்துத் தேவர்கள் ஊன்றின்பதில்லை. தேவத்தன்மையுடையவர்களாதலின். எங்கே தேவத்தன்மையுண்டோ அங்கே ஊன்றின்பதில்லை. இங்ஙனம் பூசுரர்போலும் ஆதலிற் றேவர்கட்கு மாமிச நிவேதனம் அநர்ப்பிதமென்றறிவாயாக. எ-று.

இ-து. சத்திகள் பரிசன பைசாசங்கட்கு மாமிச நிவேதித்தலாற் சரக்கொலைமை முழுதும் நீங்காதென்றும், எவ்விடத்தும் அசுராதிகளுக்கே மாமிசம் அர்ப்பிதமென்றும், தேவப்பிராமணருக்கு மாமிசம் அநர்ப்பிதமென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்ருன்.

நீர் இங்ஙனங்கூறிய அனுமானத்திலேதோஷமுண்டு வியாத்தியின்மையின். அஃதெங்ஙனமெனின், சபக்கமாகிய பிராமணரிடத்துத் தேவத்தன்மை யுண்டாயினும் புலாலுண்ணுமை நியமமில்லை யாகத்தின்கட் புசித்தல் காணப்படுதலின், என்றவளவில் உத்தரங் கூறுகின்ருர்.

பூசுரருக் கிழிவிலையா கத்துயிர்கொன்
 றருந்தலின்விண் புகுதா நிற்பர்
கோசமெடுத் துரைநவிற்று சிரியர்சிறுர்க்
 கிதமதுபின் கொடுப்பான் முன்ன
ராசுமிகு துயர்விளைத்து மிதமதுவாப்
 பொருள்பெறலி னரிய வேத

வோசைமிகு மமருலகை யவர்வதைத்த
சீவனும்பெற் றுய்த லாலே.

யாகத்து உயிர் கொன்று அருந்தலின் பூசுரருக்கு இழிவு இலை விண்புகுதாநிற்பர். எ-து. பூசுரர்யாகத்தின்கண் சீவகொலைபண்ணிப் புலாலுண்டார்களாயினும்புலாலுண்டோர்கள் அடையும்பாவத்தினை யடையாமல் அதனால்மிகுந்தபுண்ணியராகித் துறக்கலோகமடையாநிற்பர்கள். ஆதலின், அன்னோர் ஒருகாலும் புலாலுண்டதேயில்லை.

மேல்வினா. பூசுரர் யாகத்தின்கட் சீவகொலை செய்தும் புலாலுண்டும் தாழ்வடையாது சொர்க்கமடைய வேண்டியதென்?

மேல்விடை. கோசம் எடுத்து உரை நவிற்று ஆசிரியர் சிறார்க்கு இதமதுபின் கொடுப்பான் முன்னர் ஆசு மிகு துயர்விளைத்தும் அது இதமா பொருள்பெறலின் அவர் வதைத்த சீவனும் அரிய வேத ஓசை மிகும் அமருலகைப் பெற்று உய்தலாலே. எ-து. புத்தகத்தின்கணுண்டாகிய சத்தங்களைப் பள்ளியின்கட் சிறுவர்கட்கு ஓதுவிக்கும் உபாத்தியாயரானவர் அன்னோர்க்குப் பின்பு சுகத்தை விளைக்கும் பொருட்டு முன்னர் அநேகங் குற்றமாகத் தோன்றும் துக்கங்களை விளைவித்தும் அவரது மாதாபிதாக்கள் அவற்றினை மிகவும் இதமாகக்கொள்ளுதலின் உபாத்தியாயரும் பொருள் பெற்றுச் சுகமடைதல்போலப் பூசுரர் யாகத்தின்கட் கொன்ற சீவன் அப்பொழுது துக்கத்தை யடைந்ததாயினும் பின்பு மிகவும் வேதவோசை முழங்குதலையுடைய தெய்வலோகத்தை யெய்திச் சுகமடைதலால் யாகம்புரிந்த பூசுரரும் பரமேசுரனது அருளினாலே வானுலகம் புகுந்து உய்யா நிற்பர்கள். எ-று.

இ-து. யாகத்தின்கட் பூசுரர்விதி புரிதலாற் பாவமில்லை யென்று கூறியது. (கஉ)

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியைப் பின்னும் வாமி நோக்கி யாக நிமித்தம் இறந்த சீவன் சொர்க்கமடைவது எவ்விதத்தானென்று வினாவ, மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

உய்ந்திடுமெம் மகத்தவிமுன் பரன்கொளலா
னவ்வூன்றாய் துறலாற் சுத்தி
தந்தமறை மந்திரராற் றழல்விடங்கெட்
டுருவிருக்குந் தன்மைத் தவ்வூ
னிந்தடைவு புரியவுனக் கிருமறைகூ
றுதியற்றற் கியம்பா நிற்கு
மந்தவுரை யிறைமொழியன் றாரணத்துக்
கதுவிருத்த மாகை யாலே.

உய்ந்திடும் அம்மகத்து அவிமுன் பரன்கொளலான். எ-து. யாகத்தின்க ணிறந்துள சீவன் சொர்க்கமடையும் அவ்விடத்து ருத்திராவிப்பாகம் முதற்கொடுத்து மற்றுள்ள தேவர்கட்கு முறை தவிராது பின்பு அவிப்பாகங் கொடுத்தலின்.

உருத்திராவிப்பாகமுதலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "கட்டக் காட்டினடமாடுவ ரியாவர்க்குங் காட்சியொண்ணார்—சுட்டவெண்ணீறணிந் தாடுவர்பாடுவர் தூய நெய்யால்—வட்டக்குண் டத்தி லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபயில்வா—ரட்டக்கொண் டுண்பதறிந்தோ மேனுமிவர்க் காட்படோமே." என்றும், பெரியபுராணம். "வெய்யகனற் பதங்கொள்ள வெந்துளதோ வெனுமன்பா—னையுமனத் தினிமையினி னையமிக மென்றிடலாற்—செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்பு தருந்திருந் தவியி—னெய்யும்வரி சிலையவன்று னிட்டவூ னெனக்கினிய." என்றும், வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்விஞ. நன்றாயிற்று. முன்னந்தேவார்ப்பிதமல்ல புலாலுணவென்று சாதித்தல்வேண்டிப் பிராமணரைத் திட்டாந்தங் கூறினீர். அவர்கள் யாகத்தின்கட் புசிக்கின்றாரென்பதுகொண்டு இங்ஙனந் தேவர்களுக்குந் தேவாதிபராகிய உருத்திரற்குமாகுமென்றீர். முதல் ஆகாதென்றதெது? இவ்விடத்து ஆகுமென்ற விசேடம் யாது?

மேல்விடை. அவ்வூன் தூய்து உறலால். எ-து. யாகத்தின்கணிருந்த மாமிசமும் யாகமல்லாதவிடத்திருந்த மாமிசம் போல அசுத்தமாகாமல் சுத்தியடைதலால்.

மேல்வினா. யாகத்தின்கணிருந்த மாமிசம் யாதினாற் சுத்தியடைந்தது?

மேல்விடை. சுத்தி தந்தமறை. எ-து. அது வேதமந்திரத்தாற் சுத்தியடையும்.

மேல்வினா. அப்படி மந்திரத்தாற் சுத்தியடையிற் புலாலுருமாறி மரக்கறி ரூபமடையவேண்டும். அஃதின்மையாற் சுத்தியடைந்ததற்கு அடையாளம் யாது?

மேல்விடை. மந்திரரால் தழல்விடங்கெட்டு உரு இருக்குந் தன்மைத்து அவ்வூன். எ-து. மந்திரவாதிகளினாலே அக்கினி உருவமிருக்கத் தக்கதாகச் சத்திதம்மை யடைந்ததுபோலவும் மந்திரத்தாற் றண்டபட்ட எட்டி அலரி முதலிய விடங்களெல்லாம் ஒருவரை மிகக் கொல்லுந் தன்மை கெட்டதுபோலவும் வேள்விக்கணிருந்த புலாலும் மாமிசத்தன்மை கெட்டு நிருமலத்தன்மையடையும். அப்படியாதலின், அது உருத்திராதி தேவார்ப்பிதமாம். அதனாலே அந்தவுடலத்தின்கணிருந்த சீவனுந் திவ்வியபோகத்தை அடையும். அப்படிப்பரசீவகிதஞ்சாதித்தலின், வேள்விமுடிந்தபூசுரருந் திவ்வியபதவிக் கனுகூலமாகிய சிறப்பினை அடையாநிற்பர்கள்.

ஆகம விதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட்டெரி யோம்புஞ்—சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—பிறப்பில் பெருமானைப் பின்றாழ் சடையானை—மறப்பி லார்கண்மையறீர்வாரே." என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். "சிந்தையைத் திகைப்பியாதே செறிவுடை யடிமை செய்ய—வெந்தைநீ யருளிச்செய்யா யாதுநான் செய்வதென்னே—செந்தீயார் வேள்வி யோவாத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே—யந்தியும் பகலுமாட வடியிணை

யலசுங் கொல்லோ." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "ஒருமேக முகிலாகி யொத்துலகந் தானா யூர்வனவு நிற்பனவு மூழி களுந் தானாய்ப்—பொருமேவு கடலாகிப் பூதங்களைந்தாய்ப் புனைந் தவனைப் புண்ணியனைப் புரிசடையி னானைத்—திருமேவு செல்வத் தார் தீமூன்றும் வளர்த்த திருத்தக்க வந்தணர்க ளோதுநக ரெங் குங்—கருமேதி செந்தா மரைமேயுங் கழனிக் கானாட்டு முள்ளூரிற் கண்டுதொழு தேனே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். இப்படி நீர்சொன்னது சத்தியம். யாவ னொருவனாகினுஞ் சரக்கொலைபண்ணும்பொழுது அவற்றினை மந் திரோபதேசத்தினாலே சுத்திபண்ணி அவற்றினானைத் தேவார்ப் பிதம் பண்ணுமற் றன்னைக் குறித்துக் கொன்று தின்றானாயின் அவன் நரகத்தழுந்துவனென்பது உபயமதசித்தமே. ஆதலால், நாமும் மந்திரோபதேசத்தினாற் பசுவைச் சுத்திபண்ணி அதனான் புனிதமாதலின் மாதாவுக்கும் அவளது சமுகத்துள்ள ஈசுராதி தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம்பண்ணி அவ்விடத்து இறந்தபசுவை முத்தியடைவித்து நாமுந் தேவியுடைய பிரசாதங்கொள்ளுதலால் அவளுடைய பாதத்தை அடைதலுண்மையாதலின், உம்முடைய வேள்விபோலும் நம்முடைய வாமபூசாசரித்திரம்.

மேல்விடை. இந்த அடைவுபுரிய உனக்கு இருமறை கூறாது. எ-து. நம்முடைய வேள்விபோலப் பசுப்படுத்து வாமபூசை பண் ணலாமென்று உனக்கு வேதவிதியின்மையின், அப்படிச் செய்தல் கூடாது.

மேல்வாதியுத்தரம். வேதவிதியில்லாததுகொண்டு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. பசுப்படுத்து மாதாவுக்கு அர்ப்பிதம் பண்ணலா மென்று வாமதந்திரவிதிதமுண்டு.

மேல்விடை. இயற்றற்கு இயம்பாநிற்கும் அந்த உரை இறை மொழி அன்று. எ-து. அப்படி உனக்குச் சத்திபூசை பண்ணலா மென்று கூறிய வாமதந்திரம் ஈசுரவாக்கியமன்று.

மேல்வினா. வாமதந்திரம் அநீசுரவாக்கியமென்பது எதினால்?

மேல்விடை. ஆரணத்துக்கு அதுவிருத்தம் ஆகையாலே. எ-து. நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதங்களுக்கு உன்னுடைய வாமதந்திரம் விரோதமாயிருத்தலினெனக்கொள்க. எ-று.

இ-து. வேள்விக்கணிறந்த சீவன் சொர்க்கமடையுமென்றும், அங்ஙனம் வாமதந்திரம் வேதவிதி அன்றென்றும், ஆதலின் அந்நூல் ஈசுவரவாக்கியமன்றென்றும் கூறியது. (கரு)

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல் வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதத்துக்கு நம்முடைய வாமதந்திரம் விரோதமாதலின் வாமதந்திரம் அநீசுவர வாக்கியமாவதில்லை. வாமதந்திரத்துக்கு வேதம் விரோதமாதலின் வேதம் அநீசுவர வாக்கியமென்று கூறுதலும்; அவனைநோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆகியவெக் கலைத்துணிவு மவற்றுளவற்
  றுளதெவற்று மடங்கா தாத
லேகனுரை மறையாதி யியம்புமவற்
  றுளதிழுக்கென் றெவர்க்குஞ் சித்தி
வாகுறவுண் டதைமதியே லருளானு
  கமவேத வழிவந் தோர்க்குண்
டோகைதரும் பிரமசித்தி யொழிந்தவையு
  மவர்க்கெளிதென் றுளத்துட் டேரே.

ஆகிய எக்கலைத் துணிவும் அவற்றுள் அவற்றுளது எவற்றும் அடங்காது ஆதல் மறையாதி ஏகனுரை. எ-து. உலகின்கணுள்ள பல சமய நூல்களும் மிருதி புராண கலைஞானதிகளும் வேதாகமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்களாதலானும் அவைகளில் முடிந்த பொருள்களை வேதாகமங்கள் ஓரோவிடத்து எடுத்துக் காட்டுதலானும், வேதாகமத்துட் டுணிபொருள்கள் அவைகளின் அளப்பரி

தாய அத்தமாகையினும், வேதாகமங்களிரண்டுமே ஈசுவரவாக்கியம். அதெப்படியென்னில் இராசாவின் வாயிற்கணக்கிற் கிராமவழிக்கணக்குக்கள் அளவிடப்பட்டு அக்கிராமவழிக் கணக்குகளின் இராஜாவின் வாயிற்கணக்குக்கள் அளவிடப்படாமை போலுமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "அருமறையாகமமுதனூ லனைத்து முரக்கையினு னளப்பரிதா மப்பொருளை யரனருளா லணுக்க—டருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற் றர்க்கமொடுத் தரங்களினுற் சமயஞ் சாதித்து—மிருதி புராணங்கலைகண் மற்று மெல்லா மெய்ந்நூலின் வழிபுடையாமங்கம் வேதாங்கஞ்—சுருதி சிவாகம மொழியச் சொல்லுவதொன்றில்லை சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொணுதே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினு. எல்லாச்சமயங்களின் முடிபொருளும் வேதாகமத்தடங்குமாயின், எம்முடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள் சொல்லாவென்றது எப்படி?

மேல்விடை. இயம்பும் அவற்றுளது இழுக்கென்று எ-து. உன்னுடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள்சொல்லும். சொல்லுமிடத்துச் செந்நெறியென்று துதியாது கொடுநெறியென்று நிந்திக்கும். அஃதேனெனில், கொலைமைசூழ்தலின். இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்— கொல்லாமை சூழுநெறி." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அப்படி வாமதந்திரங் கொடுநெறியாகில், அந்நெறி நின்றோர்க்குத் தெய்வீகசித்திகள் உண்டாகாமற்போகவேண்டும். நாதாந்திகளாயினோர் சத்தியை அர்ச்சித்து அவளது கருணையால் அனந்த சித்திகளையடைந்து உலகின்கண்ணேவந்து விளையாடுதலின், வாமதந்திரம் செந்நெறியே.

மேல்விடை. எவர்க்கும் சித்திவாகு உற உண்டு அதை மதி யேல். எ-து. உன்னிலு முயர்ந்தோராகி வேதஞ் சொன்ன தரு மத்திலே நடக்கும் உட்சமயிகளுக்கும் உன்னோடு சமான பாஷாண்டராகிய வேதத்துக்கு அன்னியராகிய புறச்சமயிகளுக்கும் உன்னிலுந் தாழ்ந்தோராய் உலகத்தின்கண்ணே துர்த்தேவதை பூத பைசாசாதிகளை அனுசரிப்போர்க்கும் அவரவர் முற்செய்த கன்ம பலத்தினாலே அத்தேவதையை உண்டென்று கருதி வைராக்கியங்களைச் செய்தலினால் அந்தத் தேவதைகள் தங்கள்தங்களுக்குண்டான சக்திக்கிசைய ஒவ்வொரு சித்திகளைக் கொடுக்குமாதலின்; உன் சமயத்துக்கு மாத்திரமுண்டாய் மற்றோரிடத்தும் இல்லாவிடினன்றோ,சித்தி பிரதானமாகநாட்டவேண்டும். சர்வரிடத்திலும் உண்டாயிருத்தலின்,அவற்றினைக் காரணமாக மதித்து வாதித்தலை விடுவிடு.

மேல்வினா. சர்வரிடத்திலுஞ் சித்திகளுண்டாகில், எல்லாச் சமயங்களுக்குஞ் சமமேயென்னாது உம்முடைய வேதாகமஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடப்பது அதிகமென்று சொல்லுவானேன்?

மேல்விடை. அருளால் ஆகமவேதவழி வந்தோர்க்கு ஓகை தரும் பிரமசித்தி உண்டு. எ-து. திருவருள் துணையாக வேதாகம வழியை உள்ளபடி யறிந்து அடைந்தோர்க்கு யாவரானுங் கிட்டு தற்கரிதாய நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவசித்தி கிடைக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "அருளினா லாகமத்தே யறியலா மளவி லானுந்—தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே—மருளெலா நீங்கக்கண்டு வாழலாம் பிறவி மாயா—விருளெலா மிரிக்கலாகு மடியரோ டிருக்க லாமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சுத்தமுத்தியடைந்தாலொழிந்து யாவனொருவன் அடையும் பதமுத்திகளுந் துன்பமே யல்லா தின்பமில்லை என்பனகுறித்து ஓகைதரும் பிரமசித்தியென்று கூறினாரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். 'தனக்குவமை யில்லா தான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்—மனக்கவலை மாற்ற லரிது." என்றும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசேணோங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." என்றும், திருமந்திரம். "ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்—கழிந்தேன் கடவுளு நானு மொன்றானே—னழிந்தாங் கினிவரு மாக்கமும் வேண் டேன்—செழுஞ்சால் புடைய சிவனைக் கண்டேனே." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "விடையின்மேல் வருவானை வேதத்தின் பொருளானை—யடையிலன் புடையானை யாவர்க்கு மறியவொண்ணு—மடையில்வா ளைகள்பாயும் வன்பார்த்தான் பன ங்காட்டூர்ச்—சடையிற்கங்கை தரித்தானைச் சாராதார் சார்வென் னே." என்றும், திருவாசகம். "நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறி யாக நினைவேனைச்—சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணங்—குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக்— கறியும்வண்ண மருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "இம்முறை யமரரு மிடுக்க ணெய்துவர்— தம்மினு முயர்ந்தவர் பதத்தைத் தாமுனி—யெம்முறை யானுமெய் யிடுக்க ணேதுவே—செம்மைய செல்வமே சிவானு பூதியே." என்றும், தத்துவாமிர்தம். "மூவரேமுதன் மொழிந்திடு மிமையவர் பதமுஞ்—சாவதோடுறு சனனமென் சாகரத் தழுந்தி—மேவுபாதி யிற் பட்டுநாண் மிகுதியுற் றழியுந்—தேவர் தம்பதந் தீதென மிக வெறுத்தனனால்." என்றும், சொரூபானந்தசித்தி. "ஆதலானறியு மறிவெலாங் கைவிட் டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரமமொன்றுமே காண்பான் பேறும்பே ரின்பமாய்ப் பிறத்தல்— சாதலற் றிருக்கு மகனையோர் வருத்தமின்றியே சாரலாயிருக்க— வாதரித்தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்தது்க் கத்திலே யமைவார்."

என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. இத்தன்மையுடையன வேதாகம நெறிகளாதலின், அவைகளே அதிகமென்றதெனக் கொள்க.

மேல்வினு. ஆனல் உமக்குப்பிரமஞ்சித்திக்குமாயின் அச்சித்தி அப்பிரத்தியக்ஷமே. எமக்கு உண்டாகிய பிரத்தியக்ஷ சித்திகள் உமக்குண்டாகா.

மேல்விடை. ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிதன்று உளத்துள் தேரே. எ-து. வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து பூரணவஸ்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவசமாகாத சித்திகள் உலகத்தின் கண்ணே இல்லை. அஃதெங்ஙனமெனின், பூச்சக்கிரவர்த்தியாகிய ஒருவனுக்கு ஒரு கிராமமணியவிசாரணை இன்மையால், அந்தக்கிராமாதிகாரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லையென்றுஞ் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அதுபோலுமெனக் கொள்க. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே—வானவ ரும்மறியா மலர்ப்பாதம் வணங்குது மாகாதே—கண்ணிலி கால மனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே—காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று களித்திடு மாகாதே—பெண்ணலி யாணென நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே—பேரறியாத வனேக பவங்கள் பிழைத்தன வாகாதே—யெண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகாதே—யென்னை யுடைப்பெரு மானரு ளீச னெழுந்தரு ளப்பெறிலே." என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளை பாடல். "பொருளுங் குலனும் புகழுந் திறனு—மருளு மறிவு மனைத்து-மொருவர்—கருதாவென் பார்க்குங் கறைமிடற்ருய் தொல்லை—மருதாவென் பார்க்குவரும்." என்றும், அனுபவசாரம். "அறமு நல்கிடும் பொருளுட னின்பமு மருந்தவங் களுநல்குந்—துறவுங் கல்வியுந் துணிவொடு நிலைமையுந் தூய்மையு மிகநல்கு—நிறமு நீர்மையு நினைந்தவை முழுவது நிகரில்

வீடது நல்கு—மறிவ னன்கழ லொழியவங் கவைகினைத் தழியவ ரறிவென்னே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. வேதாகமம் ஈசுரவாக்கிய மென்றும், அவற்றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து சித்தியே சித்தியென்றும், கூறியது. (௧௪)

இப்படிச்சொன்ன சித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதாகம வழிப்படி நடந்துளோர்க்குப் பூரண வஸ்து சித்திக்குமென்று நீர்சொல்லுவதே யொழிந்து நம்முடைய வாமதந்திரானுசாரணைபோல உமக்கு அந்தவஸ்து உடனே பிரசன்னமாவதில்லை. ஒருவன் கூழேனுங் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே தேவாமுதமென்பது போல உம்முடைய வேதாகமவழி நின்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோ வென்று பிரயாசப்படுவதிலும் வாமதந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆராதித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேகமென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வதெளி
    துயர்மனையுஞ் சேரக் கிட்டா
சார்ந்திடின் வேண்டியதருமாற்றனைத் தருமெம்
    மிறையுமிவண் டனிற்சார் வாய்ப்பின்
பேர்ந்திடுமெண் கருமிகள்சார் வுன்னதுலோ
    கிதன்மகிழும் பெரியோய் ஞானங்
கூர்ந்தவர்வான் சிறப்பெனினுங் கொலையின்வரு
    மெனிற்கடையாக் கொள்வ ரன்றே.

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வது எளிது உயர்மனையுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின் வேண்டிய தருமால் எம்மிறையும் தனைத்தரும் இவண்டனிற் சார்வாய்ப் பின் பேர்ந்திடும் எண்கருமிகள் சார்வு உன்னது. எ-து. இங்ஙனம் கூறியவற்றுள்ளும் இதனை நீ

மிகவும் விசாரியாது கூறினை. அஃதெங்ஙனமெனின் இப்பூமியின் கண் ஒருபுலையனைக்காண்டலும் அவனது நட்புக்கொள்ளுதலும் அரிதல்ல. எளிதினுகும். அவனுற் பெறும்பயனும் புல் விறகு முதலிய கருமமாம். தேசாதிபதியைச் சினேகித்தல் ஒருவர்க்கும் எளிதிற்கூடாது. அவனது வாயில் மந்திரியாதியோர்களை ஒருவன் அனுசரித்துச் செய்கிற உபசாரத்தளவில் ஏககாலத்தாயினும் அநேககாலத்தாயினும் இராசசமுகங் கிட்டுதல் செய்வன். அப்படி அந்த ராஜாவை அடைந்து அவனது சித்தம்வரநடந்தானுகில், அவனைத் தன்போலத் தேசாதிபதியாக்குவன். அப்படி எம்முடைய கர்த்தாவை யாவனெருவன்கருதிச் சுருதிகுருசுவானுபவசித்தமாக அடைந்தானுகில், அவனைத் தன்மயமாக்குவன். அதுவன்றி, இவ்வுலகின்கண் ஒரு மகத்துவம் போலக்காட்டி அவற்றினுல் தமது சரீரத்துக்கு அருந்தல் பொருந்தலையும் கீர்த்தியையும் பிறராலடைந்தும் அச்சரீராந்தத்து அழிவனவாகிய தம்பனுதி அட்டகன்மங்களை ஒரு பொருளாகக்குறித்த புல்லறிவாளர் அனுசரிக்கும் நெறிகாண் உன்னுடைய வாமதந்திராதி கொடுநெறிகள்.

இதற்குப் பிரமாணம்: "வலிதொருபுலையன்றன்மனைக் குயர்ந்தோர் வரினெதிர் தொழுதுபுன் கருமஞ்—சொலுமுன முடிப்பனமைச்சரா திகளாற் றுரைதனைப் பலபக லடைந்தோர்க்—கலகில்வாழ் வருள்வ னெனத்தமை நினைந்தோர்க் கருள்வர்புன்றேவறெண்கருமங்—குலவு மீசனுந்தன் னடியராற் றனையே குறுகினர்க் கருளுவன் றனையே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினு. ஆனுல் வாமதந்திரத்தை அட்டகன்மங்களை இச்சித்தோரன்றி மோக்ஷத்தை வேண்டிய ஞானிகள் அனுசரியார்களோ?

மேல்விடை. உலோகிதன் மகிழும் பெரியோய் ஞானங்கூர்ந்தவர் வான் சிறப்பெனினும் கொலையின் வருமெனில் கடையாக்

கொள்வர் அன்றே. எ-து. கொலையாதிகட்கு அஞ்சாமை செய்தலி னுைம், சத்திபூசையின்கண் அனேக ஸ்திரீகணங்கள்சூழ நடுநாய கமாய்த் தோன்றிக் களித்து விளையாடுதலினாலும் உனக்கொருவர் நிகரில்லையென்றும் நீயே என்னுடைய பிராண சினேகனென்றும் இதற்குச் சந்தேகமில்லை வலக்கை தாவென்றும் உலகின்கண் மூடருளெல்லாம் முழுமூடனாகிய உலோகாயதனாலே மகிழப்பட் டுள்ள பெரியோனே! கூறுதும் கேட்பாயாக. ஆரூடஞானத்தை யுடையநாதாக்கள் மோக்ஷமெளிதிற்கிடைப்பதாயினும் ஒருகொலை முன்னிலையாகக் கிடைக்குமாயின் அதனைக் கடையான மோக்ஷ மாகக் கைவிடுவாராதலின், இங்ஙனம் கொலை முன்னிலையாக மறு மைக்கண் நரகத்தை விளைக்கும் அட்டகன்மங்களைத் தருவதாகிய உன்னுடைய கொடுநெறியை ஒருகாலும் விரும்பார்கள். எ-று.

உலோகாயதன் மகிழும் பெரியோய் என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "வாழவே வல்லை வாமி வலக்கைதா வென்னு யிர்க்குத்—தோழனீ யுன்னை யொப்பார் சொல்லிடி னில்லை கண் டாய்—கோழைமா னுடர்தீ தென்னுங் கொலைகள வாதிகொண் டே—சூழும்வார் குழலார்மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றினாயே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொலையான் வரும்பேற்றைக் கடையாகக் கொள்வரென்ப தற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனி னுஞ் சான்றோர்க்குக்—கொன்றாகு மாக்கங் கடை." அன்றியும், "அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற—னுயிர்செகுத் துண் ணாமை நன்று." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஞானிகள் அட்டகன்மநெறியை வேண்டார்களென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட் பட்டோர்—வேண்டார்கள் கன்ம மதிலிச்சை யற்றபேர்—வேண் டார்கள் கன்ம மிகுசிவ யோகிகள்—வேண்டார்கள் கன்மம் விழு மியோ ரார்ந் தன்பே." என்றும், புலான்மறுத்தல். "இம்மைப்

பயனு மிருநாலு கன்மங்க—டம்மூட் குறித்தூன் கொடுபூசித்-தம்மார்க்கஞ்—செய்வ தலது சிவஞான வாரிதிசேர்ந்—துய்யுமவர்க்காகாவுணர்.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. துர்த்தேவதா பிரசன்ன மெளிதென்றும், அதனுன் வரும்பயன் மிகவுஞ் சிறுமையினையுடைய அட்டகன்மங்களென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவும் புல்லறிவுடையோரென்றும், சிவப்பிரசன்னம மிகவும் அருமையுடையதென்றும், அதனுன் வரும்பயன் மோக்ஷமென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவு முயர்ந்த தத்துவஞானிகளென்றும் கூறியது. (கரு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாயி கூறுகின்றுன்.

நீர் இங்ஙனம் தத்துவஞானிகள் கொலைசெய்தலும் புலாலுண்டலுஞ் செய்யாரென்பது கூடாது. அதேனெனில், உலகத்தின்கணுண்டாகிய ஞானநூல்களெல்லாம் ஞானிசரித்திரம் அக்கினிக்கொப்பென்று கூறுதலான். அக்கினியின்கண் யாதொரு மலாதிகள் சார்ந்ததாயினுஞ் சுட்டு நீறுக்குதல்போல, ஞானியானவனும் யாதொரு புசிப்பு வந்தடைந்த காலையினும் நன்று தீதென்று பாராமற்கொண்டு ஞானுக்கினியாற் றகனம் பண்ணிப்போடுவன். ஆதலின், ஞானமில்லாதவரே புலாலுணவுவிடவேண்டும் ஞானிக்கு அஃதில்லையென்றுயாகில்; அவ்வுரை பழுதென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்றுர்.

அன்றழற்கொப் பறிஞரெதி ரருவினையைச்
சுடுதலினு லன்றி யாதுந்
தின்றன்மரு ளருளினர்வீட் டமுதுளநீ
ராடியுண்போர் திகழ்நீத் தானுய்க்
கன்றியெரிக் குதல்விலக்க விலவூனிற்
சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீயோ

ரொன்றருந்த லெனையொருவன் றரவுணினான்
கொலைதடுத்தாண் டுரைத்தி டாயால்.

அன்று அழற்கு ஒப்பு அறிஞர் எதிர் அறிவினையைச் சுடுதலி
னால். எ-து. அக்கினிக்குச் சமானம் ஞானியென்பதொக்கும். அது
கொண்டு நீ கூறியது அருத்தமன்று. மற்றெங்ஙனமெனின், ஞானி
யானவன் சஞ்சிதகர்மத்தைக் குருகடாக்ஷத்தாற்போக்கிப் பிரா
ரத்தகன்மத்தை எடுத்த உடலின்கண்ணே அனுபவித்துத் தொலை
த்து மேலுமொரு சனனத்துக்கு ஏதுவாகவரும் ஆகாமியகர்மத்
தைத் தத்போத மிறந்தவிடத்து உண்டாகிய ஞானாக்கினியாற்
சுடுதலின்; அக்கினிக்கொப்பென்பர்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவப்பிரகாசம். "எல்லையில் பிறவி
நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி—னெல்லையி னகலு மேன்ற
வுடற்பழ வினைக ளூட்டுந்—தொல்லையில் வருதல் போலத் தோன்
றிரு வினைக ளுண்டே—லல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழி
ந்து போமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அன்றியாதும் தின்றல் மருள். எ-து. அல்லது யாதொரு
பதார்த்தமுந் தள்ளாது புசிப்பான் ஞானியென்னுமிடத்து, ஒருவர்
மலாதிகளையிடினும் தள்ளாது புசித்தல்வேண்டும். அப்படிப் புசித்
ததனாற் குற்றம் யாதெனின், அங்ஙனஞ் செய்தல் மிகுதியு மறி
யாமையினைத் தருவதாகிய பைத்தியமென்னப்படுமாதலின் அறி
வுடையோர்க்கு அறியாமைகூறுதல் மிகவும் பழுது. ஞானியான
வன் யாரெனின், அருளினர் உள நீர் ஆடி வீட்டு அமுது உண்
போர். எ-து. ஞானிகளெனப்படுவோர் அந்தக்கரணம் புறக்கரண
மடக்குதல் ஒருவழிப்படுதல் பொறை திடம் ஞானமடைதல் சத்தி
யங்கூறுதல் இன்சொற்கூறுதல் தானஞ்செய்தல் உயிர்கட் கிதஞ்
செய்தல் ஆதியான மானத தீர்த்தமாடி முத்தியாகிய அமுதினை
உண்டிருப்போரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகாண்டம். "சத்தியந் தானஞ் சம தம மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல்—புத்தியே முதல கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள் போம்வழியி—னுய்த் திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தண்ணளி புரித—லித்திற மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்." அன்றியும், "உரைப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடிற்—சுருக்கமின் ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது—விருப்பொடு வெறுப் பென விளம்பப் பட்டதோர்—கருப்புகுத் திடுமலங் கழுவு மென்பவே." என்றும், மெய்மொழிச்சரிதை. "சத்திய முரைக்க ளுஞ் சகலபல் லுயிர்கட் கெல்லா—நித்தலு மிதமே செய்ய நினைப்பது சிவத்தை யென்று—மத்தன்வே தாகமத்தி னருளிய பொருளிம் மூன்று—மெத்திறச் சமயத்தோர்க்கு மெம்மதங் களுக்கு மிட்டம்." என்றும், "உடுப்பது சீலமுணவு வீட்டமுத முவப்பது ஞானமா மடந்தை—கொடுப்பது மருளைக் கொள்வது மறத்தை யிருப்பது மருந்தவக் குகையாம்—விடுப்பது குற்றந் தொடுப்பது சாந்தம் வெல்வதுந் தம்மைமெய்க் குரவ—னடித்தல மலரே முடிப்பது பிறப்பை யறுப்பவர்க் கருந்தொழி லிவையே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இத்தன்மையுடையோர் ஞானிகளென்றமையான் இதற்கு விரோதமாகிய கொலை புலா லுணவு முதலாகிய துர்க்கருமங்களை ஆசைமிகுதியாற்கொண்டு அந்நெறியே செந்நெறியென்று நாட்டு வோர் அஞ்ஞானிகளென்பது மாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "பண்ணுன் பரமசிவஞானி பாவவிதமும் பயிற் றிடினு—முண்ணுன் போக மெனப் பனுவலுரைக்கு மதனு லொரு தலையே—நண்ணேந் துயரமெனப் பெரியோர் நவையு மியற்றி நசையாலே—மண்ணே ரவல மாசுரையை மாற்றி யிடவே வல்லா ரார்." என்றும், சிவஞானதீபம். "நிலையுறுதி யாசார மொழுக்கஞ் சீல நிறையறிவு கருணைதவ நெறிநிலாமற்—கொலைகளவு கட்காம

முதலாவுள்ள கொடும்பவமே தவமாகக் கொள்ளுந் தீயோ—ருலகி லருஞ் சிவ்னருணா லோதலாகா தோதினுமங் கவருரைகொள் ளொணுது நீலம்—புலையர்மரு விடுங்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி பொருந்தியிடுங் குழியதனுட் பூத்ததாமே." என்றும், "ஞானவா ரமுதச் சுவையினைச் செவியா னலம்பெறக் கேட்டவப் பொழு தே—யானகாரியமு மாகுகா ரியமு மாயலாக் கடவகா ரியமுங்— கானனீராயே கழிதரு மென்றாற் களிதர வமுதமே யுண்ட— ஞானிதா னழியும் விடயமே விடுமோ நண்ணிடின் ஞானியன் றவனே." என்றும், அருட்பிரகாசம். "வேதத்தி லாகமத் திற்புக ஞாயவிதிதவறார்—கோதுற்றிடினுந் தமதற் றிருப்பர்கள் கொள்கை யன்றித்—தீதைத் தினமுனைப் போலும் புரிந்தது செந்நெறியா— வாதிப்ப ரோகெடுவாய் சிவஞா னங்கை வந்தவரே." என்றும், "நிலையாம் புலமைகொள் வள்ளுவர் மூலர் நிகழ்த்து சைவத்— தலையாய மூவர் திருவாத வூரர் தருதமிழு—ளிலையாக மாதியுங் கூறு வுனக்கிவ் விருநிலமேற்—கொலையாதி ஞானி பணலாமென் றுரெவர் கூறுகவே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இதுவன்றி நீ அக்கினிக்கொப்பென்ற சொற்கு இன்னமொரு தோஷமுண்டு. கூறுதும். திகழ் தீத்தானுய்க்கன்றி எரிக்குதல் விலக்கல் இல ஊனிற் சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீ ஒரொன்று அருந் தல் எனே. எ-து. பிரகாசமயமாகிய அக்கினியானது ஒரொரு முன் னிலையாக ஒன்றினைச் சுடுவதன்றித் தனது சுதந்தரத்தாற் பற்றி ஒன்றினையுஞ் சுடாது. பரேச்சையாற் சுடும்பொழுதும் ஒரொரு பதார்த்தங்களை இச்சித்துச் சுட்டும் வெறுத்துத்தள்ளியும் விடாது. அந்நெருப்பினை நீ புலாலுண்டலினல் உனக்கொப்புக் கூறினையா யில், பன்றி மாமிசம்போல நாய் கழுதை முதலியவற்றின் மாமிசத் தையும், உடும்பு மாமிசம்போல ஒணுன்மாமிசத்தையும், சமமாகக் கண்டு புசித்தல்வேண்டும். அதுவன்றி, அன்னபாஞதிகளில் ஈ எறும்பு பாச்சை கரப்பான் முதலியவற்றின் ஒன்று வீழ்ந்திருப்பக்

காணினும், மிகவும் அரோசகமுடையனாய் உண்ட சோற்றையுங் கான்றிடக்கண்டேம். அதனானும், ஓரொரு மாமிசத்தை இச்சித்துப் புசித்தலினானும், அக்கினிக்கொப்பென்றல் கூடாது.

சில பதார்த்தத்தில் அரோசகமடைவனென்பதற்குப் பிரமாணம்: "உண்டிடுஞ் சோற்றி னூடே யோர்மயி ரெறும்பி யாதுங்—கண்டுமுன் பருந்தி லாய்முன் பயின்றதுங் கான்றிட் டாயான்—மண்டனிற் பன்றியாதி மலத்தைமுன் பழக்கத்தாலுட்—கொண்டிட விரும்புமாறென் கூறுதி யறிவிலாதோய்." அன்றியும், "ஊறுகா யாதி தன்னி னுதித்ததோர் புழுக்கண் டாயேல்—வேறவே வீசிச் சிந்தை மெய்மிகக் குலைந்துற் றுயா—றுமுன் புழுத்த தேனு நனிமிக விரும்பி யுள்ளந்—தேறிநீ யுண்ட வாறென் செப்புதி தெளிவி லாதோய்." அன்றியும், தகருனதெதிரே சிந்தத் தான்றெறித் திட்டகோழை—புகலுமுன் மீதிற்றுக்கப் பொருதுளங் குலைந்துற்றுயாற்—பகர்தரு மவற்றினூனைப் பற்றிய மூளையோடு—மகமகிழ்ந் தயின்ற வாறென் னறைகுதி யறிவி லாதோய்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பிழையுறுதல் சிறிது என்பதுதொட்டு நீயோரொன்றருந்தலென்னையென்பது காறும் சத்திபூசைக்கு மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்ற வாமியைமறுத்து; சத்தியாதி தேவதைகளுக்கு மாமிச நிவேதனம் யோக்கியமன்றென்றும், வேள்விசெய்தல் வேதவிதியென்றும், வேதாகமம் ஈசுரவாக்கியமென்றும், பரமமுத்தியால் இன்பமுண்டென்றும், அட்டகன்மத்தாற் றுன்பமுண்டென்றும், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்க்கு இரங்குமருளுடையோரே ஞானிகளென்றும், சாதித்தது.

இப்படி வாமியை மறுத்த வேலையில், அவணிருந்த பௌத்தன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் வாமியை நீர் மறுத்தது உபயமத சித்தாந்தமே. அஃதெங்ஙனமெனின், வாமியானவன் புலாலிச்சையினால் ஒன்

றைக்கொன்றருந்துதலின், அவனது சரித்திரத்தாற் புண்ணியமே யில்லை. ஒரு ஞானியானவன் தானாக ஒன்றையுங் கொன்றருந்த வொண்ணாது. வேறொருவன் ஒன்றினைக்கொன்று அதினூனையூட்டினானாகில், வாங்கிப்புசிக்கலாம். அஃதெப்படியெனில், ஒருவன் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தால் அந்தப் புண்ணியம் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவனை யடைதலுந் தண்ணீர் குடித்தவனுக்குத் தாகம் நீங்குதலுமன்றிப் புண்ணியம் இவனுக்கில்லாததுபோல; ஒரு சீவனைக் கொன்றவனுக்குத் தோஷமன்றித் தின்றவனுக்குத் தோஷமில்லை யென்று கூறுதலும், அவனை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. ஒருவன் ஊன் தர உணின் கொலை தடுத்து ஆண்டு உரைத்திடாயால். எ-து. ஒருவனொரு சீவனைக்கொன்று அந்த மாமிசத்தை உனக்குப் புசிப்பிக்க நீ புசித்தாயாகில், உன்னையும் அந்தப்பாவம் விடாது. அதேனெனின், நீ மாமிசபக்ஷணியாதலின், உன்னுடைய மனசு சீவகொலையே இச்சித்திருக்கும். அதனால் ஒருவன் கொன்றிடுமிடத்து இது தோஷமென்று விதித்து விலக்கினால் உனக்கு அந்த மாமிசத்தை ஊட்டானென்பது குறித்துத் தோஷமென்று விலக்காயாதலானும், கொலையை யிச்சித்த தோஷம் மாமிசபக்ஷண தோஷம் கொலைதடுத்துப் பகர்கிலாத தோஷம் இம்மூன்றுதோஷமும் உனக்கு உண்டாமாதலின் எனக் கொள்க. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "உண்ண வூனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை—யெண்ணு வான்கொலை கண்டிரங் கான் கொலை—பண்ணு வாரைத் தடுத்தும் பகர்கிலா—னன்னுவா னிவரோடெனு நால்வரும்." என்றும், இதிகாசம். "கொன்றான் கொலச்சொனான் கூசவறுத் தானட்டான்—றின்றான் விலக்கிடான் சென்றென்று-கொன்றவனுக்—குட்டவங்க ளிட்டெரிக்க வெந்து கொடு வெந்நரகிற்—பட்டழுன்று வீழ்வார் பதைத்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ-து. ஆகாமியத்தைச் சுடுதலினால் ஞானி அக்கினிக்கொப் பென்றும், மாமிச பக்ஷணி இராகத்துவேஷ முடையவனாகையால் அக்கினிக்கொப்பல்லனென்றும், ஒருவன் கொன்றிடத் தின்றா னெனினும் பாவமுண்டென்றும், கூறியது. (கசு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் பௌத் தரில் ஏகதேசி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் அந்தப் பௌத்தன் கூறிய உரைபழுது. அஃதே னெனில், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்று கொலை தடுத்துப் பகரா மையால், யாவனொருவன் சீவகொலை கண்டவிடத்து இதுதோஷ மென்று தடுக்கவும், அவன் அதுகேளாமல், வந்ததோஷம் எனக்கு வரட்டும் நீருண்ணுமென்றுஊட்டினாற்புசிக்கலாம். நமக்குஅப்பொ ழுதுதோஷமில்லையென்றுகூறுதலும்;அதற்குஉத்தரங்கூறுகின்றார்

உரைத்துமுறா பயங்கொலைசெ யொருவனைச்
சார்ந்த வற்குநர குளமண் ணுள்வோ
னிருத்துறையிற் பொருடிருடே லெனக்கவர்வோ
னெனுந்தமர் வீய்ந் திடலிற் றானாய்
மரித்திடினு மகத்தலதான் றினலருளன்
மையிற்றுயர்பின் மறலி தூத
ருத்தன்மெயிக் கலியின்மருந் துயிருயுங்கண்
டிதியிவற்றா னருந்த றீதே.

உரைத்தும் பயம் உறா கொலை செய் ஒருவனைச் சார்ந்தவற்கு நரகு உள; மண்ணுள்வோன் இருத்து அறையில் பொருள் திரு டேல் எனக் கவர்வோனெனும் தமர் வீய்ந்திடலில். எ-து. கொலை தீதென்று சொல்லியும் அச்சமடையாது அதனைச் செய்யும் ஒரு வனை வேறொருவன் கூடியிருந்து அவனுடைய அன்னபானாதிகளை உட்கொண்டானாகில் உட்கொண்டவனும் அவனடையும் நரக மடைவன். அஃதெங்ஙனமெனின், ஒருவன் இராசாவினது களஞ் சியத்திற் றிருடும்போது அவனது சிநேகராயிருந்துள்ளவர்கள்

அவனை நோக்கி இராசாவினது களஞ்சியத்திற் றிருடுதல் மகா கெடுதி அதுசெய்யவொண்ணாதென்றவிடத்து, கேடுவந்தால் நான் அனுபவிக்கிறேன் உங்களுக்கென்ன நீங்கள் என்வீட்டிலிருந்து சுகமாக உண்டு கொண்டிருங்களென்றால், அவன் வார்த்தையை நம்பியிருந்தவர்களும் அவனோடு மரணமடைதல்போலுமெனக்கொள்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பௌத்தரிற் பின்னு மொருவன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவர்கள் கொன்று தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். ஒருவன் கொன்றிடத் தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். கொன்றிடுமளவிற் கொலை தடுத்துக்கூறிப் பின்பு தின்னலாமென்னு மதுவும்பாவம். யாவனாயினும் பிறன் கொலையினாலிறந்த சீவனது ஊனைத் தின்பானாகில், "கொன்றார் பாவந் தின்பார்க்குமுண்டு." என்று கூறிய உலகவழக்கவுண்மையால் இவனுக்குத் தோஷமுண்டென்பது நிச்சயம். இவையன்றி.தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவன்தான் மண்ணினை மரத்தினை யொக்கும். அவற்றினைப் புசித்தானாகிற் பாவமில்லை.

மேல்விடை. தானாய் மரித்திடினும் மகத்தலது ஊன்தினல் அருளன்மையில் பின்மறவி தூதர் துயர் அருத்தல் மெய். எ-து. தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவனதானாயினும் யாகமல்லாவிடத்து ஊனருந்துதலெல்லாம் உயிர்களிடத்து அருளல்லாதபடியினாலே, ஊனினையுண்டுவந்தோன் அவற்றினதிச்சையால் மற்றொரு சீவனுக்கு மரணம் வந்தவிடத்தும் இரங்காது சந்தோஷத்தை யடைவனாதலின், அதுவுங் கொலையே. ஆதலின், எவ்விதத்தாயினும் புலாலுண்போர் நரகத்தின்கண் யமதண்ட மடைதலே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்றூக்கா தொன்ற—னுடல்சுவை யுண்டார் மனம்." அன்றியும், "பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை யருளாட்சி—யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு." அன்றியும், "செயிரிற் றலைப்பிரி

ந்த காட்சியா ருண்ணு—ருயிரிற்றலைப் பிரிந்த வூன்.'' அன்றியும், "உண்ணுமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண—வண்ணுத்தல் செய்யா தளறு.'' என்றும், திருமந்திரம். "பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை—யெல்லாருங் காண வியமன்றன் றூதுவர்—செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை—மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே.'' என்றும், இதிகாசம். "இட்டவிரை யாசையா லெய்தியமீன் றூண்டில்வாய்ப்—பட்டதென நாவிரசம் பார்த்துலகர்-கெட்ட—விருளாருலகத்தி லெய்துவர்க ளென்ரு—ருளாரு நெஞ்சத் தவர்.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

எவ்விதத்தும் ஊன்றின்ருல் நரகமென்பதனுல், பிராண ஆனிவரினும் விஷம்போலக்கண்டு நீங்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. மற்ருெருவர் தண்டனையான் வந்து கூடினும், விஷமுண்டவன் மாற்றவிழ்தந்தேடுதல்போல உடனே பரிகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்பதாயிற்று. இத்தன்மையாதலின், ஊனுண்ணுர்க்கு ஊட்டுதலும் மகா பாவமென்பதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: "கொன்றிலாரைக் கொலைச்சொலிக் கூறிஞர்—தின்றி லாரைத் தினச்சொலித் தெண்டித்தார்—பன்றியாய்ப் படியிற் பிறந்தேழ்நர—கொன்றுவாரர ஞணையி துண்மையே.'' அன்றியும், 'கொலையஞ் சாதொருவற்கஞ்சிக் கொன்றுளோர்—சிலர்சொல் லஞ்சிப் புலாலினைத் தின்றுளோர்—நிலைய தாய்நர கத்திடை நிற்பரென்—றலகிஞன் மறை யாகம மோதுமே.''என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க.

இப்படிச் சமயிகளுக்கு உத்தரங்கூறி மறுத்த காலையில், கற்றறிமூடஞகிய ஒருவைளகிகன் சித்தாந்தியை நோக்கி நீரிங்ஙனங் கூறியவற்றுள் வேள்விமாத்திரம் விதிதமாய்க்காட்டி மற்றெவ்விடத்தும் புலாலுண்டல் பாவமென்று,கூறினீர். அது கூடாது, அவ் வேள்விபோலத் திதிசெய்யுமிடம் மருந்துண்ணுமிடம் பிராணனுய்யுமிடம் இவைகளினும் புலாலுண்ண விதியுண்டென்று வேதாகமநூலி னிருத்தலின்.

மேல்விடை. இக்கலியின் மருந்து உயிர் உயுங்கண் திதி இவற்று ஊன் அருந்தல் தீதே. எ-து. வேள்விபோலத் திதியாதிகள் சாத்திரவிதிதமாயினும்; இக்கலியுகத்தில் மருந்தில் உயிருய்யுமிடத்தில் திதியில் புலாலுண்ணவொண்ணாதென்று புராதனவிதிதமாய் நடந்துவருதலின், அவற்றினைச் செய்தலுங் குற்றமென்றறிவாயாக.

இதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். "மருந்திற் றிதியி னுயிருய்யும் வாயின் மகமதனி—னருந்தற் கியல்ப தெனினுங் கிருதுவினன்றியுளம்—பொருந்திப் புலாலுண் பரேகலி யூடறம் பூண்டிமையோர்—விருந்திற் சிறந்தமு தூட்டப்பொன் ஞெட்டுற வேண்டினரே." என்றும், காசிகாண்டம். "அருமகத் தன்றி யூன்சுவைத் துடலம் வீக்குவோ னதற்குடன் படுவோன்—கருவியிற் குறைத்தோன் பகர்ந்துளோன் கொணர்ந்தோன் வியந்துளோன் கடிகெனவேவுந்—திருவிலி யதனை யட்டவ னிவர்க ளெண்மருந் தீநர கடைவர்—பரிவினூன் விடுத்தோர் நாடொறும் புரவி மகம்புரி பலன்பெறு குவரால்." அன்றியும், "குழைமுகந் தூங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர் நாளு—மழன்முகத் தாற்று மருமகத் தன்றிச் செந்தசை யருந்துந ரில்லை—விழைவொடும் டயந்தோர்ப் பழிச்சிடா ரில்லை வெங்கவ ருடுந ரில்லை—கழிபெருங் குணத்துக் குரவனைப் பிழைப்போ ரரும்பொருள் கவருந ரில்லை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. கொலைஞரைச் சினேகித்தலும் பாவமென்றும், எந்த விதத்திலும் மாமிச பக்ஷணம் நரகமே விளைக்குமென்றும், விதியுண்டாயினும் கலியுகத்தின்கண் யாகத்தன்றி மற்றோரிடத்தினும் புலாலுண்ணவொண்ணாதென்றும், கூறியது. (கஎ)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுங் கற்றறிமூடன் கூறுகின்றான்.

யாகாதி நான் கிடத்தினும் புலாலுண்ணலாமென்று விதியிருக்க, யாகத்துண்ணலாமென்றும் மற்றிடத்தாகாதென்றுங் கலியுக

த்தைக்குறித்துப் புராதன விதிதமென்றும் தள்ளுதல் பழுதென்ற வளவில்; அவனை நோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அருந்தனயன் றனைமனைதோள் பிறற்கீந்தும்
பெறுவதழ கக்கா லிக்காற்
பொருந்துமதோ கலியீ டுணர்ந்தன்றே
தமதாசாற் பூசித் தன்றோன்
றிருந்துமனை பதங்கையாற் றீண்டாதர்ச்
சனைநாளுஞ் செய்தார் மைதீ
ரிருந்தவரு நிமலத்தை மலத்துளமென்
றுணினானுக் கிடுதி யூனே.

அக்கால் மனை தோள் பிறற்கு ஈந்தும் அருந் தனயன்றனைப் பெறுவது அழகு இக்கால் பொருந்துமதோ. எ-து. கலியுகத்தைக் குறிக்க வொண்ணாது எந்தக்காலத்தாயினும் விதியிருந்தபடி செய்யலாமென்று நீ சொல்லுவையாகில்; யாவனாயினும் பிதிர்கருமஞ் செய்யும்பொருட்டுப் புத்திரரைப் பெறானாயில் நற்கதியில்லையாதலில் புத்திரரில்லாத செல்வஞ் செல்வமே யல்லவென்று நூல்களெல்லாங் கூறுதலில், தனக்குப் புத்திரோற்பத்தி யில்லாத விடத்துத் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறருடன் கூட்டியும் புத்திரரைப் பெறலாமென்றும் பொருள்கொடுத்தலினாலும் தத்தங்கவர்தலினாலும் ஒருவர் மகவெனப் புகுதலினாலும் தனயர்சேயிருத்தலினாலும் தன்னால் ஒருவனாவி யுய்தலினாலும் கிடைத்த புத்திரரும் தனக்குப் புத்திரரேயென்றுங் கூறிய எழுவகைப் புத்திரரில் தன்னுடைய ஸ்திரீவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரரே விசேஷமாதலில் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறரோடு கூட்டியும் புத்திரரைப் பெற்று வாழுதல் கலியுகமல்லாத யுகங்களுக்கெல்லாம் மிகச் சிறப்பாக வழங்கும். அந்தவிதி உனக்கு இந்தக் கலியுகத்திற் செய்யக்கூடுமோ கூடாது. ஆதலிற் காலத்துக்கேற்ற விதி நடக்கவேண்டுமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகாண்டம். "எத்திரு வுடைய ரேனு மின்கனி மழலைச் செவ்வாய்ப்—புத்திர னிலாதோ ரென்றும் பொறியில ராய வாற்றான்—மெய்த்தவம் புரிந்து மைந்தர்ப் பெறுவதே விழைவர் யாரு—முத்தநன் மகவுமோரேழ் பான்மையா வுரைப்பர் மேலோர்." அன்றியும், "மனைவிதன் கொழுநற் கீன்றோன் மற்றவ னருளினாலே—யனையவ ளயலார்க் கீன்றோ னரும்பொருள் கொடுத்துக் கொண்டோ—னினிதுற தத்தமைந்தன் மகவெனப் புகுந்த மைந்தன்—றனயர்சேய் தன்னுலாவி யுய்ந்தவன் றனயராவார்." என்றும், பிரமோத்தரகாண்டம். "காவலன் றனக்குப் பின்னோர் கான்முளை யில்லையென்று—பூவல யத்தினுள்ளோர் புகல்வதும் பொருந்தார் வீறும்—யாவையு முணர்ந்த நீதி வசிட்டனங் கியல்பி னுய்ந்து—பாவருந் துயரந் தீர்க்கும் படி நினைந் தினைய செய்தான்." அன்றியும், "அருந்ததி யனைய கற்பின் மதையந்தி யணங்க னுடோள்—பொருந்தியின் கலவி துய்த்தோர் புதல்வனைத் தந்துதீரா—விருந்துய ருலகந்தீர வியற்றினன் முனிவ னிப்பாற்—பெருந்தகை தவஞ்செய் வானைப் பேய்மக ளொருத்திபற்றி." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பின்னுங் கற்றறிமூடனை நோக்கிக் காலகர்மம் நடக்கவேண்டுமென்பதற்கு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. இக்கலி ஈடு உணர்ந் தன்றோ தமது ஆசாற்பூசித்து அன்னோன் றிருந்து மனை பதம் கையால் தீண்டாது அர்ச்சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீர் இரும் தவரும். எ-து. இக்கலியுகத்தினது வலியினை உணர்ந்தன்றோ தம்முடைய ஆசாரியரை விதிமுறையே முன்பு அர்ச்சித்துப் பின் அவரது தேவியை அர்ச்சிக்குமிடத்து அவளது பாத கமலங்களைக் கையினாற் றீண்டாது அணுகி நின்று மலர்தூவி நாடோறும் அர்ச்சிக்கவுஞ் செய்தனர் மயக்கந்தீர்ந்த பெரியோர்களுமெனக்கொள்க. இதற்குப்பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "ஆசான் மனையை யடிதீண்டா தர்ச்சிக்க—வாசார் மல

ரான் மதித்து.'' அன்றியும், ''அந்தயுகந் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கைதகு—மிந்தக் கலியுகத்தே யாது.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கல்லாதமூடனாகிய லௌகிக னொருவன் எழுந்து நின்று அங்ஙனமிருந்த சபையையெல்லாம் கையமர்த்தி ஒன்று சொல்லுகிறுன். உன்னுடைய வீண் சாத்திரங்களெல்லாவற்றையும் புறத்திலே போட்டுவிடு. நான் ஒருபேச்சுச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதேதென்றால், உடம்பிலேயிருக்கிற மாமிசத்தையெல்லாம் உதிர்த்துப்போட்டு எலும்பு மாத்திரமா யிருந்தாலல்லோ மாமிசம் விட்டதற்கு அடையாளம். நீ ஆயிரந்தான் சொன்னாலும் மாமிசதேகத்திலே இருக்கும்வரையும் மாமிசம் விட்டேனென்கிறதேபொய், மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் விழு சுவருக்கு மண்போடுதல்போல மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே தின்னவேண்டும் உன்பேச்சை மெய்யென்று கேட்டு மாமிசத்தை விட்டவன் கெட்டுப்போவான். பிழைக்கிறவன் ஒருக்காலுங் கேட்கவே யொண்ணாது என்றவளவில், அவனை நோக்கிக் கைகொட்டிச்சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. நீ மலத்து உளம் என்று மலத்தை உணின் ஊனுக்கு ஊன் இடுதி. எ-து. நீசொன்னது நல்லதுதான். மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே போடவேண்டுமென்ற நீ இதுமாத்திரஞ் செய்யாமலிருந்தது குற்றம். அஃதேதென்று கேட்பாயாகில், சொல்லுகிறோம். மலத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறுயல்லாமல் அத்தைவிட்டு நீங்கியிருந்த விடந்தானில்லையே, அப்படியிருக்கப் பசிவந்த நேரத்தில் மலத்துக்கு மலமேயிடவேண்டுமென்று பிறருடைய மலத்தைப் பக்ஷணம் பண்ணுமலிருப்பதேன்? அதுவன்றி, மலம்விட்ட நேரங்களினும் அருவருத்துக் கால் கை சுத்திபண்ணுவதேன்? இப்படிச் செய்யாமலிருக்கிற நீ மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடவேண்டுமென்பது கூடாது. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "தன்னூன் பெருக்கற் குத் தான்பிறி தூனுண்பா—னெங்ஙன மாளு மருள்." என்றும், காசிகாண்டம். "புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும்பொதிந்தகுரம் பை வீக்குதற்குக்—கழியூ னுகந்தோர் கொடுநரகிற் கற்ப காலங் கிடந்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த்தா நுகர்ந்தவிலங்கு மவர்தம் மெய்த்தசையை—யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்துமென்னும் பான் மை யறிந்தேயோ." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இங்ஙனம் லௌகிகருக் கெல்லாம் தூலவுத்தியாகச் சொல்லி மறுக்கவேண்டியது அவரது அடங்காமையைக் குறித்தென்க. சித் தாந்தியார் கைகொட்டிச் சிரித்தாரென்று உரையில் வருவித்தது அங்ஙனங் கூறும் லௌகீகரது தூலவுத்தியைக் குறித்து எடுத்துக் கூறியதெனக் கொள்க இங்ஙனம் உரைமிகவுந் தூலவார்த்தைக ளாக விரிக்கவேண்டியது அவரதிருதயநுட்பங் காட்டற்றென்க.

இ-து. முற்காலவிதி இக்காலத்திற் செல்லாமையால் காலத் திற்பொருந்திய விதிநடக்கவேண்டுமென்றும், மலத்துக்கு மலமிட லாமாகில் மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடலாமென்றும், கூறியது.

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் மாமி சத்துக்கு மாமிசமே யிடவேண்டுமென்று அறியாமற் சொன்னான். அப்படிச்சொல்லிற் பாவமல்லவோ? ஒரு நல்லவன் பொல்லாதவன் ஒரு பார்ப்பான் பட்டன் முதலான நாலுசாதிகட்கும் ஒன்றாகச் சொல்லலாமோ? மாமிசந் தின்னுகிற சாதி தின்னவே வேண்டும். தின்னாதசாதி ஒருகாலுந் தின்னவேயொண்ணாது. தின்னுகிறசாதி விட்டாலும் பாவம். தின்னாதசாதி தின்றாலும்பாவம் என்றுசொ ல்ல; அவனை நோக்கிச் சைவசித்தாந்தியார் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஊனுணுஞ்சா திகண்மிருகா திகளறம்பூண்
டவையுளுமுன் பொழுகிற் றனீ
தானெனவூன் றினல்பழுதோ ரிழிவுபிதாப்
புரியின்மைந்தர் தாமுஞ் செய்யார்
மானிலத்திற் பாலர்பித்தர் தெளிந்துமிழுக்
கியற்றினுண்டோர் மறுக்கொ ணுது
ஞன்மவிச்சை கருதிமுறை யல்லாரைத்
தோய்ந்துறினூ ஊருந்தல் செய்யே.

ஊன் உணும் சாதிகள் மிருகாதிகள் அவை உளும் முன் அறம் பூண்டு ஒழுகிற்றால் நீதான் என ஊன் தினல் பழுது. எ-து. நீ சொன்னது சத்தியம். தின்னுஞ்சாதி தின்னுவிடினும், தின்னுத சாதி ஒருகாலுந் தின்னவேயொண்ணுது. தின்னுஞ்சாதி எது தின்னுச்சாதி எது என்று கேட்பாயாகில், பூதம் பிசாசு நாய் நரி கோட்டான் கழுகு பருந்து காகம் ஈ எறும்பு முதலியவைகள் யாதொரு பிணங்கிடக்கக் கண்டவிடத்தில் அதினுடைய அசுத்தத்தையும் துர்க்கந்தத்தையும் பார்த்தும் சற்றும் அருவருப்பின்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு பிடுங்கித் தின்னுதலினாலும், இது நல்லது இது தீயதென்றும் இது புண்ணியம் இது பாவமென்றும் பகுத்துங் கேட்டும் அறிதற்கு ஒரு விவேகமில்லாதபடியினாலேயும், அவைகளே தின்னுஞ்சாதி. வேதாகமங்களைக் கேட்டுப் பாவமிது புண்ணியமிதுவென்றறிந்து புண்ணியத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாக நடந்து போகமோக்ஷங்களை அடையவேண்டினவனாதலால், மனுஷனே தின்னுதசாதி. தின்னுஞ்சாதியாகிய மிருகாதிகளுள்ளும் பசுவினது உபதேசத்தால் முன்பு ஒரு புலி கொல்லா விரதியாய்ப் பூர்வசனனமும் உணர்ந்து யோகத்தால் நற்கதி யடைந்ததென்றும், முன்பு ஒரு நாரை கொல்லா விரதியாய் ஞானமுமுடைத்தாய் மதுரையை யடைந்து சிவசாரூபம் பெற்றதென்றும், மற்றுமொரு கபோதம் தனது பேட்டினைக்கவர்ந்த வேடனது பசி

நீக்கி உயிர் புரப்பான்பொருட்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திறந்து பரலோக மடைந்ததென்றும், அகஸ்தியராதி ரிஷிகளாசிரமங்கடோறும் இருந்த மிருகபக்ஷிகளெல்லாம் ஞானநெறிபூண்டு அருளொடு விளங்கினவென்றும், வேதாகம புராணாதிகளிற் கூறுதல் கேட்டிருந்தும்; தின்னாதசாதியாகிய நீ தின்னுஞ்சாதியென்று கொண்டு பாவங்களுக்கெல்லாந் தலைமையாகிய கொலையை மேற்கொண்டு ஒழுகிப் புலாலினையருந்தி நரகிடைவீழ்தற்கு எண்ணுதல் மிகவுங் குற்றமென்றறிவாயாக.

மிருகாதிகள் தின்னுஞ் சாதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "நாயினுக்கும் பேயினுக்கு நரியினுக்குங் கழுகினுக்கு—மீயினுக்கு மினிதுபிண மெனிலதுதா னினியதுவோ—வாயினுக்கு மனத்தினுக்கு மதிப்பரிய மாதேவன்—றேயினுக்கே சிவமதனைத் திளைப்பாரே சிறந்தாரே." என்றும், புலான்மறுத்தல். "நாய்கழுகு கூகை நரிகாக மீயெறும்பு—பேயிவைக ளாவி பிரிந்தவூ—னேயமொடு—தானருந்த லல்லாது சற்கா ரியமனிதர்—தானருந்த லாவதோ தான்." என்றும், "தவகதிமை வேண்டுபவருயிரில்சடந் தினறவிர்க தவமழித்தாங்—கவகதியை வேண்டுபவர் கழுகுநரி செயுந்தொழிலை யயரா நாட—சிவகதியுந் திருமாறன் றிகழ்கதியு மயன்கதியுந் தெய்வலோகத்—துவகதியு மிகந்தெரியுந் துர்க்கதியின் வீழ்வர்பரஞ் சோதி யாணை." என்றும், புலான்மறுத்தல். "பிணங்கிடக்க நானுகரே னென்றுநீ பேசுங்—குணங்கிடக்க வேண்டியதென் கூறாய்—பிணத்தைக்—கலத்திலே யிட்டுக் கலந்து நாவாரப்—புலத்தினாற் றின்றாய் புகல்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

மிருகாதிகளினும் ஒரொன்று கொல்லாவிரதத்தால் நற்கதியையடைந்தது என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். "பிரிவறக் கொன்று தின்னுங் கடைப்படும் பிறப்பு நாரை—வரனுறு தேவராகி வான்றொழ விருப்பக் கண்டீர்—கருதுதி ரென்றும் பொல்

லாக் கடையரா யினுங்கொல்லாம—லரனைவந் திப்பரேல்வா னுள் வதற் கையமின்றே.'' என்றும், காசிகாண்டம். "கொன்று விலங் கின் றசை நுகருங் கொடுமை யோரவ் விலங்கினுட—றுன்று மயி ரெத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி—னுன்றி நுகர்வாய் புழுவொழுக வுழப்ப ரென்கை யுணர்ந்தேயோ—கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும் புலவூன் றின்னக் கருதாவால்.'' அன்றியும், "ஒரு மீன் புலவுவாய் மடுப்பி னுழியுந் தசைக ளனைத்தினையும்—பரிவா னுகர்ந்தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெந் நரகிற் படிவரெனு—மருமா மறையின் பொருடேர்ந்தோ வந்தா மரைநாண் மலர்பொதுளும்— விரிநீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளினமே.'' இதிகாசம். "புள்ளுக் குளகுணமு மில்லாத புல்லறிவாங்—கள் ளக் கருமனத்தே காலன்கைக்-கொள்ளப்போய்—புக்காழ் நரகத் துழையாது போனுன்மற்—றெக்காலத் தெந்நா ளினி.'' என்றும், அருட்பிரகாசம். "புலிநாரை யெண்புற வாதிகண் முன்னம் புலா லருந்துங்—குலனு யிருந்து மருளோம்பி முத்தி குறுகியதென்— றுலகூடுரைப்ப சொற்கேட்டு மருளற்றுழன் றிறக்குஞ்—சிலர்மா னுடத்தென்ன செய்வான் புவியிற் செனித்ததுவே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இப்படிக் கூறிய சித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் தின்னுத சாதியென்றும் தின்னுஞ் சாதி யென்றும் அறியாமற்சொன்னன். யாவனொருவனுக்குஞ் சாதியைக் கொண்டு காரியமென்ன? இந்தப்புத்தி முன்னிருந்தவர்கள் அறி யாமல் நடந்தார்களோ? அவர்களைப் பார்க்கிலும் நாம் என்ன ஆகா சத்திலே பறக்கிறோமோ? பிதாவும் மாதாவும் எந்தப் பிரகாரம் நடந்தார்களோ அந்தப்பிரகாரம் நடக்கிறதே காரியம் என்றவளவில்; அவனைநோக்கிச் சிறிது உத்தரம் மேற்கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. பிதா ஓர் இழிவு புரியில் மைந்தர் தாமும் செய்யார். எ-து. பிதா நடந்தமுறையே நடக்க வேண்டுமென்பது கூடாது. அதேனெனில், தம்முடைய பிதாவாயினும் பிறராயினும் வேதாகமங்களை ஓதியுணர்ந்து தருமத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாகத் தானும் நடந்து பிறரையும் நடப்பிப்பான் யாவன் அவனையே அறிவுடையோர் பிதாவென்று அங்கீகரித்து அவன் நடந்தமுறையே நடவாநிற்பர்கள். அதுவன்றி, தன்னுடைய பிதா மாதா பாவியானாலும் அவர் நடந்த முறையே நடப்பது உசிதமன்று. நீ உசிதமேயென்னில் அவனுடைய பிதாவானவன் முன்னே கன்மவசத்தாற் பிறர் கேட்கில் மிகவும் நகைத்து நாணத் தருவதாகிய இழிவினைச் செய்திருப்பானாகில், அதுவே ஒழுங்கென்று அவனுடைய பிள்ளைகளும் அப்படியே செய்யக்காணோம். ஆதலின் வேதாகமங்களை ஆராய்ந்த நாதாக்களது புத்தியின் வழியே நடப்பதே விவேகம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: "தந்தைநடந் துளமுறையே நடப்பதொழுங் கெனிலொருவன் றாணிமீதே—நிந்தைதரு புருடசும்ப னாதிசெய்தா னெனிலதுவே நெறியென் றன்னோன்—மைந்தர்பினும் புரிவதிலை யெவரேனுந் தருமநெறி வழுவிலோரே—யந்தமிகு தாதைகன்மற் றவர்நடந்த நெறிநடப்ப தறிவா மன்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் பிதா நடந்தபடியே நடக்கவேண்டுமென்றறியாமற் சொன்னான். பிதா பிச்சையெடுத்தானென்று மகனும் பிச்சையெடுக்கவேண்டுமோ? அது வேண்டியதில்லை. எவனானாலும் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவன். சிலகாலந் தின்றுகொண்டு திரிந்து நடுவிலே எனக்கு ஞானம் வந்ததென்று விட்டுவிட்டானாகில், ஒருபலனுமில்லை. அப்படி விடுகிறபொழுது முன்

னந்தின்ற வாயையும் கையையுங்கூட விட்டுவிடவல்லவோவேண்டும் அல்லாதபொழுது விட்டதிற் கூட்டேயல்ல. ஆனபடியினாலே, தின்றவன் தின்றேவரவேண்டும். நடுவிலே விடவொண்ணாதென்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மாநிலத்தில் பாலர் பித்தர் தெளிந்தும் இழுக்கு இயற்றின் ஊன் உண்டோர் மறுக்கொணாது. எ-து. நீ சொன்னது நல்லது தான், இப்பூமியினிடத்து ஒருவனை நீ குழந்தையா யிருக்கிறகாலத்தில் மலத்தைத் தின்றாயென்று அவன் பெரியவனாயிருக்கிறகாலத்தில் முன் கண்டிருந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டானாகில் அறியாத காலத்திற் செய்ததை இப்பொழுது நீ சொல்லலாவதேதென்று கோபிப்பானன்றி முன்பு தின்ற வாயுங் கையுமிருக்க இனி விட்டதனாற் பிரயோசனமில்லையென்று பின்புந் தின்னக்கண்டிலேம். அதுவன்றியும், ஒருவனைப் பைத்தியந் தொடுத்திருந்த காலத்தில் மலாதிகளையுந் தின்று தின்னாத வீடுகளினும் வாங்கித் தின்று கொண்டு திரிந்தானேயானாலும், பைத்தியந் தெளிந்தகாலையில் தின்னாத வீட்டினும் வாங்கித் தின்று மலாதிகளையுந் தின்னக் காணேம். அதுவன்றியும், உலகத்தின்கண் உண்டாகிய பெண்ணும் ஆணும் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறகாலத்தில் சீரை உடுக்காமல் அபிமானம் பலருங்காணத் திரிந்தார்களாயினும் பெரியவர்களான காலத்தினும் சிறுபோதிற் பலருங்கண்ட அபிமானத்தை இனி ஏன் மறைக்கிறோமென்று பின்பும் சீரை உடுக்காமலிருக்கக் காணேம். இது பித்தனுக்கு மொக்குமாதலின், மாமிசந்தின்றவன் தின்றேவரவேண்டுமென்கிறது யோக்கியமன்று. விவேகம் வந்தபோது விடுகிறதே யோக்கியம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவிளையாடல். “முன்னைவே தனையை விட்டு முற்றிய வறிஞர் நெஞ்சிற்—பின்னொரு விகாரமின்றி யிருப்பரிப் பிணைப்புலாலை—நன்னெறி யறிந்த நாமு நாவழி யொழுகிக் கெட்டேந்—தின்னவே நயந்தோ நம்போற் றீங்குளா ருண்டோ

வின்றே." என்றும், புலான்மறுத்தல். "அருந்திச்சின் ஞ்ஞூனதன் மேல் விடுக்கின்—வரும்பயனே தென்னின் மழலை-திருந்தறிவிற்—பித்த ரறிவு பிறங்கியபோதும் மலத்தைத்—துய்த்திடுவ துண்டாயிற் சொல்." என்றும், "மைந்தர்கண் மாதர்கள் கோச பகமாதி மழவுருவின் மறைத்திலேமென்— றிந்தவுடைகொடு மறைப்ப தெத்தினுக்கென் றுளிர்பருவத் தெறிக லார்தஞ்—சிந்தையினுண்மிகுத்தணிவ ரா...லினூ னுணவைமுனந் தின்று யேனு—சிந்தை செய்திப் பொழுதகற்றத் தகுமிலையேற் கெடுவாயுன் னினைவென்னுமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவனென்றும் நடுவிலே விடுகிறது பாவமென்றும் இவனறியாமற் சொன்னான். மாமிசத்தை எப்போது விட்டாலும் விடலாம். விடுகிறபொழுது ஒருவனுக்கு மாமிசத்தை விட்டுப்பார்க்க, அது ஒத்துக்கொண்டால் மாமிசத்தைத் தின்னாமல் விட்டுவிடவேண்டும். ஒத்துக்கொள்ளாதிருந்தால் விட்டுவிடுகிறது தோஷம். அதெப்படியென்றால், ஆன்மாவிற்கு இச்சையில்லாமற்போனால் ஒத்துக்கொள்ளும் இச்சையுண்டானதேயானால் ஒத்துக்கொள்ளாது. ஒத்துக்கொள்ளாதிருக்க விடுகிறபொழுது ஆன்மவிச்சையை யடக்கவேண்டும். ஆதலால் ஆன்மவிச்சையை அடக்குதலே மிகுந்த பாவம். ஆன்மவிச்சையை அடக்கவேயொண்ணாது என்றவளவில், அவனை நோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆன்மவிச்சை கருதி முறையல்லாரைத் தோய்ந்து உறின் ஊன் அருந்தல் செய்யே. எ-து. நீ சொன்னது சுபாவந்தானே. ஆன்மவிச்சையை யடக்கவொண்ணாதென்கிறபொழுது உலகத்தின் கண்ணே ஆணுக்காயினும் பெண்ணுக்காயினும் காமவிகாரத்தினாலே மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை முதலானவர்

களில் ஒருவருக்கொருவர் மேலிச்சையுண்டானதேயானால் ஆன்ம விச்சையை அடக்கவொண்ணாது அடக்கிற் றோஷமென்றுகூறி னால், விஷயானந்தமில்லாதே போகின்றதோ? உண்டாயிருக்கவும் அப்படி வந்தகாலத்தில் மிகவும் நடுநடுங்கி நரகத்தில் விழப்போகி றோமென்று பயப்படுகிறபடியினாலேயும், பிறர் கேட்டால் நிந்தை வருமென்று அஞ்சுகிறபடியினாலேயும், ஊனுண்டலும் மிகுந்த பாவமாதலின், யாதொன்றும் செய்யுங்காரியமுந் தவிருங்காரிய மும் அறிந்து நடக்கவேண்டுமென்றறிவாயாக. எ-று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "செய்தக்க வல்ல செயக் கெடுஞ் செய்தக்க—செய்யாமை யானுங் கெடும்." என்றும், ஔவையார். "பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந் தவிர்." என்றும், "ஆசுறு மான்ம விச்சை யடக்குத லாகா தென்று—மாசுறு மூனைத் துய்த்து மாதுயர் நரகத் தாழ்வீர்—பேசிய தந்தை தாய்மேற் பெரு கிய வாசை கூரிற்—கூசிடா தவர்க டம்மைக் கூடுதல் குணமோ கூறீர்." என்னும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ—து. மாமிசந்தின்னுஞ்சாதி மனுஷரல்லரென்றும், யாவரா யினும் நல்லறிவாளர் நடந்தபிரகாரமே நடக்கவேண்டுமென்றும், விவேகம் வந்தபோதே மாமிசபக்ஷணம் விட்டுவிடவேண்டுமென் றும், பிராண ஆனிவரினும் மாமிசபக்ஷணம் பாவமாதலால் அத னைச் செய்யவொண்ணாதென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிச் சைவசித்தாந்தியார் யாதொன்று மாராய்ந்தறிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற மாத்திரத்தில், அந்தச்சபையின் கண்ணே இருந்த சகல சமயவாதிகளும் எழுதின சித்திரங்கள்போலவும் காற்றில்லாதவிடத்திலிருக்கிற விளக்குப்போலவும் அசைவறவிருந் தார்கள். அப்போது அந்தச்சபை எப்படியிருந்ததென்னில், அலை யொழிந்த சமுத்திரம்போல ஓசையடங்கியிருந்தது. அப்படி ஓசை யடங்கி யிருந்ததென்று விரித்தது வாதிகள் வினாவொழிந்து மேல் மாணாக்கன் வினா வருதலினெனக்கொள்க. முன்பு சைவாசாரிய

ரைத் தொழுது அஞ்சலியஸ்தனாய்நின்ற பக்குவியானவன் பின்புந் தண்டம்பண்ணி ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்யாநின்றான். தேவரீர் இங்ஙனந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேசப்படியே அடியேன் இன்றுமுதற் கொலைசெய்தலையும் புலாலுண்ணுதலையும் விட்டுவிடுகிறேன். அடியேன் மனசில் இன்னும் ஒருசங்கையுண்டு. அஃதென்னெனில், அடியேன் அறிந்த கொலைகளைச் செய்யாவிடினும், ஓடும் போதும் நடக்கும்போதும் என்னையறியாமல் ஒரு சீவகொலை நேரிட்டால், அந்தத் தோஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதற்கு உபாயம் யாது என்று கேட்டவளவில், அவனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

செய்துயிர்கட் கினிமைகொல்லா நோன்பியற்றும்
 வேலைகுரு சேவை தன்னான்
வையகத்தா டறுமறியாக் கொலைமையதான்
 மக்களொடுன் மனையுண் டாலு
முய்வதிலை நீயெவணம் வேறிதற்குன்
 மலைபிறர்த்தோய்ந் துறினக் காலைக்
கையகல விடுவதன்றிக் கொலவுமுளந்
 துணியுமதி காரத் தாலே.

உயிர்கட்கு இனிமைசெய்து கொல்லா நோன்பு இயற்றும் வேலை குரு சேவை தன்னான் வையகத்தூடு அறியாக் கொலைமையது அறும். எ-து. தறுகட்டன்மை நீங்கிச் சர்வ சீவன்களிடத்தும் கண்ணுண்டாகிய கொல்லாவிரதியாய் நடந்துவருங்காலத்து உன்னையறியாமல் வந்த கொலைத்தோஷமானது வேறொரு விதத்தால் நாசத்தையடையும். அஃதெத்தாலென்னில், சற்குருவினது திருப்பாதத்தை நியமமாக வழிபட்டுச் செய்யும் அவனது ஏவலின் வலியாலெனக்கொள்க.

தறுகட்டன்மை நீங்கி யென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "வருந்து மேபதம் வைப்பின் மரிக்குமே—பொருந்து

மண்ணிற் புழுக்கண மென்றுளம்—வருந்தி யேபத மெல்லென வைத்திடா—தருந்த வத்தைப் பிரிந்த வரக்கனும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. கொல்லாவிரதமென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஔவையார், "நோன்பென்பதுவே கொன்றுதின்னுமை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

சற்சீடன் அறியாமற்செய்த தோஷத்தையும் ஆசாரியன் நீக்குவனென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "விண்ணுளார் நரர் மற்றை விலங்குமே—பண்ணும் பாவ பலத்தைக் கொடுப்பவன்—றிண்ணமே யமன் றேசிகன் றீர்த்திடும்—பண்ணிற் பாவ விதஞ்சிவ பத்தரும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படியே என்னுடைய ஸ்திரீயும் புத்திரரும் இதற்கு ஒவ்வாவிடினும், நான்மாத்திரம் சரீர பரியந்தம் தவறுமல்நடந்துவருகிறேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, மேலுத்தரங் கூறுகின்றூர்.

ஊன் உன் மனைமக்களோடு உண்டாலும் நீ உய்வது இலை. எ-து. மாமிசத்தை உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர் உண்டாலும் அந்தப்பாவத்தால் நீயும் நரகத்தழுந்துதல் சத்தியம்.

மேல்வினு. எனக்கும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்கும் ஏக சரீரமாய் ஊணுறக்கம் ஒன்றுயிருக்கின்றனவோ? அவர்கள்வேறு நான்வேறு. அவர்கள் செய்த பாவத்தை நான் அநுபவிக்க வேண்டியதென்?

மேல்விடை. நீ எவணம் இதற்கு வேறு உன்மனை பிறர்த்தோய்ந்து உறின் அக்காலைக் கையகல விடுவதன்றிக் கொலவும் உளம் துணியும் அதிகாரத்தாலே. எ-து. நீ எந்தப்பிரகாரம் இது காலத்தளவில் ஸ்திரீ புத்திரர்க்கும் எனக்கும் பேதமென்று சொல்வினை? அதுபழுது. அதேதெனன்னில், உலகத்தின்கண்ணே ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்திரீ பரபுருஷசங்கமம் பண்ணக்கண்டகாலையில்,

அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்கிற விதியையும் பாராமல், நான் பிராணனுடனிருக்க இப்படி அழிவு செய்யலாவதென்ன? இவளைக் கொன்றுபோடுகிறேனென்று நெஞ்சிற்றுணிதலினானும், இங்ஙனம் ஸ்திரீ புத்திரர் பிறரிடத்திற்செய்த குற்றங்குற்றங்களுக்கும் யானென முன்னிற்கும் அதிகாரத்தன்மையுடையோனாதலினானும், உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர் செய்த பாவாதிகளுக்கு உண்டான பலம் நீயும் அனுபவிப்பது சித்தமென்றறிவாய்.

ஸ்திரீ விதி தவறில் அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அறிந்து மனையாளவலத்தை யவளைத் துறவா தணைவானுஞ்—சிறந்த குரவன் மனைவியொடு செறிந்தார்க் கிணையே செப்பியவித்—திறந்தான் மகபாதகமதனிற் சிறுமைத் ததனாற் பாதகமென்—றறைந்தா மிதனுக்கணித்தான வுபபா தகமுமினி யறைவாம்." என்றும், காசிகாண்டம். "பொருவில் கற்பின் வழீஇய புன்மங்கைய—ருரிய மூன்று மரபினுள் ளோரையும்—வெருவந் தேங்க விழுங்கி யுமிழ்கிலா—வெரியுந் தீநரகிற்குடி யேற்று வார்." அன்றியும், "நெறியிகழ்ந்து தன்மரபினி னீரல செய்யு—மறுவின் மைந்தரைப் பெறுதலின் மகப்பெறா தனுருற்—றுறைத னன்று மற்றொருவனா லுயர்குல முழுதுஞ்—சிறுமை யெய்திலாங் கவற்றுறந் துறுபழி தீர்ப்பார்." அன்றியும், 'என்னநூற்கடல் கடந்துளோருரைப்பதை யெண்ணி—முன்னர் நின்றுபொய் மொழிந்திடு முகிழ்முலைத் துவர்வாய்ப்—பன்னி தன்னொடு மகத்துறந் தந்தணன் பரிந்தோர்—பொன்னவார்முலைப் பூவையைக் கடிமணம் புரிந்தான்." என்றும், தேசிகர் மன்னவர்கொழுநர் சீடரைத்தங் குடிகளைத்தோய் தேவிமாரை—யாசில்விதிப் படிநடக்கிற் காக்கபிழைத் திடில்வெறுத்திட் டகல நீக்க—மாசுடையோ ரெனவறிந்து மவரைவெறுத் திலாதிணங்கி வாழ்விப் பாரேற்—பேசியதீ தொருசிறிதுந் தமக்கிலவா யினுநரகிற் பிழையா தாழ்வார்."என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

ஸ்திரீகள் பிழைசெய்யிற் றுறப்பதல்லது கொல்லவொண்ணு தென்பதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். "இல்லத் திருக்கு மனைதீ வினைகளி யற்றினறஞ்—சொல்லித் தடுக்க வடங்கா விடிற் பின் றுறந்து தன்னெஞ்—செல்லைக் குரிய நிலைசார்ந் தொழுக வித ன்றி யன்னூர்க்—கொல்லத் துணிபுல்ல ரன்றோ சென் றாழிற் குளிப்பவரே." என்றும், "விண்டுள தன்மல னையதில் லோர்ந்து விரைந்ததனை—யுண்டிடு வாருள ரோசொலுந் தீமை யுணித்துற ந்த—பெண்டிர்மற் றூருடன் கூடியென் பெண்கொலை பின்னர கிற்—கொண்டு சுழற்றுமென் றெண்ணுது கொல்லுங் கொடிய வரே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் கண்டுகொள்க.

இ-து. அபுத்தி பூருவத்தால் வந்ததோஷங் குருசேவையால் நீங்குமென்றும், யாவனொருவனும் தன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திருக் குத் தான் அதிகாரியாகையால் அவர்களையுந் தருமத்தின் வழியே ஆக்கினைசெய்து நடப்பிக்கவேண்டுமென்றும், கூறியது.

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் அந்தப் பக்குவியானவன் விண்ணப்பஞ் செய்யாநின்றான்.

இங்ஙனம் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியே என்னு டைய பாசக்குழாங்களாகிய பலருள் யாரொருவர் என்னினைவின் படி வராவிடினும் எனதாக்கினைக்கு உட்பட்டிருந்துள்ள ஸ்திரீ புத்திரரைத்தண்டித்து மாமிசபக்ஷணத்தை நிறுத்துவிக்கின்றேன். அவர்கள் நில்லாவிடின் அவர்களைவிட்டுத் துறந்தாயினும் தருமத் தின் வழியே தவறுமல் நிற்கின்றேன் என்றவளவில், சித்தாந்தியார் அவனை நோக்கிப் பின்னுமோருத்தரங் கூறுகின்றார்.

தாலமிசை யுனதுசுற்றத் தவர்கொலைமை
  செயினுனக்குஞ் சாரு நீவே
றேலுனது குலநெறியை விடிலவரோ
  டுரைபகரா திகழ்ந்தன் றோர்தம்

பாலுணவா திகடவிர்வ தெனையதுபோன்
மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்துண்
மாலதனாற் கொலைமையற வறம்புரிவோர்
தொடர்புறினல் வழிசார் வாயால்.

தாலமிசை உனது சுற்றத்தவர் கொலைமை செயின் உனக்கும் சாரும். எ-து. பூமியின்கண்ணே நீயும் உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரரும் கொலைமை சாராவிடினும், உன்னுடைய மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை மாமன் மைத்துனன் மற்றுமுண்டாகிய சுற்றத்தார் கொலைமைசெய்தார்களாயினும், அந்தப் பாவத்தால் நீயும் நரகத்தை அநுபவிக்கவேண்டும்.

மேல்வினா. ஸ்திரீ புத்திரர்கள் என்னுடைய ஆக்கினைக்கு உட்பட்டவராதலின் அவர்களைத் தண்டித்துத் தருமத்தின் வழி நடப்பியாவிடில் எனக்குத் தோஷமென்பது நிச்சயம். மற்றுமுள்ளவர்கள் என்னுடைய சொற்கு அடங்கினவர்களல்லாமலிருக்க, அவர்கள்செய்த பாவத்தால் எனக்கு நரகம்வரவேண்டியது எப்படி என்ற பக்குவியை நோக்கி மேலருளிச்செய்கின்றார்.

மேல்விடை. நீவேறேல் உனது குலநெறியைவிடில் அவரோடு உரைபகராது இகழ்ந்து அன்னோர்தம் பால் உணவாதிகள் தவிர்வது எனை? அதுபோல் மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்து உள்மாலதனால் கொலைமை அற அறம்புரிவோர் தொடர்பு உறின் நல்வழி சார்வாயால். எ-து. உன்னுடைய சுற்றத்தார் உன்னுடைய சொற்கு அடங்கார்களென்றும் அவர்கள் வேறு நான் வேறென்றுஞ் சொல்லுவையாகில், உன்னுடைய குலாசாரத்தினின்றும் உன்னுடைய சுற்றத்தாரிற் சிலர் தவறிநடந்தகாலத்தில் அவர்களுடைய சிநேகத்தையும் பற்றறவிட்டு அவர்களை நீத்து எவ்விடத்தும் பேசுதலொழிந்து அவர்கள் வீட்டில் அன்னபானாதிகளை விஷமெனக் கண்டு உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர்களும் அவர்கள் மனைவழி வாயில்வழி சொப்பனத்தாயினும் போகாதபடி நிறுத்தி மற்றுள்ள

சுற்றத்தாரிற் சிலர் அவர்களோடு பேசுகினும் எனக்கு வேண்டாதவர்களோடு பேசலாவதென்னென்று அவர்களுடைய சிநேகத்தையும் நீ விடுவதென்? இப்படிப் பிரயோசனமற்ற அற்பகாரியத்தளவில் மனம்வைத்து வெறுத்த நீ மேலைக்கு நரகத்தில் வீழ்த்தி மாறாத துயரத்தைத் தருவதாகிய சீவகொலையாதி பாவங்களைப் பண்ணுமவரிடத்திற் சினேகிப்பதென்? ஆதலின் யாரொருவராயினுங் கொலையாதிக்கு அஞ்சாத பாவியாயில் தன்னவனென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் உடனே விட்டுநீங்கி முத்தியை அடைய வேண்டுமென்னுமனோவிச்சையினாலே கொல்லாமையாகியபேரறம் புரிவோர் யாவராயினும் அவரோடு மிகுந்த சினேகம் புரிவாயாகில், நல்ல அறத்தின் வழியை எளிதின் அடைவாய். எ-று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "மருவுக மாசற்றார் கேண்மையொன் றீத்து—மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு." என்றும், ஔவையார். நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க—நல்லார்சொற் கேட்பதுவு நன்றே-நல்லார்—குணங்க ளுரைப்பதுவு நன்றே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று." அன்றியும், "தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற—தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே-தீயார்—குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது."என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இ-து. கொல்லாவிரதியாயினோன் யாவராயினுங் கொலையாதிகளுக்கு அஞ்சாத பாவிகளைக் கண்டவிடத்தும் அவரது சினேகத்தை உடனே விடவேண்டுமென்று கூறியது. (உக)

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படி அடியேனும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திராதிகளுங் கொல்லாமை புலாலுணவு நீங்கி நல்லோரைச் சினேகித்துப் பாவிகளது சினேகத்தைவிட்டு அசரபதார்த்தத்தைக் குருவாதி நால்வர்க்கும் முன்னூட்டிப் பின்பு உண்டுவருகிறேன் என்றவளவில், அவனை நோக்கி மேற் சிந்தாந்தியார் அருளிச்செய்வார்.

சார்வொழிகொம் மடியாதி தாவரத்து
னுறழ்தருநாய்த் தன்மை யோரை
நேரலைநீ கேண்முடிவிவ் வரும்புரம்பொய்
வீணுளா நீக்கேல் வாணுள்
பார்மிசைநீ புரியலைமெய்த் தவர்குழுவுற்
றறமவர்சொற் படிசெய் நாளுஞ்
சேருமனே சுத்திபர ஞானமுற்று
னடைவைமுத்தித் திருநா டன்றே.

தாவரத்தும் கொம்மடியாதி சார்வு ஒழி. எ-து. அப்படிச் செய்யுமுறைமை செய்து. அசரபதார்த்தத்தை உண்பாயாயினும் அவற்றின்கண்ணும் நீக்கவேண்டியன உண்டு. அவையாவையெனில், கொம்மட்டிக்காய் கடைச்சரக்குக்களான உள்ளி வெள்ளுள்ளி முதலியவைகள்.

இதற்குப்பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "உள்ளி வெள்ளுள்ளி யுதும்பரஞ் செம்முருங்கை—வள்ளிபசளைமதுக்கோவை" "வெண் கத்தரிக்காய் தேற்றுங்காய்வில் வக்காயு—முண்பதல கொம்மடிக் காயும்." "எண்ணெய்ப்பிண் ணாக்குப் பெரும்பீர்க் கெனுமிவையு— முண்ணே லுருண்ட சுரையும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினு, அசரபதார்த்தத்தினும் தோஷம் உளதோ?.

மேல்விடை. ஊன் உறழ்தரும். எ-து. கொம்மட்டியாதி நிஷேத பதார்த்தமாதலின் புலாலினை யொக்குமெனக் கொள்க. நீ முடிவுகேள் நாய்த்தன்மையோரை நேரலை. எ-து. முடிவாகிய பொருளிதுவென்று சொல்வோம் நீகேள் — ஒருவேட்டைக்காரன் நாயைப் பிடித்துவந்து பொற்சங்கிலியினுல் கட்டிவைத்துக்கொ ண்டு பாற்சோற்றையிட்டு வளர்த்தாலும் அச்சங்கிலி நெகிழ்ந்த மாத்திரத்தின் மலத்தினைப் பழையதோலினை முரட்டெலும்பு

களைக் கௌவிக்கொண்டு அருகாகவருகிற மனுஷரைக்கண்டு உறுமுதல்போல, ஒருவன் பாவமிது புண்ணிய மிதுவென்று சொல்லுமளவுங் கேட்டிருந்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கினமாத்திரத்தில் பின்னும் பாவத்தைச்செய்துகொண்டு நல்வழி காட்டுவோரைக் காணுந்தோறும் வெறுப்புடையராயிருந்து உள்ள லோகாயதனாதி மூடர்களைப்போலாகாது கொலை பாவமென்று கூறியமாத்திரத்திற் கொலைசெய்குதற்கு அஞ்சு.

இங்ஙனம் நாய்த்தன்மையோரென்பதற்குப்பிரமாணம்: நாலடி. "அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைக்குங்காற்—செவ்விய ரல்லார் செவி கொடுத்துங் கேட்கிலார்—கௌவித்தோ றின்னுங் குணுங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்—செவ்விகொள றேற்றா தாங்கு." என்றும், நீதிசாரம். "கன்மமே பூரித்த காயத்தோர் தஞ்செவியிற்—றன்ம நூல் புக்காலுந் தங்காதே-சன்மமெலும்—புண்டு சமிக்குநா யூணவி னெய்யதனை—யுண்டு சமிக்குமோ வோது." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இவ்வரும்புரம் பொய் வாணாள் வீணாளா நீக்கேல் பார்மிசை நீ புரியலை மெய்த் தவர் குழு உற்று அவர் சொற்படி அறம் நாளும் செய் மனோசத்தி பரஞானம் சேரும் அத்தால் முத்தித் திருநாடு அடைவை. எ-து. சென்மாந்தரங்களிற் செய்துள்ள தபோபலத்தால் அரிதாய் இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள இந்தச்சரீரம் நீர்க்குமிழிக்கொப்பாய் அழிவதாதலின் இது உள்ளபொழுதே செய்யவேண்டிய அறங்களைச் செய்துமுடியாது இச்சரீரத்துக்கு அருந்தல் பொருந்தலைக் கூட்டுதல் தொழிலாக இதற்கு அமைத்த நாள்களை வீணிற்கழித்து யமதண்டனைக்கு உட்படாவகை அறஞ்செய்வாய். செய்யுமிடத்து ஒன்றை நீ புண்ணியமென்றெண்ணிச் செய்யப் பாவமாயினும் ஆகும். பாவமென்றெண்ணி நீங்கப் புண்ணியமாயிருப்பினும் இருக்கும். ஆதலின் உனது சுதந்தரத்தாற் செய்த

வொழிந்து பூமியின்கண்ணே வேதாகமவிதி தவறாது கொலையாதிகளை நீங்கிய சிவஞானியாரது கூட்டத்தினை அணுகிப் பத்திமையான் வழிபட்டு அவர்களது திருவாக்கின்படியே தீவினைகளைநீங்கி நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவாய். இங்ஙனம் நாடோறும் வழுவாது செய்குவையாயின் உன்னுடையமனசு நிருமலமாம். அதனாற் பாரம்பரியத்திற் சிவஞானமுமுண்டாம். அந்த ஞானத்தால் மோட்சமாகிய பெண்ணிருந்து வாழும் பூரணதேசமடைகுவை. எ-று.

மானுடசரீரமடைத லரிதென்பதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம். "பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்—பெறுதற் கரிய பிரானடி சேராப்—பெறுதற் கரிய பிராணிக ளெல்லாம்—பெறுதற் கரியதோர் பேறிழந் தாரே." என்றும், சிவஞானசித்தி. "அண்டசஞ் சுவேதசங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயுசத்தோ—டெண்டருநாலெண்பத்து நான்குநூ றுயிரத்தா—னுண்டபல் யோனியெல்லாமொழித்து மானுடத்துதித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண்." என்றும், அறிவானந்தசித்தி. "தேரிற் சதுரயுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண்—டோரினங் நூற்றி லயன்மாண்டொந்தமு முற்றுத் தென்பாற்—சேரு நுகத்துளை யின்வட பாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்பொழித் திம்மானுடத்திற் சனிக்கரிதே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

யாக்கையாவது அநித்தியமாதலில் விரைந்தறஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை—மேற்சென்று செய்யப்படும்." என்றும், திருமந்திரம். "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி நாடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்காலை யுன்ன வருள்பெற லாமே." என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். "நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்திர் நாணிலீர்—சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்

சமுத்துண்டவா கைவிட்டா—லுடலி ஞர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனர் தேவாரம் "வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது திண்ணம்—பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்—றாழாதறஞ் செய்ம்மின்றடங் கண்ணான்மல ரோனுங்—கீழ்மேலுற நின்றான்றிருக் கேதார மெனீரே." என்றும், சிவஞானசித்தி. "கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும்—பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயுந்—தருணனா யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவ தாயு—முருவமே யழிவேயாளு லுள்ள போதே பாருய்ய." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "அழியு மாக்கைகொ டேயழி யாப்பதங்—கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு—மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவரேநர கக்குழி வெய்யரே." என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளை. "இன்றிருந்து நாளை யிறக்குந் தொழிலுடைய—புன்றலைய மாக்கள் புகழ்வரோ-வென்றிமழு—வாளுடையான் றெய்வ மருதுடையானேயேனை—யாளுடையான் செம்பொ னடி." என்றும், போதரத்தினாகரம். "காய மானது நீரிடைக் குமிழிபோற் கழியுமென் றறிந்தேயு—மாயு மூனினை மெய்யென முழுமல வயிறது வளர்த்தற்கே—யாய தீவினை பற்பல மருவியங் கவைசெய்து கழிந்தேவிட்—டேயுமாறெனை யாண்டவ னென்பதற் கென்செய்து முடிந்தேனே." என்றும், நாலடி. "புன்னுனி மேனீர் போனிலையாமை யென்றெண்ணி—யின்னினியே செய்க வறவினை - யின்னினியே—நின்றானிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்—சென்றா னெனப்படுதலால்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் கண்டுகொள்க.

அறமும் பெரியோர் சொன்ன நெறியே செய்யவேண்டுமென்பதற்குப்பிரமாணம்: சிவானந்தமாலை. "ஆர்வமென்று செற்றத்தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே—சாரமுள்ள தெவ்விடத்துந் தான் கொண்டு-நீரவுணர்—நல்லோர்தஞ் சொல்லை நழுவாம னன்னெஞ்சே—நில்லா யிதுவே நிலை." என்றும், ஔவையார். "மூத்தோர்

சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்." என்றும், நாலடி. "அறிமி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்—பொறுமின் பிறர்கடுஞ் சொற்போற்று மின் வஞ்சம்—வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்—பெறுமின் பெரியோர் வாய்ச்சொல்." என்றும், மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க.

பெரியோரைச் சார்தலின் முத்தி கைகூடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். "கொலையாதி யோரைந்துங் காமாதி யாறுங் குலைந்துநிலை—நிலையா துருவென்கை தோன்றி யுயிருணிறைந்தமலைச்—சிலையா தியுமெளி தொன்றுவ னெங்குந் திகழ்ந் திரண்டற்—றலையா திருக்கும் பெரியோர்தங் கூட்ட மடைந்தவர்க்கே." என்றும், போதரத்னாகரம். "நித்தனாரு ளியநெறி தெரிவது நிமலன்றன் கழலென்னுஞ்—சுத்த வாரமு துறுசுவை தருவதுஞ் சொருபனற் கழற்கன்பாம்—பித்த தாகிய பெருநலம் விளைவதும் பேரெழி லடியாரா—லத்தினுலடி யாரவை கூட்டிய வதிசய மளவன்றே." என்றும், திருவாசகம். "உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி—யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியேனுன்—னடியார் நடுவு ளிருக்குமரு ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்—முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இ-து. அசரபதார்த்தத்தினும் நிஷேதபதார்த்தங்களை விடவேண்டுமென்றும், மேலை யாதொரு காரியமும் நாதாக்களது திருவாக்கின்படி நடக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி நடக்கிற் பாரம்பரியமாய் முத்தி கைகூடுமென்றும், கூறியது.

கொலைமறுத்தல் மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரம்பரை

யாழ்ப்பாணம்-மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

மாணாக்கர் பார்வை.

சென்னை

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி,

சென்னை.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

கணபதி வணக்கம்.

முக்கணிறை தருகரியை முன்னடத்திப் பின்னதன்றூட்
பக்கமறைந் தேகுநர்வெம் பாசவிக ஞசமுற
மிக்கவமர் விளைத்திளையா வீரரெனப் பூரணவூர்ப்
புக்கிணையில் பரானந்தப் பூவையையு மேவுவரால்.

சபாபதி.

அம்பல வாண னடியிணை தொழுவார்க்
கின்பமும் வீடு மெளிதினில் வருமே.

விநாயகர்.

நிம்ப நிழற்களி, றம்பொன் மலர்த்தாள்
நம்புநர் முத்திந, லின்பம் வரற்கே.

சுப்பிரமணியர்.

சமர புரிக்குகன், விமல மலர்த்தாள்
எமதுளம் வைக்குது, மமல மறற்கே.

குருபரம்பரை.

மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே
மனிதரைப் போல்வந்த தெனுமென்
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச
தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற
னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த
நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற
னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.

நூலாசிரியர்.

போந்தெ முயிர்க்குயி - ராந்துணை யொத்த
சாந்தையர் தம்பத - மேந்து கருத்தே.

பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம்பினையும் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களையும் நேதி களைந்து அதன்பின்னர் அந்தக் கரணங்களையும் நேதி களையத் தொடங்கும்போது அவைகளுக்குட் பிரதானமான மனத்தை எதிரிட்டு நோக்கி நீக்குந்தோறும் அம்மனம் அந்த விவேகத்திற்கு மிகவும் ஒற்றுமையாகலின் நீங்காது முன்னைப் பழக்கம்போல் விவேகத்தைத் தன்வயப்படுத்தித் தனக்குப் பற்றுக்களாயுள்ளவற்றில் இழுத்துச் செல்ல அஃது அங்ஙனம் இழுத்துச் செல்லுதலை விவேகம் அறிந்து தனது வலியினால் எதிரிட்டுநின்று இஃது எவற்றைப்பற்றி நின்று எழாநின்றதென்று நோக்கி அதுபற்றிய பற்றுக்களியாவையும் இவை இவையென்று அறிந்து அதற்கு அப்பற்றுக்களையெல்லாம் விடுவித்து அதனைத் தன்வயமாக்குதற்பொருட்டு மனத்தை முன்னிலையாக்கி விவேகங் கூறிற்றென்று விவேகத்தின்மேல் வைத்து இந்நூல் கூறுகின்றார்.

வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர்
  வார்த்தையெற் குரைசெய்வாய்
கீழி யாமியற் றுயர்தவத் திவ்வுடல்
  கிடைத்ததன் றோமற்றீ
தூழி காலமிங் கிருக்குமோ நீயுமோர்ந்
  துளையெனி னுளபோழ்தே
சூழு மேம்பவந் துடைத்தல்செய் யாயிதென்
  றொழுதரன் றுணைத்தாளே.

வாழி நெஞ்சமே. எ-து. பகைவனுற் காரியங்கொள்வோன் அவனைத் தனது வயமாக்குதற்பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை கூறுதல்போல நீ வாழக்கடவாய் நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு எண்ணில் காலம் உடலு முயிரும்போலும் சேறு

நீரும் போலும் உம்மோடும் பிரிவின்றியிருந்த என்னை இப்போது பிரித்து நின்று நீர் தோத்திரம்பண்ணியது என்னையென்று மனங் கேட்ப,—சென்றிடேல் நின்று இதோர் வார்த்தை எற்கு உரை செய்வாய். எ-து. அதற்கு நீ ஒரு கணப்போதாயினும் நில்லாது விஷயங்களிற் செல்லாநின்றனை அங்ஙனஞ் செல்லாது நின்று இஃதோர்சொல் எனக்குச் சொல்லுகவென்று விவேகங்கூற, அதற்கியான் சொல்லவேண்டிய சொல் என்னையுள நீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்றேனென்று மனங்கூற,—கீழ் யாம் இயற்று உயர் தவத்து இவ்வுடல் கிடைத்தது அன்றோ. எ-து. அதற்குக் கீழ்ப்போன அனந்த சனனங்களில் யாஞ்செய்திராநின்ற மேலான தபோபலத்தினாலன்றோ இந்த அரிதாகிய மானுடதேகம் கிடைத்ததென்று விவேகங்கூற, அதற்கு ஈதுண்மையாமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப, அதற்கு அங்ஙனம் அரிதாகக் கிடைத்த தேகத்தைப் பெற்றும் சீக்கிரத்திலே திருவடியை அடைதற்கு ஏதுபண்ணாமல் வீணாள்கழிப்பது என்னையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இந்தத் தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திருவடியை அடையாது விடுகின்றோமோ நீர் சீக்கிரம் பண்ணியது என்னை? சில நாள்களின் பின்னர் அதனை அடைகுதுமென்று மனங்கூற,—மற்றீது ஊழி காலம் இங்கிருக்குமோ. எ-து. அதற்கு இத்தேகம் கற்பகாலம் இவ்விடத்து இருப்பதோ இதற்கு அளவு கூறிய நூறாண்டுகளுள் இடையிடையே கணந்தோறும் அநித்தியமிருத்தலின் எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போமோ தெரியாதென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அங்ஙனம் அநித்தியமாமெனின் இதனையொழித்து இனிவருங்காயத்து அத்திருவடியை அடைகுதுமென்று மனங்கூற, அதற்கு இனியோர் காயத்தின்கண் அதனை அடைகுதுமென்னிற் பெறுதற்கரிய பிறவியென்றும் சில நாள்களின் பின்னர் அடைகுதுமென்னின் அறிதற்கரிய அவதியென்றும் விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மையென்று மனஞ்

சம்மதிப்ப—நீயும் ஓர்ந்துளே எனின். எ-து. அதற்கு இந்தக் காயங் கிடைத்தற்கு அரிதென்பதையும் இதனது நிலையாமையினையும் நீயும் விசாரித்து அறிந்தனையாயின்,—உளபோழ்தே சூழும் எழ் பவந்துடைத்தல் செய்யாய் இதென் தொழுது அரன் துணைத் தாளே. எ-து. இக்காயமிருக்கும்போதே சிவனது உபய பாதங் களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளாநின்ற எழுவகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக்கொள்ளுதல் செய்யாய் இது என்னை நின் கருத்திருந்ததென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. மற்றென்பது அசைநிலை.

உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்த தென்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "எறியுங் கடலி னுகத்துளையி னியாமைக் கழுத் துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப் பிறந்து, முறியும் பிறவிப் பயனில விம்மோக மமையுஞ் செய்தொ ழிலாற், செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தின ங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடு மால்" ஊழிகால மிங்கிருக்குமோவென் பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார், "உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு." பெறுதற்கரிய பிற விக்கும் அறிதற்கரிய வவதிக்கும் உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "பெறுதற் கரிய பிறப்பி திதன்போக்—கறிதற் கரிய வவதி-பிறி தொன்றை—நாடுதற்கு நேரமுண்டோ நன்னெஞ்சே முத்திநெறி— கூடுதற்கல் லாது குறித்து." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க)

இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின் இனித் திரு வடியை அடையக் கடவமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப மேற்கூறு கின்றது.

தாளை யேதர மறிகிலா தெமக்கெளி
தருசிவப் பிரகாசற்
காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந்
தரியவீ டடைகில்லாய்

கேளே யோமனை யாதிய வளற்றிலே
 கிடந்துழைத் தனைநெஞ்சே
நாளே யோலையுந் தூதரும் வரினிவர்
 துணைகொலோ நவில்வாயே.

தாளையே தரம் அறிகிலாது. எ-து. சுரர் முதலாகத் தாவர மீறாகச் சொல்லப்படாநின்ற எழுவகைப் பிறவித்துன்பங்களையும் துடைத்தல் செய்யும் அரிய திருவடிகளைக் கொடுத்தற்குப் பக்குவனென்றும் அபக்குவனென்றும் பாராது,—எமக்கு எளிதரு சிவப்பிரகாசற்கு. எ-து. அருமைப்படுத்தாது எமக்கு எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசரென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியருக்கு,—ஆள் யாம் எனத் திரிந்து அவன் பணிபுரிந்து அரிய வீடு அடைகில்லாய். எ-து. அவரதடிமையாமென்றியாவருங்கூற அவரது திருவுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவரது ஏவற்பணிவிடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட்டினை அடைந்தாயில்லை,—கேள் ஐயோ. எ-து. ஐயோ நீ கேட்பாயாக,—மனையாதிய அளற்றிலே கிடந்து உழைத்தனை நெஞ்சே. எ-து. பெண்டீர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்கொண்டனை நெஞ்சமே நீ யென்னகாரியஞ் செய்துகொண்டாய்,—நாளை ஓலையுந் தூதரும் வரின் இவர் துணைகொலோ நவில்வாயே. எ-து. இனி நாளைக்கு இயமனது தூதரும் ஓலையும் வருங்காலத்து இந்தப் பெண்டீராதிய சீவர்கள் துணை யாவரோவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

மிகுந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல் மிகுந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதின் மூழ்கி மயங்கி மறுமை குறிக்கக் கூடாமையிற் கிடந்துழைத்தனையென்று கூறப்பட்டது.

தாளையே தரமறிகிலாது என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "இயற்கை குணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையிலுழல்வார்க் கிவ்வா றோதின் மீளாத நிரயகில் வீழ்த்த தாகுந்—

தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்த வுனைப் போல் வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்த வல்ல குரு வைக் கிட்டா வருந்தி யுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே." பணிபுரிந் தரிய வீட்டடை கில்லாய் என்பதற்கு உதாரணம்: வீரா கமம். "அடுத்ததின் றன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல் லோர்—நடித்திடுஞ் சமயவாத நற்றவஞ் செபந்தி யானம்—படிற் றுல கியற்கை யாவும் பரகதி விலக்கா மென்றே—விடுத்தருட் குரவன் பாத மேவிமெய்ப் பணிசெய் வாரே." மனையாதிய வளற் றிலே கிடந்துழைத்தனை என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட் டம். "தாரதன மிகுமென்னிற் றளையாகு மப்பாசந் தளைத்துக் கொண்டா—லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசை விஞ்சிக்—கூரிதய மப்போகத் துழன் றுழக்குங் கொடுந் துய ரைக் குறித்த போதே—தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச் சித்தந் தெளியு மன்றே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உ)

நீர் கூறியது உண்மை, திருவடியே துணை, மனைவியாதிய சீவர்கள் துணையலர். ஆனல் இவர்களை விடுத்தாற் பரிதபிப்ப ரென்பதும் இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு துணை இன் றென்பதுங் குறித்து இவரோடுங்கூடி நின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை
நாமல திலையென்றே
கவலை யுற்றரன் ருண்மறந் தனையுனைக்
காலனர் கொடுபோயிற்
குவல யத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந்
திடுவையோ குறிக்குங்காற்
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர்
தானுமோர் துணையாமே.

நவிலின் இம்மனை மக்களுக்கு ஒருதுணை நாம் அலது இலை என்றே கவலையுற்று அரன் தாள் மறந்தனை. எ-து. சொல்லு

மிடத்துப் பெண்டீர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப்பற்றதுணை நாமன்றி வேறு இன்றென்று சிவனது திருவடியை மறந்தனையாக லின் திருவடியே துணையென்றும் மனைவியாதிய சீவர்கள் துணை யலரென்றும் நீ முன் கூறியவற்றிற்கு ஏதுவென்னையென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு இந்த மனைவியாதிய சீவர்களை யாவர் காப்பரென விடுப்பேனென்று மனங்கூற,—உனைக் காலனூர் கொடுபோயின் குவலயத்து அடைந்து இவரை நாடொறும் புரந் திடுவையோ. எ—து. உன்னை யமன் கொண்டு போமிடத்து மீண்டு இப்பூமிக்கண் வந்து இச்சீவர்களை எக்காலத்தும் காப் பையோ அஃதன்றி ஒருகணப்போதாயினும் வந்து இவரை நீர் நன்றிருக்கிறீரோவென்று கேட்கத் தான் கூடுமோ வென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவரை யான் இருக்குமளவாயினுங் காக் குவலென்று மனங்கூற, அதற்கு நீயிருக்கும்போதாயினும் நிரு பர்முதலாயினோர் உன்னைக் கொண்டுபோயினாராயினும் அன்றி அவரைக்கொண்டு போயினாராயினும் அப்போது உன்னாற் காக்கப் பட்டார் யாவரென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண் மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—குறிக்குங்கால் சவலை நெஞ்சமே சிவன் அலாது உயிர்க்கு உயிர் தானும் ஓர் துணையாமே. எ—து. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துப் பேதைமையுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணையாவரோ வென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று.

"இயற்பெயர் முன்னர் ஆரைக் கிளவி—பலர்க்குரி யெழுத் தின் வினையொடு முடிமே." என்பதனாற் காலனென்னு மியற் பெயர் முன்னர் ஆரென்பது வந்தது.

நவிலினிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை யென்பதற்கு உதா ரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தை நன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடலி கந்திறை கழ லிணை மேவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு

மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்கவென்றே." சிவ னலா துயிர்க்குயி ரென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். "அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு—நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து." மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க. (௩)

நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மை. இனித் துணையாவதுயாது. பகையாவது யாது. மனைவியாதிய சீவர்கள் வந்தவாறு எங்ஙனம். நீர் கூறுகவென்று மனஙகேட்ப அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பரன்
றொல்கழ றுணையல்லா
துணைவு செய்தடு மிகலதஞ் ஞானமென்
றுள்ளவா றுணராய்மற்
றிணையி னெஞ்சமே பகையிவ ருறவிவ
ரெனவினை வழியேவந்
தணைவ சீவரை யுனிமுனி வாதிய
வடுத்தெனைக் கெடுத்தாயே.

• துணையதாய் எமைத் தொடர்தரு தொடர்பரன் தொல்கழல் துணை. எ-து. சிருட்டி தொடங்கி வீடடைவிக்குமளவும் துணையாகி எம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கின்ற உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது தொன்மைப் பாதங்களே துணையென்றும்,—அல்லாது உள்ளைவு செய்து அடும் இகலது அஞ்ஞானம் என்று உள்ளவாறு உணராய். எ—து. அஃதன்றி உள்ளத்தை மெலிவுசெய்து நாசம் பண்ணுநின்ற பகையாவது அஞ்ஞானமென்றும் உள்ளபடியே யறிந்தனையில்லை,—இணை இல் நெஞ்சமே. எ-து. இழிவினுலுனக்கு வேறு ஒப்பு இன்றிய நெஞ்சமே,—பகை இவர் உறவு இவர் என வினை வழியே வந்து அணைவ சீவரை உனி. எ-து. இருவினையின் வழியராய் வந்து பொருந்திய சீவர்களை இவர் பகைவரெனவும் இவர் உறவரெனவுங் கருதி,—முனிவு ஆதிய அடுத்து எனைக் கெடுத்தாயே. எ-து. பகையென்று வெகுளியும் உறவென்று விழைவும் அடைந்து உன்னேடு கூடிய என்னையுங் கெடுத்தாய் நீயென்று விவேகங்கூறிற்று.

ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த வுயிரைச் சிவன் தனது காருண்ணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தனுவாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடய ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர்ச் சுருதிகுரு சுபானுபவங்களினால் சொரூபஞானத்தை விளக்கி ஆனந்தானுபவத்தைக் கொடுத்தலின் உயிர்க்கு உறவு சிவனென்றும், உயிரினது இரண்டு ஞானத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீட்டையுமளவும் துன்பத்தைச் செய்தலின் ஆணவம் உயிர்க்குப் பகையென்றும், நல்வினை அனுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உறவராகலானும் தீவினை அனுபவிக்குமிடத்து மனைவியாதியுறவரே பகைவராய்த் தேகநாசஞ் செய்தலினாலும் இச்சீவர்கள் வினைவழியராய் வந்தவரன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அலரென்று கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசைநிலை.

பகையிவ ருறவிவரென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். "ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ராருறவ ரார்பகைவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர்— பேர்பெரிய—ரெங்கெங்குந் தாமாயிருந்துசட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்று வதனால்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ச)

கெடுத்தாயே யென்றென்னை நீர் வெறுப்பதென்னை? பயனின்றிய உறவைப்பற்றுதலால் என்னையுள? நீர் கூறியவாறே விடுத்தேனென்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினைக் கருதிய மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக்
  கிலேசமற் றதுதன்னை
விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலமுனம்
  விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு
நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி
  நெஞ்சமே யினிப்பற்றற்
றடைது மேலர னருளையே பொருளென
  வருஞ்செல்வ மதுதானே.

கெடுவதாம் பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசம். எ-து. அழிந்து போவதாகிய பொருள் செல்வமோ பலவேறு வகைப்பட்ட துன்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னர் மனைவியாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன். இப்போது இந்தப்பொருளையாயினும் அருந்தலைக் குறித்து வைத்துக்கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவலென்றால் இதனையும் நாசமென்றுந் துன்பமென்றுங்கூறினீர் இனி இன்பமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அது தன்னை விடுவதே சுகம் எனவும் ஓர்ந்திலை. எ-து. அதற்கு அந்தப்பொருளைக் கைவிடுவதே சுகமெனவும் அதனைப்பிடித்தலே துன்பமெனவும் உண்மையாக அறிந்தாயில்லை நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்று கூறினீர் இப்பொருளையும் விடுத்து இரக்கச்சொல்லுகிறீரோவென்று மனங்கேட்ப,—முனம் விடுத்துளோர்க்கு உனைப்போலும் நெடிய யூகமது இல்லையோ சொல்லுதி. எ-து. அதற்குமுன்னர்ப் பற்றுக்களாயுள்ளன யாவும் துன்பமென்று அறிந்து துறந்தோர்க்கு உன்னைப்போலுங் கூர்ந்த புத்தியின்றோ • நீ சொல்வாயென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சம்மதித்து இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொருள் யாதென்று மனங்கேட்ப,—நெஞ்சமே இனிப் பற்றற்று அடைதும் மேல் அரன் அருளையே பொருள் என அருஞ் செல்வம் அதுதானே. எ-து. நெஞ்சமே இனி இப்பொருண்மேல் வைத்த பற்றினீங்கி மேலாய சிவனது அருளையே பொருளென அடைவோம் அதனை அடைந்தால் அவ்வருடானே அரியசெல்வமும் எமக்கென்று விவேகங்கூறிற்று.

இப்பொருளால் இவ்வின்பம்வருதல்போல அவ்வருளால் அவ்வின்பம்வருதலின் அருஞ்செல்வமதுதானேயென்றுகூறப்பட்டது.

செல்வமே பல்வகைக் கிலேச மென்பதற்கு உதாரணம்: நீதிவெண்பா. "இன்ன றரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே— பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன—தழித்தலுந் துன்

பமே யந்தோ பிறர்பா—விழத்தலுந் துன்பமே யாம்." விடுவதே சுகமென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத—லதனி னதனி னிலன்." அருஞ்செல்வமதுதானே என்பதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச்—செல்வமதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல்வன்கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவினால், பொருள் துன்பமென்று விடுத்துக், கண்டசுகத்தை விழைகின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தானை சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர்
 தங்கள்வாழ் வினிதென்றே
நீநி னைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுறு
 நிமலஞா னமதற்றால்
வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்குமெய்
 வாழ்வுகாண் டலும்வீண்முற்
போனி நாட்கிரங் கவும்வரு மெனநலோர்
 புகன்றதோர்ந் திலகாணே.

தானை சூழ மண்ணுலகை ஆண்டு அழிபவர் தங்கள் வாழ்வு இனிது என்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே. எ-து. இரதகசதுரக பதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர இப் பூவுலகரசாண்டு அவ்வாழ்வோடும் அழிந்து போகாநின்ற அரசர்களுடைய பொய்வாழ்வினை இனிது ஈதென்று நீ கருதினைகொல்லோ நெஞ்சமே என்று விவேகங் கேட்ப, அதற்குநீர் மேற்கூறியவாறே உறவையும் பொருளையும் விடுத்தேன் இப்போது இவ் வரசரது செல்வத்தையும் இவரை யாவரும் வணங்கும் இவரது பெருமையினையுங் கண்டு அதிசயித்த மாத்திரமே யன்றி வேறில்லை அதற்கு நீர் இச்செல்வமும் பெருமையும் பொய்யென்றும் இவற்றை நீ விரும்பாதேயென்றுங் கூறினீர் ஆனால் இச்செல்வ

பெருமைகளுக்கு மேலாய் மெய்மையாகிய செல்வமும் பெருமையும் எவையென்று மனங்கேட்ப,—எஞ்சரு நிமல ஞானமது உற்றால் வானும் வையமும் வந்து தாள்வணங்கும். எ-து. அணுவளவாயினுங் குறைவுபடாத பரிபூரணமாய் நின்மலமாயுள்ள சிவஞானசெல்வத்தை ஒருவன் அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்தோரும் வந்து வணங்காநிற்பர்கள் ஆதலின் மெய்ச்செல்வமும் பெருமையும் இவையென்று அறிதி;—மெய்வாழ்வு காண்டலும் வீண்முற்போனநாட் கிரங்கவும் வருமென நலோர் புகன்றது ஓர்ந் திலகாணே. எ-து. இஃதன்றி இந்த மெய்வாழ்வு கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய்வாழ்வில் வீணாய்க் கழிந்த காலங்களை நினைத்து இந்நெடுங்காலம் இவ்வின்பத்தை விட்டு இருந்தோமென்று இரங்குதலும் வருமென்று ஆப்தர் உரைத்த வாக்கியங்களை அறிந்திலைபோலும் நீ அவரது வாக்கியங்களைப் பார்த்து அறிவாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று.எ-று.

தானை குழமண்ணுலகை யாண்டழிபவரென்பதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். "யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்—சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு - மேனை—வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட—மனையாளை மாற்றார் கொள." வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்கும் என்பதற்கு உதாரணம். ஞானவாசிட்டம். "மெத்தென்ற சரித்திரத்தினவர்தம்மை யுலகெல்லாம் விரும்புந் தன்மை—கொத்தொன்று வனமூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ்விலங்கின் கூட்டம்போலு—மித்தன்மையா வருக்கும் பொதுமையினு வியம்பியதா மிதனின் வேறாச்—சத்தென்ற வழியிரண்டேழ் பவந்தீர்ப்ப வவர்க்கவற்றைச் சாற்றக்கேண்மோ." போனநாட் கிரங்கவும் வரும் என்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல். "அண்ணறன் வீதியரசிருப் பாகுமணி படையோர்—நண்ணொரு நாலொன்ப தாமவ ரேவலு நண்ணுமிவ்வூர்—துண்ணென் பசிக்கு

மடைப்பள்ளி யான சுகமு மெல்லா—மெண்ணிலி கால மவமே விடுத்தன மெண்ணரிதே.'' மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (சு)

இங்ஙனங் கூறிய ஏதுவாற் சுகப்பற்றை விடுத்து இடப்பற்றைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

காணி யீதெம திடமிது வெனமனைக்
  கருதிமண் ணாகின்றாய்
நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது
  நமதிட மலவென்றாற்
பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம்
  பிருதிவி தனைநாகப்
பூணி னான்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம்
  புகலிட மதுதேரே.

காணி ஈது எமது இடம் இது என மனைக்கருதி மண் ஆகின்றாய் நாண் இலாய் மட நெஞ்சமே. எ-று. இது எமது காணியெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை எனதென்று கருதி மண்ணாய் மடிந்து போகின்றாய் இங்ஙனம் எண்ணில் காலம் யாதொன்றை யாதொன்றை நீ விழைந்து கருதினாய் அந்த அந்தமயமாய் நின்றே இறந்தனை இங்ஙனம் இறந்தும் பிறந்தும் இத்துன்பங்களில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்றா நின்றாய் நீ வெட்கமில்லாய்போலும் பேதைமைதானே நிறைந்த நெஞ்சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் விடல் வேண்டும் என்றவற்றையெல்லாம் விடுத்தேன் இனி ஓரிடமாயினும் பிடித்துக்கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேனென்றால் நீர் இவ்விடமும் ஆகாதென்று கூறினீர் இவ்விடம் வேண்டுமெனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னையென்று மனங்கேட்ப,—உடல் இது நமது இடம் அல என்றால் பேணவும் படுமே இதற்கு இடமதாம் பிருதிவி தனை. எ-று. வாதபித்த சிலேஷ்மங்களினாலாகிய வியாதிகளுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பு சடமாகலின் யாம் அறிவாகலின் இவ்வுடம்பே நமக்கு இடம் அன்றென்றால் இதனுக்கு இடமாயுள்ள மண்ணினை இட

மென்று பிடிக்கவும் தகுமோ நீ சொல்லுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையாம் அறிவுருவமாய் எமக்கு இடமாவது யாதொன்று மனங்கேட்ப,—நாகப்பூணினன் திருச் சரணமே உயிர்க்கெலாம் புகலிடம் அது தேரே. எ-து. சர்ப்பாபரணனாகிய சிவனது திருவடிகளே உயிர்களுக்கெல்லாம் அடையும் இடமாகலின் அதுவே நமது இடமென்று நீ அறிதி என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந்—துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." திருவள்ளுவநாயனார். "புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்—டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எ)

இங்ஙனங் கூறியவற்றால் இடப்பற்றை விடுத்துப் புகழை விரும்பிய மனத்தினைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தனையினித் ௨
தேகம்வே றடைந்தாயேற்
சாரு மோவதி லிதிற்புக ழலதுநீ
தானுணர்ந் திடுவாயோ
பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்திகழ்
பெறினுமித் துனைநெஞ்சே
யோரி னேரில்வீ டுறுதலே புகழிக
ழுறல்பிறப் பெனவுன்னே.

தேர்கிலாய் இவண் புகழ்விழைந்தனை இனித் தேகம் வேறு அடைந்தாயேல் சாருமோ அதில் இதில் புகழ் அலது நீ தான் உணர்ந்திடுவாயோ. எ-து. புகழினது உண்மையை நீ நன்றாக விசாரித்து அறிந்தாயில்லை இவ்விடத்துப் புகழை விரும்பா நின்றனை இக்காயத்தைவிட்டு இனி வேறோர் காயத்தை யடைந்தாயேல் இதன்கண் வந்த புகழ் அதன்கண்வந்து பொருந்துமோ. அஃதன்றி முற்பவத்து இன்ன புகழையுடையான்

இவனென்று பிறராலறிந்து சொல்லத்தான் படுமோ. அஃதன்றி நீதான் முற்பவத்திலே நற்புகழையுடையேன் யானென்று அறிதியோவென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு இஃதாயினும் எனக்குத் தெரியாதோ வென்று மனங்கூற,—பேரியாது யாம் ஆர் கொல் முற்பவத்து. எ-து. அதற்கு இனிமேல் வரும் பிறப்பு விவகாரம் நினக்குத் தெரியுமாயின் முற்பிறப்பின் விவகாரமும் நினக்குத் தெரியுமாகலின் முற்பிறப்பின்கண் எமக்குப் பேர் யாது யாம் யாவர் எமது விவகாரம் என்னை நீ சொல்லுதி யென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு மாறுத்தரங் கூறுதலின்றி மனஞ் சும்மா விருப்ப,—இகழ் பெறினும் இத்துணை நெஞ்சே. எ-து. இதற்கு உனக்கு வெறுப்பாகிய இகழ்ச்சி வருமாயினும் அது இந்தப்புகழ்ச்சிபோலவேயாகும் நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறிய வாற்ருல் யாவருங் கூறுகின்ற புகழிகழ்வுகள் இல்லை யென்பதாயிற்று. ஆகவின் இவைகள் இல்லையோ வென்று மனங் கேட்ப,—ஓரின் நேர் இல் வீடு உறுதலே புகழ் இகழ் உறல் பிறப்பு என உன்னே. எ-து. உண்மையாக விசாரிக்கு மிடத்து ஒப்பற்ற வீட்டினை அடைதலே புகழெனவும் பிறப்பினை அடைதலே இகழெனவும் நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம்; ஒன்றனையும் விரும்பாது அவ்வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவரது புகழும் நித்தியம்; பிறப்பினை யடைந்தோரும் அநித்தியம்; இவரது புகழும் அநித்தியமாகலின், அது புகழென்றும் இது இகழென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்—பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென்-றேயார்—பெருமை சிறுமையிலை பின்னு முன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்." உறவுமுதல் புகழீருய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபுலிங்கலீலை. "ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர்—கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிந்தையும்—வீடுங் கானமும்

வேறற நோக்குதல்—கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அ)

தாளையே தரமறிகிலாதென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வேழுபாட்டாலும் மனத்திற்குப் புறப்பற்றுக்களாயுள்ள உறவு பொருள் சுகம் இடம் புகழ் என்கிற இவ்வைந்தையும் விடுவித்து, இந்த வுறவு முதலாகிய வைந்துஞ் சிவனது திருவடியே யென்று அறிவித்து, இனி உட்பற்றைநீக்கி அத்திருவடியை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தைச் செய்யும்படி மனத்தைச் சம்மதிக்கப் பண்ண, அது சம்மதித்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது, அத்தவத்தால் தன்னைப் பிறர் பெரியனென்று கூற அப்பெருமை கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென்
றுணருமா செயவுன்பால்
மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன்
மற்றைய ரறிந்தென்னு
மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா
வருந்தவஞ் செய்நெஞ்சே
பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா
பெருமைசெய் குவனோரே.

உன்னு கின்றனை உனைமனோர் பெரியனென்று உணருமா செய. எ-து. உன்னை இவ்வுலகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரியனென்று அறியுமாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை;—உன்பால் மன்னும் ஈசனே பந்தம்வீடு அளிப்பவன் மற்றையர் அறிந்து என்னும். எ-து. உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலைபெற்றிருக்கின்ற பரமசிவனே நீ செய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும் அறிந்து அவத்திற்குப் பயனாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பயனாய வீடும் தருபவன். அச்சிவனையன்றி ஒழிந்தசீவர்கள் உன்னைப்பெரியனென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷியாக நீசெய்யுந் தவத்தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டாமெ

ன்று விவேகங் கூற, அதற்கு அச்சிவனது திருவுளத்துக்குப் பாங்காக நடக்கின்ற நன்னெறி யாதென்று மனங்கேட்ப,—அன்னவன் திருப்பொன் அடிகரியதா அருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே. எ-து. சீவசாக்ஷி குறியாமல் சிவனது திருவடி சாக்ஷியாக அரிய தவத்தினை நெஞ்சமே நீ செய்தியென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அத்திருவடி சாக்ஷியாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும் பெருமை யாதென்று மனங் கேட்ப,—பின்னை முன்னவன் உலகு அறிந்து இறைஞ்சுமா பெருமை செய்குவன் ஓரே. எ-து. அதற்கு இங்ஙனம் நீ தவஞ்செய்த பின்னர் யாவர்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன் இவ்வுலகத்திலுள்ளார் யாவரும் நின்னைப் பெரியனென்று அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச் செய்வான் இதனை நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். "நாம்பெரிய ரென்னு மதை நாடாத டக்குமவர்—தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றிடு—நாம்பெரிய—ரென்பார் சிறிய ரிவரலா திவ்வுலகிற்—றுன்பார் சுமப்பார்கள் சொல்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூ)

இங்ஙனந் திருவடி சாக்ஷியாகத் தவஞ்செய்கின்ற மனம் சுவர்க்க் வின்பத்தைக் கருதியவாறு நோக்கி மேற்கூறுகின்றது.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத
 லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத்
 தியக்கமா நீவல்லாய்
போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும்
 புகலநூ லுணர்ந்தாயே
நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக
 நிலைபிறி திலையன்றே.

ஓரின் உள்ளமே பாரின் மானுடர் முதல் உள அறு பிறப்பூடும் சேரும் இன்பம் ஒன்று இல்லை என்பது பிரத்தியக்கமா நீ வல்லாய். எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாக விசாரிக்குமிடத்து இப்பூமிக்கண்

மக்கண்முதல் தாவரமீருயுள்ள அறுவகைப்பிறப்பினுள்ளும் பொருந்தா நின்ற சுகம் ஓரணுவளவாயினும் இன்றென்பது காட்சிப் பிரமாணமாக நீயே அறியவல்லாய்,—போர்கள் ஆதி துன்பு இமையவர் அடைவதும் புகல நூல் உணர்ந்தாயே. எ-து. அஃதன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர்செய்தல் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்கள் பொருந்துவதும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு மக்கண் முதலிய அறுவகைப் பிறப்பிற்கும் மேலாய தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன்றென்றீர் இனித்தான் சுகமாவது யாதென்று மனங் கேட்ப,—நேரில் இலா அரன் கழல் அலான் மிகு சுகநிலை பிறிது இல அன்றே. எ-து. அதற்கு ஒருவாற்றானும் உவமை கூறற்கரிய சிவனது திருவடியேயல்லது மிகுந்த பேரின்பநிலை வேறு இன்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

பிறப்பும் இறப்பும் காமமும் நோயும் பயமும் முதலிய துன்பங்களைத் தேவர்க ளடைதலிற் போர்களாதி துன்பென்று கூறப்பட்டது. அன்றென்றது-அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "தீய வசுரர் பகையுண்டு செற்றமார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் டநங்க னுருண்டு நோய்கட்கெல்லாந் தாயான—காயமுண்டு கைதொழ வேண்டினரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுந் தன்மை யுண்டானல் வானோர்க் கென்னை வளனுண்டே." ஆனந்தத்திரட்டு. "தேவின்மா னுடத்திற் றுன்பந் திகழ்வதிப் பரிசே யென்று—லாவகீழ் விலங்கு பக்கி யாதிதா வரமற் றெல்லா—மோவிய துன்ப வெள்ளத் துழைத்தலோ ரளவுமுண்டோ—பாவமா நிரயந் தன்னிற் படுதுயர் பகரல் வேண்டா." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௯0)

இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை அர்த்தாங்கீகாரமாக உட்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் உவர்ப்புப் பிறவாமல் நின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

அன்றெ னக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப்
 பதிற்றுய ரமுங்கேடுந்
தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளினுற்
 செறிதுய ரமுமோர்ந்தோர்ந்
தென்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே
 யின்பவீ டெதுவென்றே
நின்று நின்றழு திலைதொழு திலைசிவ
 னேசர்தாள் பூசித்தே.

அன்று எனக்கு நீ ஒருதுணை. எ-து. பிறப்புத் துன்பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் உனக்கு நானு வுபாயங்களினுலும் யான் அறிவித்தும் நீ அப்பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தினை விரைந்துசெய்யாது தாமசம் பண்ணுகின்றனையாகலின் எனக்கு நீ ஒப்பற்ற துணையன்றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் விடுக்கச் சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன். தவமுஞ் செய்கின்றேன். நீர் இன்னுங் கூறியவாறுங் கேட்க நிற்கின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங் கூறியது என்னை யென்று மனங் கேட்ப,—பிறப் பிறப்பதில் துயரமும் கேடும் தின்றல் ஒன்றலால் வியாதி ஆதிகளினுல் செறிதுயரமும் ஓர்ந்து ஓர்ந்து என்றும் ஏழ் பவக்கு அஞ்சிலை நெஞ்சமே. எ து. பிறப்பிற் கருப்பாசயப்பை உறுத்தல் முதலியவைந்தினுல் வருகின்ற துன்பத்தையும் இறப்பில் அத்துன்பத்தினெண்மடங்காகிய துன்பத்தோடுவருகிற நாசத்தையும் இவற்றிற்கு இடையாயுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல்பொருந்தல்களாலும் நோய்முதலியவற்றுலும அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக்காலமும் ஆராய்ந்து அவ்வெழுவகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தாயில்லை,—இன்பவீடு எது என்றே நின்று நின்று அழுதிலை தொழுதிலை சிவன் நேசர் தாள் பூசித்தே. எ-து. அஃதன்றி அப்பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திருவடிக்கு நேயராகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்துவணங்

கினையில்லை; இன்பவீடாவது யாதென்று அவர்களைக்கேட்டு நின்று நின்று அழுதாயில்லை. ஆகலின் யாம்கூறியவாறு நீகேட்டது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

வியாதி யாதிகளினுற் செறிதுயரம் என்றமையால் அருந்தல் பொருந்தற்கு ஏதுவாகிய திரவியந்தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல் நரைதிரைமூப்பு முதலியவற்றால் வருந்துன்பமுங்கொள்க. கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல் முதலிய வைந்து துன்ப மென்றது: கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல், அதிற்சலம் பூரித்தல், உதராக்கினியால் வேவுதல், பிரசூதவாயு முரித்துத் தள்ளுதல், யோனித்துவாரத்தில் நெருக்குண்டல் ஆகிய இவ்வைந்து மென்றறிக.

இவற்றிற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "என்றென்றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியுமெழில் வரைக்கீ—ழொன்றுமொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான்—மன்று வுததி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்ன வருந்தியிடு—நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே." என்றும் "அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற்—றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத்—தங்கி சுடவே யழலனைய சூசியதனு லாகத்தைப்—பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநாற் குணிதம் பட்டழுங்கும்." என்றும் "கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி லதிகங் கடுங்காலு—முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னையுணர்வு மந்நிலையே—மரிக்க வாலைக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிருனிலையுடனே." என்றும், இப்பிறப்பி னெண்மடங்காய துன்பத்தோடுவரு நாசத்திற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "பரண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த—விரண மானவை கொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடா திவனேகு—மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக்—கரண மியாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." என்றும் "வந்திடு

மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ—வுந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறி கலங்கி—நந்திடா விருளேமூடி நாவு லர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்மடங்கே." என்றும் ஆனந்தத்திரட்டு. "கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய வெந் நோயான்—மருவு வெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்று—ருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துய ரும்—வெருவர வெண்ணி யின்பவீ டதனை மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்." என்றும்; நின்று நின்றழுதிலை யென்பதற்கு உதார ணம்: திருவாசகம். "ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ் சே—தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறி யேனே." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

நீர் கூறியவாறே பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயமும் இதனை நீக்கி விட்டு இன்பத்தினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய அடியவரிடத்து அன்பும் எனக்கின்றாயது உண்மை. இனிப் பயபத்திகளோடுங்கூடி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுசெய்கின்றேனென்று மனங் கூற, அத ற்கு நீ என்னை அங்ஙனஞ் செய்கின்றாயென்று பின்னும் அதனை வெறுத்து மேற்கூறுகின்றது.

பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித் தனைநினை
  புண்ணியர் பானண்ணற்
காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
  யடைகிலை யடைந்தாரிற்
பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்கினை
  பிறர்மனை நயக்கின்றாய்
சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே
  செத்திலாய் கெடுவாயே.

பூசைசெய்து தோத்திரம்சொலித் தனை நினை புண்ணியர்பால் நண்ணற்கு ஆசைசெய்திடும் அம்பலக்கூத்தனை அடைகிலை. எ-து. தனது திருவடியைக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணி மனத்தால் தியானித்து இங்ஙனம் வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்களையுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தருளுவதற்குத் திருவுளத்து இச்சைசெய்யாநின்ற கனகசபைக்கண் நடம் புரிவோனை மனமொழி மெய்களால் வணங்கி அடைந்தாயில்லை,—அடைந்தாரில் பேசுகின்றனை அறவரின் விளங்கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய். எ-து. அவனது திருவடியையடைந்த அடியார்போல் வார்த்தைமாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனை பசு புலித்தோல்போர்த்தது போல் உள்ளத்தில் வஞ்சம்வைத்துக்கொண்டு புறத்துத் துறவறத்தோர்போல் அவரது வேடத்தால் விளங்கா நின்றனை எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ்செய்கிறேனென்று தொடங்கிப் பிறர்க்குரிய மனைவியை இச்சிக்கின்றாய்,—சீசி இங்கு இருந்து என் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய்கெடுவாயே. எ-து. சீசி முன்னிருந்த இல்லறமு மன்றி அதனைவிட்டுப் பின்னர் அடைந்த துறவறமு மன்றி இவற்றினடுவெனின்று கூடாவொழுக்கஞ்செய்கின்றனை நெஞ்சமே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து என்னகாரியஞ்செய்துகொண்டனை இனி நீ இருந்தால் இக்கூடாவொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத்துன்பத்திலே தள்ளுவாயாகலின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற் காசைசெய்திடும் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்—பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார்தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்—சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ—ரத்தனே யடியே னுதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றருளாயே." பிறர்மனை நயக்கின்றா யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாய

ஞர். "வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்—புலியின்றோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஉ)

நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றதன்றி என்மேலே தவறொன்றும் கண்டிலேன் இங்ஙன மிருப்பச் செத்திலாய் கெடுவா யென்று என்னை வெறுத்துக் கூறினீர் என்பால் தவறுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

வாயி னாற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல்
  வழிபிறர்க் குரைசெய்து
நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை
  யானுநீங் கிலநெஞ்சே
தூய தாமிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ்
  சுமந்துசெல் கரமுன்னிற்
காய மானுடத் தின்றதற் கன்றியுட்
  களவுமின் மையினாலே.

வாயினால் பல நூல் படித்து உணர்ந்தும் நல்வழி பிறர்க்கு உரை செய்தும் நீ உலோக ஆசாரம் ஓரணுத்துணையானும் நீங்கிலை நெஞ்சே. எ-து. பலஞானசாஸ்திரங்களை வாயினாற்படித்தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந் தறிந்தும் பிறர்க்கு நன்னெறியாவும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ முன்னிருந்த உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் உள்ளே துறந்தனையில்லை இங்ஙனம் பிறப்பிற் கேதுவாய உலோகாசாரம் துறத்தலின்மையால் வீட்டிற்கேதுவாய ஞானாசாரம் பற்றியதின்றென்பது நன்றறிந்தேன்நெஞ்சமே.—தூயதாம் இவண் பிறர்கொளக் குங்குமம் சுமந்து செல் கரம் உன்னில். எ-து. குங்குமப் பொதி சுமந்து செல்கின்ற கர்த்தபம் உன்னிலும் நின்மலமாமென்று விவேகம் கூற, அதற்குப் பல நூல்களைக் கற்றறிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவபூசை தோத்திரம் பண்ண இவற்றாலியாவரும் மதிப்பவிருந்த என்னை மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்திற்குங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர் இஃதென்னை

யென்றுமனங்கேட்ப,—காயம் மானுடத்து இன்று அதற்கு அன்றி உட்களவும் இன்மையினலே. எ-து. அதற்கு நீ மக்களியாக்கையைப் பெற்று நூற்பொருளுணர்ந்தும் அந்நூற்பொருளால் வீட்டின்பமாய பயனைப் பெறாது அப்பயன் பெற்றோன்போல் நெஞ்சில் வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அந்நூற் பொருளைப் பிறர் பயன்கொளக் கூறு கின்றாய் கர்த்தபத்திற்கு மக்களிடத் தாக்கையுமின்று அஃதன்றி யும் யான் சுமந்த குங்குமம் பிறர்பயன்கொளக் கொடுத்தேனென்று வஞ்சமும் உளத்தின்றாகலின் உன்னை அதினினுங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

உலோகாசார நீங்கிலை யென்றமையால் ஞானசாரம் பற்றி யதின்றென்பது வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமம் ஆகுபெயர்.

வாயினற் பலநூல்படித் தென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள் ளுவநாயனர். "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்— பேதையிற் பேதையா ரில்." பிறர்கொளக் குங்குமஞ்சுமந்து செல் கரம் என்பதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தியார். "விரிந்த நல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை—தெரிந்து படித்துப் பொருள் செப்பித் தாநிலை சேர்ந்து நில்லா—திருந்த சண்டாளரி னேற்றங் கழுதை யெழிற் குங்குமம்—பரிந்து சுமந்தும்பின் வஞ்சம்பண் ணுத பயனெழிலே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கங)

என்னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறினீர். பற்றுக்களியாவும் விடுத்த எனக்கு இதுவிடுதல் அரிதோ இதனையும் விடுத்தேன். இனியொரு மார்க்கத்திலே நின்று தவத் தைப்பண்ணி வீட்டை அடைதற்கு அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒரு மேலாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு மேற் கூறுகின்றது.

நாலு வேதமு மொருசம நிலைசொல
நவைசெயீ ரவத்தைப்பாற்

கோலு மூவிரு சமயமா கியபடு
குழியினூ டிழிகின்றாய்
வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற
வையுமதை விடுவிக்குங்
கால னார்தொடர் பையுமினந் தொடருதி
போலுநீ கடைநெஞ்சே.

நாலுவேதமும் ஒருசம நிலைசொல நவைசெய் ஈரவத்தைப் பால் கோலும் மூவிரு சமயமாகிய படுகுழியினூடு இழிகின்றாய். எ-து. இருக்கு முதலிய நான்குவேதங்களும் சகல கேவலங்களுக்கு மத்தியமாகிய சுத்தாவஸ்தையே வீடடைதற்கு ஏதுவென்று சொல்லக் காம வெகுளி மயக்க மென்னு முக்குற்றங்களையும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்க ளென்கின்ற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதியாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்த விகற்பத்தாற் கோலிய அறுவகைச் சமயமாகிய பிறவிப் படுகுழியிலே நீ இறங்காநின்றாயென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இவ்வறுசமயங்களையும் படுகுழியென்றீர் இது என்னை யென்று மனங் கேட்ப, அதற்கு இங்ஙனங் கேட்டமையாற் சமயங்களின் மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகலின்,—வேலையா உனக்கு உடல் தரு விதி உறவையும் அதை விடுவிக்கும் காலனார் தொடர்பையும் இனம் தொடருதிபோலும் நீ கடை நெஞ்சே. எ-து. இதுவே வேலையாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரமனாகிய உறவினையும் அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலையாக விடுவிக்கிற கூற்றனாகிய நட்பினையும் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும்விடுத்துப் பிறப்பிறப்பை நீக்குதற்கு ஏதுவாய்வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ யாவைக்குங் கீழாய நெஞ்சமேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

வேதாகமங்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்குதலேயன்றி மற்றைச் சமயநூல்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்கு அவை நீங்காவென்பது இதனாற்காண்க.

நாலுவேதமுமொரு சமநிலை யென்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளை நாயனர். "சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கை யற்று, நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனி யேயிருந் தானந்தநித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலி லென்றிருப்பே னத்தனேகயி லாயத்தனே." சமயமாகிய படுகுழி யென்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "சமயா சார சங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசாரமானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (கசு)

இனி இந்த வுயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச் செல்லு நெறி எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயுட லந்தமா தியைவிடார்
  நிற்கமற் றையர்க்கெல்லாம்
வெஞ்ச மற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு
  கண்டுபுத் திரன்சான்று
லஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழுதென
  வறியொணு மையினுனுந்
தஞ்ச மென்றரன் சரண்விடே லியாமுமச்
  சமன்வலி தடுப்பாமே.

நெஞ்சமே உடல் அந்தம் ஆதியை விடார் நிற்க மற்றையர்க்கு எல்லாம் வெஞ்சமற்குதிப் பரிது. எ-து. நெஞ்சமே தேகாந்தத்தில் யாவர்க்கு முதல்வனுகிய சிவனது திருவடியை மறவாத பெரியோர்கள் நிற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச்செய்கின்ற சீவர்கட்கெல்லாம் கொடிதாகிய கூற்றைக்கடந்து போதல் அரிது என்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவ்வடியை மனமொழி மெய்களினுல் வழிபடுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினீர் இதற்கு பிரமாணமுண்டோவென்று மனங்கேட்ப,—இவைக்கு ஒரு மிரு

கண்டுபுத்திரன் சான்றால். எ-து. அதற்குச் சிவனது திருவடியைத் தேகாந்தத்தின் மறவாது பிடித்துக் கூற்றைக் கடப்பதற்கும் அத் திருவடியை மனமாதியால்வழிபட்டும் அவனைக்கடத்தல் அரிதென்பதற்கும் ஒப்பற்ற மிருகண்டு மாமுனி புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அது எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு அவர் மனமாதிகளால் வழிபட்டும் கூற்றன்வந்து பிடித்தான் அங்ஙனம் அவன் பிடித்தபோது பயத்தால் மறவாது சிவனது திருவடியை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக்கூற்றனையுங் கடந்தாராதலின் அவரே சாக்ஷியென்பது அறிதியென்று விவேகங் கூற, அதற்குத் திருவடியை வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்கலாமென்று இருந்தேன். நீர்கூறியவாற்றால் அவனை இவ்வழிபாட்டாற் கடக்கக்கூடாதென்பது அறிந்து அச்சமுற்றேன் இனி அவனைக் கடத்தற்கு ஏதுவாகிய திருவடியைப்பிடித்தற்கு உபாயம் நீர் கூறுக வென்று மனங்கேட்ப,—அஞ்சல் இவ்வுடற்கு இறுதி இப்பொழுது என அறிவொணுமையின் நாளும் தஞ்சம் என்று அரன் சரண் விடேல் யாமும் அச்சமன் வலிதடுப்பாமே. எ-து. அதற்கு நீ அஞ்சற்க. இத்தேகத்திற்கு அந்தம் இந்தக்கணப்போதென்று நம்மால் அறியக்கூடாமையால் எந்நாளும் மற்றை நினைவெல்லா மொழித்துச் சிவனது திருவடி தஞ்சமென்று அதனையே விடாது பற்றுதி. இங்ஙனஞ் செய்தியெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைப் பிடிக்கவருஞ் சாமர்த்தியத்தை நாமும் தடுத்துக்கொள்வாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. தஞ்சம் பற்றுக்கோடு.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "வில்விளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு—மல்ல ரும்பக வென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறுர்குறுகி—னல் விருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான்ஞானி." என்றும், திருவள்ளுவர். "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்—கியாண்டு மிடும்பை யில." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

இப்போது பெற்ற இக்காயத்தின்கண் நின்று ஒருதலையாகத் திருவடியை மறவாது பிடிக்கவேண்டுமென்று இன்னும் வற்புறுத்துதல் மேற்கூறுகின்றது.

தடுத்து மேலுமிவ் வுருவமா யினும்பெறல்
சற்றல மறைநாகத்
திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைந்
திருத்தல்சான் றரிதாகிக்
கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்குஞான்
றேகிரீ சனைநெஞ்சே
யடுத்தி லாய்பல கவலைமாய்த் தோருணர்
வாகிநின் றகலாதே.

தடுத்து மேலும் இவ்வுருவ மாயினும் பெறல் சற்றல. எ-து. இத்தேகத்தைவிட்டு இனிமேல் இம்மானுட தேகமாயினும் பெறல் எளிதன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இம்மானுடதேகமாயினும் பெறுதல் அரிதென்று மிகவும் அருமைப்படுத்திக்கூறுகின்றீர். இது கிடைப்பது அரிதென்பதற்கு ஒருகாட்சிப்பிரமாண முண்டோ வென்று மனங்கேட்ப,—மறைநாகத் திடத்தின் மாதவர் இருவர் கங்கென அடைந் திருத்தல் சான்று. எ-து. அதற்குச் சம்பரன் சம்பாதியென்னு மிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மேலாகிய தவத்தினைப்பண்ண அதனாற் சிவன் வந்து தோன்றி உமக்கு என்ன வேண்டியதென்று கேட்ப, அதற்குத் தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்திவேண்டுமென்றுகேட்ப, அதற்கு நீர்கருதியதொன்றும் நம்மைக் கேட்பது மற்றொன்றுமோ வென்று திருவுளத்தின் முனிவு செய்து சாபங் கொடுத்தருள, அதனால் அவ்விருவோரும் வேதகிரியின்கண்ணே கழுகெனக் கிருதயுகமுதல் இந்தக் கலியுக மளவும் இத்தேகங் கிடையாது இன்றும் இருத்தலே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வினாவேறு இன்றி மனஞ் சும்மாவிருப்ப,— அரிதாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமும் இருக்கு ஞான்றே கிரீ

சனே நெஞ்சே அடுத்திலாய் பலகவலைமாய்த்து ஒருணர்வு ஆகி நின்று அகலாதே. எ-து. ஆகலின் மிகவும் அரிதாகக் கிடைத்த இந்த மானுடதேகமும் இதனில் தன்னைத் தலைவனை அறியவருகிற அரிதாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக்காலத்திற்றானே தேகபோகங் களைக் கருதுகின்ற பலவேறுவகைப்பட்ட கவலைகளையுங்கெடுத்து ஏகவறிவாய் நின்று கயிலையங்கிரிவாசனாகிய சிவனது திருவடியை விட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை. நெஞ்சமே நின் கருத்திருந்தது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. அரிதாகி யென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

தடுத்து மேலு மிவ்வுருவமாயினும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றது கொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன்—றிந்தவுடல்—கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு." விவேகமுமிருக்கு ஞான்றே என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "கையினு லறையுண்ணும் பந்துபோலக் காலனு லறையுண்டு கணக்கிலாத—மெய்யிலே புகுந்திளைத்து விவேகம்பெற்றும் விரகிலார் சிலர்பிறப்பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார்—மையினுன் மூன்றுலகாம் பணதி செய்து வருநிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வாளா—பொய்யினுன் மிகவிரியும் வேலையூடே பொருதிரைபோற் பரபதத்தே புரிந்தமாயை." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௧௯)

இங்ஙனஞ் சத்தப் பிரமாணத்தாலுங் காட்சிப் பிரமாணத்தாலும் இக்காயங்கிடைத்தற்கு அரிதென்று அறிவிக்க அறிந்து மனஞ் சம்மதிப்ப, இனித் திருவடியைத் தாமதம் பண்ணுமல் விரைந்து நினைத்தற்குமேற் கூறுகின்றது.

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தெனின்விரைந்
தரற்றெருழீ தலதிங்கே
சகல முஞ்செய நினைகுத றனையினித்
தடப்புன லிதுவென்றே

பகலி னால்விரி கானலை நெஞ்சமே
 கருதிநெற் பயிராதி
யிசலி னாற்செய நினைபவர் நினைவையொத்
 திடுமென விடுவாயே.

அகலும் இவ்வுடல் மினின் விரைந் தெனின் விரைந்து அரற் றொழு. எ-து. மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழியும் மின்னல் போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கணகாலத்து அழியும் இந்த வுடலமென்றால் இஃது உள்ளபோதே அதி சீக்கிரமாகச் சிவனது திருவடியை வணங்குதி,—ஈதலது இங்கே சகலமும் செய நினைகு தறனே. எ-து. இத்திருவடியை இடைவிடாது வணங்குதலன்றிப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு இப்பிர பஞ்சத்துள்ள அறுவகைத் தொழிலையுஞ் செய்யத் தொடங்குவ தை,—இனித் தடப்புனலிது என்றே பகலினால் விரிகானலை நெஞ் சமே கருதி நெற்பயிர் ஆதி இசலினாற் செய நினைபவர் நினைவை ஒத்திடும் என விடுவாயே. எ-து. சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய் விரிகின்ற கானற்சலத்தை மெய்யான தடாகசலம் ஈதென்றுகருதி நெற்பயிர் முதலிய பைங்கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால் உண் டாக்குதல் செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்போ லும் என் கருத்துமென அறிந்து நெஞ்சமே இனி விடுப்பாயாக வென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய்த் தோன்றுங் கானற்சலம்போ லச் சிவத்தைவிட்டு நீங்காத அபின்னசத்தியாற் பின்னசத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலின் இப்பின்னசத்தி காரியமாகிய பிரபஞ் சம் கானற்சலத்தி னிழல்போலப் பொய்யெனக் கூறப்பட்டது. கானற்சலத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் பைங்கூழ்செய்ய நினை யாமைபோலப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் இப்பிர பஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது அறிக.

அகலுமிவ்வுடல் என்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "காய நீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலிது தனக்

இங்—காயவித் துயரமளவிலை யிதைநீ யாய்வுறு மையிலழிந்தற் றுய்—நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயநற் சொருபர்க் கன்பதே யிசைந்தா லரியதே தார்நமக் கெதிரே.'' பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்—பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே—தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்—கூத்தாவுன் சேவடி கூடும் வண்ணந் தோணேக்கம்.'' மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (கஎ)

பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதுந் திருவடி மெய்யென்பதும் இங்ஙனம் நீர் அறிவிக்க ஐயமின்றி நன்றுணர்ந்தேன் உமது கிருபையை என்னென்று உரைப்பேனென்று மனங்கூற, அதற்கு ஞானசமாதி கூடுதற்கு மனத்தை உடன்படுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிநன் னெஞ்சமே
வருகணத் தேதேனு
நீநி னைந்திடே லவ்வள வுடலுற
னிச்சயிப் பரிதத்தாற்
போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை
புகனிகழ் கணத்தேனுந்
தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினைவழிச்
சிவன்றரு குதலாலே.

வாய்மை ஈது உணர்ந்திடுதி நல் நெஞ்சமே. எ-து. யான் கூறிய நன்மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மையாகிய இதனையும் நீ அறிவாய்,— வருகணத்து எதேனும் நீ நினைந்திடேல் அவ்வளவு உடல் உறல் நிச்சயிப்பரிது அத்தால். எ-து. நீ ஞானநிட்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப்போதாயினும் அந்நிட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டுமாக லின் வருங்காலங்களிற் கணப்போதாயினும் யாதொன்றனையுங்

கருதிச் செல்லற்க. அக்கணப்போதளவும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம்பண்ணக்கூடாது. அதனால்,—போயதோர்கணச் செயல் உனேல் பயன் இலே. எ-து. சென்றகாலத்து ஒரு கணப்போதாயினும் இன்னது செய்யாது விடுத்தேன் என்று கருதற்க. அதனாற்பயன் ஒன்றுமில்லையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வருங் காலஞ் சென்றகாலங்களில் ஒன்றையும் நினையேலென்று கூறினீர். இஃதுண்மை. நிகழ்காலத்து அன்னபானாதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாகாதோவென்று மனங்கேட்ப,—புகல் நிகழ் கணத்தேனுந் தீமை நன்மை நீ நினைவது என் வினைவழிச் சிவன்றருகுதலாலே. எ-து. அதற்குச் சொல்லப்பட்ட நிகழ்காலத்திற் கணப்போதாயினும் நீ சுகதுக்கங்களை நினைவது என்னை நமது நல்வினை தீவினைகளின்படியே சிவன் அறிந்து சுகதுக்கங்களை நமக்கு அருந்துவித்தலால் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப—கோடியு மல்ல பல." என்றும் ஔவையார் நல்வழி. "உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழ்—மெண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன—கண்புதைந்த—மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்—சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கஅ)

பிரிய விடயங்கள் வரவேண்டுமென்று கருதாது இருத்தற்கும், வந்த விடயங்களின்மேல் ஆசைசெல்லாது திருவடியை மறவாது இருத்தற்கும் மேல் உபாயங் கூறுகின்றது.

தருவ தீமையி னன்மையு மூழடுத்
  தனையுயர் கழைமேனின்
றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்
  சொருமக டவனேவல்
புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும்
  புகனிரா சையைநீயுற்

றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமே
யின்பவீ டெளிதாமே.

தருவ தீமையின் நன்மையும் ஊழ் அடுத்ததை. எ-து. உனக்கு வெறுப்பாகிய துன்பத்தை நீ விரும்பாதிருக்கவும் பழவினை தானே கொடுப்பதுபோல் உனக்கு விருப்பமாகிய சுகத்தையும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ்வினை தானே கொடுக்கும் உனக்கு எக்காலத்து எவ்வினைப்பயன் அனுபவிக்கப் பொருந்தியது அதனையாகலிற் பழவினைப்படியே வருமென்று அறிந்து எதிர்காலத்து ஒன்றையுங் கருதாது விடுத்து.—உயர்கழைமேல் நின்று உரைகள் ஆதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்சு ஒருமகள் தவன் ஏவல் புரிதறன்னின். எ—து. உயர்ந்த கம்பத்தின்கணின்று அந்நிலைக்குத் தவறு வாராது அதன்கட் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய நோக்குவித்தைகளைப் பழக்கத்தாற் காயத்திற்காட்டுதல் செய்யுங் கூத்தரைப்போலவும், பரபுருஷனை நச்சிய ஒருநாரி அவன்மேற் கருத்தை வைத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற்றொழில்களைச் செய்தல்போலவும்,—ஐம்பொறிகளாற் பற்றினும் புகல் நிராசையை நீ உற்று இரவினும் பகலினும் விடேல் நெஞ்சமே இன்ப வீடு எளிதாமே. எ—து. ஐந்திந்திரியங்களாலும் ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலுஞ் சொல்லாநின்ற அவ்விஷயங்களை இன்பமென்று கருதி அவற்றின்கண் ஆசையுறாது திருவடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை இராக்காலத்திலும் பகற்காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே. யாவர்க்கும் அரிதாகிய வீட்டின்பம் உனக்கு எளிதில் உண்டாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. தவன்—புருஷன்.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "இல்லின்ப மிகழ்ந்து பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின் மேலா—நல்லுணர் வதனைப் பெற்றோரே காந்த நண்ணியே சமாதியிற் றொடங்கி—யல்பக ேைலக்க னரவமாட் டிடுவோ னறைதரு பணிக்கன்மீ

காமன்—வல்கரிப்பாகன் போலநோக் குவர்க்கு மனையின்மீட் டிச்சையு மெழுமோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கக)

எக்காலமும் இடைவிடாது திருவடியை மறவாதிருத்தல் பிரதானம் ஈதன்றி நிராசையுடனும் இருக்கவேண்டு மென்று கூறினீர் இது என்னை என்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப்
பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே
நீம றித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே
நினைவெனுந் திரைமாயும்
போமி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதிலப்
பொழுதுபூ ரணமாய
சோம சேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந்
தொழலைய மிலைநாமே.

ஆம் உன் இச்சையே மேலுமேலும் பிறப்பு அளிக்கும் வித்தென நெஞ்சே நீ மறித்திடு. எ—து. உனது அவாவே மேன்மேலும் பலபிறப்பினை உண்டாக்கும் ஒரு வித்தென்று நெஞ்சமே நீ கருதி அந்த அவா மனத்தின்கண் முளைக்குந்தோறும் விவேகத்தாலே பார்த்துத் தடுக்குதல் செய்,—ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவு எனும் திரை மாயும். எ—து. அங்ஙனஞ் செய்தியேற் கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும். அக்கடல் வற்றவே பிறவிஷயங்களிற் செல்லு நினைவாகிய திரை நாசமாம்,—போம் இறந்து எலா நினைவும். எ—து. அந்நினைவெனுந் திரை நாசமாகவே முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு மனத்தின் கண் ஏறியிருந்த விஷயவாசனை நினைவெல்லாம் ஒருங்கே இறந்து போகும்,—எப்பொழுதில் அப்பொழுது பூரணமாய சோமசேகரத்து எந்தைபொற் கழலையுந் தொழல் ஐயமிலை நாமே. எ—து. அந்நினைவெல்லாம் எப்பொழுது இறந்தது அப்பொழுது தானே சந்திர சூடனாகிய எமது தந்தையினது பரிபூரணமாகிய திருவடி

யையுந் தொழுதற்கு ஐயமின்றென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. உடல்விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யாதோர் அவாத்தோன்றிற்று அவ்வவாவின் வழித்தாய்ச் சென்று உயிர்பிறத்தலின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித்தெனப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெய்ஞ் ஞான்றுந்—தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து." ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "இச்சையாம் விறகு மாண்டா லெண்ணமாம் வன்னிமாயு—நிச்சயந் சத்துவத்தினுக் கையா நெடுந்தேரேறி—மெச்சிய வுதாரக் கண்ணால் வேட்கையான் மிகவும் வாடு—கொச்சைஞாலத்தை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய்நீரா." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨0)

நினைவுகளியாவு மிறந்துபோக வேண்டுமென்று கூறினீர் சிவபூசை முதலிய சற்கருமங்களாயினுஞ் செய்யவேண்டாவோ வென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நாமரற்கருச் சனைமுத லியகொடு
நலஞ்செய்தே மவையின்றித்
தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு
சிறிதசை வடைந்தாலும்
யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
றசைகிலை யெனிநெஞ்சே
யேம மிக்குறச் செய்யுநன் கிறைகழற்
கெனத்துணிந் திடுநீயே.

நாம் அரற்கு அருச்சனை முதலிய கொடு நலஞ்செய்தேம் அவை இன்றித் தீமைசெய்துளேம் எனவும் உன்னிலை ஒரு சிறிது அசைவு அடைந்தாலும் யாம் இயற்று அபராதம். எ—து. யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திருவடிக்குத் திருமஞ்சன பத்திர புஷ்பங்களாற் செய்யும் அருச்சனை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தேமெனவும் இன்றைக்கு அவை செய்குதல் இன்

மையால் நீமைசெய்தே மெனவும் இங்ஙனங் கருதுதலைப்பற்றி உனது நிலை சிறிதோரசைவு பொருந்திற்றாயினும் அத்திருவடிக்குச் செய்யும் அபராதம் அதுவேயாமென்று விவேகங்கூற,— என். எ-து. அதற்குப் பூசைசெய்தேன் செய்கின்றிலேனென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னையென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு ஈதென்று சுட்டியறியக்கூடாத சிவத்தைச் சுட்டியறிதலே அபராதஞ்செய்தல் என்று விவேகங்கூற, அதற்கு அங்ஙனஞ் சுட்டாமற் சிவத்தை யறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—நினைவும் அற்று அசைகிலை எனின் நெஞ்சே எமம்மிக்குறச்செய்யும் நன்கிறைகழற்கு எனத் துணிந்திடு நீயே. எ-து. அதற்கு ஓரணுவளவாயினும் ஒன்றைச்சுட்டி யெழுந்து அசையாது நிற்றியெனின் இதுவே திருவடிக்கு இன்பமிகுந் துறச்செய்யும் பூசையென நீ நெஞ்சமே நிச்சயித்து அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. தானு முருவமா யிருந்துகொண்டு சிவனையும் ஓருருவாகக்கண்டு அருச்சனை பண்ணுதல் கற்பனையாகலின் இது அபராதமென்றும், தான் அறிவாய்நின்று அறிவிற்கு அறிவாகிய சிவத்தின்கண் அசைவறநிற்றல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசையென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "எப்பொருள்களுந்தானாகி யிலங்கிடப் படுவானீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே பரன்றனக்கு—மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினாலன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னை விறைஞ்சிடப் படுவானீசன்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உக)

இங்ஙனம் அசைவற நிற்றல் எனக்குக் கூடாது சிவன் இங்ஙன மிருப்பானென்று தியானஞ்செய்கின்றேன் என்று கூறிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி
தெனவுநெஞ் சகமேசற்

ரோய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி
 தெனவுமுன் னுகின்றாய்
சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சும் மாவிருக்
 குதல்செயற் கரிதாகிப்
போயு ழைப்புனக் கெளியதா யிருந்தவிப்
 புதுமையென் புகனின்றே.

நீ மெய்ஞ் ஞானநல் நிட்டைசாருதல் அரிது எனவும் நெஞ்சகம் ஏசற்று ஓய்வு இலாதுசெய் தியானம் ஆதிகள் எளிது எனவும் உன்னு நின்றாய். எ-து. நெஞ்சமே நீ அதுவென்றும் இதுவென்றும் ஒன்றனையுஞ்சுட்டி நினையாது சும்மாவிருக்கின்ற உண்மை ஞானமாகிய நல்ல நிஷ்டைகூடுதல் அரியதெனவும் ஓரணுவளவாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாநின்ற தியான செப சிவபூசை முதலிய செய்குதல் எளியதெனவும் கருதாநின்றனை,—சேய்கடம்மினத்தாய் கொல். எ—து. ஆகலின் அன்னை நீராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து மலரணையில் இருத்தவும் அவ்விடத்திற் சுகத்திற் சும்மாவிராது புறத்து எழுந்து ஓடி வருந்துஞ் சிறுபிள்ளைகளது கூட்டத்தினை யுடையையோ நீயும்,—சும்மாவிருக்குதல் செயற்கு அரிதாகிப் போய் உழைப்பு உனக்கு எளிதாயிருந்த இப்புதுமை என்புகல் நின்றே. எ-து. தியானமாதிகளை மனமொழி மெய்களினாற் செய்யாது சும்மாவிருநீயென்று யான் கூற அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரிதாய் அவற்றைச் செய்குவலென்று சென்று வருந்தும் வருத்தம் எனக்கு எளியதாயிருந்த இப்புதுமையென்னையோ யாவர்க்குஞ் சும்மாவிருத்தல் எளிது ஓடித்திரிதல் அரிது அவர்களுக்கு அங்ஙனமிருப்ப உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச் சொல்லுகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ—று. மனமாதி முக்கரணங்களும் அசையாது நின்றவிடம் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டையென்பதும், அவை யசைந்து செய்யுந் தியானசமாதிகள் அந்நிஷ்டை வருதற்கு ஏதுவென்பதும் அறிக.

மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்—பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்—சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமற்—றம்மா பொருளொன் று மறிந்திலனே." சேய்கடம்மினத்தாய் சொல் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகோ ளான் முயல்வால் விஞ்ஞைதந் தன்னுற்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பல பிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப்பண்ணி—யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முத்திப்பேரு மையுறினுஞ் சுகமடைவை யதுதீதன்று—திகழ் மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந் தேசிகனூல் சொல் வழியிற் செல்லுவாயே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உஉ)

அசைவற நிற்றல் நேரே வீட்டை அடைதற்கு ஏதுவாகலின் அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

நின்று ருதலை குதல்விருப் புனக்கதை
நீத்திருக் குதனெஞ்சே
யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ
ணிருத்தறீ துயர்வீடு
சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலைதியோ
சிவன்றிரி சயமன்று
லொன்று நீயுனு திருப்பதே யதைத்தொட
ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

நின்றுருது அலைகுதல் விருப்பு உனக்கு அதை நீத்திருக்குதல் நெஞ்சே என்றனக்கு நல் விருப்பு. எ—து. அசைவற நில்லாது தியானமாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு நல் விருப்பம் அவ்வசைவைவிட்டுச் சும்மா விருக்குதல் நெஞ்சமே எனக்கு நல்விருப்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் சும்மா விருந்தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுதுமென்று மனங் கேட்ப,—வாளா இவண் இருத்தல் தீது உயர்வீடு சென்று காண்

குவல் என நினைந்து அலைதியோ. எ—து. சும்மாவிவ்விடத்தில் இருக்குதல் குற்றம் மேலாகிய வீட்டினைத் தியானமுதலிய நன் மார்க்கத்திற்சென்று அறிவே னென்றுகருதி அலைகின்றனையோ நீயென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு யான் அங்ஙனந் தான் கருது கின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்கு நம்மிருவர்க்கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத்தாகலின் நீ செல்லு நெறியால் அதனை அடை யலாமெனின் நீ கூறியவாறு யான் கேட்கின்றேன். யான் செல்லு நெறியால் அதனை அடையலாமெனின் யான் கூறியவாறு நீகேட்கு தியாவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்று கூறினீரென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—சிவன் திரிசயம் அன்றால். எ—து. அதற்கு நீ கருதிய தியானாதிகளால் வீட்டினை அடையலாமெனின் அவ்வீடு மனாதிகளால் அறியுங்காட்சிப் பொருள் அன்றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடைதற்கு அரிது அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஒருபா யம் நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,—ஒன்றும் நீ உனாதிருப்பதே அதைத்தொடர் உபாயம் என்று அறி கண்டாய். எ—து. அதற்கு அணுவளவேனும் ஒன்றையும் நினையாது அசைவற விருத்தலே அவ்வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமாமென்று அறிவாயாக வென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. சிவமென்பது—வீடு.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனந்தனை — நீங்கி டாவகை நெஞ்சு ளிருத்தியே—தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயா வணம் — பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ." என்றும், தேவிசாலோத்தரம். "மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா — வந்த மிலாத முத்திக் குபாயமே யறியல் வேண்டுஞ் — சிந்தனை புறனே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கிற் — பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின் பஞ் சேரவார்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உரு)

வீட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசைவற நிற்றலென்றுகூறினீர் இனி அசைவறநிற்றற்கு உபாயமும் அங்ஙனநின்றால் வீடு வருமாறும் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்
　கலந்தவா தனையாவும்
விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென
　விளங்கினை யெனிநெஞ்சே
யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவீ
　டுளங்கையிற் கனியேயாம்
பண்டை மேவிய பயமெலா மறுங்குரு
　பதத்திலும் புகலாமே.

கண்ட ஐம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந்த வாதனை யாவும் விண்டு மூடு அற்று அலை இலாக் கடலென விளங்கினை எனின் நெஞ்சே. எ-து. ஐம்பொறிகளாற் காணப்பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ்விஷயக்காட்சியாற் கரணத்தில் ஏறியிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டுநீங்கி இவ்வாசனை முடிவில் தோன்று மறைப்பும் அற்று நிர்த்தரங்கசமுத்திரம் போல விளங்காநின்றனை யானால் நெஞ்சமே,—உண்டு கொல் நமக்கு ஒரு துயர் ஆங்கு வீடு உளங்கையிற் கனியேயாம். எ-து. பிறவித்துன்பங்களுள் ஒரு துன்பமாயினும் நமக்கு உண்டாமோ அவ்விடத்து வீடு உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல வுண்டாம்.— பண்டைமேவிய பயம் எலாம் அறும் குருபதத்திலும் புகலாமே. எ-து. முன்னர்ப் பொருந்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்குப் பயந்த பயமனைத்தும் நீங்கும் குருதுரியத்தையும் யாம் அடையலா மென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. கேவல சகலங்களினன்றிச் சுத்தநிலையில் துன்பம் இன்மையால் ஒரு துயருண்டு கொன் னமக்கென்றும், அச்சுத்தநிலை பெற்றோர் குருதுரியமும் அடைவ ராகலிற் குருபதத்திலும் புகலாமேயென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்:—சசிவர்ணபோதம். "வினவிற் பரத்தை யறி வுறுதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே—நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிகழு நலனுகவே." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (உச)

அசைவற நிற்றற்கு உபாயம் ஐம்புலக் காட்சியுங் கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதலென்று கூறினீர். அக்கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதற்கு முன்னர் ஐம்புலக்காட்சி நீங்க வேண்டுமாகலின் இக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
  புணர்பரைத் திரையீசன்
சகமொ டாருயி ரெனுநுரை யாதிக
  டந்துமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
  பற்றுவாம் விடுகிற்பாஞ்
சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
  துவிதபா வனைநெஞ்சே.

புகல ரும்பரப் பிரமமாம் கடறனிற் புணர்பரைத் திரை ஈசன் சகமொடு ஆருயிர் எனும் நுரை ஆதிகள் தந்து மாற்றிடும் என்றே பகரும் நான்மறை எனின். எ—து. வாக்கு மனோதீதமா யிருக்கின்ற பரப்பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டுநீங்காத பரையாகிய திரையானது ஈசுரனும் நாதததத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவம் ஈருகியசகங்களுஞ் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களுமென்று சொல்லப்பட்ட நுரைதிவலை குமிழிகளைத் தோன்றச்செய்து ஒடுக்குமென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லுமெனின்,—அதில் எதை யெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாம். எ-து. அக்கடற்றிரையில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தினுள் எதனை யெமதென்று பிடிப்பம். எதனை எமது அன்றென்று விடுப்பம். இங்ஙனம் பற்றுதற்கும்

விடுப்பதற்கும் அப்பிரமத்தைவிட வேறின்மையால்,—சுகசொரூபமே அனைத்தும் என்று அகற்றுதி துவிதபாவனை நெஞ்சே. எ-து. எல்லாவற்றையும் ஆனந்த சொரூபமென்று இந்நிச்சயஞானத்தால் நெஞ்சமே அது இதுவென்று பகுக்குந் துவிதபாவனையை நீக்குதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

பிரமத்திற்கு அபின்னமாயிருக்கின்ற பரையசைவான மாயையிற் பிரபஞ்சந் தோன்றியொடுங்குதலின் அப்பரைதிரையென்று கூறப்பட்டது. உயிரென்பது தானியாகுபெயர். ஆகமநெறி கூறி வேதநெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்தலென்னுங் குற்றமாகாதோவெனின் இந்நூல் சமரச நெறியாகலாலும் ஆகமத்திற் சோகம்பாவனை கூறலாலுங் குற்றமாகாதென்பது அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருவம்மானை "பார்த்தவிடமெல்லாம் பரமன்கா ணம்மானை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம்மானை." என்றும், சிவானந்தமாலை. "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் – பொங்கு மிருண்—மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உ௫)

ஐம்புலக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறினீர். இனி நினைப்பும் மறப்பும் அற்றுச்சமநிலையினிற்றற்கு நானுவுபாயமும் நீர் கூறல் வேண்டுமென்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயினிப் பாவனு தீதமாய்
நின்றிடின் றெனினிற்பா
யெஞ்சு ருதகல் புரணபா வனையையோர்ந்
திலையெனி னுலகெல்லா
மஞ்ச னக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை
யெனினருள் சுரந்தெம்பால்

வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ னடைந்ததோர்
வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

நெஞ்சமே இனிப் பாவனாதீதமாய் நின்றிடு. எ-து. நெஞ்சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவனாதீதமாகி நிற்குதலைச்செய்,—இன்றெனின் நிற்பாய் எஞ்சுறாது அகல் புரண பாவனையை ஓர்ந்து. எ-து. நிற்றற்கு அங்ஙனம் வலியில்லையெனின் அணுதிரணகாஷ்ட முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது விரிந்த பரிபூரண பாவனையாயினுங் கருதிநிற்பாய்,—இலை யெனின் உலகெல்லாம் அஞ்சனக் களன் மேனியென்று ஓர்ந்து. எ-து. அஃதும் இன்றெனின் சடசித்தாய் விளங்காநின்ற இப் பிரபஞ்சமெல்லாம் காளகண்டத்தினையுடைய சிவனது அஷ்ட மூர்த்தமென்று ஏகபாவனை பண்ணிநிற்றி,—இலையெனின் அருள் சுரந்து எம்பால் வஞ்சம் அற்றிடும் படிக்கு இவண் அடைந்ததோர் வடிவை ஓர்ந்து உய்வாயே. எ-து. அஃதும் இன்றெனின் அச் சிவந்தானே கிருபைநிரம்பி எம்மிடத்துள்ள மும்மலங்களும் அறும் படிக்கு இந்நிலத்தின்கண் மானுடச்சட்டைசாத்தி எழுந்தருளிவந்த ஒப்பற்ற குருமூர்த்தத்தை இடைவிடாது தியானித்து நிற்றி; பிழைப்பையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. நிற்பாயென்றதனை மற்றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்க. உய்வா யென்பதனைக் கடைநிலைத் தீபகமாகக்கொண்டு எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக. தன்னைக்காட்டாது உயிரைமறைத்து நின்று வஞ்சித்தலின் ஆணவம் வஞ்சம் எனப்பட்டது.

பாவனாதீதமாய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முளையா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப் — பிறிவுறத் தானே செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந் தானே — செறிதுய ரொழிய வின்பமொன்றில்லை யாதலாற் செப்புசங் கற்ப—நெறியுற நினையே னிற்புறு நிலையி னிமிடமும் பாவனை நினையேல்." பூரணபாவனை யென்பதற்கு

உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "அண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு மடங்கச்சூ னியமதாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக்கண்ட கருத்தையு மறவேவிட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தத்தைக் — கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில்வந் துதிக்குமன்றே." உலகெல்லா மஞ்சனக் களன்மேனி யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனுய மைந்தனோடெண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்று—னுலகே ழெனத்திசைபத் தெனத்தா னொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணோக்கமா டாமோ." வஞ்சமற் றிடும்படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந்து என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "உள்ளத்திருந்து மொளித்தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினன் – வள்ள—லருவான கோலமோ வக்கோலங்காட்டுங்—குருவான கோலமோ கூறு" மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨௯)

உன்னுகின்றனை யென்னும் பாட்டுமுதலிய பதினெண் பாட்டாலும் ஞானத்திற்கு விலக்காயுள்ள துர்க்குணங்களெல்லாம் விடுவித்து மெய்ஞ்ஞானங்கூறி நிஷ்டை கூட்டி மேல் ஞானசாரங் கூறுகின்றது.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்
  கிலையெனி னுளதேசொன்
மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
  விடத்தின துடைத்தேனும்
பொய்த ருஞ்சொலி யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா
  ரெனினவை போனலு
மெய்த ருஞ்சிவ மன்றிதென் றென்றைநீ
  யிசைத்தல்பொய் யெனத்தேரே.

உய்தும் நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனம் ஆக்கு. எ—து. நெஞ்சமே ஞானநிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞானத்தின் வசப்படாது திருவடியை அடைந்து யாம்பிழைப்போம் நீ

ஒருரையும் கூறாது வாக்கினை மௌனம் பண்ணுதல் செய்,— இலை எனின் உளதே சொல். எ-து. அஃது இன்றெனினும் வினோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறாது உண்மையே சொல்லுக,—மெய்தருஞ் சொலும் பொய். எ-து. அங்ஙனம் மெய்மையாயுள்ள சொல்லும் பொய்மையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வினோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறற்கவென்று முன்னர்க்கூறினீர். இப்போது அம்மெய்மை கூறலும் பொய்மையென்றீர். இது என்னையென்று மனங்கேட்ப,—நயம் பயக்கிலா விடத்தின். எ-து. அதற்கு அம்மெய்ம்மையாற் சிவகருணையாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்மையாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இது உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—அது உடைத்தேனும் பொய்தருஞ் சொல். எ-து. அதற்குச் சிவகருணையைக் குறித்துப் பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் அம்மெய்மையும் பொய்மையுடைய சொல்லென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னே மெய்மை கூறினுஞ் சிவகருணை யின்றியவிடத்துப் பொய்மை யென்றீர்; இப்போது பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் இஃதும் பொய்மையென்றீர்; இது என்னையென்று மனங் கேட்ப,—யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் எனின். எ-து. அதற்கு இருவினைக் கீடாகத் திருவுள நடத்துதலை மறந்து உன்னால் ஒருயிர்காக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர்கொலைசெய்ய வந்தார் யான் காத்தேனென்று இங்ஙனம் யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று சொல்லுவாயெனினென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இதுவும் உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—அவைபோனாலும் மெய்தரும் சிவம் அன்று இது என்று ஒன்றை நீ இசைத்தல்பொய் எனத் தேரே. எ-து. நீ யான்செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப்பொய்மைகள் சொல்லாதொழியினும் பெறுதற்கரிய சிவமன்று ஈதென்று ஓரணுதிரணங்களையாயினும் வேறுபிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மை

யென அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. மெய்மைகூறுதல்-பாசவைராக்கியம். சீவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுப் பொய்மை கூறல்—சீவகருணை. யான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று சொல் லாதொழிதல்—ஈசுரபத்தி. எல்லாஞ் சிவமெனச் சொல்லுதல்-பிரம ஞானம். ஆகிய விந்நான்கும் இதனுட் காண்க.

வாக்கினை மௌனமாக்கு என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்காற், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு." உளதே சொல்லென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை "புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை, வாய்மையாற் காணப்படும்." மெய்தருஞ்சொலும் பொய்மையென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை "பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்தபுரைதீர்ந்த—நன்மை பயக்கு மெனின்." யான்செய்தேன் பிறர்செய்தார் என்பதற்கு உதாரணம்: சிவஞானதீபம். "விரும்புற்ற தவம் விரதஞ் சீலமெல்லா மேல்விளைவென் றறிந்தெவையும் விமலன் கூத்தென்—றிரும்புற்ற மனமழலின் மெழுகாயென்று யியான்செய் தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீக்கி—யரும்புற்றங் கெண்ணுதியா னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப்பற்றோ டகப்பற்றுன—பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறுவோர் ஞானப் பெரும்பற்றப் புலியூரைப் பிரியார் தாமே." எய்தருஞ்சிவ மன்றிதென் றொன்றை நீ யென்பதற்கு உதாரணம்: சிவானுபூதிவிளக்கம். "விருப்பு வெறுப் பென்று வேறுபொருள் கோடலிறை—யுறுப்பிற்குறை யாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ." மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. இப்பாட்டான் வாக்காற்றீமை யடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உஎ)

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச்
சித்திர தீபம்போற்
சார வைத்திடலீ தில்லையேற் குருபரன்
றனதரும் பணிமேற்கொண்

ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி தடையினு
நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம்
பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப்
பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

தேரின் இவ்வுடல் சமாதியில் அசைவறச் சித்திர தீபம் போல் சாரவைத்திடு. எ-து. செய்தொழிலை விசாரிக்குமிடத்து இவ்வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்பட்ட தீபம்போல ஞானசமாதியில் அசைவின்றி ஆதனங்கட்டு மிலக்கணத்தோடும் பொருந்தவைக்குதலைச்செய்,—அஃதில்லையேல் குருபரன் றனது அரும்பணி மேற்கொள். எ-து. அஃது இன்றாயிற் குருவாகிய ஞானபரனது அரியவேவற் பணிவிடைகளைச் சிரசில் வகித்துக் கொள்ளுதி,—நேரும் ஊழ்வழி தொழில் பிறிது அடையினும் நெஞ்சமே உயிர்க்கெல்லாம் பேர் இதஞ்செய்வித்திடு. எ—து. அஃதின்றி வந்து பொருந்துகின்ற பழவினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற்கருமங்களைச் செய்தி யெனினும் நெஞ்சமே அக்கருமங்களாற் கொலைவாராது சராசரமாயுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் பெரிதாய இனிமையை இவ்வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச்செய்,—முடைகெழு மலப் பிணக்கு இதம் செய்யேலே. எ—து. அங்ஙனம் செய்தலன்றி முடைநாற்றம் பொருந்திய மலங்கள் நிறைந்துள்ள இவ்வுடம்பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. எவற்பணிவிடையைச் சிரசிற்கொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க்கெல்லாமென்ற பொதுமையால் அசரவுயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல்—பிரமஞானம். குருபரன் பணிசெய்தல்—ஈசுரபத்தி. சீவர்களுக்கு இதஞ்செய்வித்தல்—சீவகருணை. உடம்பிற்கு இதஞ்செய்யாதொழிதல்—பாசவைராக்கியம். ஆகிய இந்நான்கும் இதனுட்காண்க.

இவ்வுடல் சமாதியிலசைவற என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "செவ்வே யுடலுஞ் சிரமுங் கழுத்துமுற—வெவ்வா

தனத்தி லிருந்தவர்க்குங்—கைவர்தால்—வாத முதனேய் நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்பத து." குருபரன்றனதரும் பணி செய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "உடற் குயிர் போற் கட்கிமைபோ லூசிநூ லொத்து—விடிற்புலிதீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்காஞ் - சுடர்ச்சுடினும்—வாழைக்கா காவேதி மட்கலத் துக் காகாவா—றேழைக் காசாத திது." உயிர்க்கெலாம் பேரி தஞ்செய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனர். "அறி வினு ளுகுவ துண்டோ பிறிதினேய்—தன்னேய்போற் போற் ருக் கடை." முடைகெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல் என்ப தற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "பொத்தை யூன்சுவர் புழுப் பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய் யெனக் கருதினின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்த னுண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உஅ)

செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச்
சிவனது வடிவென்றே
யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக்
கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே
நைவ தென்னைநீ பஞ்சகோ சங்களு
நாமல வெனுவுண்மை
கையி லாமல கம்மென வுணக்கியான்
கழறியுந் தெளியாயே.

செய்யும் நந்தொழில் ஐந்தொழில். எ—து. செய்யாநின்ற நமது தொழில்களியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய வைந்து தொழில்களே யாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன்செய்யுந் தொழில்கள் எங்ஙனமாமென்று மனங்கேட்ப,—யாமும் அச் சிவனது வடிவு என்றே ஐயம் அற்று

உணராது யானெனும் செருக்கு அடைந்து நாடொறும் நெஞ்சே நைவது என்னை நீ. எ-து. அதற்குச் சிவனது அஷ்டமூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச்சிவனது அங்கந்தானே யென்று ஐயந்திரிவுகளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளாது அச்சிவனைவிட வேறியானென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப்போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,—பஞ்சகோசங்களும் நாமல எனு உண்மை கையில் ஆமலகம் என உனக்குயான் கழறியும் தெளியாயே. எ-து. மாயா காரியமாகிய அன்னமயமுதல் ஆனந்தமயம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சகோசங்களும் இவற்றைக் கடந்திருந்த அறிவாகிய யாம் அன்றென்று உண்மையாகிய உபதேசமொழிகளால் உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போலப் பிரத்தியக்ஷமாக உனக்கு யான் தெளியக்கூறியுந் தெளிந்திலாய்; இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழிலென்பது அறிக. பஞ்சகோசங்களாவன அன்னமயகோசம் பிராணமயகோசம் மனோமயகோசம் விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்பவையாமெனக்கொள்க. உண்மையென்பது உண்மையாகக்கூறிய வுபதேச மொழிகண்மேனின்றது.

இதற்கு உதாரணம். அறிவானந்தசித்தியார். "அன்ன மயங்கொண் டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்—பின்ன முடன் வரு பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்—மன்னு நரைதிரை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டென்—துன்னு மறிவில ரான்மா விதுவென்று சொல்லுவரே. எ-ம். ஊசுமுடலி னுழல்கின்ற காற்றை யுணர்வென்பரே — யேசுமுறக்கத் தியங்கியு மிங்கறி வேதுமற்று— வீசும் பிராணனை யான்மா வலவென்று வேதஞ்சொல்லும்— பேசுமனிதர் பொருளறி யாமற் பிதற்றுவரே. எ-ம். தனக்கு மனது சலித்த தென்றே சொல்லித் தானிருந்து — முனக்கு விசாரமுண் டாயிற்சொல் லென்றிங்கு வந்துநின்று—மெனக்கிங்

கறியவொண் ணுதென்று சொல்கின்ற வேழைகடா நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்பதே. எ-ம். இணங்கு நவ குண மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர்—வணங்கும் விஞ்ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்மைபோற்—பிணங்கு நிலைவிட்டுக் கேளாய் மறையின்று பின்னமறக்—குணங்குறி யின்றி யிருக்கு மான் மாவென்று கூறிடுமே. எ-ம். சேருஞ் சுகம்பொரு ளென் றனை துக்கஞ் செறியும்பொழு—தாருஞ் சுகதுக்கி யாகியிடுநிலை யன்றிமறை—தேரு நிரதிச யானந்த மேசிதை வற்றபொருள்— கூருநிலையை யறியா ரறிசுகங் கொள்ளுவதே." எ-ம். மற்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க. (உக)

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
 றிரோபவிக் குதறேகம்
விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித
 மேவுத றிதிதோற்ற
முளசி ருட்டியே லம்பை நோதலி
 னுன்னையும்பிற ரையுநாடித்
தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே
 சம்புவை மறந்தாயே.

தெளிவு உயிர்க்கு அரன் விளக்குதல் மயக்கு அவன் திரோ பவிக்குதல். எ-து. உயிர்களுக்கி யாதோர் முன்னிலையால் தெளி வுவருமாயினும் அஃது சிவன் அனுக்கிரகம் பண்ணுதல்; அவை களுக்கு யாதோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,—தேகம் விளிவை உற்றல் சங் காரம். எ—து. தேகநாசத்தை யடைதல் யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,—இங்கு இதாகிதம் மேவுதல்திதி. எ—து. சுகதுக்கங்களைப் பொருந்த இவ்விடத்து யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது திதி,— தோற்றம் உள சிருட்டியேல். எ—து. உற்பத்தி யாதோர் முன்னி

லையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி, இங்ஙனங் கூறிய முறையே சடசித்துக்களெல்லாம் இருவினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே நடக்குமானால்,— அம்பை நோதலில் உன்னையும் பிறரையும் நாடித்தளர்வதும் மகிழ்வதும் அடைந்து உள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. எ—து. அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதுபோல் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக்கொண்டு துன்பம் வந்ததென்று வாட்டமுஞ் சுகம்வந்ததென்று பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திருவடியை மறந்தாய் அஃது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. அம்பை நோதலினெனவே எய்தவனென்பது வருவிக்கப்பட்டது. அவன் அவள் அதுவென்னு மூன்றும் பிறர் என்பதனுள் அடங்குமாதலிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற்றிரைபோற் சுகதுக்கம் ஓய்வின்றி வருதலால் அவற்றைச் சமபாவனை பண்ணுது வேறுபிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவை மயமாதலேயன்றித் திருவடியை நினைக்கக் கூடாமையிற் சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப்பஞ்சகிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அநுக்கிரகமுந் திரோபாவமும், உடம்பினிடத்துச் சங்காரமுந் திதியுஞ் சிருஷ்டியும், வருமாறும், அநுக்கிரகத்திலும் இதத்திதியிலுஞ் சிருஷ்டியிலும் இன்பமும், திரோபாவத்திலுஞ் சங்காரத்திலும் அகிதத்திதியிலுந் துன்பமும், வருமாறும் காண்க.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னானோதானென்னதோவிங் கதிகாரங்—காயத்திடுவா யுன்னுடைய கழற் கீழ்வைப்பாய் கண்ணுதலே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டாற் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத்தை நாடி இருவினையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (ருo)

மறைத்த லுந்நினைத் தலுஞ்செயு மாணவ
  மாயைநின் றவைதம்மைத்
துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெனச்
  சொல்வரத் துறவெய்தக்
குறித்தி டிற்பர பத்திஞா னத்திஞற்
  கூடுமற் றவைநெஞ்சே
நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி ஞமறி
  னின்றமற் ஜெஜன்றுமே.

மறைத்தலும் நினைத்தலும் செயும் ஆணவம் மாயை நின்றவை தம்மைத் துறத்தலே இராப்பகல் அகல் வீடு எனச் சொல்வர். எ-து. நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று கேவலமாய் மறைத்தலை யுஞ் சகலமாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யாநிற்கும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய ஆணவமும் மாயையும்; அவ்விரண்டையும் நீத்தலே இரவும்பகலும் நீங்கிய வீடென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்க ளென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இவ்வாணவமும் மாயையுந் துற த்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—அத்துறவு எய் தக் குறித்திடில் பரபத்தி ஞானத்திஞல் கூடும். எ-து. அதற்கு அத்துறவினை நீ அடையக் கருதினையாயிற் பரபத்தி பரஞானத் திஞல் அத்துறவு கைகூடும்,—மற்றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி நம் செயல் அறில் நாம் அறில் நின்ற மற்ஜென்று ஆமே. எ-து. நெஞ்சமே அந்தப் பரபத்தி பரஞானங்களியாவையெனின் சிவன் செயலை நாடி நமதுசெயல் அறுமாயின் அதுவே விளங்காநின்ற பரபத்தி; இப்பரபத்தியிஞல் நமது செயலற்றேமென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற்சொல்லப்பட்ட பரஞானமாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ—று. தற்செயல் அறுதற்குமேல் பத்தியில் லாமையாலும் தற்போத மறுதற்குமேல் ஞானமில்லாமையாலும் பரபத்தியென்றும் பரஞானமென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரலங்காரம். "அராப்புனை வேணி யன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த வன்பாற்—குராப்புனை தண்

டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடிய வைவர்—பராக்கறல் வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டு மென்று—விராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே.'' எ—ம். திருவாசகம். "பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க.'' எ—ம். திருவம்மானை, "தற்போத மற்றிடந் தற்பர மம்மானை.'' எ—ம். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. இப்பாட்டால் ஆணவமும் மாயையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (ருக)

ஒன்று நஞ்செய லில்லைநெஞ் சேயிவ
ணோர்மய லதனுலே
சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ்
செறிமய லேதென்ன
நன்று நீவிஞ வினையிரு வினையையு
நான்செய்தே னெனுமான
மென்ற நிந்திட தொன்றையு மாற்றினை
யெனினுனக் கிணையாரே.

ஒன்றும் நஞ்செயல் இல்லை நெஞ்சே. எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலேயன்றி நமது செயலொன்றுயினும் இன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நமக்குச் செயலின் றென்பதற்கு ஏதுவென்னையென்று மனங்கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தரவறிவு இன்மையாலும் கருவிகள் சடமாகையாலும் நம்மையுங் கருவிகளையுங் கூட்டித் தற்சுதந்தர வறிவினையுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்கையாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செயலின்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் செயலற்றிருப்ப எழுவகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மனங்கேட்ப,—இவண் ஓர் மயலதனுலே சென்று சென்று வெம் பவக்கடல் மூழ்கினம். எ-து. அதற்கு இவ்விடத்து ஒரு மயக்கத்தினுலே போய்ப் போய்க் கொடிய பிறவியாகிய துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினேம் யாமென்று விவேகங்

கூற,—செறிமயல் எது என்ன. எ-து. அதற்கு ஒரு மயக்கத்தாலே பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கினேமென்று கூறினீர். இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்கமாவதியாதென்று மனங்கேட்ப,—நன்று நீ வினவினை இருவினையையும் நான் செய்தேன் எனும் மானம் என்று அறிந்திடு. எ-து. அதற்கு நீ நன்று வினவினை; நன்று தீதாகிய விருவினைகளையும் நான்செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம்மயக்கமென்று அறிந்திடுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அந்த அபிமானந்தான் யாதென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும் பிறருனக்கு அவைகளைச் செய்த விடத்தும் நீசெய்த தீதினையும் பிறர்செய்த நன்கினையுஞ் சிவன் செய்வித்தானென்று கூறி நீ செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த தீதினையும் நான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று அபிமானித்து விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனையாகலின் நீ செய்த தீதும் பிறர்செய்த நன்கும் முன்னர்ச் சிவன் செயலென்று கூறியதும் உனது அபிமானமே யாயிற்று,—ஈதொன்றையும் மாற்றினையெனின் உனக்கு இணை யாரே. எ-து. உனது அபுத்தி பூர்வகமாய்வந்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்வந்த நன்கினையும் பிறரால் உனக்குவந்த நன்கு தீதினையுஞ் சிவன்செயலாய் நாடி நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமானமாகிய இது ஒன்றையும் நீக்கினையானால் உனக்கு உவமை யாவரென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. நான் செய்தேன் என்பதனாலே பிறர்செய்தாரென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக்கொண்டே — யானெலாஞ் செய்தேனென்னு ஞானமஞ் ஞானமத்தா—லீனமாம் வினையிரண்டா மிருவினையாலு டம்பா—மூனமா முடம்பா லூழா மூழினாலாகா துண்டோ." மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. இப்பாட்டால நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமானம் ஈதென்று அறிவித்தவாறுகாண்க.

அபுத்தி பூர்வகமாய்ச்செய்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த நன்கினையும் சிவன்செயலாகக் காண்கின்றேன்; பிறர் செய்த தீதினை இங்ஙனங்காணக் கூடா தென்ற மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத்
திட்டவா றலதிங்கே
யணைவு றுதொரு தீதெமக் கவன்றறி
ஞர்தடுப் பவர்நெஞ்சே
பணைகொ டாவர மானமின் மையினுருப்
பற்றிநின் றிலகொல்லோ
வுணைவு றுதுடற் காவல்கை விடுதியூ
ழுள்ளவர் விடாதென்றே.

இணையில் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்து அமைத்திட்ட வாறு அலது இங்கே அணைவுறுது ஒரு தீது எமக்கு. எ—து. சமானமின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரணனாகிய சிவன் நாஞ்செய்த வினைகளெல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்து அவ்வினைகளுள் இன்னகாலத்தில் இன்னவினையை அனுபவிக்கப் பண்ணுவதென்று வகுத்துத் தந்தவாறல்லது இவ்விடத்துப் பிறரொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந்தடையாதென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சிருட்டிமுதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளராற்றான் எமக்கு ஒரு தீது உறாதோ வென்று மனங்கேட்ப, அச்சிவனியாவர்க்கு மிக்கானாகலின் அவனையன்றி இவரால் ஒருதீது செய்யக்கூடாது அங்ஙனம் மிக்கானாயினும் அவனறியாது இவரால் தீதுசெய்யக்கூடாதோ வென்னின் இயற்கை ஞானத்தையுடையனாகலின் அச்சிவன் அறியாது இவராற் செய்யக்கூடாது அவனறியாது இவராற்செய்யக்கூடாதாயினும் இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன்வந்து தடுப்பானோ வென்னிற் பரிபூரணனாகலின் அவனைவிட இவரிருத்தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமேயில்லை. ஆனால் அச்சிவனையே யுபாசனைபண்ணித் தீதுறாது தடுத்

துக்கொள்வேனெனின் சிருஷ்டிதொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மள வும் வினைகளையெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து அமைத்ததாகலின் அவனை உபாசித்தாலும் அதனைத்தடுக்கக்கூடாது,—அவன் தரின் ஆர் தடுப்பவர் நெஞ்சே. எ—து. ஆகலின் இணையின் ஞான பூரண னாகிய சிவனே தீவினைக்கீடாக எமக்கு ஒருதீது தருவானெனின் அதனை யாவர் நீக்கிக்கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை; இங்ஙனம் அறிந் தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையாயிருத்தலின் இதன்கண் அபி மானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,— பணை கொள் தாவரம் மானம் இன்மையின் உருப்பற்றி நின்றிலகொல் லோ. எ—து. கோடுகள் தாங்காநின்ற தாவரவுயிர்கள் தமது உடம் புகள்மேல் அபிமானமின்றி இருக்கவும் பழவினைப்படியே அவ்வு டம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,— உள்ளைவு உறாது உடற் காவல் கைவிடுதி ஊழ் உள்ளவா விடாது என்றே. எ—து. அது போல நீயும் உள்ளம் மெலிவுறாது உள்ளபடியே பழவினை வருத லன்றி விடாதென்று அறிந்து உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கை விடுவாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. இணையிலென்பதை யாவ ர்க்கு மிக்கானென்று கொள்க.

முழுதுணர்ந்தமைத் திட்டவாறென்பதற்கு உதாரணம்: சிவ போகசாரம். "அமைத்த வினைக்கீடா வனுதினமுஞ் செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை — யுமைக்குரியா, னெல்லா மறிந்தே யியற்றுவது தன்னடிமை—வல்லார் தமக்கு ணர்த்து வான்" உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா யென்பதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்டகொன் றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்றாரறியா நெறியானே—யானைக காவி லரனே பரனே யண்ணமலையானே— யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௩)

இன்னு மனத்தினை யுடன்படுத்தித் தேகாபிமானம் விடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றது.

என்றும் வீடடைந் தவரிறு மாக்கயா
ணிறப்பைவிட் டகலாம
னின்று தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே
நினைத்துணை யாக்கொண்டு
நன்று நீயிதற் கென்செய்கேன் சாவனோ
நானென விலையானு
லொன்று செய்மலக் குடிலிதி லவாவைநீக்
குமாபதி தரும்வீடே.

என்றும் வீடு அடைந்தவர் இறு மாக்க யான் இறப்பைவிட் டகலாமல் நின்று தான் தலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்துணை யாக்கொண்டும். எ—து. வீட்டினை அடைந்தவர் எக்காலமும் இறுமாந்து கொண்டிருக்க யான் எக்காலமும் இந்த இறப்பினைவிட்டு நீங்காது நின்று தலைவளைக்கவோ. யாதோர்காரியம் நினைத்தாலும் அதனை எனக்குக் கைவசமாக்குகின்ற நெஞ்சமே நின்னைத் துணையாகப் பெற்றுமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நின்னைத் துணையாகக் கொண்டும் யான்றலை சாய்க்கவோவென்று நியாய நிஷ்டூரங்கூறினீர். உமக்கு என்னுலாங்காரியம் யாதென்று உள் வெறுப்போடு மனங்கூற,—நன்று நீ இதற்கு என் செய்கேன் சாவனோ நான் எனல். எ—து. நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னைசெய்கேன் யான்றான் சாவனோவென்று நீ சொல்லற்க,—இலை ஆனுல் ஒன்றுசெய். எ—து. உடம்பின்மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஒருகாரியஞ்செய்குதி நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அக்காரியம் யாதென்று மனங்கேட்ப,—மலக்குடிலிதில் அவாவை நீக்கு உமாபதி தரும் வீடே. எ-து. அதற்கு மலநிறைந்த குடிசையாகிய இவ்வுடம்பின் கண்வைத்த ஆசையை விட்டு நீங்குதி இது செய்தியேல் உமைக்

குப் பதியாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவானென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. வீடு ஊர்த்துவமுகமும் பிறப்பு அதோமுகமும் ஆகலின் இறுமாக்கவென்றும் தலைசாய்க்க வென்றும் கூறப்பட்டன. உடம்பின்மேல் அவா நீங்கின் அறிவு திருவடியை நாடும் அங்ஙனம் நாடும்போது சிவன் வீடுகொடுத்தல் சித்தமாகலின் உமாபதி தரும் வீடென்று கூறப்பட்டது.

வீடடைந்தவ ரிறுமாக்க வென்பதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். "இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்—சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ." குடிலிதிலவாவை நீக்கென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனர். "மற்றுந் தொடர்ப்பாடெவன் கொல் பிறப்பறுக்க—லுற்றார்க் குடம்பு மிகை." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௪)

தேகபோகங்களில் அவாவின்றி யிருத்தற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றது.

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா
விமலனீ தலினம்பாற்
கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக்
கொள்வதென் பயமாசை
நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ
னெவனவ னனவாதி
யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே
யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

வீடு கூட்டுவான் குறித்து அதின் நிமித்தமா விமலன் ஈதலின் நம்பாற் கூடும் மாயையை. எ-து. ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ்விருளை நீக்கி வீட்டின்பத்தைத் தரல் வேண்டு மென்றியாங் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருண்ணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற்பொருட்டுத் திருவுளத் தடைத்து அவ்வீடு அடைதற்கு ஏதுவாக நிருமலனாகிய சிவன்

மாயையில் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தலின் அத ஞல் நம்மிடத்து வந்து பொருந்து மாயாகாரியங்களை,—எனது யான் என எணிக்கொள்வது என் பயம் ஆசை. எ—து. தனுகர ணங்களை யான் எனவும் புவனபோகங்களை எனது எனவுங் கரு திக்கொண்டு இத்தேகபோகங்கள் நீக்குமென்று பயமும் இவை யிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையும் நீ உட்கொள்வது என்னை,— நாடுபோழ்து இவை சுழுத்தியிற் புரந்தவன் எவன் அவன் நனவாதியூடும் ஊழ்வழி புரப்பன் என்று உள்ளமே உடல்கைவிட் டிருப்பாயே. எ—து. உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில் இத் தேகபோகங்களை நீ அபிமானியாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்கண் இவற் றைப் பாதுகாத்த விறைவனெவன் அவ்விறைவனே யான் எனது என்று உன்ஞல் அபிமானிக்கப்பட்ட நனவு கனவுகளுள்ளும் ஊழ்வினைப்படியே பாதுகாப்பனென்று அறிந்து நெஞ்சமே உட லைப்பாதுகாத்தல் கைவிட்டிருத்தியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ—று. மாயை என்பது காரணவாகுபெயர். மனம் அபிமானியாத சுழுத்தியில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலிஞலுந் தனுவாதிகளை மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்ததஞலும், இவை நான்கும் அவ்வி றைவனது உடைமையென்று அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். "நன்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்க டம்பைத்திருக்கரக்கோயிலான்— றன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூடு)

தேகபோகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலின் யான் அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றேனென்று கூறிய மனத் தைப்பார்த்து நீ இங்ஙனஞ் சொல்வதன்றிச் சொன்னபடி யில்லை யென்று மேற்கூறுகின்றது.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசுக
மெதுவரு மதுவேயாய்ப்

பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பமெவ் வினையினைப்
புசிக்குஞான் றடைவாயோ
கருப்பை யுற்றுதித் தறற்குமி ழியினழி
காயமீ துளபோழ்தே
குருப்பி ரான்றிருக் கழற்கு மெய்யன்புநீ
கொள்ளறெள் ளிமையாமே.

இருப்பை நாடொறும் நெஞ்சமே சுகாசுகம் எதுவரும் அது வேயாய் பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பம் எவ்வினையினைப் புசிக்கு ஞான்று அடைவாயோ. எ-து. எக்காலமும் நெஞ்சமே நீ சுகதுக் கங்களுள் எதுவொன்று வந்தடுக்குமோ அதுதானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய். இத்தேகம் இருக்குமளவும் அவ்விருவினைகளும் வாராத நாள் இன்றாகலின் இவ்வினைகளை அருந்துநாளின்றி இனி எந்தவினையை அருந்துநாளிற் குன்றவில்லியாகிய சிவனது திருவ டிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ,—கருப் பை உற்று உதித்து அறற் குமிழியின் அழி காயம் ஈது உளபோழ்தே குருப்பிரான் திருக்கழற்கு மெய்யன்பு நீ கொள்ளல் தெள்ளிமையாமே. எ-து. மாதாவினது கருப்பாசயத்தின்கண் வினைக்கீடாய் வந்து பொரு ந்தி அதன்கட் பத்துத்திங்களிருந்து பூமிக்கண்ணே தோன்றி நீர்க்குமிழி போன்று விரைவில் அழியும் இந்தக்காயம் இருக்கும் போதுதானே மிக விரைந்து நமது ஆசாரியனாகிய கருத்தனது திருவடிக்கு மெய்ப்பத்தி மனதுட் கொள்ளுதல் மயக்கமறத் தெளிந்த தன்மையாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணத்தொடங்கினேன் அலைகளை நாடாது மூழ்கித் தனது விரதமுடித்தல் போலத் திருவடியை அடையத் தொடங்கினேன் இருவினைகளை நாடாது அத்திருவடி யை அடைதலையே விரதமாகக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றற்கு எவ்வினையைப் புசிக்கும் ஞான்றடைவாயோ வென்றும், குரு பத்தியுடையோர்க்கு வீடு எளிதிற் கூடுமாகலின் மெய்யன்புகொ ள்ள றெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே — யடங்கிய வேட்கை யரன்பா லிலரறு காற்பறவை—முடங்கிய செஞ்சடை மூக்கண ஞர்க்கன்றி யிங்குமன்றிக்—கிடங்கினுட் பட்ட கரா வனை யார்பல கேவலரே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு
ளடக்கலிற் புலனைந்துந்
தீமைசேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
துள்ளமே சிவைபாக
சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றழுதன்னே
ஞம நாவினுற் செபித்திலை யவத்திலே
நாளெலாங் கழித்தாயே.

ஆமை ஆர் உறுப்பு ஐந்தையும் ஓர் மெயுள் அடக்கலின் புலன் ஐந்தும் தீமை சேர் விடயங்களிற் செலாது அமைத்து. எ—து. ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போகவொட்டாது விவேகத்தால் உள்ளடக்கி,—உள்ளமே சிவைபாக சோமசேகரன் சரணமே சரண் எனத் தொழுதுநின்று அழுது அன்னேன் நாமம் நாவினுற் செபித்திலை அவத்திலே நாளெலாங் கழித்தாயே. எ—து. நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத்திலே வைத்த சந்திர சூடனுகிய சிவனது திருவடிகளே அடைக்கலமென வணங்கி நின்று அத்திருவடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தினையும் நாவினுல் இடைவிடாது செபித்தாயில்லை; மித்தையாகிய தேகபோகங்களைக் கருதி அவத்தொழிலாலே வாழ்நாளெல்லாம் வீணுளாகக் கழித்தனை இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. அவமென்பது தொழிலின்மேல் நின்றது.

ஆமையாருறுப்பைந்தையு மென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். "புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போதார்—தலநடக்கு மாமை தக." நாவினுற் செபித்திலை என்பதற்கு உதாரணம்: அருணகிரியந்தாதி. "பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப்—பரபரப்ப வெண்ணுத பாவ – நரகப்—பிறப்பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா—விறப்பிற்கு மீடாயி னேன்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூஎ)

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா
  டருசிவப் பிரகாசன்
றூய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின்
  றுணிவிருந் தமையென்னே
காய மாயமென் றறிந்துமாதர் கடரு
  கலவிவேண் டினையென்றுற்
றீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கியான்
  செய்வதொன் றறியேனே.

தாயும் ஆகி என் தந்தையாய் வந்து தாள் தரு சிவப்பிரகாசன் தூய பொன் அருள் வேண்டிலை ஈண்டு நின் துணிவு இருந்தமை என்னே. எ—து. மாதாவுமாகிப் பிதாவுமாகி எழுந்தருளி வந்து திருவடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசனென்னும் நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ்விடத்து நின்கருத்து இருந்த தன்மையென்கொலோ யான் அறிகிலேன்,—காயம் மாயம் என்று அறிந்து மாதர்கள் தருகலவி வேண்டினை என்றுல் தீயை நீமிக நெஞ்சமே இதற்கு யான் செய்வதொன்று அறியேனே. எ—து. தேகம் அநித்தியமென்று அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினையென்றுல் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயினை; யான் என்ன கூறினுங் கேட்டிலையாகலின் இதற்கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியேனென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. தாடருதல்—திருவடி தீக்ஷை.

தாயுமாகி யென்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு—மந்தமிலா வின்பமக் காவானு – மெந்தமுயிர்—தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்—கோனாகு வானுங் குரு." செய்வதொன் றறியேனே யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிண நெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩-அ)

ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற்
றிறையரு ளடையாதார்க்
கூன வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே
யுபாயம்வே றிலையானு
லானை யீருரி போர்த்தவென் றம்பிரா
னருள்விரைந் தடையாதே
தானி நாண்மினுர் போகநீ வியந்தது
தப்பலாற் சதுரன்றே.

ஏனை நூல் பல ஓதினை. எ–து. ஞானசாத்திரங்களன்றிப் பலசமய சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தாய்,—ஓது அவற்று இறை அருள் அடையாதார்க்கு ஊனவெம் பவம் ஒழிப்பதற்கு உள்ளமே உபாயம் வேறு இலை ஆனால். எ–து. நீ கற்றறிந்த அந்நூல்களின் கருத்தெல்லாம் இறைவனது திருவருளைப் பெறாதார்க்கு இழிவுபொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் வேறொன்றும் இல்லையென நெஞ்சமே ஓதுமானல்,—ஆனை ஈர் உரி போர்த்த என் தம்பிரான் அருள் விரைந்து அடையாதே தான் இநாள் மினுர் போகம் நீ வியந்தது தப்பலால் சதுர் அன்றே. எ–து. யானையினது குளிர்ச்சிபொருந்திய உரியைப் போர்த்த எனது கருத்தனாகிய சிவனது திருவருளைச் சீக்கிரத்

தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந்நெ டுங்காலமும் மின்போலும் இடையினையுடையார் போகத்தை நீ இன்பமென்று அதிசயித்தது தவறேயன்றி நன்மையன்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ—று. இலையென்பதனோடு ஒதென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. எனவென்பது எஞ்சிநின்றது. தான் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே—நீதா னொருசற்று நினைந் திலையே—வேதாகமஞா னவினோ தமனோ—சீதா சுரலோ கசிகா மணியே." என்றும், திருவள்ளுவநாயனார். "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (நுக)

சதுர் மறைப்பொரு ளாகிய வொருசிவ
சங்கரற் றொழுதன்பாய்
விதிர்வி திர்த்துமெய் பொடித்திலை நடித்திலை
விரைந்துசென் றவனாடும்
பொதுவை யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர்பாற்
போகுத றவிர்ந்தாவா
வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே
யினியுட லகன்றாலே.

சதுர்மறைப் பொருளாகிய ஒருசிவ சங்கரற் றொழுது அன்பாய் விதிர்விதிர்த்து மெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்து சென்று அவன் ஆடும் பொதுவை உற்றிலை. எ—து. இருக்கு முதலிய நான்குவேதங்களினது முடிக்கணிருக்கு மெய்ப்பொருளாகிய சிவசங்கரனது திருவடியை வணங்கி அதற்கு அன்பாகித் தேக நடுநடுங்கிலை; உரோமஞ் சிலிர்ப்புற்றிலை; ஆனந்த நடனம் புரிந்தாயில்லை; அதிசீக்கிரமாய்ச் சென்று அவன் நடனம் புரியாநின்ற கனகசபையை அடைந்தாயில்லை;—நிற்றிலை மாதர்பாற்

போகுதல் தவிர்ந்து அவா எதுபடக் கடவாய் மடநெஞ்சமே இனி உடல் அகன்றாலே. எ-து. மகளிரை விழைந்து அவர்பாற் செல்லுதலைத் தவிர்ந்து நின்றாயில்லை, ஆவா! நெஞ்சமே இனி இந்தத்தேகம் நீங்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ! யான் அறிகிலேனென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. ஆவாவென்பது இரக்கக்குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றிலை யென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவனது பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பார்த்திலை யென்றுமாம்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "மெய்தா னரும்பி விதிர் விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்—கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்—பொய்தான் றவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றி யென்னுங்—கைதா னெகிழவிடே னுடையா யென்னைக் கண்டு கொள்ளே." மற்றும் வருவனவற் றாற் காண்க. (சo)

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக்
கருநெறி யுரைத்தானைக்
காலகாலனைச் சிவப்பிர காசவென்
கண்மணி தனையுன்னா
தேல வார்குழ லார்மயல் கொண்டுநீ
யிங்குழ லுவதெல்லாஞ்
சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொனேன்
றவறிலை யென்மேலே.

ஆல நீழலில் அன்று ஒரு நால்வருக்கு அருநெறி உரைத்தானை. எ-து. கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஒப்பற்ற சனகர் முதலிய நான்குமுனிவருக்கு யாவர்க்கும் அரிய ஞானமார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை,— காலகாலனை. எ—து. எல்லாவுயிர்களையும் நாசம்பண்ணுகின்ற காலனுக்குக் காலனாகி அவனை நாசம்பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்

தனை,—சிவப்பிரகாச என்கண்மணிதனை உன்னாது. எ—து. அக் கருத்தன்றானே அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து சிவப்பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தைக்கொண்ட என் கண்ணின்கண் மணியாடு பாவைபோன்ற ஆசாரியனை வீட்டின் பத்தை அடையும்பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங்கூடி நினை யாது,—ஏலவார் குழலார்மயல் கொண்டு நீ இங்கு உழலுவது எல்லாம் சாலவே பிழையாகும் நெஞ்சே சொனேன் தவறிலை என் மேலே. எ—து. தகரமூட்டிய நீண்ட அளகபாரத்தினையுடைய மகளிர்மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப்பிரபஞ்சத்திற் சுழலுவதெல் லாம் மிகவுங் குற்றமாகும் நெஞ்சமே யான் நானாவுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்பமென்று அறிவித்தும் அறிந்தாயில்லையாதலின் உன்மேற் குற்றமேயன்றி என்மேற் குற்றமின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. கண்மணி தீது இது நன்று இது என்று அறி வித்தல்போலப் பிறப்புத்துன்பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்—டாழ்கின்றா யாழாமற் காப்பானை யேத்தாதே—சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்கா லும்—வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே." என்றும், சிவானந்தமாலை. "வீடொழியப் பேறில்லை யென்றென்றும் வேத ங்க—ளாடியறையும் பொருளை ஞானகுரு—நீடுமருட்—கண்ணாலே சொன்ன கருணைப் பிரான்றனைநா—னெண்ணாதே யுண்டிருப்ப தென்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

என்னை கண்டுநீ மாதரார் வடிவமீ
திச்சைவைத் தழல்கின்றாய்
பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடின்வெறும்
புழுமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல்
பிராந்திசங் கரன்பாதந்

தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ
ததியுறப் பெறலாமே.

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீது இச்சைவைத்து உழல்கின்றாய். எ-து. யாது சுத்தமிருக்கிறதென்று குறித்து மகளிர் உடலின்கண் ஆசைவைத்து மயங்கிச் சுழலாநின்றனை,—பொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திடின் வெறும்புழு மலக்கூடு அல்லாற் பின்னை உண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி. எ-து. செயற்கையால் மினுக்கிய பொன்னாலாகிய அணியினையுங் கூறையினையும் வேறு பிரித்து அதனது இயற்கையைப் பார்க்குமிடத்து வெறுங்கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய மலங்களும் நிறைந்துள்ள ஒருடம்பல்லது பின்னை அதன்கண்ணே யாதாயினும் ஒருசுத்தவஸ்து உளதோ அதனது இயற்கைவடிவம் அங்ஙனமிருப்பச் செயற்கைவடிவத்தைப் பார்த்து நீ மயக்கமுறுதல் உனது மனப்பிரமையாகும்,—சங்கரன் பாதந் தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பர சுகோததி உறப் பெறலாமே. எ-து. இனி அதன்மேலாசையை விட்டு நீங்கிச் சங்கரனது திருவடியை மறவாது நினைப்பாய் நெஞ்சமே மேலாகிய இன்பசாகரத்தை மிகவும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. பொன் என்பது ஆகுபெயர்.

இதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். "குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்—தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே—வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று—ளெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதை யாள்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஉ)

பெறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற்
பெருந்தவ வலிகுன்று
முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும்
புடற்குமா ணியதுண்டா.

லறிவி யாமறி யாமைதோய்ந் துடற்றின
வதைச்சுக மெனுநின்றாய்
செறிது நெஞ்சமே நமதுசிற் சுகமினிச்
சிவனையா தரிப்பாயே.

பெறுவது என்னைகொல் சுக்கிலம் கலித்தலால் பெரும் தவவலி குன்றும். எ-து. மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது இந்திரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டையடையும் பொருட்டு நீ நெடுநாள் வருந்திச்செய்த தபோபலமெல்லாங் குறையும்,— உறுவது அவ்வளவோ பிணை நீ விரும்பு உடற்கும் ஆனியது உண்டால். எ-து. அதனால் உனக்குக் கேடுவருவது அவ்வளவுதானோ பின்னர் நீ யானென்று விழைந்துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு அதனால் நாசமுளதாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு யாந்தாம் யாவர் எமது சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அறிவு யாம் அறியாமை தோய்ந்து உடல் தினவதைச் சுகம் எனுநின்றாய். எ-து. இவ்வுடம்பு சடமாகலின் இதன் கணின்ற சைதன்னியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்ஞானத் தோடுங்கூடி உடம்பினது தினவைச் சுகமென்று கருதாநின்றனை. இவை சுகமல்லவென்று விவேகங்கூற, மேற்சுகமாவதுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப,—செறிதும் நெஞ்சமே நமது சிற்சுகம் இனிச் சிவனை ஆதரிப்பாயே. எ-து. இவ்வின்பத்தினியற்கையீதென்று அறிந்து விடுத்து நமது அறிவிற்கு அறிவாய்நின்ற சிவனது திருவடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்சமே நமது ஞானானந்தத்தைப் பெறுவாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. ஆல் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "அருப்புப் போன் முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல்—விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல் லிட்டமாய்த்—திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செயக்—கருப்

புச் சாற்றினு மண்ணிக்குங் காண்மினே." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

தாயுமாகியென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வாறு பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைதலாகாதென்று மறுத்தவாறு காண்க. (சங)

ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய
 வடிசிலைக் கூழ்காடி
யேது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி
 யேகலுஞ் சமித்தற்ருற்
பேத மற்றெலா மலமதா தலுஞ்சரி
 யென்றிடிற் பினெஞ்சே
நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென்
 னிமலனை நினையாதே.

ஆதரித்தனை குளகிருத ஆதிய அடிசிலை. எ-து. கிருதகுள பாயச முதலிய அறுசுவை யடிசில்களையும் நீ விரும்பினை; இதனுல் என்னபயனை அடைதி,—கூழ் காடி ஏது பெற்றிடினும் புசித்தால் பசி ஏகலும் சமித்து அற்ருல் பேதம் அற்று எலாம் மலமதாதலும் சரி என்றிடின். எ-து. சோறு காடி புற்கை முதலியாதுவந்ததாயினும் அருந்தினுற் பசிபோதலும் அவைசீரணித் தடங்கினல் நானுவேறு பாடெல்லாம் அற்றுத் துர்க்கந்த மலமாதலுஞ் சரியென்ருல்,—பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலாது அவை விழைந்து உழல்வது என் நிமலனை நினையாதே. எ-து. இங்ஙனம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே நீ தரித்து நில்லாது அச்சுவை யடிசில்களை விரும்பிச் சுழலுவதென்னை நிர்மலனுகிய சிவனை இடைவிடாது கருதவின்றியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. மலமதாதலுமென்பதில் அதுவென்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி. சரியென்பது விசேடமின்றென்ப தறிவித்தது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலை. "நல்ல வறுசுவையுநாவினுனி மாத்திரமே—மெல்ல விருவிரலாம் வேறில்லை-மெல்ல—

விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாத நெஞ்சே—பொருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய்.'' மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இதனுள் அருந்தலுட் சுவைவிழைத லாகாதென்று மறுத்தவாறு காண்க. (சச)

நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா
விவற்றுணே ரிழையாரை
யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லியவுண
வினையெனி னிவைபோலு
முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி திலையுணர்ந்
துள்ளமே யொழித்தாயேற்
பினைப்ப ராபரன் றிருவடி நீழல்யாம்
பெறற்கிடை யூறின்றே.

நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோசம் நா இவற்றுள் நேரிழையாரை இனிப்பை நல்கும் முக்கனி முதலிய உணவினை எனின். எ-து. விஷயங்களாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளிரையும் சுவையினைத்தருகின்ற முப்பழமுதலிய புசிப்பினையும் மனத்தால் நினைப்பினும், ஆண்குறியும் நாவும் இலேபனமும் நீருறலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமோனுல்,—இவை போலும் உனைப் பல் வாதை செய் பகை பிறிது இலை உணர்ந்து உள்ளமே ஒழித்தாயேல். எ—து. இவற்றைப்போலும் உனக்குப் பல பிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வேறொன்றில்லையாகலின் இப்பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்துருவென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்தனையானுல்,—பினைப் பராபரன் திருவடி நீழல் யாம் பெறற்கு இடையூறு இன்றே. எ-து. பின்னர் யாவருக்கும் மேலாகிய பரமசிவனது திருவடியாகிய நிழலை யாம் அடைதற்கு விக்கினம் வேறின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ—று. நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல் பொருந்தல்களில் மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்க

ளும் பிரவிருத்தியாகலின் திருவடியை அடைதற்கு இவை நிவிர்த்தியாகல் வேண்டுமாகலின், பகை பிறிதில்லையென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலை. "ஊனுமுரையு நமன் றாதுவர்கா னுள்ளமே—வாணுதலார் நேரே மறலிகாண் — பேணி யிவ—ருற்றூர்போல் வந்திடுவர் வந்தாலு மோட்டியரா—னற்று மரைப்பதமே நாடு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௫௫)

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபல்
போகமு மித்தேகத்
தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங்
குயிர்பெய ரினுநீற்றை
நன்றெ னுவணிந் துறவின ரிறைபெயர்
நவிலுவ ரெனினெஞ்சே
பொன்று நாட்டுணை யாகநீ றுதிய
போற்றவை போற்றேலே.

இன்று சூழ்தரு வனிதையர் ஆதிபல்போகமும் இத்தேகத்து ஒன்று நோய் எனில் தோடமாய் நீங்கும். எ—து. இந்தக்காயத்திற்கு ஒரு வியாதிவந்து பொருந்துமாயின் இதனுல் அனுபவித்தற்குக் கருத்தில்வைத்த மனைவியாதிய பலபோகங்களும் இக்காலத்துத்தானே புசித்தற்கு அன்னியமாய்ப் போகுமாகலின்,— ஆங்கு உயிர் பெயரினும் நீற்றை நன்றெனு அணிந்து உறவினர் இறைபெயர் நவிலுவர் எனின். எ—து. இவ்வுடம்பினை விட்டு உயிர்நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் திருவெண்ணீற்றை அவ்வுயிர்க்கு நன்றென்று கருதித்தரித்து நீங்குந் தருணத்திற் சிவனது திருநாமமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார்களானுல்,—நெஞ்சே பொன்று நாள் துணையாக நீறு ஆதியபோற்று அவை போற்றேலே. எ—து. இனி நெஞ்சமே உயிர் நீங்குங் காலத்துத் துணையாகலின் அத்திருவெண்ணீறு முதலிய எண்வகையினையும் அது நீங்காமுன்னரே பேணிக்கொள்ளுதி. மனைவி முதலிய எண்வகைப் பொருள்களும் இருக்கும்போதும் புசித்தற்கு

அன்னியமாகலின் நீ அவைகளைப் பேணுதொழிதியென்று வ்யவே கங்கூறிற்று. எ-று.

உயிர்பெயரினுமென்ற இழிவுசிறப்பும்மையால் அது பெயரா முன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பயனென்பதாயிற்று. வனி தையராதியெனவே வனிதை பஞ்சணை சௌக்கியபோசனம் கந் தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம் ஆக எண்வகையு மென அறிந்துகொள்க. நீறுதியெனவே விபூதி ருத்திராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம் எனவறிக. இதற்கு உதாரணம்: சித்தாந்தசிகாமணியுட் காண்க. தவத்தோர் க்கு அவ்வெண்வகையும் நீங்கி இவ்வெண்வகையும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இதனுட்காண்க. (சசு)

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம்
 பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே
சாற்று நீகுரு வாதிமூ வுருவையுந்
 தாழ்ந்திறைஞ் சிவைசெய்தான்
மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே
 மன்றுளா டியதாளுந்
தோற்று முள்ளொளிக் குள்ளொளி யாயதைத்
 தொழுது வாழ்தலுமாமே.

போற்றி நீறு அணிந்து உருத்திரசாதனம் பூண்டிடு ஐந்தெ ழுத்து உள்ளே சாற்று நீ குரு ஆதி மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சு இவைசெய்தால். எ—து. மெய்ப்பொருளாகப்பேணி விபூதியை நிறையப் புனைந்து உருத்திராக்ஷங்களைச் சிரசாதி ஸ்தா னங்களில் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மானதமா யுச்சரி; குரு லிங்க சங்கமமாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங் ஙனம் இவற்றை நாடோறும் நீ மறவாதுசெய்தியானுல்,—மாற்ற லாம் பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே. எ-து. நெஞ்சமே பிறப்பினை யும் இறப்பினையும் மாற்றிக்கொள்ளலாம்,—மன்றுள் ஆடியதாளும் தோற்றும் உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய் அதைத்தொழுது

வாழ்தலும் ஆமே. எ—து. அஃதன்றிக் கனகசபைக்கண் நடிக்கின்ற சிவனது திருவடியும் உயிராகிய உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய்த் தோன்றும்; அத்திருவடியைத் தொழுது அவ்விடத்து எக்காலமும் அழிவின்றி வாழவுங்கூடும் எமக்கென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

உயிர்களினது மும்மலங்களையும் நீக்கும் பொருட்டுச் சிவன் தனது அருளால் குருலிங்கசங்கமமாய் வடிவுகொள்ளுதலின் மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்ந்திறைஞ்சுதல் மனத்திலன்பும் வாக்கில் இன்சொல்லுமாகக் காயத்தால் வணங்குதல். வீடடைவோர்க்குச் சிவமுன்னுக அருளே நாவாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க வேண்டுமாகலின் ஐந்தெழுத்துள்ளே சாற்றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரித்தால் சகலகேவலம் அறுமாகலிற் பிறப்பிறப்பினை மாற்றலாமென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே புடம்போட்ட பொன்போல உயிர் ஒளி விடுமாகலின் உயிரை யுள்ளொளியென்றும், இவ்வுயிர்க்கும் உள்ளொளியாய்த் திருவருள் தோன்றலின் மன்றுளாடிய தாளும் உள்ளொளிக்குள் ளொளியாய்த் தோன்றுமென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத்தொழுதலாவது தற்போதஞ் சீவியாதுநிற்றல். அங்ஙனம் நிற்கவே பேரின்பந் தோன்றுமாகலின் வாழ்தலுமாமென்று கூறப்பட்டது. (சஎ)

வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி
  மாலைசெய் தவன்றுளில்
வீழு மாறுபொன் னிதழிசேர் தோள்களின்
  மீதணிந் தினிநெஞ்சே
தாழு வாயரி தேடுபொற் சரணமே
  சரணமென் றிதுவன்றிப்
பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறினாள்
  பலகழித் தொழியேலே.

வாழலாம் அரன் புகழ் இனமலர் கவிமாலைசெய்து அவன் தாளில் வீழுமாறு பொன் இதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து இனி நெஞ்சே தாழுவாய் அரிதேடுபொற் சரணமேசரணம் என்று. எ—து. நெஞ்சமே அத்திருவடியை அடைந்துவாழலாம்; சிவனது புகழினமாகிய மலர்களாலே பாவாகிய மாலைகளை வனைந்து திருவடிமீதிற் பொருந்துமாறு பொன்போன்ற கொன்றை மாலைபொருந்திய புயங்களின்மீது தரித்து வணங்குவாய் அரியாலுந்தேடப்பட்ட பொன்போன்ற திருவடியே புகலென்று,— இதுவன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கை போல்கதறி நாள்பல கழித்தொழியேலே. எ-து. இங்ஙனஞ் செய்வதன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கைபோல் உலகநூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பலநாள்களை வீணிலேகழித்து நாசமாகாதேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று.

புகழ்பலவாகலிற் புகழினமென்றும் அதனைப்பாவிற் சேர்த்துக் கூறுதலின் மலரென்றுங் கூறப்பட்டது. துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும் சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணுகின்ற பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின்வீழுமாறு பொன்னிதழிசேர் தோள்களின் மீதணிந்தென்று கூறப்பட்டது. மலசங்காரம் பண்ணுகின்ற வெற்றியையும் இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபையையுமென்றுமாம்.

பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "இல்லே யெனுமாயையி லிட்டனைநீ—பொல்லே னறியாமை பொறுத்திலையே—மல்லேபுரிபன்னிருவாகுவிலென்—சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுஅ)

ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
யோதுமூ துணர்வோர்முற்
பழிச்சு பாடலை யாற்கவை விடர்க்கிளம்
பாவைய ருரைபோலுங்

கழித்தி டேலுப சாரமென் றிதனைநீ
  கட்டுரை யெனக்கொள்வாய்
விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும்
  விருப்பினர் விருப்பீதே.

ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்து உள்ளமே ஓது மூதுணர்வோர்முற் பழிச்சுபாடலை. எ—து. பிறவியாகிய பகை அதிக சீக்கிரமாக வொழிந்துபோம்; மூவர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய பேரறிவினையுடையோர் முன்னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலை நெஞ்சமே நீ தோத்திரம்பண்ணுதி,—அரற்கு அவை விடர்க்கு இளம் பாவையர் உரைபோலும். எ—து. காமுகர்க்கு இளமைத் தன்மையினையுடைய பாவைபோல்வார் கொஞ்சிக்கூறும் வசனம் போல அத்தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் பிரீதியாயிருக்கும்,—கழித்திடேல் உபசாரம் என்று இதனை நீ கட்டுரை எனக்கொள்வாய். எ—து. இங்ஙனம் கூறியமொழியை உபசாரமொழியென்று கருதி நீ விடாதே உறுதிமொழியென்று அறிந்து கொள்வாய்,—விழித்து மாரனை எரித்த தே அருள் பெறும் விருப்பினர் விருப்பு ஈதே. எ—து. நெற்றிக்கண் விழித்து மன்மதனை யெரித்த கடவுளது திருவருளைப்பெறும் விருப்பத்தினையுடைய மெய்யடியாரது விருப்பமும் இத்தோத்திரங்களேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. ஒழிந்திடுமென்பது ஒழித்திடுமென்று வந்தது. பவத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினைகளையும் பவமென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக்கூறினார்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "இருள்சே ரிருவினையுஞ்சேரா விறைவன்—பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சக)

விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே
  விமலனுக் காளல்லார்
பொருப்பை நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்களோர்
  புன்னுனித் துணையன்புந்

திருப்பி டேலரன் றொழும்பர்தந் தொழும்பனாய்த்
திரிந்தவர் பணிசெய்தீண்
டிருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லைநம்
பில்லையேற் பொல்லாயே.

விருப்பமாய் இது கேட்டிநல் நெஞ்சமே. எ-து. நல்லநெஞ்சமே இந்தவார்த்தையைச் சந்தோஷமாகக் கேட்பாயாக,—விமலனுக்கு ஆள் அல்லார் பொருப்பை நேர்தனம் சொரியினும் அவர்கண் ஓர் புன்னுனித் துணை அன்பும் திருப்பிடேல். எ-து. நிர்மலனாகிய சிவனுக்கு அடிமையல்லாதவர் பொன்மேருவைப்போலுந் தனங்களைச் சொரிந்தாராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது நுனிமாத்திரமாயினும் அன்புவைத்திடேல்,—அரன் தொழும்பர் தந் தொழும்பனாய்த் திரிந்து அவர் பணிசெய்து ஈண்டு இருப்பையேல் மிகநல்லை. எ-து. சிவனது அடியாருக்கு அடியானாகித் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து இவ்விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினையுடையை நீ,—இச்சொல்லை நம்பு இல்லையேல் பொல்லாயே. எ-து. யான் இங்ஙனங்கூறிய சொற்களை உண்மையாக நம்பு இவைகளை நம்பாது ஒழிதியேல் எனக்கு நீ பொல்லாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். "சங்கநிதி பதும நிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவரேனு—மங்குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லே மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லா ராகி—லங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோயரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங்—கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகி லவர்கண்டீர் நாம்வணங்குங் கடவுளாரே." மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (௫0)

வைராக்கிய சதகத்தின் முற்பாதியாகிய சாத்திர முற்றிற்று.

மனம் தானுமன்று தன்வயமுமன்று என்று அறிந்து அதனை விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

தோத்திரம்.

மூலபாடம்.

பொல்லாதவனெஞ்சமோரைந்துபுலன்கடம்பா
லல்லாதரைமாத்திரையுநின்னடிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற்கென்னைசெய்கேனிதைநின்றிடென்றே
சொல்லாய்திருத்தில்லையுண்மேவியசோதிநீயே. (க)

நீயேயருள்செய்யினல்லாதுபொய்நெஞ்சவஞ்சத்
தீயேனுனைவந்தடைதற்கொருசெய்கைகாணேன்
பேயேனுமுனைத்தொடரும்படிபேசுதில்லைத்
தூயோயொருபாயம்விடாதினிச்சூழ்ந்துநின்றே. (உ)

நின்றாய்திருத்தில்லையுளாயென்றனெஞ்சினுள்ளே
யென்றாலுமெனக்கதிதூரமதாயிருந்தா
யொன்றாலுமுனைத்தொடர்கிற்குமுபாயங்காணே
னின்றாழ்சடையாய்தமியேற்குவிளங்கிடாயே. (ங)

விளங்கும்மெழிற்பேதையர்காதல்விடாதயானக்
களங்கம்மறவோர்தொழுநின்கழல்காணுமாறென்
றுளங்கும்மொளித்தூமதிசூடியதோன்றலேயென்
னுளங்கொண்டிடுநீயினிக்கோயிலதாவுவந்தே. (ச)

வந்தித்திடுவார்பவநோய்க்குமருந்தனேயைச்
சந்தித்திடுவான்மறித்தான்மனந்தப்பியப்பா

விந்தப்புவியுங்கடலுங்கடந்தேகுமென்று
லெந்தப்படியுய்வதியான்றில்லையெம்பிரானே. (ரு)

பிரானேதிருத்தில்லையுளாயன்றிப்பேதையேன்மு
ஞராணேறிவர்ந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வராணேவினமெம்பிறையென்றுனைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர்தோன்றிலையின்றெதன்னே. (சா)

என்னையகனேயிமையோர்தொழுமீசனேசெம்
பொன்னார்திருவம்பலத்தாடியபூதநாதா
வுன்னாருளாலினிவீட்டிடையுய்த்தியின்றேற்
பின்னருயக்கொள்ளவலாரென்பிழைகடீர்த்தே. (எ)

தீராதவோரைம்புலச்சேட்டையுந்தீர்ந்துபோய்வெங்
கூரார்மழுவாளிநின்பாதங்குழைந்துபோற்றி
நீராயுருகித்தொழுதுன்னெதிர்நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுளதோதமியேற்குமுரைத்திடாயே. (அ)

உரையேனனிவாய்திறந்துன்புகழ்தன்னைநாளும்
விரையார்மலரிட்டருச்சிக்கவிருப்புமில்லேன்
கரையேனுளநின்னினைந்தெத்திறத்தாற்கடப்பேன்
றிரையார்வினையார்பிறவிக்கடறில்லையானே. (கூ)

ஆனேறிவர்ந்தென்னெதிரேவிரைந்தன்றுவந்தோய்க்
கேனேவெறுப்பிப்பொழுதோர்சற்றிரங்குகில்லாய்
நானேவறிவேனுன்பெருமையைநம்பனேநீ
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென்றவறெலாமே. (க0)

எல்லாமறிவோயறிந்தேவகுத்திட்டவாறே
யல்லாற்றமியேனும்புரிவதொன்றில்லையான்ற்
பொல்லாமைசெய்வித்தவனீபொறுப்பானுநீகல்
வில்லாயினைத்தேனைப்பவத்தினிவிட்டிடேலே. (கக)

ஏலக்குழலாரநுராகமதென்னுமாயா
சாலக்குணைந்தேற்குனதின்னருடந்துகாப்பாய்
நீலக்களமாலயனோடுமுன்னேடிவாடு
மூலக்கனலேகனலேந்துகைம்முக்கணானே. (கஉ)

கண்ணார்நுதலோய்கடையேனையுமொன்றதாயே
யெண்ணாவருளன்றுசுரந்துளைக்கின்றிலாதென்
விண்ணோரிறையோய்க்குமுண்டோசொல்வெறுப்பினோடு
தண்ணார்விருப்புங்கரிப்போர்வையசாற்றிடாயே. (கங)

சாற்றாய்திருத்தில்லையுள்ளாய்சிவசங்கராவெண்
ணீற்றாய்கடையேனுயுமாறென்றனெஞ்சுளஞ்சிப்
போற்றாதிருந்தேன்வருந்தாமலென்புத்திதன்னைத்
தேற்றாயொருநீயினியன்பினைச்செய்யுமாறே. (கச)

மாறாயவோரைந்துபுலன்வலிமாய்த்துநெஞ்சை
நீறார்திருமேனியவுன்கணிறுத்தமாட்டே
னேறாதபவக்கடலேறவுமெண்ணினைந்தேன்
கூறாயெனதெண்ணமெவ்வண்ணங்கைகூடுமன்றே. (கரு)

அன்றேதமியேற்கெளிமானுடனாகிநீவந்
துன்றாள்களளித்தனைபெற்றுமொன்றும்பெறாரி
னின்றேனலதைம்புலனென்வசநின்றதில்லை
யின்றோதவற்றைக்கொலுபாயமொன்றீசவெற்கே. (கசு)

எற்கோவுனதன்புமனத்திலையென்றனெஞ்சங்
கற்கேநிகராயதிக்கல்லைநீகல்லைவில்லா
முற்கால்வளைத்தாங்குவளைத்தன்பின்மூழ்குவிப்பாய்
சிற்கோலசிதம்பரநாயகதேவதேவே. (கஎ)

தேவேயுனையன்பினிற்பூசைசெய்தேனுமல்லே
னாவான்மிகப்பாடிநின்றாடிநயக்குகில்லே

ஞேவாதுழநீமனத்தோடிவனுற்றுளேன்மற்
ருவாவினியென்வருமென்பதறிந்திலேனே. (கஅ)

அறியாமையிற்கீழவர்பல்பிழையாற்றினுலுங்
குறியாதருள்செய்வதுமேலவர்கொள்கையன்ருே
மறியார்கரத்தோய்சிறியேன்வினைமாற்றியாளப்
பொறியேனுனக்கென்முகமன்சொலப்பொய்யனேனே. (கசு)

பொய்யற்றவர்வந்தடையும்பரிபூரணவிம்
மெய்யற்றவெற்குனிலானிலேவேறுமுண்டோ
தையற்கிடமேயிடமாவருடாணுவேயென்
மையற்றவிர்ப்பானுன்கடாக்ஷம்வழங்கிடாயே. (உ0)

வழங்கெற்கிவணேதுசெய்தாலெதுவாகுமென்றென்
றெழுங்கற்பனையாவுமிறந்துணர்வேகமேயா
யொழுங்கிற்புலனுதியுபாதியொழித்தொருன்னைச்
செழுங்கைக்கனியொத்துணரும்படிதில்லையானே. (உக)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனேயோ
தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதோன்றலேயோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேன்றனையஞ்சலென்ருேர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீதினந்தோன்றிநின்றே. (உஉ)

தோன்ருத்துணையேபுணையேபவத்தொல்கடற்கென்
போன்ருர்க்குமிரங்குமருட்பெரும்போதமேயிங்
கின்ருர்மனையாதியமோகமெலாம்விடுத்துட்
சான்ருமுனையேவினையேனினிச்சாரவெண்ணே. (உ௩)

சார்ந்தாய்குருவாதியவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயருளிற்பிறவாநெறிகூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுளுன்னன்புபிறக்குமட்டே. (உச)

பிறவாநெறியாகியதோர்திருப்பேரையாவெம்
முறவேயறவேதவிர்ந்தென்மனமோடிவாடிப்
புறவாதனைபற்றிவளர்ந்திடுபுன்மையாலின்
றிறவேயதனைப்புரிவானுளத்தெண்ணுவாயே. (௨௫)

எண்ணும்வடிவேதினிநீபுனைந்தெய்தினாலுந்
திண்ணம்மெனவாவகலாவச்சிதம்பரத்தே
நண்ணும்முனதுண்மையைக்காணநயந்துளேனென்
னுண்ணின்றதைக்காட்டுதற்கீசசற்றுன்னுவாயே. (௨௬)

உன்னும்முணர்வுக்குணர்வாயெனக்குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுருதிப்பொருளாய்வழிகாட்டிநின்றாய்
பின்னுங்குருவாயடைந்தன்னருள்பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப்பேனின்கருணையிருந்தவாறே. (௨௭)

இருந்தோருமிடத்துணர்வில்லைமாயைக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத்தில்லையுயிர்க்கொருபோதமேனுந்
திருந்தாவினைகொண்டிறையைந்தொழில்செய்தியென்றே
வருந்தாவருண்முன்னிலைதன்னைமதித்தியானே. (௨௮)

மதித்தென்பருவத்தளவிற்குருவாதியாகி
யுதித்துள்ளறிவோங்கும்வகைக்குபாயஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ்சற்குருசற்குருவென்றுணைந்துந்
துதித்துந்திரியாவெனக்கின்னருடந்துதோன்றே. (௨௯)

தோன்றாமன்முனிந்தொருதாய்வயிற்றோன்றுபால
ரீன்றாடனைத்தம்மின்வேறாக்கொடிகழ்ந்தவாபோற்
பூன்றாவொருநீயருளாற்புனைமேனியெல்லாம்
யான்றான்பலதெய்வமெனக்கொடிகழ்ந்தவாறே. (௩௦)

இகழும்பொருளொன்றிலைமண்முதலெட்டுமெந்தாய்
நிகழுன்வடிவேயெனத்தேர்ந்துளனெக்குநின்றாட்

புகழும்படியேயினியீசவென்புத்திதன்னைத்
திகழும்படிசெய்திதிரோபவஞ்செய்திடேலே. (௩௧)

செய்யாய்கரியான்றொழும்வெள்ளிளஞ்சேவையூர்வோய்
வையார்மழுவோய்திருவுள்ளமிவ்வஞ்சனேனு
மையாவிழிபெய்வுறுநீர்பெரிதன்பினோடு
கையாற்றொழுதேத்திநின்கூத்தினைக்காணுமாறே. (௩௨)

காணாதபவக்கடலின்கரைகாணவெற்குக்
கோணாகணிமார்பமெய்யன்புகொடுத்தியென்றே
நாணாதிசைத்தேன்றிருச்சாளத்திநாதவுன்றாட்
பேணாதவலக்கடன்மூழ்கியபேதையேனே. (௩௩)

பேதைக்கொருபாகமளித்திடுபேரையாவெங்
கோதைக்குநின்றோளுறுகோதைகொடென்றுநின்பா
லோதற்கெனுளத்தைவிடுத்தனனோடிமாதர்
காதற்களையுண்டமையாலுனைக்கண்டதின்றே. (௩௪)

கண்டேன்களிகூர்ந்துசிவப்பிரகாசநாமங்
கொண்டோங்குருவோடிவனுற்றெனையாண்டகோவே
பண்டேயொருநீவகுத்திட்டபடிக்கியானுன்
றொண்டாகிவந்தின்றுனைப்பாடத்தொடங்கினேனே. (௩௫)

தொடக்காயெனைச்சூழ்ந்துளவைம்புலத்தோற்றமெல்லாங்
கெடக்கூறுதிநீயொருசூட்சிகிளக்கிலாயே
லடக்காவவையென்றனகத்துளடங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவவேலையெவ்வண்ணமுக்கண்ணினானே. (௩௬)

கண்ணான்மதனைப்பொடியாம்வணங்கண்டவெண்டோ
ளண்ணாவுயிர்யாவுமளித்திடுமப்பனேயோ
தண்ணார்பொழிற்றில்லையுளாயெனக்கீதுதாராய்
மண்ணாதியவாசைகளற்றுனைவாழ்த்துமாறே. (௩௭)

வாழ்த்தேனுனைநாடொறும்வாழ்த்தவல்லோர்கடாளிற்
றாழ்த்தேன்றலையாங்கவரேவறலைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேநெடுங்காலமவத்திலொண்மேருவில்லோய்
பாழ்த்தேன்கிளிபோற்பலநூல்கள்படித்துமியானே. (௩அ)

யானுருடற்கின்பதுன்பங்களையெண்ணவெண்ணித்
தானேசிறுபாலரினென்மனஞ்சஞ்சலிக்கு
மீனுயினன்பாலலதென்கண்விடுத்திகொல்லோ
வானேறுடையாய்திதியாமதிகாரநீயே. (௩௯)

காரார்மிடற்றாயளிசூழ்தருபொற்கடுக்கைத்
தாரார்புயனேசிவகாமசவுந்தரிக்கோர்
சீரார்மணவாளவென்றன்குலதெய்வமேநீ
பாராய்கடைக்கண்ணெனதெண்ணம்பலிக்கவின்றே. (௪0)

இன்றென்னைசெய்கேனெனநாடியிருந்ததீயேற்
கொன்றெய்தினெவ்வண்ணமறும்மதையோதுவேனு
வன்றன்னமுமேனமுமோர்வருமையமின்றா
ளொன்றன்பர்குழாத்துறவீதருளாயுவந்தே. (௪க)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்மிரிந்தோடவோர்நாட்
டவந்தான்சிறிதும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்றே
டிவர்ந்தேவரநாளும்விளங்கிலையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபாவியுன்லீலையறிந்திலேனே. (௪௨)

அறியாமையிற்கட்டுணலுற்றதென்னுண்மையத்தைப்
பிறியாதுவிடேனெனலெந்தைபிரானுனுண்மை
குறியீதிருவர்க்குமென்றாலெனைக்கோபியேலே
செறிவாய்மலமேயிறையோடிகல்செய்ததன்றே. (௪௩)

செய்விப்பன்வினைத்தொகைவெம்பவஞ்சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனேலச்சிவனுண்மையுமோர்வனென்றே
ரைவர்க்கெதிரேயெனைநோக்கியறைந்ததையா
மைவெற்பனவாணவநீயதைமாற்றிடாயே. (௪௪)

மாற்றாயெனக்காணவமாயையில்வந்துவந்தே
தோற்றாவுளகேவலமாதியசுத்தமொன்றா
டேற்றாயவணேற்றியிரண்டறுத்தெங்குமாகிக்
கூற்றாவிகொள்பதத்தென்னாவியுங்கொள்ளுவாயே. (௪௫)

கொள்ளேனெனினுமெழுத்தைந்துமுட்கோதியாதுந்
தள்ளேனெனினுமுனைச்சார்தவஞ்சார்ந்திலாரை
விள்ளேனெனினுமெனைநீகைவிடேல்விடேல்கா
ணள்ளாறுடையாயவிநாசிநயந்துளானே. (௪௬)

நயவாதுதில்லாபுரியோயுனைநாடிநாளும்
வியவாதுடலோடுறவென்றும்விடாதென்னுள்ளங்
கயவாதுறுபோகமெலாமிவைகண்டுவீடும்
பயவாதிதென்றேபயந்தேன்மிகப்பாவியேனே. (௪௭)

பாவாற்பெரியோர்புகழ்சிற்றம்பலத்துளோயை
நாவாற்சிறியேன்றுதிசெய்யுமிந்நன்கில்சொல்லு
மோவாதிரையோருழைதாவியவுன்செவிக்கே
மேவாதலவென்றுதுணிந்துவிளம்பினேனே. (௪௮)

விளம்பற்கருஞ்சோதியென்கோவிடையோனென்கோவென்
னுளம்புக்கசிவப்பிரகாசனென்கோவென்னங்கைத்
தளம்பற்றியசாந்தனென்கோநின்றனதுநாமம்
வளம்பெற்றதிருக்கைலாயசொல்வாயெனக்கே. (௪௯)

எனக்கீந்தினியாண்டிடல்வேண்டுமெம்மீசனேமற்
றுனக்கேசரணஞ்சரணம்புலனோடுமென்றன்
மனக்கோதனைத்துமிறந்தோங்கறிவாகியாங்கே
பினைக்காண்பவன்காட்சியுமற்றவபேதவாழ்வே. (௫௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாத்திரம் - ௫௦, தோத்திரம் - ௫௦. ஆ பாடல் ௧௦௦.

வைராக்கியசதகமுற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

ஒப்பு ஒதி முதலீறில்லாத சிவபெருமான் தம்மடியார்க்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் வண்ணஞ் சகளீகரித்த அறுபத்துநான்கு மூர்த்தங்களே சிவபராக்கிரமம் எனப்படும். இவ்வரியநூலைச் சிறந்த செந்தமிழ்நடையில் செவ்வனே பயின்று பன்னூல்கள் உரையெழுதியும், சில நூல்கள் மொழிபெயர்த்தும் விளங்கும் சென்னை கிறிஸ்டியன்காலேஜ் மாஜி தமிழ்ப்பண்டிதரும் சைவப்பிரசாரணருமாகிய ஈக்காடு. இரத்தினவேலுமுதலியார் அவர்களால் தமிழ் வசன நடையிலியற்றி அவ்வவ்வற்புதங்களை நேரிற்கண்டனபோல விளக்கத்தக்க 64-திவ்ய திருவுருப்படங்கள் சிற்பநூல் விதிவழுவாது எழுதியமைத்து, முக்கியமான யிடங்களில் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம் முதலிய பல வடநூல் மேற்கோள்களும், தமிழ்நூல் மேற்கோள்களும் காட்டி அச்சிட்டு அழகாகப் பயிண்டு செய்துள்ள இந்நூல் இன்றியமையாதது. இதிலுள்ள திருவுருவங்கள் பூசிக்கத்தக்கன.

புத்தகத்தின் விலை ரூபா-2.

இப்படிக்கு,

அ. முத்துவடிவேலு முதலியார்

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி,

சென்னை.

உ

கணபதிதுணை.

வைராக்கியதீபம்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரம்பரை

யாழ்ப்பாணம்-மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

மாணுக்கர் பார்வை.

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1924.

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் அண்டு சன்ஸ்
பூமகள்விலாசம் பிரஸ்,
நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளைவீதி
சென்னை.

உ

கணபதிதுணை.

வைராக்கியதீபம்

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி வணக்கம்.

ஆரணமுகம்புகழ் — வாரணந்துதிசெயக்
காரணசுகபரி — பூரணம்வருமே.

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

போரூரிறைவன் — சீரூர்தாளை
யேரூர்தரநினை — நேரூர்நெஞ்சே.

நூலாசிரியர் வணக்கம்.

ஆய்ந்தவின்பம் — வாய்ந்துளநிறையச்
சாந்தயன்பதம் — யாந்தொழுவோமே.

குரு வணக்கம்.

தாயினு மிரங்கியென் றனைவந் தாண்டரு
ளேயவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை
வாய்துதி செயக்கர மலர்க ளேய்த்தொழ
நேயமோ டநுதின நினைக நெஞ்சமே.

கடவுள் வணக்கம்.

திருவளர் கமலத் தயன்செயிப் புவிமுன் றிகழ்தரு மூல
மெலாந் தன்பான், மருவுசிற் சத்தி யெனுங் கிரணத்தால் வந்
தெழு கானனீ ராக, விருமையா மதிமாய்த் தறிஞராங் காந்தத்
திடையருட் சுட * ருமிழ்ந் திலங்கு, மொருசிவா தித்தன் றனை
நம திருள்போ யொழியநா டொறுமிறைஞ் சிடுவாம்.

---

* உமிழ்ந்து — பிறவினைப்பொருளில் வந்தது.

எ—து. அழகு வளராநின்ற தாமரைமலரின்கண் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற பிரமனாலே சிருட்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பிருதிவி தத்துவமுதலாக நாததத்துவமீறாக விளங்காநின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் தன்கட்பொருந்திய சிற்சத்தியாகிய கிரணத்தினாலே வந்துதோன்றின கானற்சலமாக அறிஞர்களது துவிதபுத்தியாகிய சந்திரனொளியை மறைத்து அவர்களாகிய காந்தக் கற்களிடத்துக் கிருபையாகிய அக்கினியைத் தோன்றச்செய்து விளங்காநின்ற ஒப்பற்ற சிவசூரியனை நமது அஞ்ஞானமாகிய விருள்போய் நீங்கும்படி எக்காலமும் வணங்குவாம். எ—று.

சூரியனை விட்டு நீங்காத கிரணமும் அக்கிரணத்தை விட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற கானற்சலமும் அச்சூரியனது மிகுந்த பிரகாசத்தினாலே சந்திரப்பிரகாச மறைதலும் காந்தக் கல்லினிடத்து அக்கினி தோன்றுதலும் அவனது சன்னிதியிலியல்பா யுண்டாவதுபோல் சிவனைவிட்டு நீங்காத அபின்னசத்தியும் அச்சத்தியை விட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற பின்னசத்தியும் அச்சிவனது ஞானத்தினாலே அறிஞரது துவிதபுத்தி மறைதலும் அவரிடத்து அருள் தோன்றுதலும் இவனது சன்னிதியி லியல்பாயுண்டாமென்பதும், சீவனுமீசுவரனும் பின்னசத்தியி லிருத்தலினாலும் அப்பின்னசத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலினாலும் அபின்னசத்தி சிவனது பிரகாசமாதலினாலும் இச்சிவனாகிய சத்திமானைவிட அச்சத்திகள் வேறல்லாமையாலும் பொருளொன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. சூரியனைக் கண்டபேர்க்குப் பூதவிருள் நீங்குதல்போற் சிவனை யெக்காலமும் வணங்குவோர்க்கு அஞ்ஞானம் நீங்குமாதலின் நமதிருள்போயொழிய நாடொறு மிறைஞ்சிடுவோமென்றார். (க)

துன்னியா ணவப்பாம் பெமதறி வெனுமோர் சுடர்கெழு பூரண மதியை, முன்னமே தீண்டிற் றௌிவெளிப் படலான் மோசன காலமெய் தியதாற், றன்னிடத் தீசன் முதற்புவி முடி

வெண் டருநுரை யாதிவந் தொடுங்கப், பின்னைய பினையாந் திரைகள்வீ சிடுமோர் பிரமவே லையிலினிப் படிவாம்.

எ—து. ஆணவமாகிய பாம்பு செறிந்து எமது அறிவாகிய ஒப்பற்ற ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய பரிபூரணசந்திரனை அநாதியே மறைத்தது. இப்போது ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் விடுதலைக்காலம் வந்து பொருந்தியதாகையால் தனதிடத்து நாத தத்துவமுதலும் பிருதிவிதத்துவமீறுமாக வெண்ணப்பட்ட நுரை திவலை குமிழிகள் தோன்றி ஒடுங்கும்படி பின்னுசத்தி அபின்னு சத்திகளாகிய விரண்டலைகளை வீசாநின்ற ஒப்பற்ற பிரமசாகரத்திலே இனி மூழ்குவாம். எ—று.

உயிரினது இச்சா ஞானக்கிரியையாகிய சந்திரனை அநாதியிலே மறைத்த ஆணவமாகிய பாம்பு இப்போது விடுதலையாக ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் இனிப் பிரமத்தை அடையலாமென்பது துணிந்து பிரமவேலையிலினிப் படிவாமென்றார். பின்னு சத்தியால் அனேகமாகக் காண்குதல் — அபின்னுசத்தியால் ஏகமாகக் காண்குதல். இங்ஙனம் ஏகமாகக் காண்குதலும் ஓரசைவாகலின் இச்சத்தியையும் அலையாகக் கூறினுரென்க. நுரை திவலை குமிழிகளென்றது தத்துவங்களையும், நாலுவாகிய தேகங்களையும், அண்டங்களையும் எனக்கொள்க. (உ)

அருளிறை வணக்கம்.

எப்பொருள் களுமா யொப்புயர் வின்றி யிருந்ததன் னுருவிறை குறையா, தப்படி யிருக்க வாலியா நீரி னருளிறை யாயெமக் கேம, வைப்பென வன்னை யெனப்பிதா வெனக்கண் மணியெனத் தவப்பய னெனவுட், செப்புயி ரெனவந் தாண்ட காளத்தி தேசிகன் றிருவடி பணிவாம்.

எ—து. எவ்வேறுவகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் தானுய்ச் சமானுதிகமின்றி யிருந்த தனது சொரூபத்திலே சிறிது மாத்திரமாயினும் குறைவுபடாமல் இருந்தபடியே யிருக்க, நீர் ஆலாங்

கட்டியாய்த் தடித்ததுபோற் பூரணமாகிய தான் தடித்துக் கிருபாமூர்த்தியாகி எம்போல்வார்க்கு இன்பம் பொருந்திய நிக்ஷேபம் போலவும், தாய்போலவும், தந்தைபோலவும், கண்ணின் மணி போலவும், தபோபலம்போலவும், உடலுக்குள் உயிர்போலவும், வந்து ஆட்கொண்டருளிய காளத்தி தேவனென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது அழகிய பாதங்களை வணங்குவாம். எ-று.

நிக்ஷேபத்தை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதல்போல் ஆசாரியனை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதலின் வைப்பென்றும், தாய் அமுதூட்டி உடம்பை வளர்த்தல்போல் உபதேசமொழிகளை அனுக்கிரகித்து அறிவை வளர்த்தலின் அன்னையென்றும், தந்தை தவிர்காரியத்திற் செல்லுதலைத் தடுத்துச் செய்காரியத்திற் செலுத்துதல்போல் அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின் வழி செல்லாது தடுத்துச் சாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின் வழி செலுத்துதலிற் பிதாவென்றும், கண்மணியானது நன்று இது தீது இது என்று அறிவித்தல்போற் பந்தந் துன்பமென்றும், மோக்ஷம் இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணி யென்றும், தவப்பயன் எங்கேயிருந்தாலும் அங்கேவந்து உதவி யின்பத்தைக் கொடுத்தல்போல் எங்கேயிருந்தாலும் தமது பூரண சொரூபத்தை விளக்கி யின்பத்தைக் கொடுத்தலின் தவப்பயனென்றும், உடலுக்கு ளுயிர் அந்த வுடலை அபிமானித்து அதன்கண் வருந் துன்பத்தைத் துடைத்தல்போல் உயிருக்குயிராயிருந்து அவ்வுயிருக்குத் துன்பந் தருகிற மும்மலங்களைத் துடைத்தலின் உடலுட் செப்புயிரென்றும், கூறினரெனக் கொள்க. (ரு)

அருந்திய காலத் தற்பமாப் பிற்பே ரௌடத முடலினின் றுடலை, * வருந்தல்செய் பிணியெல் லாமகற் றுதலின் வஞ்சனேனெஞ்சின்மாற் றரிதா, யிருந்தவெப் பற்றும் பிற்றைநாள் களின்

* வருத்தல் தொடைநோக்கி மெலிந்தது.

விட் டேகவன் றேகடைக் கணித்தல், புரிந்தநங் குரவ னருளி ருந்தமை யெப்பொழுது முண்ணி னைந்து வாழ்த்திடுவோம்.

எ—து. ஒரு வியாதிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெரிய மருந்தை உட்கொண்ட காலத்தில் அம்மருந்து முன்னர் வியாதியைச் சிறிதாக நீக்கிப் பின்னர்த் தனது சாரம் உடலிலே நின்றூறி அந்த வுடலை வருத்துதல் செய்கிற வியாதிகளையெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல்போல், வஞ்சகனாகிய வெனது மனத்தின்கண் நீங்குதற்கு அரிதாயிருந்துள்ள எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களும் பின்பு சிலநாள்களிலேவிட்டு நீங்கத் திருவடியை அடைந்தவன்றே கிருபாநோக்கஞ் செய்த நமது ஆசாரியனது கிருபை யிருந்ததன்மையை எக்காலத்தும் மனத்தினாலே நினைத்து வாக்கினாலே தோத்திரம் பண்ணுவாம். எ—று.

வைத்தியன் கொடுத்த மருந்தை ஒருவன் உட்கொண்ட காலத்தில் அம்மருந்து முன்பு சிறிது வியாதியைப்போக்கி அவன் சொன்ன பத்தியபாகப்படியே நிற்க அஃது உடலிலேநின்று ஊறிப் பின்பு மற்றை வியாதிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல் போல், ஆசாரியர் கிருபாநோக்கம் வைத்த காலத்தில் அக்கிருபா நோக்கம் முன்பு சில பற்றுக்களைநீக்கி அவர் அருளிச்செய்த நன்மார்க்கத்தின்படியே நிற்க அக்கிருபை மனத்தின்கண் மாறாது நின்று மற்றைப்பற்றுக்களையும் போக்கிற்றென்பது கண்டுகொள்க.

வேதாகமச் சிறப்பு.

அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக் காணின் மற் றவனு, டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கியோர்ந் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றாற், கரையில்பே ரின்பந் தரவெமக் கிறைசொல் கட்டுரை யென்னின்வே றென்னை, யுரையுள வேதாகமமவ னெனக்கண் டுரைத்தவா புரிகுவ தல்லால்.

எ—து. இராசாவினது வாய்மொழிகள் எழுதப்பட்ட திருமுகமானது வரக்கண்டபோது அந்த இராசாவினால் ஆளப்பட்ட பூமி

யின்கண் வாழாநின்றோர் மனநடுக்குற்று அந்தத் திருமுக வாசகத்தை யெல்லாம் விசாரித்து அதன்கண் சொன்னபிரகாரமே செய்து முடிப்பாராஞல் மட்டில்லாத பேரானந்தத்தைத் தருதற் பொருட்டு எமக்கு இறைவனுற் கூறப்பட்ட உறுதிமொழிகளாலல் வேறேயும் வார்த்தைகள் என்னையுள்ளன; வேதாகமங்களை அவ்விறைவனெனவே கண்டு அவற்றின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட முறையே செய்து முடிப்பதல்லாமல். எ—று.

இராசாவினது திருமுகத்திற் சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு இன்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குத் துன்பமும் இம்மைக்கண் வருதல்போல் இறைவனது வேதாகமங்களிலே சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு வீட்டின்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குப் பிறவித்துன்பமும் மறுமைக்கண் வருமென்பது கண்டுகொள்க. இராசாவைக் காணுதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழிவரைந்த திருமுகத்தை அவனெனக் காண்குதல்போல் இறைவனைக் காணுதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழிகளாகிய வேதாகமங்களை அவ்விறைவனெனக் காணல்வேண்டுமென்று வேதாகமமவனெனக் கண்டென்றார். (௫)

முதனூல்.

கற்பழ மாகப் புரிதலிற் பெரிதென் கருத்தினைத் திருத்திவந் தாண்ட, சிற்பர னருளாற் சொற்பொரு ளறியாதேனும் வேதாகம வழியீண், டுற்பவ மாதித் துயரைமுற் றவத்தா னுணர்ந்தவர் துறவெனும் வாளா, விற்பொருந் துத * லை முதலவா வறுத்தோரின்பவீ டுறல்சொலற் கியைந்தேன்.

எ—து. கல்லைக் கனியாகச் செய்ததுபோல் மிகவும் எனது மனத்தினைச் செப்பஞ்செய்து வலியவந்து ஆட்கொண்டருளிய ஞானசாரியனது கிருபையினலே சொல்லியல்பு பொருளியல்புகளை அறியாத யானும் வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட மார்க்கத்

* ஐ – சாரியை.

தின்படியே இந்நூலின்கண் உற்பத்தி திதி லயங்களினால் வருந் துன்பங்களை முற்பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட நிட்காமிய தவத்தினாலே இப்பிறவியிலே அறிந்தோர்கள் துறவாகிய வாளினாலே இல்வாழ்க்கையைப் பொருந்துதல் முதலிய அவாக்களைச் சேதித்து ஒப்பற்ற ஆனந்தமோக்ஷத்தை அடைதலைச் சொல்லுதற்குச் சம்மதித்தேன். எ—று.

சொற்பொருளிலக்கணந் தெரியாதிருந்தாலும் குருவினது கிருபையினாலே எல்லாம் விளங்குமாகலிற் சிற்பரனருளாலென்றும், இந்நூலைக் கற்பித்துச் சொல்லாமல் வேதாகமத்திற்சொன்ன மார்க்கத்தின்படியே சொல்லுகையினால் வேதாகம வழியென்றும், முற்சனனங்களிலே தவம்புரிந்தவர்க்கல்லது பிறவி துன்பமென்று தோன்றாது ஆகையால் உற்பவமாதித் துயரை முற்றவத்தானுணர்ந்தவரென்றும், முன் பெரியோர்கள் வீடடைந்த மார்க்கத்தின்படியே இனிமேல் அடைவாரும் செல்லவேண்டுதலின் அவரது நடையை இவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டி முற்றவத்தா லுணர்ந்தவ ரின்பவீடுறல் சொலற்கியைந்தேனென்றும் கூறினர். (சு)

அவையடக்கம்.

துணையில்பே ராசைக் கடலுளோர் கரையாந் துறவுவந் துறவு
வந் ததற்கோர், புணையெனப் பெரியோர் வகுத்தநூல் களின்முற்
போதமி லேனுமீ துரைத்த, லுணையமெய் வருந்த வயனெடு
மாலன் றுயர்ந்துதாழ்ந் தோடியுங் காணா, விணையிலி நடித்தல்
செயமருங் கலகை யினமசைந் திடுதலி னன்றே.

எ—து. உவமை சொல்லக்கூடாத பெரிய ஆசையாகிய கடலின்கண் ஆழ்ந்துளோர்க்கு அதற்குக் கரையாகிய துறவுவந்து பொருந்தும்படி விருப்பமுற்று அக்கடலை நீந்துதற்கு ஒரு தெப்பமாகப் பெரியோர்கள் வகுத்துச் சொல்லிய நூல்களின் முன்னர் அறிவிலாத யானும் இந்நூலைச் சொல்லுதல் உள்ளம் நைய உடலம் வருந்த நான்முகனும், திருமாலும், அக்காலத்தில் அன்னரூப

மாய் ஆகாசத்திலே பறந்து உயர்ந்தோடியும், பன்றிரூபமாய்ப் பூமியைக் கிண்டு தாழ்ந்தோடியும், காணாத ஒப்பற்ற சிவன் நடனம் பண்ணுதல்செய்ய அவனது பக்கங்களில் நின்று பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல்போலும். எ—று.

ஆசையாகிய கடற்குக் கரை துறவென்பதும், அக்கடலை நீந்தி இக்கரையில் ஏறுதற்குத் தெப்பம் பெரியோர் வாக்கியமென்பதுங் காண்க. பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல் சிவன் அனுஞ்ஞைகொண்டாகையாலும் அவனுக்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் மாறுபாடாகாமைபோல், இந்நூல் சொல்லியது பெரியோர் அனுஞ்ஞைகொண்டாகையாலும் அவர்க்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் இது மாறுபாடாகாதெனக் கொள்க. அன்று ஏ இரண்டும் அசைநிலைகள். (எ)

கயல்விழி மனைவி யனைமுத லியவாங் கட்டது தனையென
தெனவு, மியல்பதா மசுத்த மாதியா ருடற்கட் டிதனையா னென
வும்வைத் தெணுமோர், மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான்
மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விளக்கஞ், செயலினிந் நூற்குப் பெயர்வயி
ராக தீபமென் றுரைத்திடப் படுமால்.

எ—து. பெண்டிர் தாய் முதலிய போகபந்தத்தினை என்னதெனவும், அசுத்த துக்காநித்தியங்களே சகசமாயுள்ள தேகபந்தத்தினை யானெனவும், மனத்தின்கண் வைத்துக் கருதும் ஒப்பற்ற மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே நீக்கி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ்செய்தலினால் இந்தச் சாத்திரத்துக்குப் பெயர் வைராக்கியதீபமென்று சொல்லப்படும். எ—று.

போகதேகங்களாகிய இருவகைப் பற்றையும் என்னது யான் என்று கருதவைக்கும் மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே மாற்றி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ்செய்தலின், இந்நூற்குக் காரணப்பெயராக வைராக்கியதீபமென்று சொல்லப்பட்டதெனக்கொள்க. (அ)

நூலாசிரியர் பெயர்.

உருட்கறங் கூசன் மனமொடுங் கிடவென் னுணர்வுநேத் திரக்கியா னெனதா, மிருட்கெடுத் தெலாமாம் பொருட்டிகழ்த் திடுமோ ரெழில்வயி ராகதீபத்தை, மருட்கொடும் பாசக் குழிக்கண்யாம் வீழா வகையரு ளினன்மறை முடிவின், றெருட்கமை வீர சைவ னெஞ் சாந்த லிங்கதே சிகன்றெருட் சுடரே.

எ—து. தேருருளும் காற்ருடியும் ஊசலும்போல் உழல்கின்ற மனது ஒடுங்கும்படி எனது உணர்வாகிய கண்ணுக்கு யானென்னும் அகங்காரமும், எனதென்னு மமகாரமும் ஆகிய மயக்க விருளைக் கெடுத்துச் சக சீவ பர மூன்றுந் தானுய் விளங்காநின்ற பரமசிவமாகிய பொருளை விளக்காநின்ற ஒப்பற்ற வைராக்கியதீபத்தை யாங்கள் மருட்சியினுலே கொடிய பாசமாகிய குழியினுள்ளே வீழாமல் உய்யும்படிக்குத் தந்தருளினுன், வேதமுடிவாகிய தத்துவ ஞானத்துக்கு அமைந்த வீரசைவ மாகேசுவரனுகிய எம்முடைய சாந்தலிங்கதேசிகனென்னு ஞானசூரியன். எ—று.

வயிராகதீபமென்னு நூற்பெயர்க்கியைய உணர்வை நேத்திரமாகவும், அகங்கார மமகார மயக்கத்தை இருளாகவும், பாசத்தைக் குழியாகவும், பரமசிவத்தைப் பொருளாகவும், நூலாசிரியரை ஞானசூரியனுகவுஞ் சொல்லலாயிற்று, சூரியன் தனதொளியைத் தீபத்தினிடத்திலேவைத்து விளக்கஞ் செய்கின்ருனென்பது நூல் வழக்க மாதலால், இந்த ஞானசூரியன் வைராகதீபத்தைத் தந்தானென்றற்குப் பொருத்தமுடைமை யறிக. நேத்திரத்துக் கெனற்பாலது நேத்திரக்கென விகாரமாயிற்று. (கூ)

பாயிரமுற்றிற்று.

நூல்.

தோன்றிநின் றழியப் படுங்கொடும் பிறப்பிற் றுன்பமே யன்றி யெட் டுணையு, மூன்றிநெஞ் சகத்தோர்ந் திடிற்பிறி திலையா லுண்டு போற் றிரித்துயிர்க் கெல்லாந், தான்றிகழ்த் திடுமோர் வகற்றிரு ளிருளுந் தவிர்ந்துமற் றதுமுள படியே, யான்றவீ டுறமுற் பவந்த வம் புரிந்தோ ரகத்தினுட் டெரிதரு மன்றே.

எ—து. உற்பத்தி திதி லயங்களை உடைய கொடிய பிறப்பின் கண்ணே துன்பமே யல்லாமல் எள்ளினளவாயினும் மனத்தின் கண் அறிவை ஊன்றி விசாரணை பண்ணுமிடத்துச் சுகமே இல்லை. அங்ஙனம் சுகமில்லாதிருந்தும் உண்டுபோல் மாறுபடுத்தி உயிர்களுக்கெல்லாம் விளக்கும்—விசாரணையை மாற்றுகின்ற அஞ் ஞான விருள். அந்த விருளும் நீங்கி அப்பிறப்புத் துன்பமென்ப தும் உள்ள முறையே மாட்சிமைப்பட்ட மோக்ஷத்தை அடை தற்கு முற்சனனங்களிலே தவம்பண்ணின பெரியோர்களது மனத் தின்கண்ணே தோன்றும். எ—று.

அஞ்ஞானவிருள் நீங்கினோர்க்குப் பிறப்புத் துன்பமாகத் தோன்றுதலின் அவ்விருளுடையோர்க்கு அத்துன்பத்தை இன்ப மாக மாறுபடுத்தி விளக்குகின்றதெனக் கொள்க. (க0)

உடலிதுற் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாய்ந் துறுகணத் துயரினெண் மடங்கா, லிடையுள திதிக்கட் டுயரமூப் பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும், விடலரும் பசிநோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுபொரு டேடுத றுயரீண், டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந் தாயினு மிகுநராற் றுயரே.

எ—து. இந்த உடலானது மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் உற்பவியாநின்ற காலத்தில் ஐந்து பெரிய துன்பங்கள். அது லய மாகின்ற காலத்தில் அவ்வுற்பத்தித் துன்பத்துக்கு எட்டுப்பங்கதி கம். அவ்வுற்பத்தி காலத்தும் லயகாலத்தும் துன்பமானால் அவற் றிற்கு இடையாயுள்ள திதி காலத்திலேதான் இன்பமில்லையோ

வெனின் அக்காலத்தும் நரை திரை மூப்புக்களினுற் றுன்பம். அம்மூப்பின்றிய பாலப்பருவத்தின்கண் இன்பமில்லையோவெனின் அப்பருவத்திலும் அறியாமையினுற் றுன்பம். அறிவுதயமாகிய குமாரப் பருவத்திற்றுன் இன்பமில்லையோவெனின் அப்பருவத் தின்கண்ணும் வாத பித்த சிலேஷ்மங்களின் நாஞ வியாதிகளி னுற் றுன்பம். அவ்வியாதி யின்றிய விடத்துத்தான் இன்பமில்லை யோவெனின் விட்டு நீங்காது மாறிமாறி வருகின்ற பசிவியாதி காமவியாதிகளினுற் றுன்பம். அவ்வியாதிகள் வருந்தோறும் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப் புசித்துத் தணித்துக் கொண்டாற்றுன் இன்பமில்லையோவெனின் அம்மருந்தினுல் அவ் வியாதியைத் தணித்தற்பொருட்டு அதற்கு ஏதுவாகிய மிகுந்த திர வியந் தேடுதலினுற்றுன்பம். அத்திரவியம்வந்து பொருந்திய காலத் துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் அதனை இராச சோராக்கினி களினுற் சேதம் வாராதபடி பாதுகாத்தலினுற் றுன்பம். அதனைப் பாதுகாக்கவல்லமையுடைய இராசாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோ வெனின் அவனுக்கு மேலாகிய மகாராசாவினுற் றுன்பமாம்.எ—று.

உற்பவத்தில் ஐம்பெருந்துய ரென்றது — கருப்பாசயப்பை உறுத்தலினுலும், அதிற் சலம் பூரித்தலினுலும், உதராக்கினி சுடு தலினுலும், பிரசூதவாயு முரித்துத் தள்ளுதலினுலும், யோனித் துவார நெருக்கத்தினுலும் மலையிருத்திக் கொண்டது போலவும், கடலின்கண் வீழ்த்தி மிதித்தல் போலவும், இருப்புக் கடத்தி லடைத்து நெருப்பாற் சுடுதல் போலவும், மலைமேல் நின்றுனைத் தலைகீழாகத் தள்ளுதல்போலவும், ஆலையிலிட்ட கரும்பு நெருக் குண்டல்போலவும், வருந்துன்பங்களை. லயகாலத்தின்கண் வருந் துன்பங்களைக் கடவுளே அறியவல்லவனுகையால் உவமை கூறப் படாமையின், அத்துன்பத்தில் எண்மடங்கென்று ஓரளவைகூறி னுர். அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதி காலத்தின்கண்வரும் பால குமாரவிருத்தமாகிய மூவகையிடத்தும் அறியாமையினுலும் வியாதி

களினாலும் பசிநோய் காமநோய்களினாலும் அந்நோய் தணித்தற்கு ஏதுவாகத் திரவியந் தேடுதலினாலும் அதனைப் பாதுகாத்தலினாலும், நரை திரை மூப்புக்களினாலும் துன்பங்கள் உளவாகையால் உற்பத்தி திதி லயமென்று கூறிய காலத்திரயங்களிலும் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லை யென்பது கண்டுகொள்க. கருப்பாசய முதல் யோனித்துவார மீறாகிய வைந்தும் பஞ்சபூத காரியமாதலின் அவ்வைந்தினாலும் வருந்துன்பங்களென்றுமாம். அறிவோங்கிளமையெனவே அறிவின்றிய பாலப்பருவம் வருவிக்கப்பட்டது. பசிவியாதி காமவியாதிகள் மற்றை வியாதிகள்போல் மருந்துண்டால் ஒருங்கே நீங்காது குன்மவியாதிக்கு உவர்மண்ணீர் குடித்தால் அப்போது அடங்கிநின்று மீண்டுந் தோன்றுதல்போல் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப்புசித்தால் அப்போது அடங்கிநின்று மீண்டும்தோன்றுதலால் விடலருமென்றும், பசியும் காமமும் உதரவெரிவும்குய்யத்தினவும் ஆகலின் நோயென்றும்கூறினார்.

உற்பவத் தைம்பெருந் துயரென்றதற்குதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "என்றென் றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியுமெழில்வரைக்கீ—ழொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பாசயப்பை யுறுத்துதலான்—மன்றவுததி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்ன வருந்தியிடு—நின்றகருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே. எ—ம். அங்கியதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற்—றங்குமொருவன் றபனம்போற் றபனமெய்துந் தாயுதரத்—தங்கிசுடவே யழலனைய சூசியதனு லாகத்தைப்—பங்கித்திடவே படுமிடரி னிருநாற்குணிதம் பட்டழுங்கும். எ—ம். கருப்பாசயமே கட்டமதா மதனினதிகங் கடுங்காலு—முரிக்கமிகவு மோகமுற முன்னையுணர்வு மந்நிலையே—மரிக்கவாலைக் கரும்பெனவே யோனிவழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப்பட்டு நிலைமிசையே தோன்றுமுயிரு னிலையுடனே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. மாய்ந்துறு கணத்துயரி னெண்மடங்கென்ற

தற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "பரணமாகிய பெண்டிருஞ் சுற் றமும் பண்டெங் கையிற்றந்த—விரணமானவை கொண்டிட விவ ரைவிட் டியம்பிடா திவனேகு—மரணவேதனை யாவராலறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக்—கரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." எ—ம். சிவதருமோத்தரம். "தனத்தினை மனைதனைத் தானியந்தனை—நினைத்தினி யெவரனு பவிப்பர் நீங் குநா—ளெனக்கிவை யன்னிய மாகு மேயெனு—மனத்துயர் மலி யவே மாயுமாவியே." எ—ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "வந்திடுமர ணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ—வுந்திமேலை யும் பித்து முணர்வொடு பொறி கலங்கி—நந்திடா விருளே மூடி நாவு லர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே." எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. "புலனைந்தும் பொறி கலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட்டைம் மேலுந்தி—யலமந்த போ தாக வஞ்சேலென் றருள்செய்வா னமருங்கோயில்—வலம்வந்த மடவார்க ணடமாட முழவதிர மழையென் றஞ்சிச்—சிலமந்தி யல மந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாறே." எ—ம். திதிக்கட் டெயரமென்றதற்குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். "நலமிலா மூப்புத்துன்ப நடைதளர்ந் துரைதழுத்துச்—சலமதே மிகவுந் தோன்றித் தண்டுகொண் ணுகிச் சித்தக்—கலனமே பிறந்துகண்டார் கார்ச்சித்தங் குமிழும் வண்ண—மலைவெலாஞ் செய்யு மூப்பின் வருந்துய ரந்தோபாராய். எ—ம். பிணியினல் வலியுங் கேடாம் பிணியினு லழகும்போகுந்—துணிவெலாம் பிணியாற் குன்றுந் தொலைவில்வே தனையைச் செய்யுந்—தணிவிலா துள்ளே நின்று சாலவு மொறுக்கும் பொல்லாப்—பிணியதே யொக்குந் துன்பம் பேசிடிற் பிறிதுமுண்டோ. எ—ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

இளமையிற் பிணியற் றெருகுடை நிழற்கீ ழிருநில முழுவதும் புரக்கும், வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெப் பொழுது வருங் கொல்கூற் றெனும்பயத் தானு, முளமிகப் பறைநின் றறையுமேற்

புவிமீ துடையரோ மற்றைய ரின்பங்—களிமிகுத் திருப்பர் தெளி விலா மையின்மேற் காரியங் கருதுரு நரரே.

எ—து. அறிவு உதயமாகிய குமாரப்பருவத்தின்கண் வியாதி யின்றித் திடகாத்திரனாய்த் தனது ஒருவெண்கொற்றக் குடைநிழற் கண்ணே பெருமைபொருந்திய இராச்சியபாரத்தையெல்லாம் காக் கின்றசெல்வத்தினை அடைந்ததனால் மனுஷானந்தத்தினை உடைய மகாராஜாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோ வெனின் அவனுக்கும் எந்தக் கணப்போதிலே யமன்வந்து தேகநாசம் பண்ணுவனோ வென்னும் பயத்தினாலும் சனங்கள் செய்த பாவம் இராசாவை வந்துசாரும் அப்பாவ மிகுதியால் மறுமைக்கண் நிரயத்துன்பம் வருமென்று மேல்வருங் காரிய விசாரணையினால் வரும் பயத்தினா லும் மிகவும் உள்ளந் திடுக்குத் திடுக்கென்று மாறாது நின்று பறையறையுமானால் அவனொழிந்த மற்றையர் பூமியின்கண் இன் பமுமுளரோ இலர். அற்ப செல்வத்தினை யுடையோரும் மனக் களிப்பு மிகுந்திருப்பராகலின் மகா செல்வத்தினையுடைய அந்த ராஜாவுக்கு அப்பயங்களும் அவற்றால் வருந்துன்பங்களும் இல்லை மகா போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு மனக்களிப்பு மிகுத் திருப்பனென்று நீ சொல்வாயானால், விவேகம் இன்மையால் மேல் வருங் காரியவிசாரணை பண்ணாத மானுடர்க்கு மனக்களிப்பல்லது விவேகமும் விசாரணையு முடையோர்க்குத் துன்பமேயன்றி இன் பம் இன்றென்று அறிவாயாக. எ—று.

கூற்றெனும் பயத்தானுமென்ற வும்மையால் விசாரணையினால் வரும்பயம் வருவிக்கப்பட்டது. உள்ளம் பறையறைதல் மிகுந்த பயமெனக் கொள்க. யாவர்க்காயினும் விவேக முள்ளபொழுது தேகபோகந் துன்பமாய்த் தோன்றுமென்பதும், அஃது இல்லாத போது அவை யின்பமாய்த் தோன்றுமென்பதுங் கண்டுகொள்க.

உளமிகப்பறைநின் றறையுமென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந் திரட்டு. "பிறந்தவ ரிறத்தல் பிழையாதென வறிந்தா—ருறுந்துய

ரொழிந்தினிய வுண்ண நினைவாரோ—மறந்து விடயத்து மயலுற் றிடுதல் வான்மீ—திறந்த வரையுச்சி விழுவோனிடை கொளின் பம்." எ—ம். திருவள்ளுவநாயனார். "நன்றறிவாரிற் கயவர் திரு வுடையர்—நெஞ்சத் தவல மிலர்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (கஉ)

இம்மானுடப் பிறப்பின்கண் இன்பமில்லையானால் இப்பிறப் பிற்கு மேலாய தேவப்பிறப்பிற்றான் இன்பமில்லையோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பிறப் புடைய ராயிடை யினும்பல் பிணிபயந் தனிவில் காமாதி, யுறப்படு தலின்வா னவர்க்குமற் றென்னை யுளசுகந் தேவின்மா னுடத்திற், சிறப்பிவை யென்றுற் குறுக்கியோ னிக ளின் றீமையும் கொடியர்வீழ் நிரயத், தறப்பெருந் துயரு முரை ப்பதென் பிறப்பூ டாதலாற் றீதலா திலையே.

எ—து. இந்த மானுடர்போல் உற்பத்தி லயங்களை உடையோ ராய் அவற்றுக்கு இடையாகிய திதிக்கண்ணும் பல வியாதிகளை யும் கர்த்திரு சத்துருக்களினுற் பயங்களையும் அடங்காத காமக் குரோதாதிகளையும் அடையப்படுதலின் தேவர்களுக்கும் இன்ப மென்னையுள ஊர்த்தயோனிகளாகிய தேவகதி மானுடகதிக்கண் வருஞ் சிறப்பு இவைகளானுல் குறுக்கி யோனிகளாகிய மிருககதி யினது துன்பங்களையும் மகாபாவிகள் வீழலுற்ற நரககதியினது மிகுந்த பெரிய துன்பங்களையும் சொல்வதென்னை! ஆகையால் பிறப்பின்கண் துன்பமேயல்லது இல்லை. எ—று.

நாற்கதியுள்ளும் அதிகமாயுள்ள தேவகதிக்கண்ணும் இங்ங னந் துன்பமே வருமாகலின் வீடொன்றுமே இன்பமென்பதுங் கண்டுகொள்க. குறுக்கியோனி யென்றமையால் ஊர்த்தயோனி வருவிக்கப்பட்டது. எல்லாத் துன்பங்களினு நிரயத்துன்பம் அதிக மாதலின் அறப்பெருந்துயரென்றார்.

வானவர்க்கு மற்றென்னையுள சுகமென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "தீயவசுரர் பகையுண்டு செற்றமார்வ மிகவுண்டு—நோயுண்டனங்க னுருண்டு நோய்கட்கெல்லாந் தாயான—காய முண்டு கைதொழவேண் டுருமுண்டு கற்பத்தே—மாயுந்தன்மை யுண்டானல் வானோர்க்கென்னை வளனுண்டே. எ—ம். குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்டரோகி யாமெஞ்ஞு—புருடன் றலை நோய் புரந்தரற்குப் புயத்தில்வாதந் தக்கற்குச்—சுரநோயுண்டு கயரோகஞ் சோமனுக்கு நீரிழிவு—வருணற்கிவ்வா றமரர்க்கு நோயுண்டுண்டே மருத்துவரும்." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கரு)

அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப மறப்பெரு தன விரும் புயிர்க, டெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடையாச் செல்வ மாய்ச் சொல்பவித் திரமா, யுரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ டுளதெனக் கேட்டுமற் றதனிற், பிரியமற் றினமு முனமுறும் பொல்லாப் பிறவியே பெறவிரும் புதலே.

எ—து. யாவர்க்குங் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப்பெற்றகாலத் தும் தாம் பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக்கருதி அதன்கண் விரு ப்பமற்றுப் பெறுதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும் அவ ற்றை அரியவாகக்கருதி விரும்பாநின்ற உயிர்கள்; இது என் னையோ யாமறிகிலேம்? தாம் முன்னர் அடையாத செல்வமாகச் சொல்லப்பட்ட நின்மலமாய்த் தமக்கு உரிய ஞானனந்தமாய் அழி யாததாய் ஒப்பற்ற மோக்ஷம் உண்டென்று கேட்டிருந்தும் அதன் கண் விருப்பமற்று முன்னர்த் தாம் அடைந்ததாய் அசுத்தமாய்த் துக்கமாய் அநித்தியமாயுள்ள பொல்லாத பிறவியையே இன்ன மும் அடையவிரும்புதல். எ—று.

பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததின்மேல் இச்சையை விரிப் பது உயிர்களுக்கு இயற்கைக் குணமாயிருக்கவும் தாம் அடைந்த பிறப்பு அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியமென்பது கண்டிருந்தும், தாம்

அடையாத வீடு சுத்தம் சுகம் நித்தியமென்பது கேட்டிருந்தும், அதனை நீங்கி இதனை அடைய விரும்புதலின்றி அதனையே உயிர்கள் விரும்புதலின், தெரியகிற்கிலமீதெனையென்றார். வீட்டின்பமுயிர்க்கு அநன்னியமாகலின் உரிய சிற்சுகமென்றார்.

முனமடையாச் செல்வமாயென்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "ஒருபொருளெக்காலத்து முளதாகிச் சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றிமேலா மின்பத்தை யளிப்பதாகும்—பொருவிலா விதன்மேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டே—திருவுலாவகன்றகல்விச் சிறந்தசான் றோர்கடாமே." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கச)

துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச் சுகபர வீட்டுயர் வினையும், பின்பவை தொலைத்தெய் தருங்கரு வியதாப் பெற்றயிப் பிறப்பையு மிதனின், மின்புரை நிலையா மையையுமோர்ந் தனனோர் விவேகியு மெனிற்பினும் விடயத், தன்புறுவீடு புகமிக விரையா தரைக்கணந் தரைக்கணுற் றிடுமே.

எ—து. அநித்தியமாய்த் துக்கமாயுள்ள வெவ்விய பிறப்பினது தாழ்ச்சியினையும், நித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள மேலாகிய வீட்டினது உயர்ச்சியினையும், நெடுங்காலத்தின் பின்பு அந்த இழிந்த பிறப்பினை நீக்கி உயர்ந்த வீட்டினை அடைதற்கு அரிய எதுவாகப்பெற்ற பெறுதற்கரிய இந்த மானுடப்பிறப்பினையும், அங்ஙனம் பெறுதற்கரிய பிறவியாயினும் மின்போலுந் தோன்றி அழிகின்ற இக்காயத்தினது அறிதற்கரிய அவதியினையும், விசாரணைபண்ணினான் ஒரு விவேகியுமானாற் பின்னரும் பிறப்பிற்கு எதுவாய விஷயசுகத்தின்மேல் அன்புவைத்து வீடு அடைதற்கு எதுவாய துறவினை அடைந்து தவநெறிக்கண் அதிசீக்கிரமாய்ச் செல்லாது அரைக்கணப்போதாயினும் உலகவாழ்க்கையைப் பொருந்தி நிற்பனோ. எ—று. பின்பவை தொலைத்தெய்த வென்றதைப் பிறப்பை நீக்கி வீடடையவென்று பிரித்துக்கூட்டுக. (கரு)

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயரமென் றுணரின் விடயபோ கங்கணச் சுதலுந், தனக்குட லனிய முணர்தரின் மரணஞ் சரர் குறிக் குளநடுங் குதலு, நினைத்திடி னிதன்பேற் றருமைமா தவ ங்க ணீங்கிநாள் கழித்தலுந் துணிவி, லனித்தமோர்ந் திடினோர் கணமெதிர்காலத் தவதிகூறிடுதலு மிலையே.

எ—து. இருவினைக்கு ஈடாய்வரும் பிறப்பினை ஒருவன் துன்ப மென்று அறிந்தானேயானால் அத்துன்பத்துக்கு ஏதுவாய விஷய போகங்களை இச்சித்தலும் இல்லை. தனக்குக் காயம் வேறென்பது அறிந்தால் மரணக்குறி கண்டகாலத்தில் காயநீங்குமென்னும் பயத்தினால் மனநடுங்குதலும் இல்லை. இம்மானுடப்பிறவி பெறு தற்கு அருமையென்று அறிந்தால் இப்பிறவிக்குப் பயனாகிய மோக்ஷத்தை அடைதற்கு ஏதுவாய மகத்தாகிய தவங்களைச் செய்தல் ஒழிந்து வாழ்நாள்களை வீணாளாகப் போக்குதலும் இல்லை. எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போகுமோவென்று தெளி யக்கூடாத தேக அநித்தியத்துவத்தை அறிந்தால் ஒருகணப்போதா யினும் இன்னகாலத்தில் இன்னது செய்வோமென்னு மளவுசொல் லுதலும் இல்லை. எ—று. இல்லையென்னும் வினைக்குறிப்பு மொழி யைக் கடைநிலைத் தீபகமாக்கி எல்லாவற்றோடுங் கூட்டிக்கொள்க.

மரணஞ் சார்குறிகள் நடுங்குதலுமில்லை யென்றதற்கு உதா ரணம்: பெருந்திரட்டு. வில்விளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு—மல்லரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறூர்குறுகி—னல்விருந்தென வுவந் ததிர் கொள்ளுவான் ஞானி.” மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி கவர்ந்துளோன் பினுமவர் கொளுமுன், விரைவினெண் ணியசெய் யாதுமற்ற தையே மிகச்சிறப் பித்துநோக் குதல்போற், புரையில்வீட் டின்ப மடைகுவா னதற்குப் பொருந்திய வருந்தவம் புரியா, தொருகண மேனு நிலையிலிவ் வுடல்வைத் தொப்பனை செய்துநோக் குதலே.

எ—து.. தனக்கான ஒரு தொழிலைச்செய்து முடிக்க அதனைச் செய்து முடித்தற்குரிய கருவியை அயலார்கையில் இரவல்வாங்கி வந்தவன் அக்கருவியைப் பின்னருங் கொடுத்தோர் வாங்கிக் கொள்ளுமுன்னர்த் தான் கருதிய தொழிலைச் சீக்கிரத்திற்செய்து முடியாது வைத்து அதனைத் தனதாகப் பாவித்து மிகவுஞ் சிறப்பித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்போலும்; குற்றமற்ற மோக்ஷானந்தத்தை அடையும்பொருட்டு அதற்குப்பொருந்திய அரிய தவத்தினைச் செய்யாமல் ஒரு கணப்போதாயினும் நிலையில்லாத இக்காயத்தைத் தனதாகப்பாவித்து வைத்துச் செப்பஞ்செய்து பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். எ—று.

தனக்குரிய தொழிலைச் செய்தற்குப் பிறர்கையிற் கருவி வாங்கினோன்போல், தனக்குரிய தவத்தினைச் செய்தற்குக் கருவியாக இக்காயத்தைச் சிவன்கையில் வாங்கிக்கொண்டதெனவறிக.

இல்வாழ்க்கையிலிருந்து தானங்களைக்கொடுத்துப் பிறப்பினை நீக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார். (கஎ)

பவத்தனிப் பரவைக் குரவையைத் தானப் படுவையைக்
கொடுகடப் பரிதா, லுவப்பொடு தவப்பாதை யினிவர்ந் தன்றி
யுண்மையித் தகவிகந் துலகோ, ரவப்பொழு தகல விருப்பதென்
விருப்போ வகன்றவர்க் கருத்தலா திகளாற், றவத்தினை மறந்தார்
கொல்லெனுஞ் சொல்லைத் தமதுளத் துணர்கலார் போலும்.

எ—து. பிறவியாகிய ஒப்பற்ற விசாலம் பொருந்திய கடலினை இல்வாழ்க்கையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட தானமாகிய தெப்பத்தினாலே கடத்தற்கரிதாம்; விருப்பத்துடனே துறவின்கணின்று செய்யப்பட்ட தவமாகிய கப்பலின்மேலேறினாலல்லது இது சத்தியம். இந்தத் தகைமையை விட்டுநீங்கி இவ்வுலகத்தார் வீணிலே பொழுதுபோக இருப்பது என்னவிருப்பமோ! துறந்தோர்க்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றிற்கு உண்டி மருந்து உறையுள் முதலியவுதவி அவர் தவத்திற்கு விக்கினம் வராதபடி பாதுகாத்தற்

பொருட்டுத் தமக்கு உரிய தவத்தினை மறந்தார் கொல்லோ இல்லறத்தாரென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறியசொல்லைத் தமது உள்ளத்தின்கண்ணே விசாரணை பண்ணுதவர்போலும். எ—று.

இல்லறமுற்றும் வழுவாது நடக்கவே குடும்பங் குற்றமாய்த் தோன்றும்; இதனுற் புறத்துறவுவரும்; இத்துறவினுல் தவத்தைப் பண்ணவரும்; இத்தவத்தால் உட்டுறவு வரும்; இவ்வுட்டுறவால் மெய்யுணர்வு பிறக்கும்; இம்மெய்யுணர்வால் பிறப்புநீங்கும்; ஆகலின் தானப்படுவையைக் கொடுகெடப்பரிதென்முர். (கஅ)

இல்வாழ்க்கையே "அறனெனப்பட்ட" தென்றுந் துறவினை அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயினன்றென்றுந் திருவள்ளுவநாயனுர் இல்வாழ்க்கையை அதிகமாகக் கூறியிருக்க, நீர் அதனை மறுத்துத் துறவினை அதிகமென்றும் இதன்கணின்று வீட்டை அடையவேண்டுமென்றுங் கூறிய தென்னை யென்று கேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்முர்.

ஈதலே யறமு மநித்தமா மனைத்து மிகழ்ந்துகை விடுதலே
வீடு, மாதலாற் றுனக் குரியவில் வாழ்க்கை யதனையே யறமெனக்
கூறிக், கோதிலா வீட்டி னிலக்கணமிருத்தல் குறித்துமெய் யுணர்
வையுந் துறவு, டோதினுர் வேதந் தனைத்தமி ழுருவத் தொளித்
தெமக் களித்தவள் ளுவரே.

எ—து. யாவர்க்குங் கொடுக்குதலே தருமமும் அநித்தியமாகிய வெல்லாவற்றினையுந் துன்பமென் றிகழ்ந்து கைவிட்டு நீங்குதலே வீடும் ஆகலின் தானங்கொடுத்தற்குரிய இல்வாழ்க்கையையே அறமெனக் கூறித் துறவின்கட் குற்றமற்ற மோக்ஷலக்ஷணம் இருத்தலைநோக்கி மெய்ப்பொருளை யறிதற்கு ஏதுவாய ஞானங்கூறிய மெய்யுணர்வென்னும் அதிகாரத்தையும் துறவதிகாரத்தோடு சேர்த்துக் கூறினுர்; வேதார்த்தங்களைத் தமிழ்மொழி ரூபத்திலே மறைத்து எமக்கருளிச்செய்த திருவள்ளுவநாயனுர். எ—று.

மொழிகளுள் அருத்தமிருத்தலின் ஒளித்தென்றும், சத்தத்திற்கு உயிர் அருத்தமாகலின் உருவத்தென்றும், கூறினர். வேதமென்பதும் தமிழெனபதும் ஆகுபெயர். வேதத்தனைத் தமிழுருவத் தொளித்தென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவமாலை. "ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திதனினிது, சீரியதென் றொன்றைச் செப்பரிதா-லாரியம்—வேதமுடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவனு—ரோது குறட்பா வுடைத்து. எ-ம். செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே-செய்யா—வதற்குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை—யிதற்குரிய ரல்லாதாரில்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள் ளுவனார் நீத்தவர் பெருமை நூன் முகப்பாற், சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொடில் வாழ்க்கைச் சிறுமைதூற் றினரது தெரியார்க், கறந்தவா தியற்றி னவனினுங் கோடி யதிகமா மெனமன மருது, துறந்துளோ னையும்பட் டணத்தெம தடிக டொகுத்தகட் டுரைதிகழ்த் திடுமே.

எ-து. அறிஞராற் புகழப்படுகின்ற தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் துறந்தோரது பெருமையைச் சாத்திர முகத்திற்கு அணியாக வைத்து அவரது பெருமையைப் பொருளாகக் கொண்டு, அதன்பின்னர் இல்வாழ்க்கைச் சிறுமையைப் புகழ்ந்ததுபோன்று இகழ்ந்தார். அந்த நுட்பம் தெரியாதார்க்கு முப்பத்திரண்டறமும் வழுவாது செய்யும் இல்வாழ்க்கையுடையோனிலும் கோடிபங்கு அதிகமாமென உட்டுறவு இல்லாத புறத்துறவோனையும் பட்டணத்துப் பிள்ளையாகிய எமது சுவாமிகள் தொகுத்துக் கூறிய உறுதிமொழி தானே விளக்கும். எ-று.

துறந்தோர் பெருமையெனவே துறவாதார்க்குச் சிறுமையென்பதும் அவ்வதிகாரத்தினுனுங்காண்க. கட்டுரையாற் சிறுமை பெருமை அறியப்படுதலிற் கட்டுரை திகழ்த்துமென்றார். (உ0)

ஆனுல் நீர் கூறிய துறவிலக்கணம் என்னையென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்ருர்.

பிறப்பெனு முவரிச் சுழியதா மெழிலார் பெண்டிராதிய வுயிர் சார்வுஞ், சிறப்புறு புவியா தியபொருட் சார்வுந் தீரநீக் குத றுற வவற்ரு, டுறப்படு மெவைஃப் பினுமறி வுடையோ ரொருதம தனைபிதா வினையுந், துறப்பரேற் றுறப்போர்க் கருநரகெனநீ சொற்றசொல் சத்தியமாமால்.

எ—து. பிறவியாகிய கடலுக்குச் சுழியாகிய அழகுபொருந் திய பெண்டீர் முதலிய உயிர்ச்சார்வினையும், சிறப்பினையுடைய காணிமுதலிய பொருட்சார்வினையும், ஒருங்கேவிட்டு நீங்குதல் துறவு, ஆனுல் நீர் கூறிய இருவகைச்சார்வான அவற்றுட் பொரு ந்தியிருக்கிற எவற்றினைத் துறந்தாலும் அறிவினையுடையோர் ஒப் பற்ற தமது மாதாவினையும் பிதாவினையும் துறப்பரோ துறந்தால் என்னையோவெனின் துறந்தோர்க்கு அரியநரகமென்று நீ சொன் ஞய் நீ சொன்னசொல் உண்மையேயாம். எ—று.

மாதாப்பிதாக்களை நீ இன்னுரென்று அறியாயென்று கூறி மேல் மாதாப்பிதாக்களாவார் இன்னுரென்று கூறுகின்ருர். பெண் டீராதியவெனவே மாதாப் பிதாப் புத்திரர் சகோதரர் முதலிய பந் துக்களையும், புவியாதியவெனவே தனம் தானியம் வஸ்திரம் ஆபர ணம் மாடு ஆடு அடிமை முதலியவற்றையும் வருவித்துக்கொள்க.

விடையதூ ரிறையே தாதைமற் றவன்பான் மின்னெம தன்னை யன்னவரைக், கடையரே மறந்து துறந்துதா னன்ருே கடும்பவ விடும்பையுற்றனமிவ், வடைவுணர்ந் திலபோன் றுடலிதற் கேது வாய்வரத் தாய்பிதா வெனநெஞ், சுடைவுரு நின்ருய் பவந்தொறிவ் வணமுற் றுளவுயிர்க் களவியா துரையே.

எ—து. இடபத்திலேறி நடத்துகின்ற கடவுளே எமது பிதா அவனது பாகம் பிரியாதிருந்த மின்போல்வாளே எமது மாதா

அந்தப் பிதாவையும் மாதாவையும் கடையராகிய யாம் மறந்து துறந்தல்லவோ அளவில் காலங் கடிய பிறவித்துன்பத்தை அடைந்தனம். இந்தமுறைமையை அறியாய்போன்று உடம்பு தோன்றற்கு ஏதுவாய் வருகின்ற பேர்களை மாதாபிதாக்களென்று மனங் கலங்குறுகின்றாய். சனனந்தோறும் இந்த முறையே மாதாபிதாக்களென்று வந்த சீவர்களுக்கு மட்டு யாது நீ சொல்வாயாக. எ-று.

உயிர்க்கு மாதாவும் பிதாவும் சத்தியும் சிவனுமென்பதும் உயிரும் நித்தியம் அவரும் நித்தியமென்பதும் அவரை மறந்து நீங்கினோர்க்குப் பிறவித்துன்பம் வருமென்பதும், சோணித சுக்கிலங்களினால் தேகம் உண்டாகையால் இவ்வுடம்பிற்கே மாதாபிதாக்கள் இவரென்பதும், இவ்வுடம்பும் அநித்தியம் இதற்கு ஏதுவாய் வந்தோரும் அநித்தியமென்பதும், இவர் சனனந்தோறும் வேறுவேறாய் மாறிவருதலின் இவரைத்துறந்து தவம்புரிவோர்க்கு நிரயத்துன்ப மில்லையென்பதுங் கண்டுகொள்க.

உடலிதற்கேதுவாய் வரத் தாய் பிதா வென்றதற்கு உதாரணம். "அத்தனொ டன்னைக் கன்பு செய்கின்றாளவில் பிறப்புற்றவை யவைதோறு—மெத்தனை தாயுந் தந்தையுமுற்றா ரித்தனை யன்றோ விவர்களு மிங்கே" மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

உயிர்க்குத் தாய்தந்தை வேறேயிருத்தலின் உடற்குத் தாய் தந்தைகளைத் துறந்தாலும் தன்னை நம்பியிருந்த மனைவி புத்திரரைத் துறக்கலாமோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா, லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா திருத்தி வீட் டமுதருத்துதலா, லுனலருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனாடுதயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே, பினையிஃ தன்றி மனைசுதரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே.

எ—து. தனது மனமாகிய வீட்டின்கண் இறையளவாயினும் விட்டு நீங்காமலிருந்து பேரின்பத்தைத் தருதலினாற் பெண்டி

ரும், தனதிடத்தில் இனிதாய்த் தோன்றி ஒப்பற்ற தனது தொழில்களை மாற்றி முத்தியாகிய வீட்டின்கண் அசைவற வைத்து அம்முத்தியின்பமாகிய அமுதினைப் புசிப்பித்தலின் நினைத்தற்கரிய புத்திரனும், ஒரு புருடனுக்கு அவனுள்ளே உதயமாய்த் தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானமே. பின்னர் இந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை அன்றிப் பெண்டிர் புத்திரரென்று அபிமானித்துக்கொண்டு வீணிலே வாழ்நாள்களைப் போக்குதலும் குற்றமாம். எ-று.

மனைசுதரால்வரும் இன்பம் அநித்தியமும் அற்பமு மாகலாலும் மெய்யுணர்வால் வரும் இன்பம் நித்தியமும் பூரணமுமாகலாலும் இதற்கு அஃது ஒப்பன்றாயினும் ஒருபுடை ஒப்பாகக் கூறினாரென்றறிக.

ஆனால் இந்த இளமைப்பருவத்திலே இல்வாழ்க்கையோடிருந்து இம்மையின்பத்தை அநுபவித்து முதிர்ந்த பருவத்தில் துறந்து தவத்தைப்பண்ணி வீட்டின்பத்தை மறுமைக்கண் அடையக் கூடாதோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார். (உரு)

வேண்டினுண் டாகத் துறந்கவென் றமையால் விருத்தனாய்க் கருத்தழிந் துருவங், காண்டல்செய் விழிபஞ் சடைந்துடனடுக்குங் காலம்வந் தடைவதன் முன்னர், மாண்டகற் பதனாற் சாலியைப் போலு மனைவியா தியசமா தியினுற், றீண்டுமோ னந் தம்பலவடைந் திடுதற் கெண்ணிநீத் திடுவர்புண் ணியரே.

எ-து. முத்தியின்பம் வேண்டிற் காலமுண்டாகத் துறக்க வேண்டுமென்று திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்தமையால், வார்த்திகனாகி மனந்தடுமாறி உருவங்களைக் காணுதல் செய்யா நின்ற கண்கள் பஞ்சடைந்து உடல் நடுக்குறும் அக்காலம் வந்து பொருந்து முன்னரே, மாட்சிமைப்பட்ட கற்பினால் அருந்ததியைப்போன்ற பெண்டிர் முதலாகிய சார்வுகளைச் சமாதி நிஷ்டையைப் பொருந்தி இக்காயத்தின்கட் பலவின்பங்களை அடைதற்குக் கருதித் துறப்பார் புண்ணியர். எ-று.

முதுமைக்காலத்தில் உள்ளம் தடுமாறுதலின் ஆசாரியன் உபதேசித்த மொழிகளை விசாரணை பண்ணக்கூடாது. விழிபஞ்சடைதலின் ஞானசாத்திரங்களைப் பார்க்கக்கூடாது. உடல் நடுக்குறுதலின் அசைவற நிஷ்டையில் இருக்கக்கூடாது. ஆகையால் நடுக்குங்காலம் வந்தடைவதன் முன்னரென்றார். நிஷ்டைகூடி அவத்தைகள் நீங்குந்தோறும் இன்பம் வருதலின் ஈண்டுமானந்தம் பலவடைந் திடுதற்கென்றார். உடல்பொருளாவி மூன்றனையும் ஆசாரியன் கையில் சத்தியமாகக் கொடுத்தலிற் புண்ணியரென்றார். இம்மூன்றனையும் கொடுத்தலாவது உடல் தானென்று அபிமானித்தலின்மையும், விட்ட பொருள்களின்மேற் பற்றுதலின்மையும், சிவமன்றி ஒன்றைச் சுட்டுதலின்மையும், எனக்கொள்க.

விருத்தனுய்க் கருத்தழிந் தென்றதற்கு உதாரணம்: திவ்வியப் பிரபந்தம். "முதுகு பற்றிக் கைத்தலத்தான் முன்னொரு கோலூன்றி—விதிர் விதிர்த்துக் கண்சுழன்று மேற்கிளைகொண்டிருமி—யிதுவென் னப்பர் மூத்த வாறென் றிளையவ ரேசாமுன்—மதுவுண் வண்டுபாடுஞ் சோலைவதிரி வணங்குதுமே. எ—ம். பண்டு காமரான வாறும் பாவையர் வாயமுத—முண்டவாறும் வாழ்ந்தவாறு மொக்க வுரைத்திருமித்—தண்டுகாலா வூன்றி மெள்ளத் தள்ளி நடவாமுன்—வண்டுபாடுஞ் சோலைசூழ்ந்த வதிரி வணங்குதுமே." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உச)

நீர் துறக்க வேண்டுமென்று கூறிய மனைவியை முதிர்ந்த வயதில் துறப்பதன்றி இளமைவயதில் துறந்தால் பாவமென்ற சிஷனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இளமையின் மனையைத் துறத்தறீ தெனிற்று னிறத்தலிற்
றுறத்த லீடலவா, லளவிறீ தஃதாங் குயிர்ச்செய லன்றேலா பற்
சன் னியாசந்தீததுமெய், விளிதலாற் பழுதின் றேற்பினு மிருப்
பார் விடுதறீ தடுபிணிகுறித்தே, லுளையுநோ யிலரு மிறப்பதென்
பிறப்போர்ந் தொழித்திடிற் பழித்திடா துலகே.

எ—து. இளமை வயதினையுடைய மனைவியைத் துறக்குதல் பாவமென்பையானால், தான் அவளை அவ்விளமைக்கண் விட்டு இறந்துபோகின்ற பாவத்தோடு துறந்து போகின்ற பாவம் சமான மன்று. ஆகையால், அங்ஙனம் விட்டு இறந்துபோதல் அளவிலாதபாவம். இறந்துபோதல் சிவச்செயலேயன்றிச் சீவச்செயலன்றாகையால் பாவம் இன்றென்பையானால், ஆபற்சன்னியாசம் சீவச்செயலாகலின் அதற்குப் பாவம் உண்டாகவேண்டும். அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவுடனே தேகநாசமாகலின் அது பாவம் இன்றென்பையாகில், அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்ட பின்பும் தேகநாசமின்றி யிருப்பார் விட்டுத்துறந்திருத்தல் பாவம். அத்தேகநாசம் பண்ணுகின்ற வியாதியைக்குறித்துத் துறந்தமையால் பாவம் இன்றென்பையாகில், உடலை வருத்துதல் செய்யும் நோயில்லாதாரும் இறந்து போவதென்னை. ஆகையால் பிறப்பினது அநித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறந்தால் உயர்ந்தோர் பழியார். எ—று.

விட்டிறந்தோன் மனைவிக்கு மங்களகாலத்துப் பந்திபாவாடைக்கு வரக்கூடாமையினாலும், நல்ல வஸ்திராபரணங் கந்த புட்பமுதலியவை தரிக்கக் கூடாமையினாலும், மங்கலத்தின்கண் அவளைக் கண்டபோது மங்கலியப்பெண்கள் இகழ்தலினாலும், துன்பம் வருதலின். விட்டுத் துறந்தோன் மனைவிக்கு அம்மங்கலத்திற் சிறப்புச் செய்கையாலும், நற்புடைவை முதலியவை தரித்துக்கொள்கையாலும், அவள் புருஷனைப் புகழுந்தோறும் அவளையும் புகழ்தலினாலும், இன்பம் வருதலின் இறத்தலிற்றுறத்தல் வீடலவென்றார். அநித்திய விவேகந் தோன்றித் துறந்தோனை இம்மைக்கண் உயர்ந்தோர் பழியாமையின் அவனுக்கு மறுமைக்கண் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும், உயர்ந்தோர் பழியாரெனவே இழிந்தோர் பழிப்பாராயினும் அதனால் அவனுக்கு ஒரு குற்றம் இன்றென்பதும், காண்க. உலகமென்றது உயர்ந்தோரை.

புதல்வரைக் குடும்பந் தாங்கும் பருவம் வந்த காலத்தில் அதற்குத் துணையாகவைத்துத் துறத்தல் நன்று; அவர்க்கு அதனைத் தாங்கும் பருவம் வருதற்கு இடையே கனவியாதி வந்த காலத்தில் ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ளுதல் நன்று; அங்ஙனம் துறத்தலன்றிச் சும்மாவிட்டுத் துறத்தல் தீதென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இக்கணத் திருந்த தினிவருங் கணத்தூ டிருக்குமோ மரிக்குமோ வுடலென், றக்கண மனையா திகட்கரன் றுணையா மன்றென வெணித்துற வறஞ்சார், மிக்கவ னுபற் சன்னியா சியுஞ் சார் வினுக்குரஞ் சேர்த்திவிட் டவனுந், துக்கமே வலிற்பின் பவரிவன் போலுந் துறவரன் றென்பதுந் துணிவே.

எ—து. இந்தக்கணப்பொழுது இருந்தவுடல் இனிமேல் வரும் கணப்பொழுதிலே இருக்குமோ நாசமாமோ வென்று அநித்திய விவேகம் தோன்றிய அந்தக்கணப்போதிலே தானே பெண்டிராதிய சார்வினுக்குச் சிவனே துணை நாம் துணை அன்றென்று கருதித் துறவறத்தை அடைந்த உயர்ந்தோனே ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்கு வலிய துணை சேர்த்தினேனும், ஆவன். இவனல்லாமல் வியாதியைக்குறித்து அநித்தியம் தோன்றி ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாகிய சார்வினுக்குப் புதல்வராதி சீவர்களைத் துணையாகச் சேர்த்தினேனும், பின்பு துன்பத்தை அடைதலினால் அவர்களை இவன்போலும் துறவரென்று சொல்லுவது தெளிவன்று. எ-று.

இவ்வநித்திய விவேகம் கணப்போதாயினுமாறுது உடையனுகையாலும், சார்வினுக்கு அழிவிலாத சிவனே துணையாகச் சேர்த்தினுகையாலும், இவனே ஆபற்சந்நியாசியென்றும், சார்வினுக்கு உரஞ்சேர்த்தி விட்டவனென்றும், வியாதியைக்குறித்து

ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவன் தேகநாசமின்றி இருந்தகாலத்து மனைவி முதலியோரை விடுத்தேனேயென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், சார்வினுக்குச் சீவரைத் துணையாகச் சேர்த்தினேன் அச்சீவர்கட்கு இடையூறு வந்தகாலத்தில் அங்ஙனம் வரலாமோவென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், அவர்களை இவன்போலும் துறவரன்றென்பது துணிவேயென்றுங் கூறினார். அநித்திய விவேகந் தோன்றித் துறக்கின்ற துறவே சிறப்பென்பதும், சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்கள் துணையன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. (உசு)

வேதம் எழுபத்தைந்து வயதுக்குமேல் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்றுகூற, நீர் அதனை மறுத்து இளமை வயதிலே துறக்கலாமென்று கூறியது என்னையென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறந்தவப் பொழுதே யினியொரு தலையாப் பிறப்பறுத் திடுவ
மென் றெணியே, யுறைந்தனை வயிற்றிற் பினையதுற் பவத்தூ டுறு
பெருந் துயரினா லுயிர்கண், மறந்துறு முறையுஞ் சுகரகன்றமையு
மதித்துநெஞ் சழிவினம் போல்வார்க், கறைந்திடு மலது பிறப்புண
ர்ந் தகல்வார்க் கவதியு மறையுமோ மறையே.

எ—து. கருப்பத்தின் நீங்கிப் பூமியின்கட்பிறந்த அந்தக் கணப்போதிலே முன்னெடுங்காலம் இத்துன்பத்தை மறந்து மறந்து மோசம் போனோம், அங்ஙனம் மோசம் போகாதபடி இனியொரு நியமமாகத் துறந்து ஞானாசாரியனை அடைந்து வேதாகமங்களைத் தேர்ந்து தவத்தினைச் செய்து பிறப்பினைமாற்றிக் கொள்வோமென்று மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் நினைத்துக் கொண்டிருந்து பின்னர் அந்த விவேகத்தை உற்பவிக்குங் காலத்து வரும் மிகுந்த பெரியதுன்பங்களினால் சீவர்கள் மறந்திருக்கின்ற முறைமையினையும், பிண்டஞானம் அண்டத்தின்கண்ணும் மறவாது

வந்து சுகரானவர் பிதா முதலிய சார்பினைத்துறந்து தவத்தினைப் பண்ணிப் பிறப்பைமாற்றிய முறைமையினையும், சுருதியும் குருவும் கூறக்கேட்டு அறிந்திருந்தும் மனத்தின்கண் விசாரமில்லாத எம்போலிகளுக்கு இன்னவயதிலே துறக்கவேண்டுமென்று மட்டுக்கூறுமல்லது பிறப்பினது அநித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறப்போர்க்கு மட்டும் கூறுமோ வேதம். எ-று.

உற்பவத்துறு பெறுந்துயரென்றது பிரசூதவாயு முரித்துத் தள்ளுதலினாலும் யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும் வருந்துன்பங்களை.

பிறந்தவப்பொழுதே யினியொருதலையா வென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "இறந்தேமுனமே யினிப்பிறப்போமென்று மிந்தமுறை யினியாம்—பிறந்தபொழுதே பிறவாத பெருமையுடைய பிஞ்ஞகனை—யறிந்தே யவலப் பிறப்பிறப்பை யறுத்துவிடுவோ மவனருளாற்—செறிந்தேகுரவன் றிருவடியைத் திகழ்ந்தவேதாகமந் தெருண்டே." எ-ம். கூர்மபுராணம். "ஈங்கிவை பிறழ்ந்துவரு மியாவை யவையென்னிற்—கோங்கமுலை மாதரொடு கூடுவதன்முன்ன—மோங்கிய சன்னசியென வுற்றிடலுமாகுந்—தீங்கெறி மெய்ஞ்ஞானநெறி சிந்தைநிலைபெற்றால். எ-ம். இல்லற முயன்றுகடன் மூன்றுமினி தீர்ந்தா—லல்லலற மேவுமெதி யாகி யமர் கிற்பார்—முல்லை நகை மாதர்கடி முற்றிய தினத்தி—னெல்லையெதி யாகியுணர் வுற்றிடலு மாமால்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨௭)

கருப்பமா ருயிரத்துயர்பெயர்த் திடுதல் காரண பூரணஞானம், விருப்பமா யடையக் கடவமென் றிருக்கும் வியாசர்சே யடைந்தது மதுவே, திருப்பியீண் டதனைத் துறவின்மீ தேற்றிச் செப்பலென் னெனிற்றுற வினைவிட், டிருப்பதோர் ஞான மெவன்கொனீத் தவரென் றிசைப்பதென் பெயர்மெய்ஞ் ஞானிகட்கே.

எ—து. மாதாவினது கருப்பத்தின் கண் உறைந்துள்ள உயிர்கள் அந்தத்துன்பத்தை இனிமேல் அடையாதபடி நீக்கிக்கொள்ளுதற்கு ஏதுவாகிய பரிபூரண ஞானத்தைச் சந்தோஷமாகி அடையக்கடவோமென்றிருக்கும் வியாசபுத்திரராகிய சுகர் பிண்டத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டிருந்து அண்டத்தின்கண் வந்து அடைந்ததும் அந்த ஞானமே. நீர் அந்த ஞானத்தைத் திருப்பி இங்கே துறவின்மேல் வைத்துச் சொல்வதென்னையென்று கேட்பாயானால், துறவினைவிட வேறுயிருப்பதொரு ஞானம் யாது? மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குத் துறந்தோரென்று பேர் சொல்வது என்னை? நீ சொல்வாயாக. எ-று.

உட்பற்றுப் புறப்பற்றெல்லாம் துறந்த விடத்தின் ஞானமாகலின் துறவினைவிட்டிருப்பதோர் ஞானமெவன் கொலென்றார்.

ஞானியஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் றுறவோ னெனப்படு நவிற்றினஞ் ஞானந், தானுட லினைநா னெனுமக விருளென் றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா, லூனமின் மறைதேர்ந் தொருசிவ நானென் றுளத்துனிச் சயித்தவக் கணமே, யானெனு றவிர்ந்தவ் விருளுமாய்ந் திடுமென் றிசைத்தனை யிதுபழு தன்றே.

எ—து. ஞானியானவன் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணுதலால் அவன் துறவோனென்று சொல்லப்படுவன். சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானத்தின் இலக்கணந்தான் எங்ஙனமெனின், தானல்லாத உடம்பைத் தானெனக் கருதப்பண்ணும் உள்ளிருளென்றாய் இஃது எமக்குஞ் சம்மதமாயது. குற்றமற்ற சுருதி விசாரணை பண்ணிச் சர்வமும் மித்தை; ஒப்பற்ற சிவமொன்றுமே சத்தியம்; அந்தச் சிவம் நானென்று உள்ளத்தின்கண் நிச்சயம் பண்ணின அந்தக் கணப்போதிலே உடம்பினை யானென்று கருதும் அகங்காரமும் நீங்கி அவ்வகங்காரம் கருதற்கு ஏதுவாய அஞ்ஞானவிருளும் நாசமாமென்று கூறினை. இங்ஙனம் கூறியது குற்றம். எ-று.

அஞ்ஞானவிருள் தானல்லாத உடலைத் தானெனக்கருதச் செய்தல் சுபாவமாகையால் எமக்கும் ஒத்ததுவென்றார்; நிச்சய ஞானத்தால் அவ்விருள் போகாதாகலின் இது பழுதென்றார். ()

திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை, வுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ வென்று மிவ்வுலகுரைப்பதனு, லரிசொல்கீ தையிலும் பிரமசா தகரினுர்க் குள வருத்த. மென்பதனுற், பெரியதோர் வருத்தமெனை மறை துணிந்தப் பிரமநானெனவிருத் தலினே.

எ—து. சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்று மூன்றுவிதமாயுள்ள உலகத்தின்கண்ணும் விசாரிக்குமிடத்தில் ஒரு ஞானி கிடைத் தல் அரிதென்றும், ஓரோர் அரிய வித்தையினைப் பார்த்துச் சொல்லுமிடத்துப் பிரமவித்தைபோல் ஈதரிதோவென்றும், இவ் வுலகத்தார் வழக்கமாகச் சொல்வதனுலும், அரி கூறிய பகவற் கீதையின் கண்ணும் பிரமசாதகரினும் யாவருக்கு உள்ளன வருத்தங்களென்பதனுலும் அவ்வித்தைபோல் அரிதும் பெரிய தோர் வருத்தமும் என்னையுள. வேதத்தை ஆராய்ந்து இரண் டென்பது இன்று பிரமம் ஒன்றேயென்று நிச்சயம்பண்ணி அந் தப்பிரமம் நானென்று இருத்தலினுல். எ—று.

எவ்வகைப்பட்ட அரியவித்தைகளும் மாயாகாரியங்களுள் அட க்கம் பிரமவித்தையொன்றுமே மாயாகாரிய காரணங்களை யெல் லாம் கடந்த வித்தையாகலின் இதனது பெருமையினையும் இதனை யடைந்த ஞானியினது பெருமையினையும் வேதாகமங்கள் கூறுதலன்றி உலகத்தாரும் வழக்கமாவெடுத்துக் கூறுதலின் உலகுரைப்பதனுலென்றார். முன்னர் வேதாகம நிச்சயார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர்ச் சமாதி நிட்டைகூடிப் பெரிய வருத்தத்துடனே மாயாகாரிய காரணங்களையெல்லாம் நீத்து அரிதாகிய பிரமவித்தையை அடைந்தவனே மூவுலகத்தும் அரி யன்; அவனே பரஞானி யென்பதும், வேதநிச்சயார்த்தம் பண்

ணிக்கொண்டு பிரமநானென்று இருத்தற்குப் பெரியவருத்தம் இன்மையானும் அங்ஙனம் இருத்தல் யாவர்க்கும் எளிதிற் கூடு மாகலானும் இந்நிச்சயம் மாயாகாரியமாகிய மனத்தைக் கொண் டாகையாலும் இது பிரமவித்தை அன்றென்பதும், இந்நிச்சய முடையார் அபரஞானிகளென்பதும் கண்டுகொள்க.

திரிவிதவுலகத்தரிதொரு ஞானியென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். "காரண மிறந்தொன் றிற்குங் காட்சியிற் படாத வொன்றைச்—சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ தன்றூ—லோர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன் ரே—வாரவர் பெருமை தன்னை யளவறுப் பவர்க ளையா." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௦)

வருத்தமொன் றின்றிச் சாரலாம் பிரமமென்றயன் வகுத்தகீ தையினூ, டுரைத்த தெற்றினுக்கா யெனிற் பரஞான முணர்பவ ர்க் குன்னுத லுரைத்த, னிரைத்திடு தொழில்க ளொன்றும் வேண்டாது நீத்துவா ளாவிருத் தலினு, லருத்தமற் றதனுக் கோர்ந்துநா றெளிதலாகநீ துணிந்தனை போலும்.

எ—து. ஒருவருத்தமும் இன்றிப் பிரமத்தை அடையலா மென்று பிரமன் வகுத்துக் கூறிய பிரமகீதையின்கட் சொல்லி யது என்னத்துக்காகவென்று கேட்பாயானல், பரஞானத்தை அறிவோர்க்கு மனத்தால் நினைத்தலும் வாக்காற் சொல்லுதலும் முறை வழுவாது காயத்தாற் செய்யுந்தொழில்களுமாகிய இவற் றுள் ஒன்றாயினும் விரும்பாது விட்டுச் சும்மாவிருத்தலினுல். அங்ஙனம் அருத்தமிருக்க அதனை அறியாது நீ இச்செய்யுளுக்கு அருத்தம் வேதத்தை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளுத லாக இங்ஙனம் அறிந்தாய்போலும். எ—று.

மனத்தால் நினைத்தல் கிரியாயோகம். வாக்காற் சொல்லுதல் வேதாகமங்களை யோதி நிச்சயம்பண்ணப்பட்ட அபரஞானம். காயத்தால் செய்தல் சரியை கிரியைகள். இச்சரியைகிரியையோ

கங்களேயும் அபரஞானத்தினேயும் கடந்தது பரஞானமாகலின் அப்பரஞானதுணர்வோர்க்கு அம்முக்கரணங்களும் அசைவின்றியிருக்கவேண்டுமோகலின் ஒன்றும் வேண்டாது வாளாவிருத்தலினுலென்ருர். வாக்குமனம் மாயாகாரியம் இவற்ருல் நிச்சயம் பண்ணின ஞானம் ஞானமன்ருகலின் இப்பாட்டிற்கு அருத்தம் ஈதன்றென்று கூறவேண்டி நீ துணிந்தனே போலுமென்ருர். முக்கரணங்களும் அசைந்தவிடத்து வருத்தமென்பதும், அவை அசையாது நின்றவிடத்து வருத்தம் இன்றென்பதும், கண்டு கொள்க.

வருத்தமொன்றின்றிச் சாரலாமென்றதற்கு உதாரணம்: சொரூபானந்தசித்தியார். "ஆதலா லறியு மறிவெலாங் கைவிட்டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரம மொன்றுமே காண்பான் பெறும்பெறி னின்பமாய்ப் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்கு மதனேயோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க—வாதரித்தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்த துக்கத்திலே யமைவார்." (௩௧)

சிறியவர் மணற்சோ றுண்டுதேக் கிடல்போற் றேர்ந்துநூறெளிந்தமாத் திரத்தி, னறிதரிற் சிவமும் விடயமா மெனநீத்தகத்திரு ளுருதுவைத் தந்தோ, வுறுமகம் பிரம மெனவுரைத் திறுமாந் துறைதலோ ஞானமஞ் ஞானந், துறவினே யுருது மாயுமே வாயாற் சுடரெனி னிருடுமிந் திடுமே.

எ—து. சிற்றிலிழைக்கின்ற சிறுபெண்கள் மணலாகிய சோற்றினே வயிறு நிறையவுண்டதுபோலுண்டு ஏப்பமிடுகின்றதுபோல் வேதத்தினே ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டமாத்திரத்திலே அறிவினுல் அறியப்படுவனவெல்லாம் விடயமாகலிற் சிவத்தினே அறியத்தொடங்கில் இதுவும் விடயமாமென்று இதனே அறியும் அறிவை விட்டு உள்ளிருளாகிய அவித்தையை நீங்காது வைத்துக் கொண்டு அந்தோ அவ்விடத்துப் பொருந்தாநின்ற நான் பிரமமென்று சொல்லி இறுமாந்துகொண்டிருக்குதலோ ஞானம். அஞ்

ஞானமானது துறவினை அடைந்தாலன்றி நாசமாமோ. இருள் வீட்டினிடத்து இருந்துகொண்டு வாயினால் விளக்கென்றால் அவ் விருள் நாசமாமோ நீ சொல்வாயாக. எ—று.

சிறியவர் சோறல்லாத மணலைச் சோறாகப்பாவித்துத் தாம் உண்ணாதிருந்தும் உண்டதுபோல் பாவித்துப் பிறர்காண ஏப்ப மிடுகின்றதுபோல் இவரும் அபரஞானத்தைப் பரஞானமாகப் பாவித்துப் பிரமானந்தம் லபியாதிருந்தும் லபித்ததுபோல் பாவித் துப் பிறர்க்குச் சொல்கின்றாரெனக்கொள்க. மாயாகாரியங்க ளாகிய எல்லாவற்றையும் துறந்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்க வேண்டுதலின் துறவினையுறாது மாயுமேயென்றார். (ரு௨)

ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பதன்றித் துறவினால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கலாமோ வென்றசீடனை நோக்கித் துறவு தானே ஞானமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஞானியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோ னவிலுமா சௌச மில் பெரியோன், மானிலத் தவன்றா னுடல்விடிற் குகைப்பால் வைக்கவென் மறைப்படி புரித, றானும்வே தாந்தப் பொருடுணிந் திடினுஞ் சாற்றினில் வாழுமந் தணர்க்கின், றானதாற் றுறவு பெற்றநற்றவரே யமலவீ டடையுஞா னிகளே.

எ—து. துறவியாகிய ஞானியே யாவராலும் வணங்குதற்கு உரியோன் அவனே அசுத்தமில்லாத பெரியோன். அவன் பூமி யின்கண் காயத்தைவிட்டு நீங்கியகாலத்தில் அதனைக் குகைக் கண் வைக்கவேண்டுமென்று வேதஞ்சொன்னபடியே செய்கு தலும்; வேதமுடிவிலே விளங்காநின்ற மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த பரஞானிகளாயினும் இல்வாழ்க்கையினை உடைய அந்தணருக்கு இல்லையானபடியினாலே, துறவினை அடைந்த நல்லதவத்தினை உடையோரே நின்மலமாகிய வீட்டினை அடையும் ஞானிகள். எ—று.

துறவினோன் ஞானியல்லனாயினும் இல்வாழ்க்கை யுடை யோன் ஞானியாயினும் இவன் அவனை வணங்கவேண்டுதலின்

எவரும் வணங்குதற்குரியோனென்றும், அவன் இறந்தகாலத்தில் அவனது காயத்தைக் குகைக்கண் வைத்து அதனது தலையில் தேங்காய் உடைத்துப் புசித்துப் பின்பு மூழ்காமல் வீடுபுகுதலின் ஆசௌசமில் பெரியோனென்றும், கூறினர். இல்வாழ்க்கையில் ஞானம் வருதல் ஏகதேசமாகையாலும், துறவின்கண் ஞானம் வருதல் வெகுவாகையாலும், துறவினை ஞானமென்றார்.

ஞானியேயெவரும் வணங்குதற் குரியோ னென்றதற்கு உதாரணம்: சமாதி. "ஒழுக்கமே புரிந்தோனாத லதனைவிட் டொழிந்தோனாத—லிழுக்கஞ்செய் மூர்க்கனாதல் பண்டித னாத லெண்ணில்—பழிப்பரு ஞானந்தன்னில் முயல்பவன் பணியத் தக்கோன் — றொழத்தகு ஞானியென்று சொல்லவேண்டுவது முண்டோ." பெரியோனென்றதற்குதாரணம். "பலன்கள் வேண்டிய பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத்துவஞானி — நலங்கொளுமமா மந்திரஞ் செபித்திட நயந்தவனீராடுஞ்—சலங்கொளுத்தமா மவன்திரு மேனியே சகலதெய்வமுஞ் செவ்வாய்—மலர்ந்த வாசக மறுபிறப்பென வருமயற்பிணி மருந்தாகும்." குகைப்பால் வைக்கவென்றதற்குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "பிறிவிலாத பிரமபீ சனுட—லிறுதியாவனற் றீண்டிடி லெங்கணு—மறுகி விற்கிடை கோடியனலதாய்ச்—செறுவுசெய்யுமத் தேசமென்றோதினர். எ-ம். முன்னமே பாகமா மூரல் செய்யுநாட்—பின்னது வேவவேண் டிடுமோ பேசிடா—யன்னதே யிவ்வுடலறிவா லட்டது—பின்னினிச் சுடுவது பிழையே யாகுமால்." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (நூ.நூ)

ஞானத்திலக்கணம் யாதென்றுகேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திடி னபரம் பரமென விரண்டாய்த் திகழ்தரு ஞானமாங் கவற்றா, டோர்ந்திடு மறையா தியகலை யபர முயிர்பரனொடு விர வயிக்கங், கூர்ந்துண ருணர்வே பரமதைத் தெளியக் கூறன்

மாத் திரங்கலை ஞானஞ், சார்ந்துணர் வரிதப் பரனையோர்ந் தன்றிச் சாற்றினவ் வயிக்கமாந் தலமே.

எ—து. விசாரிக்கு மிடத்தில் ஞானந்தான், அபரஞானமென்றும் பரஞானமென்றும் இரண்டுபிரகாரமாய் விளங்காநிற்கும். அந்த அபரஞான பரஞானங்களின் இலக்கணம் யாதென்னின், அவ்விரண்டினுள்ளும் ஆராயப்பட்ட வேதாகமமுதலிய கலைகளை யோதியுணர்ந்து பொருணிச்சயம் பண்ணுதல் அபரஞானம்; உயிரானது பரனுடனே கலந்து ஐக்கங்கூடுதலை நுண்ணியதாக அறியுமறிவே பரஞானம். ஆனுல் அபரஞானத்திற் பயனில்லையோவென்னின் பரஞானத்தைத் தெளிவுபடச் சொல்லுதன் மாத்திரமேயாம். ஆனுல் அவ்வைக்கியத்தை அறியும் நெறி யாதென்னின், பொருந்தி அறிதற்கரிது மேற்கூறிய பரனை அறிந்தாலன்றிச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த ஐக்கியமாகிய தலம். எ—று. ஆங்கென்பது அசைநிலை. (௩௪)

ஆனுல் அந்தப்பரனை அறியுநெறிதான் எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றூர்.

அடுத்தவிச் சீவன் றன்மையோர்ந் தன்றி யறியொணுப் பரனையஞ் ஞானங், கெடுத்தலாற் சீவன் றனையுமோர்ந் தொருவர் கிட்டொணு நனவினிற் சுழுத்தி, யுடைத்துமற் றெவனுக் கவனவஞ்ஞான முடைக்குமுட் கரணவா தனைக, டுடைத்திடி னபாவமெனப்படு நனவிற் சுழுத்தியு மெளிவந்து தோன்றும்.

எ—து. இந்தவுடம்பின் கண்ணே பொருந்தியிருக்கின்ற இச்சீவனது இயல்பை அறிந்தாலன்றி அப்பரனை அறியக்கூடாது. ஆனுல் அச்சீவனை அறியுமுறைமை எங்ஙனமென்னின், அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தாலன்றிச் சீவனையும் அறிந்தொருவரும் கிட்டக்கூடாது. ஆனுல் இந்த அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கு முறைமை எங்ஙனமென்னின், நனவிற்சுழுத்தி எவனுக்கு உடையது அவன் அவ்வஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பன். ஆனுல் அந்நனவிற் சுழுத்தி

வருநெறி எங்ஙனமென்னின், அந்தக்கரண வாதனைகளை ஒழித்தால் அபாவமென்று சொல்லப்படும் நனவிற் சுழுத்தியும் எளிதில் வந்து உதயமாம். எ—று. (௩௫)

ஆனால் அந்தக்கரணவாதனை யொழிக்குநெறி எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

யோக சாதனையால் வாதனை கரணக் கொழியுமவ் வியோகமு மிருமைத், தாகுமே கிரியை ஞானமென் பேதத் தாதனு தியதொழில் யோக, மேகமாம் பொருடேர்ந் ததுவிது வெனுஞ் சுட் டிறத்தன்மற் றையதிரு வகைக்கும், போகவேண் டுமைம் புலன்களு மிறந்தப் புலனவா வொழித்தலாற் போமே.

எ—து. யோகசாதனையினால் அந்தக்கரணங்களுக்கு வாதனை யொழியும். ஆனால் அவ்வியோகத்தின் இலக்கணம் யாதென்னின் அந்த யோகமும் கிரியை ஞானமென்னும் இரண்டு பேதத்தால் கிரியாயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அந்தக்கிரியாயோக ஞானயோக விலக்கணங்களியாவையெனின் கிரியாயோகம் இயமம் நியமம் ஆதனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என எண்வகையாய் இருக்கும். ஞானயோகம் ஏகமாயுள்ள மெய்ப்பொருளை வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர் ஞான நிட்டை கூடி அதுவென்றும் இதுவென்றும் சுட்டி அறியும் சுட்டறிவெல்லாம் இறந்து கரணம் அசைவறநிற்றல். ஆனால் இவ்வியோகத்தை அடையுமாறு எங்ஙனமென்னின், அந்த இருவகை யோகத்தினை அடைதற்கும் ஐம்புலன்களும் இறந்து போகவேண்டும். ஆனால் இவ்வைம்புலன்களும் இறந்துபோம்படி செய்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்னின், ஐந்தவாவினையும் ஒழித்தலினால் அப்புலன்களைந்தும் இறந்துபோம். எ—று.

ஆதனுதியவெனவே இயமாதி வருவிக்கப்பட்டது. புலன்கள் ஐந்தாகையால் அவற்றின்கட்செல்லும் அவாவும் ஐந்தாயிற்று.

யோகசாதனையால் வாதனைகரணக் கொழியு மென்றதற்கு உதா ரணம்: குறுந்திரட்டு. "அண்ட மெண்டிக் கெங்கணு மடங் கச்சூ னியமதாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா — லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணுமாய்நின்ற வானந் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில் வந்துதிக்குமன்றே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௯)

அந்தவவாவினை அறுக்குமாறு எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக் கிக் கூறுகின்றார்.

ஐம்புல னடல்வேண்டும் விடல்வேண்டு மொருங்குவேண் டிய வனைத் தையுமென், றும்பரும் பரவு மொருதமிழ் வேதமுரைத்த லானேரிரு வகையா, நம்புறச் சார்பை வெறுத்தவா வறுத்தைம் புலனெழித் தொழுங்கினு டருமச், செம்பொருள் காண்ப தறி வறி யாமை சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ் தருமால்.

எ—து. வீடடையக் கருதினேன் ஐம்புலன்களையும் அடல் வேண்டுமென்றும் அவ்வைந்தினையும் அடுதற்கு அவற்றால் அனு பவிக்க விரும்பி வைத்த பொருள்கள் அனைத்தினையும் ஒருங்கே விடல்வேண்டுமென்றும், தேவர்களும் தோத்திரம் பண்ணுகின்ற ஒப்பற்ற தமிழ்வேதமாகிய திருவள்ளுவப் பயன் கூறுதலின் உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்றிருவகையாயுள்ள நமது புறச் சார்பினை முன்னர் வெறுத்துத் துறந்து பின்பு அதன்கண் வைத்த அவாவினை அறுத்துப் பின்பு பஞ்சேந்திரியங்களையும் விடயங்களைக் காணுந்தோறும் எழுந்துசெல்லவொட்டாது உள் ளடக்கி இந்தமுறையே ஒவ்வொன்றுக நீத்துச்சென்று யாவரா லும் அறிதற்கரிய அந்தச் செவ்விய மெய்ப்பொருளை அறிவது ஞானமெனவும் அந்த ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது வீடெனவும் விளங்காநிற்குமாகலின் ஞானமும் வீடும் இவைக ளென்று அறிவாயாக. எ—று.

முன்பிருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினை ஒழித்து, அதற்கு மேல் அதன்கண்வைத்த அவாவினை அறுத்து, அதற்குமேல் காணப்பட்ட விடயங்களில் எழாமல் இந்திரிய நிக்கிரகம்பண்ணி, அதற்குமேல் முன்னர் ஏறியிருந்த கரணவாதனையை ஒழித்து, அதற்குமேல் நனவிற் சுழுத்தியைப்பெற்று, அதற்குமேல் அஞ்ஞான நிவிருத்திபண்ணி, அதற்குமேல் சீவ தரிசனம்பண்ணி, அதற்குமேல் பரைதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் சிவதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் ஐக்கியம் கூடவேண்டுதலின், ஒழுங்கிறைடருமச் செம்பொருள் காண்பதறிவென்றார்.

விடல்வேண்டு மொருங்கு வேண்டியதனைத்து மென்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "துக்கசுகமாசை வெறுப்பென்று கூட்டுந் துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்லப்பட்ட— மிக்கதெய்வ மடவார்க டன்மாதன்ம மெய்ப்பலன்கள் வேறுவேறுளவா மன்றே—தொக்கவுள மதுவாக்கும் பிறப்பையாக்குந் தொடர்பெலவே துணிந்தந்தத் தொடர்பை யாக்குந்—தக்கபொருட்சார் புயிர்ச் சார்படையநீக்குந் தவத்தார்பாற் சிவம்வந்து சாருங்காணே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௭)

அரம்பையுள் ளூறுதண் டெடுத்தலி னொருவ னனுபவ மாஞ் சிவமுணர்த, னிரம்புமெய் யுணர்வத் தண்டின்மீ தொன்றிநின்றநாரனைத்துநீக் குதல்போல், விரும்பிரு வகைப்பற்றை யுந்துறந்திருளை வீட்டில்வீடிவற்றையே யன்றி, வரும்பர வுரனும் வீடும்வேறறியேம் வார்த்தைமாத் திரத்தியாம் பெறவே.

எ—து. வாழையினது மட்டைகட்கெல்லாம் உள்ளே சேஷமாயிருக்கின்ற தண்டினை எடுத்தல்போல் ஒருவன் அனுபவமாய் மாயாகாரிய காரணங்கட்கெல்லாம் சேஷமாய் உள்ளீடாய் விளங்காநின்ற சிவத்தினை அறிதலே எங்கும் பரிபூரணமாகிய பரஞானம். அந்த வாழைத்தண்டின்மேலே பொருந்திநின்ற மட்டை

கள் அனைத்தினையும் ஒவ்வொன்ருக நீக்குதல்போலத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட உட்பற்றுப் புறப்பற்ருகிய இருவகைப்பற்றினையும் துறந்து அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத்தலே மோக்ஷம். இந்தப்பர ஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அன்றி வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் பரஞானத்தினையும் மோக்ஷத்தினையும் வேறே நாம் அறிகிலேம். எ-று.

வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் ஞானம் மோக்ஷமென்றது சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறியாதிருந்ததே அஞ்ஞானமென்றும், சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறிந்ததே ஞானமென்றும், இங்ஙனம் அறிந்தபோதே அஞ்ஞானங்கெடுமென்றும், கூறிக்கொண்டிருத்தலை. (ரு-அ)

இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடையதாங் கடையுடற்பற்றும், விரிகர ணங்க ளாகுமுட் பற்று மெனத்திரி விதம் விளங் கிடுமித், திரிவிதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ் சேர்த்தி யொன் ருகக்கொடுட்பற்றும், வருபுறப் பற்று மெனவிரண்டாக மதிப்பரவ் வணந்துற வையுமே.

எ-து. உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச் சார்பாகிய ஒரு புறப்பற்றெனவும், இடைப்பற்ருகிய கடையாகிய உடற்பற்றெனவும், விரிந்த கரணங்களாகிய உட்பற்றெனவும், இங்ஙனம் பற்றுக்கள் மூன்றுவிதமாய் விளங்காநிற்கும். இம்மூவகைப் பற்றினையும் காயத்துடனே கரணத்தைச் சேர்த்து ஒன்ருகக்கொண்டு உட்பற்றெனவும் இங்ஙனம் புறப்பற்றெனவும் அந்த முறைமையே துறவினையும் உட்டுறவெனவும் புறத்துறவெனவும் இரண்டாகக் கருதிச் சொல்வர் பெரியோர். எ-று. காயத்தோடு கரணம் ஒற்றுமையாகலிற் காத்திரங்கரணஞ் சேர்த்தியென்ருர். இரண்டாக மதிப்பரென்றதை இருதலையுங் கூட்டுக.

பற்றுக்கள் திரிவிதமாய் விளங்குமென்றதற்கு உதாரணம்: சமயாசாரம். "புத்திரர் மனையாளாதிப் புறச்சுற்றப் பற்றுநீக்கி—

யித்திரண் மலவுடம்பா மிடைச்சுற்றப்பற்றும் விட்டே—யொத்து யிர் விடாதபாச கரணவுட் சுற்று மோய்த்துத்—தத்துவ மாயிரு த்த றவத்தவர் சரிதை யையா" மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானி யெனப்படிற் புறப்ப ற்றதேனு, மொருவுத லிலரு மெவணமப் பெயருக் குரியர்வே ரொன்றுமில்கொடியுந், தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி றவர் வுறப் பற்றையுந் தணவார், மருவினு மஃதோ ரொருவர்வேரன்றீர் மலர்க்கொடி வாடுறுவகையே.

எ—து. உட்பற்றுப் புறப்பற்ருகிய இருவகைப் பற்றுக்களும் இல்லாத ஒருபுருஷனை ஞானியென்று சொல்லப்படுமோனல், புற ப்பற்ருயினும் நீங்குதல் இல்லாதாரும் எந்தமுறைமையால் அந்த ஞானியென்னும் பெயருக்கு உரியராவார். ஆனல் புறப்பற்றிரு க்க அகப்பற்றை யொழித்தோர் ஞானிகள் அலரோ வென்னின், ஒரு வேராயினும் இல்லாத கொடியும் இலைமலர்காய்களைத் தருமா னல் அகப்பற்றில்லாத தவத்தோர் புறப்பற்றினையும் விட்டுநீங் கார். ஆனல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றெழித்தோர் இல்லையோ வென்னில், புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றெழிதலை ஓரொருவர் அடைந்தாராயினும் வேரினை அன்று அறுக்கப்பட்ட மலர்க்கொடி சிறிதுபோது வாடாதிருக்கு முறைமைபோல் அகப்பற்றெழித் தோர்க்கும் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருக்கும். எ-று.

வேரொன்று மில்கொடி இலைமலர் காய்களைக்கொடாதது போல் காரணமாகிய அகப்பற்றெழிந்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்று இராதென்று குறிப்பாற் கூறி, வேரொன்று மில்கொ டியுந்தருமிலை மலர்காயெனி னகப்பற்றிறவர் புறப்பற்றையுந் தண வாரென்று அவரைப்பரிகாசம் பண்ணினர். வேரன்றீர் மலர்க் கொடி அறுத்த தருணத்திற் பச்சென்று சிறிதுபோது வாடா ததுபோல் தோன்றிப் பின்பு உலர்ந்துபோகின்றதுபோல், அகப்

பற்ரெழித்த தருணத்திற் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருத்தல்போலத் தோன்றி நீங்குமென்பதறிக. அகப்பற்ரெழித்தோர்க்குப் புறப்பற்றின்மேல் பிரவிருத்தி இல்லாமையால் அவர்க்கு அஃதின்றெனக்கொள்க. (சo)

வேரறக் கொடிவா டுதலினுட் பற்றை விடுக்கின்மற் றைய பற்றுநேரே, சோருத வியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக்க வேண் டுவதெனிற் கடுமுட், சாருமோர் கொடியின் கிளையனைத் தையுமுன் றறித்தொழித் தலதத னிடையா, ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் ரெழித்தலும் புறப்பற்ற துறவே.

எ—து. காரணமாகிய வேரற அதன் காரியமாகிய கொடி உலர்ந்து போதல்போல் காரணமாகிய அகப்பற்றினை முன்பொழித்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்றும் உடனே நீங்குதல் சுபாவமாகலின், அந்த உட்பற்றினையே முன்பு ஒழிக்கவேண்டுமென்பையானல், கடிய முட்கள்பொருந்திய ஒரு கொடியினது கிளைகளனைத்தையும் முன்னர் வெட்டி நீக்கினலன்றி அதனுடுவே பொருந்திய ஒப்பற்ற முதல் வேரினைப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல் அரிது; அதுபோல் முன்பு புறப்பற்றை ஒழித்து அகப்பற்றை ஒழிப்பதன்றிப் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்பு ஒழித்தலும் அரிது. எ—று. (சக)

ஆனல் நீர் முட்கொடியைத் திருட்டாந்தம் கூறியது என்னை அஃது இல்லாத கொடியினது வேரினை முன்பு பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிக்கக் கூடாதோ வென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்ருர்.

முள்ளில்சில் கொடிவேர் கொளலின்முற் சனகன் முதலவோ ரொருவர்மற் ரெருதம், முள்ளமா சணுகா வியல்பின னகப்பற் ரெழிப்பினு முனமெனை யுறழுங், கள்ளநெஞ் சினர்பற் பலரும்வீ டடையுங் கதியதன் மையிற்றுற வளந்த, தெள்ளியோர் புறப்பற் ரெழித்தலே முதற்கட் செப்பின ரெவர்க்கு மொப் புறவே.

எ—து. முள்ளில்லாத சில கொடியினது வேரினை முன்னர்க் கொடி தறித்தொழியாது பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல், சனக ராஜா முதலிய ஓரொருவர் ஒப்பற்ற தமது உள்ளத்தின்கட்காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற்றங்களும் பொருந்தாத இயல்பி னால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்னர் ஒழித்தாராயினும், என்னைப்போலும் முக்குற்றங்களையுமுடைய மனத்தினர் பலரும் வீட்டினை அடையுமார்க்கம் அஃதன்றாகலின், துறவினது இலக் கணங்களையெல்லாம் அறிந்து அளவிட்ட தெளிந்த அறிவினையு டைய திருவள்ளுவநாயனார் புறப்பற்றொழித்தே அகப்பற்றொழிக்க வேண்டுமென்று புறப்பற்றொழித்தலை அகப்பற் றொழித்தற்கு முதற்கட் கூறினார், யாவருக்கும் சம்மதமாக. எ-று.

உள்ளமாசணுகாவென்றதனால் நின்மலசித்தரென்றும் கள்ள நெஞ்சினரென்ற தன்மையால் மலின சித்தரென்றும் அறிந்துகொ ள்க. நின்மலசித்தர்கள் ஏகதேசிகளாய் எவ்வகைப்பட்ட பற்று க்களிருந்தாலும் அவற்றின்கண் அவாவின்றித் தெய்வகதியாய் வீடடைதலினாலும், மலினசித்தர்கள் அனேகராகலாலும், விட்ட பற்றுக்களின்மேலும் ஓரோர் காலை அவாவுதலினாலும், அவர் வீட டையும் மார்க்கம் யாவர்க்கும் மார்க்கமன்றென்றார். அறம்பொ ருளின்பம் வீடென்னும் நான்கினையும் தெளிந்தவராகலின் தெள் ளியோரென்றார். புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழிந்தோர்க்கும் சம் மதமாகலின் எவர்க்கு மொப்புறவென்றார். மற்றென்பதசைநிலை.

உள்ளமாசணுகா வியல்பினானென்றதற்கும், கள்ளநெஞ்சின ரென்றதற்கும் உதாரணம்: வாசிட்டம். "வெம்புதல் போய்த்தண் ணென்றவுன் மனதுக்கிவ் வுலகளயா பாரங்கள், செம்புகர் வேழ த்தினுக் கான்குளப்படி போற்றோன்று மாற்றீனநெஞ்சுக், கம்புவி யிற்றொழில் சிறிதேயாயினு நீந்தரிதாகு மாவின்பாதப், பைம்புன லுங் கிழக்கொதுகுக் கெல்லைகரை காணுத பரவையன்றே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஉ)

விடத்தகு மகப்பற் றினைமுனம் புறப்பற் றொழிப்பதெற் றி னுக்கென விளம்பல், படிற்றொழுக் கினர்சம் மதமும்வா னவ ரும் பயிலில் வாழ்க் கையும்விடுக் குதலென், றெடுத்துமைக் கறிவா சாரமோ தியசொற் கிழுக்குமா குதலின் மாசியல்பாத், துடைத்த சிந் தையர்க்கு நிந்தையி லொழுக்காச் சொல்வர்முன் புறல்புறத் துறவே.

எ—து. முன்னரகப்பற்றினை ஒழிக்கத்தகும் புறப்பற்றினை ஒழி ப்பது யாதுக்கென்று சொல்லுதல் கூடாவொழுக்கத்தார்க்குச் சம்மதமும், வானவராயினும் தாம் முன்பழகிய இல்வாழ்க்கையை யும் விடுத்தல் செய்யவேண்டுமென்று எடுத்து மகாதேவர் மகா தேவிக்கு ஞானசாரங் கூறியசொல்லுக்குக் குற்றமுமாதலின், முக்குற்றங்களையுஞ் சுபாவமாக நீத்த நின்மலசித்தர்க்கு முன்னர்ப் புறத்துறவடைதலை இகழ்ச்சியில்லா நெறியாகச் சொல்வர் பெரி யோர். எ-று. ஒழுக்கமுடையாருக்குச் சம்மதமாகலாலும், ஈசுர வாக்கியத்திற்கு மாறுபாடின்மையாலும், நின்மலசித்தர்க்கு மொ ழுக்காகலாலும், முன்னர்ப் புறப்பற்றொழிதலே நன்னெறியென் பது காண்க.

புறப்பற்றொழிப்ப தெற்றினுக்கென்றதற் குதாரணம்: தேவி காலோத்தரம். "சமயாசார சங்கற்ப விகற்பமு—மமையாதாங் குலவாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாத வில்வாழ்க்கையு— மமையார் தோளாய் விடுத லாசாரமே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௪௩)

ஒன்றிய பாச விருபெரந் திடுதற் குபாயமைம் புலனொடுக் கிடுத, லொன்றல திலையென் றதுசெய்வோ னவைவேண் டினத்துமுன் விடாதுவைத் துறுத, லென்றுமெவ் விடத்து மெனைமுத லுயிர்க ளெவற்றையுங் கொலைசெயேன் வெருட்டே, னென்றுசொல் வி ரதி யொருவனு டொறுங்கை யிடையினோர் படைகொளு மியல்பே.

எ—து. உயிரோடு பொருந்திய அஞ்ஞானவிருளைப் போக்குதற்கு உபாயம் பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம் பண்ணுதலொன்றுமே அன்றி வேறே உபாயமில்லையென்று அவ்வைந்தினையு நிக்கிரகம் பண்ணுவோன் அந்தப் பஞ்சேந்திரியங்களால் விரும்பப்பட்ட பொருள்களனைத்தினையும் முன்விட்டு நீங்காது வைத்துக்கொண்டிருத்தல், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் என்னைமுதலாகிய வுயிர்கள் எவற்றினையும் கொல்லுதல் செய்யேன் பயப்படச்செய்யேனென்று சொல்லாநின்ற கொல்லாவிரதி யொருவன் எக்காலமும் கையின்கண் இடைவிடாது ஒப்பற்ற வாளாயுதம் பிடித்துக்கொள்ளு முறைமையாம். எ-று.

உயிர்களைக் கொலைசெய்யேன் வெருட்டேனென்று சொல்லாநின்ற கொல்லாவிரதி அவைசெய்தற்கு ஏதுவாகிய வாளினைவிடாது கையிற்கொள்ளுதலின், அவன் அவை செய்வானென்றும், அவன் கொல்லா விரதியல்லனென்றும், அறிகுதல்போல், பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம் பண்ணத்தொடங்கினேன் அவற்றால் அனுபவித்தற்கு ஏதுவாகிய விடயங்களைக் கைவிடாதுவைத்துக் கொண்டிருத்தலின் இவன், அவைகளை விரும்புவானென்றும் இந்திரிய நிக்கிரகியல்லனென்றும் அறிந்துகொள்க. (சச)

விடயங்களை அனுபவியாது வைத்துக்கொண்டு ஞானசாதகம் பண்ணக்கூடாதோ வென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

சாதக தசைக்கண் விடயமே தடையாஞ் சாத்திய மானபின் புசித்தற், காதல்வைத் திடினப் பிரமவானந்தத் ததிகமோ விடயவா னந்தங், கோதில்வீட் டின்பம் பெறுகலா விடினுங் கூடுதற் கெளிற்கரி பிழைக்கிற், றீதிலோர் சிங்க மதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையூன் றினவே.

எ—து. ஞானசாதக தசையின்கண் விடயங்களே அதற்குத் தடையாகுமாகலின் அவற்றினை வைத்துக்கொண்டு சாதகம் பண்

ணக்கூடாது: ஆனால் அவ்விடயங்களைச் சாதகதசைக்கண் அனுபவியாது சாத்தியமான பின்பேனும் அனுபவித்தற்குவைத்துக்கொள்வையானால், அச்சாத்திய தசைக்கண்ணே உதயமான அந்தப்பிரமானந்தத்திலும் இந்த விடயானந்தம் அதிகமாக வேண்டுமாதலின், இந்த விடயானந்தமே போதும்; அந்தப்பிரமானந்தத்தை அடைய ஞானசாதகம் பண்ணவேண்டுவதேயில்லை: ஆனால் சாதகம்பண்ணிக்கொண்டு வருமிடத்துச் சாத்தியம் கைகூடிக் குற்றமற்ற வீட்டின்பம் வந்து லபியாதகாலத்தாயினும் பொருந்தி அனுபவித்தற்கு அவைகளை வைத்துக்கொள்வேனென்பையானால், யானையினை இரையாகத் தேடிச்சென்ற குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற சிங்கம் அந்த யானை தப்பிப்போயிற்றென்றால் அதனையே தேடுதலன்றி அற்பமாயுள்ள தேரையினது மாமிசத்தைத் தின்னத் தேடுமோ. எ-று.

மேலான யானையை இரையாகத் தேடிச்சென்ற சிங்கம் அந்தயானை கிடையாது போயிற்றாயினும் அதனையே தேடுதலன்றிக் கீழான தேரையூனைத் தின்னத் தேடாததுபோல், மேலான பேரின்பத்தை அநுபவிக்கத் தொடங்கினோன் அவ்வின்பம் தனக்கு லபியாது போயிற்றாயினும் அதனையே விரும்புதலன்றிக் கீழான விடயசுகத்தை விரும்பானென்பதுங் கண்டுகொள்க.

பிரமவானந்தத்ததிகமோ விடயவானந்தமென்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவரத்தினாகரம். "வாக்கொடு மனமு மிறந்ததி மதுர வாரியா யொழிவற நிறைந்து—போக்கொடு வரவ தின்றிய வமுதைப் பூரண மாகவுண் டவர்தாம்—வீக்கிய கானனீரெனும் விடய மேவுற முயல்வரோ முயலி—னோக்குறு மந்தஞானியு நாயுமொத்திடும் வாசியொன் றிலதே." எ-ம். குறுந்திரட்டு. "தூமங் காட்டுஞ் சுடுதழலுண் டென்பது துய்ப்பார்க்—காமங்காட்டு மயினி யுவர்ப்பப் படியே நல்—லேமங் காட்டு ஞானிக ளென்றுமிவர் நெஞ்சிற்—காமங் காட்டும் பெற்றிலர் கற்றார் கலையன்றே."

எ—ம். சிங்கமதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையூன்றின வென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "பாய்ந்துமா வேழமொற்றிப் பறக்குமத் தறுகண் யாளி—தேய்ந்தழி வுறினுந் தேரை யிரையெனச் செல்லா தாற்போ—லாய்ந்துநன் முத்தி யின்ப மருந்திட வுற்ற நீரார்—சாந்துயர் வரினு மொன்றித் தளர்ந்தெழா தாகிவிட்டார்." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுரு)

படையெடுத் தமர்க்கட் சாருமோர் வீரன் பகைஞரைச் சயங் கொளாவிடினும், விடையெனப் பொருதாங் கிறத்தலே யன்றி வெந்நிட வுன்னிடா னதுபோற், கடையென விடய மிகழ்ந்துபே ரின்பங் கருதினேன் பெறுகலா விடினு, மிடையறு தனைநா டுவதலான் மறந்து மெண்ணுமோ மண்ணின்வாழ்க் கையையே.

எ—து. ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்திலே செல்லாநின்ற ஒப்பற்ற வீரனானவன் சத்துருக்களைச் செயங்கொள்ளாதவிடத்தும், இடபம்போல் அச்சத்துருக்களோடு யுத்தம்பண்ணி அந்த ரணகளத்திலே இறந்துபோதலேயன்றிப் பயந்து முதுகு கொடுக்க நினையான். அதுபோல் இழிவென்று அறிந்து அற்பமாயுள்ள விடயானந்தத்தை இகழ்ந்து கைவிட்டுப் பேரானந்தத்தை அடையக்கருதி ஞானசாதகந் தொடங்கினேன் சாத்தியம் கைகூடி அவ்வின்பத்தைப் பெறுதிருந்தானாயினும், க்ஷணமாயினும் இடைவிடாது அந்த இன்பத்தை எப்பொழுது அடைவேனென்று கருதுவதேயன்றி, மறந்தாயினும் தான் முன்பு இகழ்ந்து கைவிட்ட இல்வாழ்க்கையை மீண்டும் நினைப்பானோ. எ—று.

சுத்தவீரன் சத்துருக்களைச் சயங்கொள்ளாதவிடத்தும் அவர்களோடு யுத்தம்பண்ணி இறந்துபோதலேயன்றி முதுகு கொடுத்தற்கு நினையான். அதுபோல் சுத்தவிரத்தன் ஞானசாதகம் பண்ணுமிடத்தும் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணிப் பேரின்பத்தை அடையாதிருந்தானாயினும், அந்தச் சுத்த வாதனையோடு நின்று இறந்துபோதலேயன்றி விடயங்களை இச்சித்து இல்வாழ்க்கையில் திரும்

பானென்பதும், யுத்தகளத்திலே வெந்நிடாதிறந்தோனுக்கு மறுமைக்கண் வீரசொர்க்கவின்பம் வருவதுபோல் சுத்த வாதனையோடு இறந்தோனுக்கும் மறுமைச் சனனத்திலே வீட்டின்பம் வருமென்பதும், காண்க. (சுகூ)

இந்திர சாலத் தொருநகர் காண்போ ரெனத்தனு முதற்பிர பஞ்ச, நந்தினுங் கெடினும் பூரியா வாடா நன்மனச் சனக ஞதி யரு, மந்திரி முதலோர் மீதுபூ பாரம் வைத்தொரே காந்தத்துள் வதியாத், தந்தொழி லொருக்கிச் சமாதியுற் றன்றே தவிர்ந்தனர் கரணவா தனையே.

எ—து. இந்திரசால வித்தையிலே தேர் திருவிழா முதலிய மங்கலமும் அக்கினிபட்டு வேவுதல் முதலிய அமங்கலமுமாய் விளங்காநின்ற ஒரு பட்டணத்தினைப் பொய்யென்று அறிந்து விநோதமாகக் காண்போர்போல், தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயா காரியமாகிய பொய்யென்று அறிந்து அவைகள் ஆக்கமாய் விளங்கு மிடத்தும் அவற்றிற்கு நாசம் வந்தவிடத்தும் பூரிப்பு வாட்டமில்லாத நின்மலசித்தத்தினையுடைய சனகராசர் முதலோர்களும் மந்திரிமுதலாகிய பேர்களிடத்து இராச்சியபாரத்தையெல்லாம் ஒப்பித்து ஓரேகாந்தத் தானத்தில் இருந்துகொண்டு தமது இராசரீகத் தொழில்களையெல்லாம் ஒழித்து ஞானசமாதி அடைந்தல்லவோ அந்தக்கரணவாதனையை ஒழித்தார்கள். எ—று.

சனகஞதியருமென்ற சிறப்பும்மையால் பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக்கருதி அதன்கண்வரும் சுகதுக்கங்களினால் பூரிப்பு வாட்டங்களையுடைய மலின சித்தர்க்கு அப்பிரபஞ்சத்தோடும் கூடியிருந்து கரணவாதனையை ஒழித்தல் கூடாதென்பதாயிற்று.

இந்திரசாலத்தொருநகர் காண்போரென வென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "வெங்காதற் பெரும்பாம்பு நெளிபுற்றாங் குடும்பபரம் வெறும்பொய் யென்றே—யிங்காசை யறநீக்கி யெல்லையிலாப் பரமபதத் திருந்துவாழ்வாய்—சிங்கார கந்தர்ப்ப நகரிருந்

தென் சிதைவுற்றென் றீதோநன்றே—பங்கான மனைமக்கள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாசமாயை.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஎ)

சொற்றிடின் மயக்க மற்றுதித் துளவச் சுகருமொண் டாதையைத்துறவா, வுற்றிருஞ் சமாதியுற்றகப் பற்று மொருவி வீடடைந்தனர் சனகர், முற்றவ முனிவர் நால்வரு மொருநான் முகப்பிதர் விடத்தவன் வளத்தோர், பற்றுமற் றகப்பற்றையுமுயர் சமாதி பணியொழித் தெணியவீ டடைந்தார்.

எ—து. சொல்லுமிடத்துப் பிண்டஞானத்தை மறைக்கு மயக்கவிருளின்றி உதயமாகிய அந்தச் சுகரும் ஒள்ளிய பிதாவினைத் துறந்து பெருமைபொருந்திய ஞானசமாதியை அடைந்து மற்றை அகப்பற்றினையும் நீங்கி வீட்டினை அடைந்தார். சனகர் முதலிய தவமுனிவர் நால்வரும் ஒப்பற்ற நான்கு முகங்களையுடைய தமது பிதாவிடத்தும் அவனது செல்வத்தினிடத்தும் ஒருபற்றுமின்றித் துறந்து உயர்ந்த ஞானசமாதிகூடி அகப்பற்றினையும் ஒழித்துத் தாம் கருதிய வீட்டினையும் அடைந்தார்கள். எ—று.

சுகரும் சனகர் முதலிய நால்வரும் வேதாகம கலைகளையும் ஞானத்தினையும் அறிவிக்கும் வல்லமையுடைய உத்தம பிதாக்களையும் அவரது செல்வத்தினையும் விட்டுத்துறந்து ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்து அகப்பற்றை யொழித்தார் என்றதனால் அகப்பற்றொழிப்பார்க்குச் சங்கமாகா தென்பது அறிந்துகொள்க. (சஅ)

தத்துவ முணர வேண்டினேன் மனைமுற் சகலமும் விடுத்து மெய்ஞ் ஞான, முத்திரை திகழச் சமாதியுற் றல்லான் முடியுமோ வெனவுமை முதலா, வைத்ததற் குழாத்தை யொருவிநீள் கல்லான் மரத்தினீ ழலிற்சமா தியையுற், றத்தனே யுணர்த்தினனெனிற் பினும்வே றறைதனம் மிகுமட னன்றே.

எ—து. பரதத்துவத்தை அறியவிரும்பினேன் மனைவிமுதலிய சகல பற்றுக்களையும் விட்டுத்துறந்து மெய்ஞ்ஞான முத்திரைவிள

ங்க ஞானசமாதியை அடைந்தாலன்றி அதனை அறியக்கூடுமோ வென்று மகாதேவி முதலாயுள்ள தனது கூட்டங்களை யெல்லாம் நீங்கி, உயர்ந்த கல்லாலமரத்தினிழற்கண் எழுந்தருளி, ஞானசமாதியை அடைந்து, மகாதேவனே அறிவித்தானென்றால், பின்னரும் வேறே சனகராசாமுதலிய பேர்களைத் திருட்டாந்தமாக எடுத்துக்கூறுதல் நமது மிகுந்த அறியாமையல்லவோ. எ—று. மெய்ஞ்ஞானமுத்திரை மஞேமௌனம். மகாதேவரினும் அறிவிப்பாரின்மையின் பினும்வேறறைதனம்மிகு மடனென்றார்.

மனைமுதற் சகலமும் விடுத்தென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். "விரைந்தன்று நால்வர்க்கு மெய்ப்பதி சூழ்ந்து—புரந்த கல்லா னிழற் புண்ணியன் சொன்ன—பரந்தன்னை யோராப் பழமொழி யாள—ருரந்தன் மையாக வொருங்கு கின்றாரே." எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தைதாய் புத்திரர் தன்னுடன் றேன்றிஞர் தாரமென்னும்—பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றிஞயே—வெந்துநீ றுடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரெந்தையா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எ—ம். தேவாரம். பழகி னல்வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவிடா விடின் வேண்டிய தெய்தொணு—திகழ் கொள்சேறையிற் செந்நெறி மேவிய—வழக ஞருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுகூ)

எடுத்துள குடும்பச் சுமையொடீண் டொருவ னெங்ஙன ஞானவாசானை, யடுத்தவ னேவ றெடுத்தருள் சுரக்கு மளவுநின் றுளமகிழ்ந் தன்ஞேன், கொடுத்தநாள் வாங்கிக் கொளும்பர மார்த்தங் கூடினுங் காலமா திகளாற், றடுத்துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந்தலை துணரவும் படுமே.

எ—து. இவ்விடத்து ஒருவன் தான் சுமந்துள்ள குடும்ப பாரத்துடனே எப்படி ஞானசாரியனை அடைந்து அவனுக்குப் பூரண

கிருபை வருமளவும் அவனது ஏவற்பணிவிடை தொடங்கிச் செய்து நின்று அந்த ஞானசாரியன் திருவுளமகிழ்ந்து ஞானோபதேசத்தை அனுக்கிரகம்பண்ணின காலத்துத் தான் பெறுவான்; கால தேச வர்த்தமானங்களினால் அந்த ஞானசாரியனை அடைந்து அநுக்கிரகம் பெறக்கூடுமோயினும் வாக்காற் சொல்லும் வசனங்களையும் காயத்தாற்செய்யுந் தொழில்களையும் பண்ணுது விடுத்தாலன்றி ஞானசமாதிகூடி அந்தஞானத்தை அறியவுங்கூடுமோ. எ-று.

ஞானசாரியரைத் தேடிச்செல்வோன் குடும்பத்தோடுஞ் செல்லக்கூடாமையின் குடும்பச்சுமையோடு எங்ஙன ஞானவாசானையடுத்தென்றார். சீடன் பக்குவாபக்குவங்களை அறியவேண்டி ஒருவருடமுதல் பன்னிருவருடமளவும் பரீக்ஷை பார்க்குதலின் அருள் சுரக்குமளவுமென்றும், குடும்பிக்கு அவ்வளவு நிற்கக்கூடாமையின் ஏவலொடுத்து நின்றென்றும், கூறினார். காலதேசவர்த்தமானமென்றது அற்பகாலம். இராச கலகங்களினது சரித்திரம். அவற்றால் அவரிருக்குமிடத்தில் இவன் சென்றானாயினும் இவனிருக்குமிடத்தில் அவர் வந்தாராயினும் தெய்வகதியாகக் கூடுதலிற் கூடினுமென்றார். குடும்பிக்கு வாக்குக் காயங்களடங்காமையின் மனோலயம் பண்ணக்கூடாது; மனோலயம் இன்மையால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாகாது; அஞ்ஞான நிவிருத்தி இன்மையால் ஞானோதயமாகாது; ஆகலின் தடுத்துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதிசார்ந்தஃதுணரவும் படுமே யென்றார். இதனாற் குடும்பிக்கு ஞானசாரியரை அடைந்து அநுக்கிரகம்பெற்ற காலத்தும் சமாதி கூடிப் பரஞானமுணரக் கூடாதென்பதுங் கண்டுகொள்க. (ருo)

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த் தடுத்தகப்படுத்திஃ தெத்தை, நினைத்தெழா நின்ற தென்றுநோக்குநரே நீக்குவர் வாக்கொடு தொழிலைப், பிணைத்தடை யாம்போக் குவரில் வாழ்க் கையையும் பேச்சைநா டொறும்பழகுநர், தனைத்தினொன் றேனும் விடார்பிறர் காண்ப தன்மையா னகப்பற்றே விடுப்பார்.

எ—து. ஏகாந்தஸ்தானத்தைப் பொருந்தியிருந்து ஒப்பற்ற தமது மனத்தினைப் பஞ்சப்பொறிவழியே சகமுகமாய்ச்செல்லாது உள்வாங்கி அகமுகப்படுத்தி இந்தமனம் என்னத்தை நினைத்துக் கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிவினாற் பார்க்குமவரே வாக்குக் காயங்களினது தொழில்களை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்ற தென்று அறிந்து அவ்வாக்காற் சொல்லுந் தொழில்களையும், காயத் தாற் செய்யுந் தொழில்களையும், விட்டு நீக்குவார். அவ்வாக்குக் காயங்கள் நிவிருத்தியாகலின் இல்வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்தற் குத் தடைவருமாகலிற் பின்னர் அந்த இல்வாழ்க்கையையும் விட்டு நீக்குவார். வாசக ஞானமாகிய வார்த்தைகளோடு எக்கா லமும் பழக்கமுடையார் விடவேண்டுமென்று கூறிய ஈதனைத்தி னுள்ளும் ஒன்றாயினும் விடார். பிறர் காண்பதன்மையால் அகப் பற்றொன்றையுமே யொழிப்பார். எ—று.

வாக்குக்காயங்கள் நிவிருத்தியான விடத்துப் புறப்பற்றைப் பாதுகாத்தற்குத் தடைவருதலாலும், அவை பிரவிருத்தியான விடத்து அகப்பற்றை ஒழித்தற்குத் தடை வருதலாலும், தடை யாமென்றார். பிறப்பற்றோடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கத்தொட ங்குதல் அவ்விருவகைக்கும் பழுதென்பதும், அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்கினேன் புறப்பற்றை முன்னர் விடவேண்டுமென்பதும்; பிறர் காண்பதன்மையான் அகப்பற்றே விடுப்பாரென்றமையால் தமக்கென அவர்க்கு அகப்பற்றுப் போயதின்றென்பதும்,காண்க.

தந்தைதாய் முதலாம் பந்தநீங் கிலர்க டாமுய் நெறியதின் றெனுஞ்சம், பந்தனு ருரையும் வேண்டியதெய்தப் படாதுசுற்ற மும் விடாவிடினே, னெந்தைவாக் கரைய ருரையுமா தியவாக் கியம்பிர மாணமா மெனக்கொள், புந்தியார் புறப்பற் றுறவகப் பற் றைப் போக்கவாய்ப் போக்குத விலரே.

எ—து. தந்தை தாய் முதலிய பந்தங்களை நீங்காதார்க்கு உய் ந்து போநெறி இன்றென்று கூறிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநா

யனூர் வாக்கியத்தையும், "தாம் வேண்டியது எய்தொணாது மாதர் முதலிய சுற்றமும் விடாவிடினென்று கூறிய எந்தையாகிய திருநாவுக்கரையர் வாக்கியத்தையும், இவைமுதலிய ஆப்தவாக்கியங்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்ற நன்மதியுடையோர் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிப்போமென்று வாய்ப்போக்கார். எ—று.

அவற்றிற்கு எதிர்மறையான ஆப்த வாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாதார் அங்ஙனம் கூறுவரென்பது காண்க. வாய்ப்போக்குதல் செய்யாதிருந்தும் செய்தேனென்று சொல்லும் விருதாச்சொல்லென்றறிக. (௫௨)

இருவகைச் சார்புள்ளும் உயிர்ச்சார்பை விடுத்துப் பொருட்சார்போடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

விடுக்குநர் புறப்பற் றதினுயிர்ச் சார்பை விடுத்துமற் றைய பொருட்சார்பைப், பிடிக்குத லொழுங்கன் றெனினுறை யிடமும் பேணுறா தொழித்தறீ தெனவே, படிக்கணீ யுரைக்கக் கேட்டன முனைப்போற் பற்றிநோக் காமையி னன்றோ, விடுக்கணென் றனைத்தும் விடுத்தன ருலக மேத்துபத் திரகிரி முதலோர்.

எ—து. அகப்பற்றை ஒழிப்போர்க்கு இருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினுள் உயிர்ச்சார்பை விடுத்து மற்றைப் பொருட்சார்பைப் பிடிக்குதலும் மார்க்கமன்றென்றால் நீர் சொன்னவையெல்லாம் விடுப்பினும் இருத்தற்கு ஓரிடமாயினும் பிடியாது விடுக்குதல் குற்றமெனவே பூமியின்கண் நீ ஒருவனே சொல்லக்கேட்டு அறிந்தனம். உன்னைப்போலக் கூர்ந்து விசாரியாமையாலன்றோ பற்றுக்களியாவும் துக்கமென்று அறிந்து எல்லாப் பற்றுக்களையும் உயர்ந்தோர் தோத்திரம் பண்ணுகின்ற பத்திரகிரிராசா முதலாயினோர் விடுத்தார்கள். எ—று.

உனைப்போற்பற்றி நோக்காமையினன்றோ வென்றமையால், குறிப்பால் நீ அறியாமையினாலே கூறுகின்றாயென்பது காண்க.

பத்திரகிரி முதலாயினேரெனவே பட்டணத்துப்பிள்ளை முதலாயினோரையும் வருவித்துக் காண்க. (ருந)

பொருட்சார்பால்வரும் குற்றம் மேல்வருஞ் செய்யுளுட் கூறுகின்றார்.

துறந்தவன் பொருட்சார் புறவறி விலர்க்குத் தூயஞா னதிசாத்திரங்க, ளறைந்திதம் பேசிப்பொருள் கவர்ந் ததனு னச்சமுமிச்சையாதிகளுஞ், செறிந்துற வகத்துண் டினியவூ ணிருக்குஞ் செய்தியா னெய்சொரி தழல்போ, லிறந்திடா மனவா தனைபினைத் தனதோ ரெணத்தையெவ் வணத்தினுன் முடிப்பான்.

எ—து. பொருட்சார்பு இருக்க உயிர்ச்சார்பைத் துறந்தவன் அறிவில்லாத பேர்களுக்கு ஞானசாத்திர முதலாயவற்றைச்சொல்லி அவர்க்கு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பொருளை வாங்கிப் புதைத்து அதனுல் பயமாசை முதலியனவும் மனத்தின் கட்பொருந்த இனிமையாகிய வூன்களைப் புசித்திருக்கு முறைமையால் நெய்யினைச்சொரிந்த அக்கினிபோல் மனத்தின்து வாதனைகள் இறந்துபோகாவாகலிற் பின்னர்த்தான் அகப்பற்றினை ஒழிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணத்தினை எந்தமுறைமையால் முடித்துக்கொள்வான். எ—று.

அறிவில்லார்க்கு ஞானசாத்திர முதலிய கூறுதலினுலும், பொருள் கவர்தலினுலும், அதனுற் பயமாசை குரோதமுதலிய வருதலாலும், சௌக்கிய போசனங்களைப் புசித்தலாலும், மனத்தின்கண் வாதனை நெய்சொரி தழல்போல் மேன்மேல் ஏறுதலிற் பொருட்சார்பு இருக்கத் துறந்தோனுக்கும் அகப்பற்றொழித்தல் கூடாதென்பது இதனுற்காண்க. (ருச)

பொருட்சார்பினுள் எல்லாவற்றையும் விட்டு ஓரிடம் பற்றியிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோவென்ற சீடனைநோக்கி அவ்விடத்தால் வருங்குற்றம் கூறுகின்றார்.

பொருளறத் துறந்து பயிக்கமேற் றருந்திப் பொருந்தினு மோரிடம் பிடித்துள், வெருளறப் பனியா தியினுடற் பழகவே ண்டுமின் றுருகுதருனு, மிருளறத்தீப மேற்றன்முன் றொழில்க ளென் றும்வேண் டிடுதலா னிடரு, மருளறச் சிதலே முதலுயிர்க் குறுக ணுற்றலு மதன்பொருட் டாமால்.

எ—து. பொருட்சார்பினையும் விட்டுத் துறந்து பிச்சையேற் றுண்டு ஓரிடத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தா னுயினும் மனோபய நீங்கவும் பனிமுதலியவற்றுள் தேகம் பழகவும் வேண்டும் பழக் கம் இன்மையாகுதருனும், இருள் நீங்கத் தீபமேற்றுகை முதலிய தொழில்கள் எக்காலத்தும் வேண்டுதலால் துன்பமுஞ், சீவகாரு ண்ணியம் இன்றிச் செல்லுமுதலிய உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய் குதலும், அவ்விடம் பிடித்தற் பொருட்டாக வரும். எ—று.

ஓரோர்காலத்து அவ்விடத்தினை நீங்கி இருள்காடு முதலிய இடத்துச் செல்லுங்கால் மனோபயம் தோன்றலிற் பூரணபாவனை மறக்கும்; பனி மழை வெய்யில் காற்று முதலியவற்றுற் காயத் திற்கு வருத்தந் தோன்றலிற் சமபாவனை மறக்கும்; விளக்கிடல் அலகிடல் மெழுகல் முதலிய தொழில்கள் எக்காலமும் வேண்டு தலின் இராகத்துவேஷம் பிறக்கும்; அதனுல் மனோலயம பண் ணக்கூடாது; செல்லு கொதுகு மூடு எறும்பு தேள் முதலிய உயிர்களுக்குச் சீவகாருண்ணியத்தை விடுத்துத் துன்பஞ்செய் தலின் மனத்தின்கண் அழுக்கேறும்: இவையெல்லாந் துறவறத் திற்குப் பங்கமாகலின் தனக்கென வோரிடம் பிடித்தலும் ஆகா தென்றுர். அவ்விடம் ஆகாதெனவே பொதுச்சாவடி புறந்தி ண்ணை பாழ்ங்கோயில் மலைமுழை மரநிழல் முதலிய இடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. (௫௫)

பிறிது நோய் தன்னைப் போன்றபோற் றுனேற் பெரிதுநா லரிதினோர்ந் துணர்ந்த, வறிவின னுண்டோ வாவதென் றமையா னறைதரு சராசர மெவைக்குஞ், சிறிதுமோர் துயர மறவியுற் றே

னுஞ் செய்யுமே மெய்யுணர் வடைவான், மறுவறு துறவைப்
பொன்செய்வா ணிகர்போல் வருந்திநா டொறும்வளர்ப் பவனே.

எ-து. பிறிதோருயிர்க்கு வந்த துன்பத்தினைத் தனக்கு வந்த துன்பத்தைப்போன்று போற்றிக்கொள்ளானாகில் பெரியதாகிய சாத்திரங்களை அரிதினாற் கற்றறிந்த அறிவினால் ஒருபயனாவதுண்டோவென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறினமையால் சொல்லப்பட்ட சராசரமாயுள்ள எல்லாவுயிர்கட்கும் சிறிதாயினும் ஒரு துன்பத்தினை மறந்தாயினும் செய்வனோ மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறும்பொருட்டுக் குற்றமற்ற துறவறத்தினைப் பொன்தேடுதல் செய்யாநின்ற வாணிகர்போல் திரிகரணங்களினாலும் வருந்தித் தினந்தோறும் வளர்ப்பவன். எ-று.

கல்வியறிவிற்குப் பயன் சீவகாருண்ணியமாகலின் அறிவினானுண்டோவாவதென்றார். பொன்செய்வாணிகர், கொள்ளுதல் விற்றல் உரைத்தல் முதலியவற்றாற் பொருளை வளர்த்தல்போல், நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் ஓடல் முதலியவிடத்தும் உயிர்க்கொலை புரியாது துறவறத்தினை வளர்க்கவேண்டுமென்பது காண்க.

பெரிது நூலரிதினோர்ந்துணர்ந்த வறிவினானுண்டோ வாவதென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானசாரம். "மருளூறு மெவையுநூறி மயக்கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளினை யறிதலானுஞ் சிவமெவருளமுமன்னு—மருளினை யறிதலானு மவர்செய லருளறந்தான்." எ-ம். அருட்பிரகாசம். "உயிர்நித்த மென்றறிந்தாலு நல்லோர் பல் லுயிர்களுற்ற—துயருக்கிரங்கல் புதுமைகொல்லோ வருட்டோன்றன் முன்னாட்—செயிருற்ற தேவர் குறைகேட்டிரங்கித் திருவுளத்தூ—டயர்வுற் றுருகுத்தகண்ணீ ரக்கமாமணியாய்த்தெனிலே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தனக்கினி யவனும் வகைசரா சரங்க ணினைகவென் றுமைக்
குரைத்ததுவும், வினைக்கடல் கடந்த பரதர்முற் சிவிகை சுமந்து
சென் றதுவுமோர் மேலோர், பினைக்கொல்பாம் பாதியுறு தலஞ்
செலுங்காற் பேணலிற் றமைநடந் திடும்போ, தினக்கறை யாறு
தியமரி யாதங் குரமுரி யாதியங் கிடுவார்.

எ—து. ஒருவன் தனக்குத் தான் இனியவனுய்த் தன்னைப் பாதுகாக்கு முறைமைபோல் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களைக் கருதுகவென மகாதேவிக்கு மகாதேவர் அறிவாசாரங் கூறியவதனையும், சரியை கிரியை யோகங்களுக்கு ஏதுவாகச்செய்யுந் தொழிலாகிய கடலைக் கடந்து நின்ற பரதர் முன்னர்ச் சிவிகை சுமந்துகொண்டும் உயிர்க்கொலை வாராது நடந்துசென்றவதனையும், விசாரித்து அறிந்த மேலாயினோர் பின்னர்க்கொல்லுகின்ற பாம்புமுதலிய துட்டப்பிராணிகள் உறையுமிடத்தில் போம்பொழுது தம்மைப் போற்றிக்கொள்ளுதல்போல், நடக்கும்பொழுது கூட்டமாயுள்ள செல்லுமுதலிய சரவுயிர்கள் இறவாமலும், முளைமுதலிய அசரவுயிர்கள் நாசமாகாமலும், நடப்பார். எ—று. ஈசுவரவாக்கியத்தையும் அவர் வாக்கியத்தின்படி நடந்துகொண்ட பெரியோர்கள் சரித்திரத்தையும் அறிந்த மேலோர்களுக்கு அந்த நடை வருமென்பதறிக.

தனக்கினி யவனும் வகைசராசரங்கணினைக வென்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். தனக்கினிய னும்வகையே சராசரங்க ளனைத்தினையு—நினைத்திகழ்வார் புகழ்வார்பா லொத்திருக்கு நீர்மையினை — மனத்துடைய னைவவ னுமுரைத்த வாசார—மனைத்துடைய னுகவறி வெறிகமழு மைம்பாலாய். எ—ம். நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காது துரும்பனைத்தும்—பிடுங்காது முதலெவையும் பிரசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலா லூழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயங்க ளருச்சிப்பான்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தம்மிடத் தேனுந் தமக்கினி யவர்பா லேனு மோரிடர் வந்துசாரி, னம்மவூழ் முறையென் றறிந்துமேழ் கடலோ ரணு வென வுருகுமென் போல்வா, ரிம்முறை துயர்வே றுயிருறி னிர க்க மின்றிய தன்றியுந் தம்மால், வெம்மைய கொலையென் றடை யினு மதனூ ழென்பதென் மிகமுக மலர்ந்தே.

எ—து. தம்மிடத்தாயினும் தமக்கினியராயுள்ள சுற்றத்தார் முதலியோரிடத்தாயினும் ஒரு துன்பம் வெந்து பொருந்திற்று யின் அதனை ஊழ்வினைப் பயனென்று அறிந்திருந்தும் சத்த சாகரமும் ஓரணுவென்றுசொல்ல நெஞ்சமெலாம் நெக்கு நெக் குருகும் எம்போலிகள் இந்தமுறையே வேறொரு உயிர் துன்பத் தினை அடையின் இரக்கமின்றி யிருப்பதல்லாமலும் தம்மால் ஒரு யிர் வெவ்விதாகிய கொலையொன்று அடைந்தவிடத்து அதனூழ் வினையென்று சொல்வது என்னை மிகவு முகமலர்ந்து. எ—று.

துறவறமுடையார்க்கு ஒருயிரால் ஒருயிர்க்குத் துன்பம் வந் ததாயினும் அதற்குத் தம்மை அறியாமல் தம்மால் ஒரு துன்பம் வந்ததாயினும் இரங்கவேண்டுமேயன்றி, இரக்கமின்றியிருத்தல் பழுதென்பது காண்க. (ருஅ)

இம்மையி னிகழ்ச்சி மறுமையிற் சிறுமை யெய்துமென் றுயி ர்க்கொலை புரியாச், செம்மைபைங் கனக மாதிகைப் பற்றாத் துற வினைச் சிலரடைந் திடினுந், தம்மையொத் துயிர்க ளனைத்தையுங் காணுந் தயவுயிர் தபனிய முதல, மும்மையு மோட்டிற் காட்டி லன் னையிற்காண் டுறவொரோர் தவர்க்கலான் முடியா.

எ—து. இம்மைக்கட் சீவர்களாற் பழிப்பும், மறுமைக்கட் பிறவித்துன்பமும், வருமென்று கருதி உயிர்களைக் கொலைசெய் யாத செம்மையினையும் பொன் மண் பெண்ணென்னு மூவகை யையும் பற்றாத துறவினையும், இந்த முறையே சிலர் அடைந் தாராயினும் தம்மைப்போல் உயிர்களெல்லாவற்றினையும் காணும் தயவும் உயர்ந்த பொன்னாதி மூவகையினையும் ஓட்டினைப்போ

லவும், காட்டினைப்போலவும், அன்னையைப்போலவும், காணுந் துறவும் ஒரோர் தவருக்கல்லது கூடாது. எ—று.

இம்மை மறுமைகளைக் குறித்துக் கொலைசெய்யாது பொன் ணாதிமூவகையையும் ஓடாதிகளாகக் காண்போர் துறவுசாதகரெ ன்றும், அவ்விருவகையையும் குறியாது சுபாவமாகத் தம்மைப் போலுயிர்களைக் கண்டு பொன்னாதிகளை ஓடாதிகளாகக் காண் போர் துறவுசாத்தியரென்றும் அறிக. அச்சாத்தியர் அரியராக லின் ஒரோர் தவர்க்கலான் முடியாவென்றார். (ருக)

அறைதலிற் சொல்லா நலத்தது நோன்மை யெனவரு டுறவு சாகரத்தா, டுறுமஃ துறவே சினமழுக் காறங் குறாமையாற் கொ டுஞ்சொல் கூறாமை, புறமுறை யாமை மருவிய விரண்டாற் பொ ருவின்மெய் யுறுதியோர்ந் துரைத்த, னிறைபெருந் தவத்தோர் வாக்கினிந் நான்கு நிகழுமென் றியம்புவர் நெடியோர்.

எ—து. உயிர்களைக் கொல்லாத நலத்தினையுடையது தவ மென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின் ஒன்றினும் பற்றற்ற துறவுபொருந்திய உள்ளத்தின்கட் சீவகாருண்ணிய நிலைபெற்றி ருக்கும். அது நிலைபெற்றிருக்கவே அவ்வுள்ளத்தின்கண் உயிர் களிடத்துக் கோபமும் பொறாமையும் பொருந்தாமையாற் கோப மின்மையாற் கொடுஞ்சொற் கூறாமையும் பொறாமையின்மையாற் புறங்கூறாமையும் உளவாகும். பொருந்தாநின்ற இவை யிரண்டி னும் கொடுஞ்சொல் கூறாமையால் ஒப்பற்ற மெய்மை கூறலும், புறங்கூறாமையால் உயிர்களுக்கு உறுதிமொழிகளை ஆராய்ந்து கூறுதலும், உளவாகுமாகலின் இவைநான்கும் நிறைந்த பெரிய தவத்தினையுடையார் வாக்கின்கண் விளங்காநிற்குமென்று சொல் லுவர் பெரியோர். எ—று.

உள்ளத் துறவில்லாதார்க்கு அருளின்மையாற் கோபமும் பொறாமையும் உடையாராகலிற் கொடுஞ்சொல் கூறுதலும், புறங் கூறுதலும், பொய்மை கூறுதலும், பயனில்சொல் கூறுதலும்,

ஆகிய இந்நான்கும் இவரது வாக்கின்கண் விளங்குமென்பது காண்க. இதனால் உள்ளத்துறவுடையோரே மனம் வாக்குக் காயங்களினாலும் நன்மையுடையோரென்பதறிக. புறங்கூறல் பிறரைக் காணாதவிடத்து இகழ்ந்துகூறுதல். உறுதிமொழி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவானமொழி. (௯0)

கான்றசோ றதனிற் கண்டுபொய்ப் போக மனைத்தையுங் கைவிடுத் திடினுந், தோன்றுல கினைமெய் யெனக்கொடு மீக்கூற் றுறவிருப் படையினத் துறவோன், சான்றதா யுளதன் னுளமிலை யெனவுந் தற்பரா னந்தமுற் றவனைப், போன்றிரு விழிமேற் செருகியீண் டுரைக்கும் பொய்யையெவ் விதத்தினாற் போக்கும்.

எ—து. கக்கினசோறுபோல் மாயாகாரியமாகிய பொய்ப்போகங்களனைத்தினையும் கண்டு துறந்தானாயினும், கானற்சலம்போற் பொய்யாய்த்தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தினை மெய்யாகக் கருதிக் கொண்டு கீர்த்தியை அடைய விருப்பமுற்றானாயின், அந்தத் துறவியானவன் தனக்குள்ளே சாக்ஷியாயிருந்துள்ள தனதுள்ளமானது தற்பரானந்தம் பெற்றது இல்லை இல்லை யென்று தனக்குக் கூறவும், தான் பிறருக்கு அந்தத் தற்பரானந்தத்தைப் பெற்றவன்போலும் இரண்டுகண்களையு மேலே செருகி இவ்விடத்துக் கட்குறிப்பாற் கூறும் பொய்யால் வரும் பாவத்தினை எந்த முறைமையாற் போக்குவான். எ—று. ஐயன் காளி சன்னிதி முன் பொய்யுரைத்த பாவம் தீர்க்கக்கூடாமல் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருமாகலின் தேவர்க்கெல்லா மேலாய சிவசன்னிதியில் அசத்தியங்கூறிய பாவம் தீராதென்பது அறிவிக்க எவ்விதத்தினாற் போக்குமென்றார்.

சான்றதாயுள தன்னுளமிலையெனவு மென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "தன்னெஞ்சந் தனக்குச்சான்றது வாகத்தத்துவ நன்குணராதே, வன்னெஞ்ச னாகிக் கூடமே புரிவோன் வஞ்சகக் கூற்றினுங் கொடியோன், பன்னுங் காலவன்றன் றெரிசனம்

பரிசம் பழுதுற நிரயவே துவுமாம், புன்னெஞ்சா லவனும் போய்நர கெய்திப் பூமியுள் ளளவுமே ருறுல்." மற்றும் வரு வனவற்ருற் காண்க. (சுக)

இத்திற னருள்கைப் பிடித்தெலாம் விடுத்தோ னேவல ஞெருவனே டுறினுஞ், சித்தசஞ் சலமுண் டவனெரோர் காலே செயுஞ் செயல் பிழைக்கினுட் சீற்றம், வைத்திடப் படுத லாற்றன துடற்பால் வந்தொரு பிணியுறிற் றுணிவோ, டத்தனே யுளனென் றிருத்தலி னிருத்த லரிதனேன் றனையுறி னதனுல்.

எ—து. இந்தமுறைமையே சீவகாருணியமொன்றுமே கைப் பிடித்துப் பற்றுக்களாயுள்ளனவெல்லாவற்றினையும் துறந்தவன் ஏவலாளனுகிய வொருவனுடனே கூடியிருந்தானுயினும் அவன் ஒரோர்காலத்துச் செய்யும் ஏவற்பணிவிடைகளுள் ஒவ்வொன்று தப்பச்செய்தானுயின் உள்ளத்திற் கோபம் வைக்கப்படுதலாலும், தனது தேகத்தின்கண்ணே ஒரு வியாதிவந்தடைந்தால் அவ்வியாதியைப் போக்குதற்குச் சிவனே உளனென்று தான் துணிவோடிருத்தல்போல் அவனுக்கு ஒரு வியாதிவந்து அடையின் அங்ஙனம் இருத்தல் கூடாது அதனுலும், சித்தசஞ்சலம் தோன்றும். எ—று.

சீவகாருணியத்தினுலும், பிறர் பழிப்பரென்பதனுலும், அவனுக்குச் சிவனே உளனென்று இருத்தல் கூடாமையால் விவகாரப்படியே வைத்தியனைத் தேடுதல் மருந்துதேடுதல் முதலியவற்ருல் மனேவிசாரந் தோன்றுதலிற் சித்தசஞ்சலமுண்டென்ருர். சித்தசஞ்சலம் மனேலயம் பண்ணுதற்குத் தடையாகலின் அச்சஞ்சலம் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய ஏவலாளனும் ஆகாதென்பது அறிக. (சுஉ)

யாதியா தொருவ னீங்கியா னேத லதனின லதனின லிலனென், ருேதலா லனைத்துந் துயர்தரு மெனநீத் துயர்பரம் பொருளினைக்காட்டுந், நீதிலோர் குரவனெங்குள னெனவே தேடுமா

லலைகடல்சூழும், பூதல மிசையோர் துறவினே னறவு பொலிமலர் தேடும்வண்டி னைப்போல்.

எ—து. யாதொன்றினை யாதொன்றினை ஒருவன் நீங்கி யான் அவன் அதனால் அதனால் வருந்துன்பங்கள்- இலனென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின் பற்றுக்களாயுள்ளன எவையும் துன்பங்களைத் தருமென்று அறிந்து துறந்து எப்பொருள்களுக்கும் மேலாயுயர்ந்த மெய்ப்பொருளினை அறிவிக்குங் குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற ஞானசாரியன் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றானென்று தேன் செறிந்த மலரினைத் தேடும் வண்டினைப்போல் அலைகடல் சூழ்ந்த பூமியின்கண்ணே ஒரு துறவியானவன் தேடுவான். எ—று.

தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டினைப்போலச் சீவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னும் நான்கும் நிறைந்த ஞானசாரியனைத் தேடுகின்றானென்பதறிக. ஆல் அசை. நறவுபொலி மலர்தேடு வண்டினைப்போ லென்றதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தியார். "அளிமலர் விட்டுவிட் டாய்ந்து மதுவுண் டகிரப்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திங்குற நின் கவலை யென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன் குரு மேவிநின்று—தெளிவந் துனைக் கண்டிடு மளவுங் குருத் தேடுமே." (௨௩)

சமரமுற் றிடாது புறந்திரி யொருவன் றனதெதி ரடைதரு படைக்கைக், குமரரை நோக்கி மிகுபராக் கிரமங் கூறினுந் தேறல ரதுபோ, லமர்தரத் துறவு சமாதியோதிடினு மவற்றினுக் கயனடை யினரேற், றமரெனத் துணிவுற் றவரொடும் பழகார் தத்துவ நிலைதலைப் படுவோர்.

எ—து. யுத்தகளத்தைச் சாராது அதற்குப் புறம்பாய்த் திரிகின்ற ஒருவன் களத்தினைச் சார்ந்து தனக்கெதிரே ஆயுதபாணிகளாய் வந்துநின்ற வீரரைப்பார்த்து மிகுந்த பராக்கிரமங்களைச் சொன்னானாயினும் அக்களத்திற் சென்று யுத்தம்பண்ணாது புற

த்துநின்று கூறுதலால் அவனை வீரனென்று தெளிவுறுர். அது போல் மனத்திற்குச் சம்மதமாய்ப் பொருந்தும்படி துறவு சமாதிகளைக் கூறிஞராயினும் அவற்றிற்கு உரிய நடக்கை யின்றிப் புற நடக்கையராயின் அவரை வீட்டினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய தமரென்று தெளிந்து அவர்களுடனே கூடிப்பழகார் பரத்துவ நிலைமையை அடையும் நன்னெறிக்கண் விரைந்து செல்வோர். எ—று.

புறந்திரியொருவன் சமர்க்களத்துஞ் செல்லாது அதனைச் சார்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று பராக்கிரமங் கூறுதலின் அவனை வீரனல்லனென்றும் பேடியென்றும் அறிகின்றது போல் அயனடையினர் துறவுசமாதிகட்கு உரிய நன்னெறியும் செல்லாது அந்நெறி செல்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று அவற்றிற்கு உரிய நெறிமாத்திரங் கூறுதலின் அவரைத் துறவு சமாதியுடையரலரென்றும் கூடாவொழுக்க முடையவரென்றும் அறிந்துகொள்க.

அமர்தரத்துறவு சமாதி யோதிடினு மவற்றினுக் கயனடையினரேல் என்றதற்கு உதாரணம்: அனுபவசித்தி. "மறைகளாகம முதற்கலை முழுதையு மயலற மிகவோதிக்—குறைவிலாவகைப் பொருளினை மதுரமாக் கூறவல் லவரேனு—நிறைவதாகிய பொருளினுக் குத்தகு நிலையவ ரலராகி—லறைவ தாகிய வவர்மொழி யாத்த வாக்கியமென வறையேமே. எ—ம். இறைகணன்பினை யுரைசெய்து தாமிறைக் கன்பகத் திலரேனுந்—துறவு நன்றெனவுரைசெய்து துறவினி னிலைமைய திலரேனுங்—கறைகளொன் றுள செயல்களின் மூளுறுங் கருத்தறிகிலரேனு—மறையி னன்குறு மவர்மொழி யாத்த வாக்கியமென வறையாதே. எ—ம். தெய்வ வாணிநற் செந்தமி ழியலிசை தெரிந்து பாடைகளும் பொய்—மெய்ய தாகவே பொருள்களும் விளங்கிட விளம்பல் லவரேனு—மையிலா வகை மொழிவ தொன்றவர்செயன் மருவலொன் றெனி

லத்தை—யைய மூவரின் முதல்வரே மொழியினு மாத்தவாக் கிய மென்ஞர்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௨௪)

நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மரைகொள விரும்பார், பாரிடத் தெவரும் விஞேதிகள் சாலம்பண்ணலென் றெண்ணி மற் றதுபோற், சீருடைத் துறவு சமாதிபெற்றுலகிற் றிகழினு முயிர்க்கெலாந் தயவுஞ், சாரருட் குருபத்தியுமிலார் தமை யுந் தமரெனப் பழகவுந் தகுமே.

எ—து. பாரின்கணுள்ளோர் யாவரும் நீரின்கணெழுகின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்துகொள்ள விரும்புதலேயன்றி ஆகாயத் தின்கண் விளங்காநின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்து கொள்ள விரு ம்பார்கள்; விஞேதவித்தையினையுடையார் இந்திரசாலம் பண் ணுதலென்று அறிந்து அதுபோலச் சிறப்பினையுடைய துறவு சமா திகளை அடைந்து உலகத்தின்கண் விளங்காநின்ருராயினும் எல் லாவுயிர்களிடத்தும் காருணியமும் தாம் அடைந்த கிருபாமூர்த்தி யாகிய ஞாஞசாரியரிடத்துப் பத்தியும் இல்லாதாரையும் தமரெ ன்று கருதி அவருடன் கூடிப் பழகவுந் தகுமோ. எ-று.

தாமரைப்பூத் தோன்றுதற்கு இடம் நீரேயன்றி அந்தரம் இட மாகையால் இதன்கண் தோன்றிய பூ பூப்போலத் தோன்றுவதே யன்றிப் பூவன்றென்றும் விஞேதிகள் சாலம்பண்ணுதலென்றும் விரும்பாது உலகர் விடுத்தல்போல், துறவுசமாதிகளுக்கு ஏது வாகிய சீவகாருணியம் ஈசுரபத்திகளில்லாத துறவு சமாதிகள் அவைபோலத் தோன்றுவனவன்றித் துறவு சமாதிகளல்லவென் றும், அவர் அவைபோலக் காட்டுகிருரென்றும், அறிந்து அவரோ டும் பழகாது நீங்கவேண்டுமென்பது கண்டுகொள்க. (௨௫)

இதுநெறி யெனவோ ரூர்க்கு மற்ருெருவ ரேகினு மாத்தன் வாய்க் குறிக, ளதுதனிற் காணு விடத்துல கருமோ ரடிபெயர்த் திடுகல ரதுபோ, லெதிரறு சமாதி யாதிபெற் றுடையோ ரென்

ணினு முன்னவனுரைத்த சதுர்மறை யாக மாந்தநின் தகரேற் றம ரென லவரையுந் தகுமே.

எ—து. ஒருவன் ஓரூர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென் ருனாயினும் தமக்கு ஆப்தனுயுள்ளவன் வாயாற்கூறிய அடையா ளங்கள் அந்நெறியிலே காணுதவிடத்து அதனை மாறு நெறியெ ன்று கருதி உலகத்தாரும் ஓரடியாயினும் பெயர்த்து வைத்திடா ர்கள். அதுபோல ஒப்பில்லாத சமாதி துறவு குருபத்தி சிவகாரு ணியம் ஆகிய நான்கினையும் அடைந்தார்களாயினும் கடவுள் கூறிய நான்கு வேதமும் இருபத்தெட்டுத் திவ்வியாகமுமாகிய இவற்றின் முடிவாயுள்ள வாக்கியங்களை இகழ்ந்து கூறினுராயின் அவரையும் தமரென்று சொல்லலும் தகுமோ தகாது. எ—று.

ஒருவன் ஓரூர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்ருனாயி னும் தமக்கு ஆப்தன் கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே கா ணுத விடத்து அதனை மாறுநெறியென்று ஓரடியாயினும் பெயர்த் திடாத உலகர்போல் சமாதியாதியுடையோர் வீடடையும் நெறி கூறுங்கால் கடவுள்கூறிய வேதாகம முடிவுவாக்கியத்தின்படி கூருது அதனை மறுத்துக் கூறினுராயின் இந்நெறி மாறுநெறி யென்று கருதி இவரோடும் பழகலாகாதென்பது கண்டுகொள்க. சதுர்மறையாக மாந்தமெனவே ஞானங் கூறிய வாக்கியமென்ப தும், ஞானங் கூறுதற்பொருட்டுச் சரியை கிரியை யோகங்களை மறுத்துக் கூறினும் ஞானங் கூறிய வாக்கியங்களை மறுத்துக் கூறு தல் நெறியன்றென்பதுங் காண்க. நிந்தகர் புறச்சமயத்தோர்கள்.()

ஈங்கறை முறையிற் றேய்ந்துபா ரிதன்மீ தெங்கணுந் தேடி யோரிடத்தி, ஞேங்கருண் முதல நான்குமோர் வடிவா யுளதென மறையினீற் றுரைக, டாங்குநா வொடுஞ்செங் குவளைமார் பொடும் பொற் சரணொடுஞ் சரணென வடைந்தோர், தீங்கொழித் தருள் வான் றிகழுமோர் குரவற் கண்டுளங் குளிர்ந்தனன் றெளிஞன்.

எ—து. இவ்விடத்துக் கூறிய முறையே ஞானசாரியனது இலக்கணமெல்லாம் உடையோன் எங்குளனென்று ஆராய்ந்து பூமியின் கண்ணே எவ்விடத்தும் தேடி ஓரிடத்தின்கண் உயர்ந்த சீவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னு நான்கும் ஒரு வடிவங்கொண்டதுபோல் வேதத்தினது முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியமே முதலியவாக்கியங்களைத் தரிக்கின்ற நாவுடனும் செங்கழுநீர்மாலை விளங்காநின்ற மார்பகத்துடனும் பொன்போன்ற திருவடிகளுடனும் அத்திருவடிகளில் அடைக்கலமாய் வந்து அடைந்த பக்குவரது அஞ்ஞானமாகிய பொல்லாங்கை நீக்கும்பொருட்டு விளங்காநின்ற ஞானசாரியனைக்கண்டு தெரிசித்து இதயமெல்லாம் குளிர்ந்தனன் அந்தவறிவுடையோன். எ—று. ஓங்கருண்முதல நான்குமோர் வடிவா யென்றதனாலும், மறையினீற்றுரைக டாங்கு நாவொடு மென்றதனாலும், ஆசாரியனது இலக்கணமெல்லா முடையனென்பது காண்க.

சரணெனவடைந்தோர் தீங்கொழித்தருள்வா னென்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர் நான்மணிமாலை அகவல். "ஒளித்தகுமறிவுமரக் கலனமைத்துத் துறவி—னுமக்கூம்பு நாட்டியேம—வருளாங் கயிற்றிற் பிறழ்வறக் கட்டிப்—பத்தி யென்னும் பாய் பூரித்து—முத்தியூரிற் றம்மை யுய்த்தருள்—சொரூபனென்னு மொருமீகாம—னருந்தவர்க் கரசின் பாதந்—திருந்தவைக் கிலர்தஞ் சென்னியின் மிசையே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சூஎ)

காரிய மாக லாற்சகம் படைக்குங் காரணன் குலாலனி லுளனென், ஞேரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் ருக்கி யொப்பிடுங் கருணைய னேனும், பேரியை பிறப்புத் தனைய டைந்தவர்க்குப் பிணையுறு வகைகெடப் பார்க்குங், கூறிய விழியோ னுதவி னறவுங் கொடியனு மாகுமக் குரிசில்.

எ—து. பிரபஞ்சம் மாயாகாரியமாகலின் அதற்குக் காரணமாயுள்ள மாயை சடமாகலின் இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்த

காரணனாகிய கடவுள், கடகலச முதலாயுள்ள பாண்டங்கள் மண்ணினது காரியம் அவைக்குக் காரணமாகிய மண் சடமாகலின் இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்த காரணனாகிய குலாலன்போல் இருக்கின்றானென்று மேலாகிய கடவுளுக்குக் கீழாகிய குலாலனை உவமைகூறுகின்ற ஒரு முறைமைபோல் உவமை கூறப்படாதாயினும் சத்தசாகரங்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி உவமை கூறுகின்ற கிருபாசமுத்திரமா யிருந்தானாயினும் தன்னைவந்து அடைந்த பக்குவர்க்குப் பேரும் பொருந்திய பிறப்பும் இவையேயன்றிப் பின்னர் அந்தப்பேரும் பிறப்பும் வாராதபடி நாசமாகப் பார்க்கின்ற நுண்ணிய விழிகளையுடையோனாகலின் மிகவுங் கொடிய தன்மையினை உடையவனுமாவன் அந்த ஆசாரியன். எ-று.

கிருபாசமுத்திரத்திற்கு உவமையின்மையால் கடவுளுக்குக் குலாலனை யுவமை கூறுதல்போல் எழ்கடலும் ஒன்றாக்கி ஒப்பிடுங் கருணையனேனுமென்றார்; கூரியவிழியோ னென்றதனாலும், பேரியை பிறப்புத்தனை யடைந்தவர்க்குப் பினையுருவகை கெடப் பார்க்கு மென்றதனாலும், மாயாகாரிய காரணமெல்லாங் கடந்த நோக்கமென்பதும், அந்நோக்கம் பெற்றோர்க்கும் அவைகள் நீங்குமென்பதுங் காண்க. அறவுங் கொடியனுமாமென்றது தூஷணபூஷணமாக்த் துதித்ததென்க. இதனுட் சீவகாருணிய முடையனென்பதறிக. (௨அ)

செப்பிருங் கைலைக் குருமுறை மையிற்றன் சிரமிசைச் சரணம்வைத் துளவோர், மெய்ப்பர னருளை நினைதொறு முளந்தீ மெழுகுகல் லெனவுரு கிடினு, மைப்பவந் துடைத்தன் பினர்க்குவீடளிக்கும் வல்லப முடையமற் றொருதா, ஞெப்புமிக்கிலியா கலினிறை பத்தி யுளனுமன்றாகுமவ் வும்பன்.

எ-து. யாவரும் புகழாநின்ற பெருமை பொருந்திய கைலாச குருபரம்பரையின் வந்து தனது சிரசின்மீதே திருவடிகளைச் சூட்டிய ஒப்பற்ற ஞானாசாரியனது கிருபையை நினைக்

குந்தோறும் அக்கினியிற்பட்ட மெழுகும் கல்லென்று சொல்ல அதனினும் அதிகமாக உள்ளமெல்லாம் உருகா நின்றோனாயினும் தன்னை அடைந்த பக்குவர்க்குக் களங்கமாயுள்ள பிறவித் துன்பத்தைமாற்றி வீட்டினைக்கொடுக்கும் சாமர்த்தியத்தினை உடைய ஒருதான் சமானாதிகமின்மையனாதலின் ஈசுரபத்தியுடையனுமன்றாகுவன் அந்த ஞானாசாரியன். எ—று. இதன்கண் ஈசுர பத்தியுடையனென்பது காண்க. (சுகூ)

கருடனை நினைவோர் பார்வையாற் பிறர்பாற் கடுவொழித்த லிற்றனை நினைவோ, ரொருவரை நோக்கி னவர்கணும் பாச மொழித்தல் செய் துறவொடேய்ந் துறினு, மருண்மகட் புணர்ந்து ஞான சந்ததிபெற் றவரொடு மகிழ்ந்திருத் தலினக், குருபரன் றன்னைப் பின்னனே ரில்லாக் குடும்பியென் றுரைக்கவும் படுமால்.

எ—து. கருடனைத் தியானம் பண்ணுவோர் பார்வையாற் பிறர்மேலேறிய விடநீக்குதல்போல் தன்னைத் தியானம் பண்ணுவோர் பிறரொருவரை நோக்கின் அவரிடத்தும் பாசங்களை நீக்குதல் செய்யுந் துறவுடனே கூடியிருந்தானாயினும் சிவகாருணியமாகிய பெண்ணினைக்கூடி ஞானமாகிய புத்திரனைப்பெற்று அவரோடும் எக்காலமும் மகிழ்ந்திருத்தலின் அந்த ஞானாசாரியனைப் பின்னர் ஒப்பற்றகுடும்பியென்றும் சொல்லப்படும். எ—று. இதனுட் பாசவைராக்கிய முடையனென்பது காண்க. (எ0)

குலவுசெங் கதிரோ னிருளினை யுணராக் கொள்கைபோற் றானொருகாலுஞ், சொலுமறி யாமை யறிகிலாஞானத் தோன்றலே யெனினுமத் தூயோ, னிலகுமானந்த வுருவினை யணுக்கட் கீந்ததற் கிணையொரு துணையின், மலவுட லவர்பாற் சுவர்தலி னிஃதோர் மடமைபெற் றுடையனு மாமால்.

எ—து. யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற செய்ய கதிரையுடைய சூரியன் இருளை அறியாத முறைமைபோல் பிரமாதி

களாலும் புகழப்படுகின்ற தான் அவ்விருளுக்கு ஒப்பென்று சொல்லப்படுகிற அஞ்ஞானத்தை ஒருகாலும் அறியாத ஞானத்தினையுடைய புருஷனாயினும் அந்த நின்மலனாகிய ஞானாசாரியன் தனது விளங்காநின்ற ஆனந்த சொரூபத்தினைச் சீவர்களுக்குக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக இழிவால் தனக்கு ஓரொப்பில்லாத மலவுடலை அவர்கையில் வாங்கிக்கொள்ளுதலின் இஃதோரறியாமையை அடைந்துடையனுமாகும். எ—று.

சூரியன் தனது பிரகாசத்தினால் தனக்கு இருளின்றிப் பிறர்க்கு இருளைப்போக்குதல் போல், ஞானாசாரியன் தனது ஞானத்தினால் தனக்கு அஞ்ஞானமின்றிப் பிறர்க்கு அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவனென்பது காண்க. இதனாற் பிரமஞானமுடையனென்பதறிக. (எக)

வதுவை நாண் மறையோர் வழங்கியாத் திரையின் மற்றருந் ததியை நோக்குதலி, னிதுவுமொன் றெனத்தம் முடல்பொருளாதி யீயுமெம் போலிக டமக்குங், குதிரைகொண் டிடவன் றடைந்துட லாதி கொடுத்தவன் போற்கொடுப் பவர்க்கும், பொதுமையுற் றிவணோர் மானுடன் றானாய்த் திகழுமப் பூரண புராணன்.

எ—து. கல்யாணகாலத்தில் மறையோர் தஞ்சாதியாசார வழக்கமாய்ச் செல்கின்ற யாத்திரைபோலவும், அக்காலத்தில் கல்யாணப்பெண் அருந்ததியைப் பார்க்குதல்போலவும், இதுவும் ஒருலகாசார வழக்கமெனத் தமது உடல்பொருளாவி மூன்றினையும் கொடுக்கும் என்போல்வார்க்கும், பாண்டியனுக்குக் குதிரை கொள்ளும்பொருட்டு அந்நாளிற் சென்று திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசாரியரை அடைந்து உடலாதி மூன்றினையும் உண்மையாகக் கொடுத்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் போல் உடலாதிகளை உண்மையாகக் கொடுப்போர்க்கும், பொதுமையுற்று இவ்விடத்து ஒருமனிதனாகியும், மானை இடக்கரத்தேந்திய சிவனாகியும் விளங்காநிற்பன் அந்தப் பரிபூரணனாகிய பழையோன். எ—று.

வதுவைநாள் யாத்திரைசெல்லு மறையோரும் அக்காலத்தில் அருந்ததியை நோக்குங் கல்யாணப்பெண்ணும் யாத்திரை போவதுபோலவும் அருந்ததியைநோக்குதல் போலவும் காட்டின மாத்திரமேயன்றி யாத்திரைபோனதும் அருந்ததியைக் கண்டதும் அவர் மனத்திற்கு இல்லை; அதுபோல் உலகாசார வழக்கமாக உடலாதிகளைக் கொடுப்போரும் கொடுத்ததுபோல் காட்டின மாத்திரமேயன்றிக் கொடுத்தது இவர் மனத்திற்கு இல்லையென்பதறிக. (எஉ)

பாரினட் டாங்கா திகளொடக் குரவற் பலதரம் வலம்வந்து பணிந்து, சீரிய துதிசெய் தனுதின மவற்றூற் றிருவுளத் தடைக்கவும் பட்டுத், தூரமோ டணிமை யறவிறை கருணை சுரக்குநாளளவு நின்றேவ, லாரிவன் றனக்கொப் பெனச் செய்தொண் சரண்பெற் றறியவேண்டு வமுழு தறிந்தான்.

எ-து. பூமியின்கண் அட்டாங்கமுதலிய அங்கங்களுடனே அந்த ஞானசாரியனைப் பலகாலும் வலமாகவந்து வணங்கி எக்காலமும் தோத்திரம்பண்ணி அவ்வணக்கத் தோத்திரங்களினால் இவன் பக்குவனுமென்று அறிந்து ஆசாரியனது திருவுளத்தில் அடைக்கவும் அன்புடையனுகி அவ்வாசாரியன் கோபித்தானென்று தூரத்திலும் செல்லாமற் சந்தோஷித்தானென்று சமீபத்திலும் சாராமற் சேய்மை அணிமைகளுக்கு நடுவாய் அவ்வருளிறைவன் கிருபை வைக்குநாளளவும் நின்று ஏவற்பணிவிடைகளைச்செய்து ஒள்ளிய திருவடி தீக்ஷைபெற்று வீடடைதற்கு அறியவேண்டும் உபதேசமொழிகளெல்லாவற்றினையும் அறிந்தான். எ-று. அட்டாங்காதியெனவே பஞ்சாங்க சிட்டாங்க சிராங்கமுங்கொள்க.

தூரமோடணிமையற வென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனுர். "அகலா தணுகாது தீக்காய் வார்போல்க—விகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்." அட்டாங்காதிகளோடக் குரவற்

பலதரம் வலம்வந்தென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "வலஞ்செய்து தண்டதனை மானவிதி முறைதழுவத்—தலந்தன் னிற் பணிந்தெழுக தலைகரமற் றிருகன்னந்—துலங்குமுக வாய் புயங்க ளெனுமெட்டுந் தோயமயி—ரிலங்குசிரங் கரமுழந்தா ளெனுமைந்து மிலங்குறவே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

சற்குரு வருளா லையமுந் திரிவுந் தானற மறைமுடி வுணர்ந்த, பிற்குரு பரன்றுண் முச்சரண் புகுந்த பெரியவ ரினமரீஇ யிருந்தொண், சொற்களி னரிய பொருள்கடேந் தவணந் தொலைத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க், கற்குதலாதி யனைத்துநீத்தென்று ஞானசா தகத்தினுள் கழிப்பான்.

எ—து. சற்குரு கடாக்ஷத்தினுலே ஐயமுந்திரிவு நீங்கி வேதத்தின் முடிவாகிய மகா வாக்கியத்தினுல் அறிகின்ற மெய்ப்பொருளை நிச்சயித்து அறிந்தபின் அந்த ஞானுசாரியனது திருவடிகளைத் தனக்கு முன்னர் அடைக்கலமாகப் புகுந்த பெரியோர் கூட்டத்தினை அடைந்திருந்து ஒள்ளிய சாத்திரத்தின் மொழிகளினது அரியபொருள்களை அவரால் ஆராய்ந்து அறிந்து அம்முறையே சிறிதுகாலங் கழித்தபின்னர்ச் சிரவணமனனங்கள் முதலிய அனைத்தினையும் விட்டுநீங்கி எக்காலத்தும் ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகத்தினுலே நாள்களைப் போக்காநிற்பான். எ—று.

ஐயந்திரிவென்றவற்றுள் ஒன்ருே இரண்டோவென்பது ஐயம். முன்னர் ஒன்றென்று துணிந்து இரண்டென்பதும், முன்னர் இரண்டென்று துணிந்து ஒன்றென்பதும், திரிவென்றறிக.

ஒண்சொற்களினரிய பொருள்கடேர்ந்தென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "ஒப்பிலமல னேதிவைத்த வுரையை யோத லோதுவித்தல்—செப்பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளிகை பிறரைத் தெளிவிக்கை—தப்பா ததனை மனத்தகத்தே தரி

க்கை யெனவுந் தானேந்தாம் — வைப்பா யருந்தா மருந்தாகிச் சிறந்தஞான மகவினையே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. ()

அரும்பொறி யின்மை பழியன்றி யார்க்கு மறிவறிந் தாள்வினை யின்மை, பெரும்பழி யெனலா ஞெருவன்வீட் டின்பம் பெறுமைகொ டிகழ்கலர் பெரியோர், விரும்பஃ தடையும் வகை யருட் குருவான் விளங்கியு முளங்கையிற் கனிபோல், வரும்படி நாளு முயன்றுரு வென்போன் மதியிலார் தமையிகழ்வதலால்.

எ—து. யாவர்க்கும் அரிதாகிய செல்வம் இல்லாமை பழிப் பன்று அச்செல்வத்தினை அடையும் உபாயம் அறிந்திருந்தும் அவ்வுபாய நெறிக்கண் முயற்சியின்மையே பெரிய பழிப்பென்று திருவள்ளுவநாயனர் கூறுதலின், ஒருவன் ஞானநிஷ்டை இடையருது கூடுமிடத்தும் அவ்வீட்டின்பத்தினை அடையாதிருத்தலைக் குறித்து இகழார் பெரியோர். விரும்பாநின்ற அந்த ஆனந்தத்தை அடையுநெறி ஞானசாரியனல் அறிந்திருந்தும் உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல் அது வரும்படிக்கு எந்நாளும் ஞானசாதகத்தின் கண் முயற்சிப்படாத என்போலும் புத்தியில்லாரை இகழ்வதே அன்றி. எ—று.

எக்காலமுமாருது ஞானசாதகத்தின்கண் முயலல் வேண்டு மென்பது இதனுட்காண்க. (எரு)

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர் சிறிது பண்ணவேண் டுவபணி விடுத்துப், புகலுரை யடக்கித் தனியிடத் திருந்து போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்பின், மிகமுயன் றிதய வருத்தமெய் தாமன் மெலிந்துகை விடுதல்செய் யாம, லகமுக மாக்கி மனத் தைநா டொறுமோ ரைம்புல னொழித்தசை வறுப்பான்.

எ—து. சொல்லாநின்ற நித்தியகருமங்கள் அனைத்தினுள்ளும் இன்றியமையாது செய்யவேண்டுங் கன்மங்களில் ஓரோர் சிறிது சீக்கிரத்திலே செய்துவிடுத்துப் புகல்கின்ற வாக்கினை மௌன மாக்கி ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு கிருபாசாரியரது திரு

வடிகளைத் தோத்திரம்பண்ணிப் பின்னர் அவர் கூறிய உபாயத்தின்படியே மனோலயம் பண்ணத்தொடங்கும்போது அந்த உபாய நெறிக்கண் மிகவும் முயற்சிப்பட்டு மனவருத்தமும் அடையாமல் எவ்விதத்தால் அடக்கினும் இது அடங்குவதில்லை யென்று உள்ளம் வருந்தி அவ்வுபாய நெறியை விட்டு நீங்குதல் செய்யாமல் பையப்பைய அம்மனத்தினைச் சகமுகமாய்ச் செல்லவொட்டாமல் அகமுகமாக்கி எக்காலமும் ஒப்பற்ற பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகம்பண்ணி மனத்தினது சங்கற்பத்தை. நாசம் பண்ணுவான். எ—று.

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த் தடுத்தென்ற செய்யுளுள் வாக்குக் காயங்களை அடக்கினால் அன்றி மனமடக்கக் கூடாதென்ற முறையே இச்செய்யுட்கண்ணும் மனமடக்குதற்கு அவை அடக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. கீழ்ப்போன செய்யுள்களுட்கூறிய முறையே புறப்பற்றுக்களாயுள்ளனவெல்லாம் துறந்து அநாசாரியரை விட்டு நீங்கி ஆசாரியரை வந்து அடைந்து திருவடி தீக்ஷைபெற்று அவரது உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு அவரது திருவடியை அடைந்த பெரியோரை அடைந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகம் பண்ணுவோனுக்கு மேல் வருஞ் செய்யுள்களுள் ஞானாசாரம் கூறுகின்றார்.

மிகமுயன்றிதய வருத்த மெய்தாமல் என்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமாகின்றவேண்டு கோளான் முயல்வால் வினோதந் தன்னாற்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல்வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்களகலப் பண்ணி—யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முயற்சிபேருமை யுறினுஞ் சுகமடைவை யதுநீதன்று—திகழ்மனம் போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியுமட்டுந் தேசிகனூல் சொல்வழியிற் செல்லுவாயே." எ—ம். திருமந்திரம். "உடலாங் குகையி லுணர்வாகும் பீடத்—தடலார் சமாதி யிதயத்த தாக—நடமா டியகுகை நாடிய யோகி—மிடை

யாகா வண்ணமே சாதிக்கு மெல்லவே" எ—ம். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (எகூ)

உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கவ் வூர்வல மாயிலந் தோறும், பிச்சைகை யிடையிற் காடி கூழேனும் பெற்றது பற்றியுள் வெறுப்போ, டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே காந்தத் திடையினுந் தாகம்வந்தடையி, னச்சி நீரூரிற் புகுந்துறு தேரியாதியி னருந்துத னன்றே.

எ—து. உச்சிக்காலத்திலே மிகுந்த அரியபசிக்கு அந்தவூரினை வலமாகச்சென்று வீடுதோறும் பிச்சையாகக் கையின் கண்ணே காடியாயினுங் கூழாயினும் கொடுத்ததைவாங்கி உள்ளத்தின்கண் அவற்றில் வெறுப்பும் விருப்புமின்றிப் புசித்து மீண்டும்போய்த் தனது ஏகாந்தஸ்தானத்தில் இருக்கவேண்டும். பின்னரும் தண்ணீர்த்தாகம் வந்ததாயின் நீரினை விரும்பி ஊர்க்கட்புகாது ஏரி முதலியவற்றுள் நீர் அருந்துதல் நன்மையாம். எ—று.

பிச்சைக்கேயன்றி நீரைக்குறித்து ஊர்க்குப் போகவேண்டாமையின் ஏரியாதியினருந்துத னன்றென்றூர். ஏரியாதியெனவே நதி மடு வாவி சுனைமுதலியவுங் கொள்க.

இலந்தோறும் பிச்சைகை யிடையிலென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். "பரந்துல கேழும் படைத்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தர மாக நினையு மடியா—ரிரந் துண்டு தன்னடி யெட்டச் செய்தானே. எ—ம். பிறப்பறி யார் பல பிச்சைசெய் மாந்தர்—சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்—மறப்பில ராகிய மாதவஞ் செய்வர்—பிறப்பினை நீக்கும் பெருமை பெற்றூரே. எ—ம். அச்சினு ணின்ற பொரு டன்னை யுள்ளுவோ—ருச்சியம் போதாக வுள்ளமாக் கோயிற்குப்—பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறநினைந்—திச்சைவிட் டேகாந்த மேறி யிருப்பரே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (எஎ)

ஞானசா தகன்மற் றுதயமா தியினூ ணயக்கொணு மயக்க மாதலினு, மீனமார் விந்து மிகுமெனு வகன்றோ ரிகழ்ந்துகை விடுத்தவா தலினுந், தானிரந் தொருபோழ் தருந்திடு முணவுஞ் சமமலாற் றூழினு மிகினு, மூனதா ருடற்க ணோயுறு மற்றைக் குறக்கமு மிகுந்திடு மன்றே.

எ—து. ஞானசாதகம் பண்ணுகின்றவன் உச்சிக்காலத்தொழிந்து மற்றை யுதயகாலமுதலிய காலங்களின் அன்னாதிகளைப் புசிக்கலாகாது: தேகமயக்கம் வருதலினாலும், இழிவினையுடைய சுக்கிலவர்த்தனையாமென்று துறந்தோரால் இகழ்ந்து விடப்பட்டன வாகலாலும், தான் பிச்சையேற்று ஒருபோது புசிக்கின்ற புசிப்பும் எந்நாளும் ஒருசமமாகப் புசியாமல் குறைந்ததாயினும் மிகுந்ததாயினும் ஊன்பொருந்திய உடம்பின்கண் வியாதிவந்து அடையும் அன்றைக்கு நித்திரையும் மிகுந்துவரும். எ—று.

மயக்கம் வருதலினால் தேகம் ஆசனத்தின்கட் செவ்வேயிராது. விந்து மிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமிகுந்து அம்மனம் அசைவற நில்லாது. வியாதி வருதலினால் சமாதிகூடத் தொடங்கவே கூடாது. உறக்கமிகுதலினால் கேவலம் வந்து அடையும் ஆகலின் இதனுட் கூறியமுறையே செய்யவேண்டுமென்பதறிக. உதயமாதியவென்றதனால் சாயங்காலம் இராக்காலம் விடியற்கால முதலியவுங் கொள்க. (எஅ)

மிகுத்திடு முனமிற் படுதழ லவிப்பான் விடுபவன் கலங்கனீர் தெளிநீர், பகுத்திடா னதுபோற் காடிசோ றேனும் பசித்தவன் புசித்திட றகுமா, னகத்தவர் மனைதோ றுழன்றெனக் கடிசினல் கிடென்றொருவன் வேட்டுணலா, னகத்துறு பசியும் போக்கிமற் றதுகொ டதிகமென் பயனடை வானோ.

எ—து. வீட்டின்கட்பட்ட அக்கினிமிகுந்து பற்றி எரியுமுன்னர் அவிப்பவன் அதனை அவித்தலைப் பார்க்குதலேயன்றிக் கலங்கனீரென்றும், தெளிந்தநீரென்றும், நீரினைப்பகுத்துப் பாரான்.

அதுபோல் உதராக்கினி மிகுவதற்கு முன்னர் இதனை அவித்த ற்கு நீரென்றுகருதி நாச்சுவைவிரும்பி நன்று தீதென்று பகுக் காது காடிச்சோறாயினும் நல்லசோறாயினும் பசியையுடைய தவத் தோன் புசிக்குதல் முறைமையாம். தவத்தோர் சிரிக்க வீடுதோ றுந் திரிந்து எனக்குச் சோறு கொடுமினென்று கேட்டு ஒருவன் நாச்சுவைவிரும்பி வாங்கி உண்டலினால் அவ்வயிற்றில் உறுபசி யைப் போக்குதலும் அன்றி அங்ஙனம் உண்டது கொண்டு அதிக மாக வேறே யாதுபயனைப் பெறுவானோ. எ—று.

பிச்சைவாங்கி உண்டலினாலும், வேட்டுண்டலினாலும் பசி போதலேயன்றி வேறுபயன் இன்மையால் அதிகமென் பயன டைவானோவென்றார். தவத்தோர்க்கு நாச்சுவைவேட்டு ஒருவ ரைப் பின்சென்று வாங்கியுணலாகாதென்பது கண்டுகொள்க.

காடிசோறேனும் பசித்தவன் புசித்திடறகுமென்றதற்கும், நகத்தவர்மனைதோ றுழன்றென்றதற்கும், உதாரணம்: கூர்ம புராணம். "இவ்வகை யையமேற்று நன்குண்போன் காடிசோ றெவற்றினை யேனுஞ்—செவ்விதி னளித்த தருந்திடல் வேண்டு மனைதொறுஞ் சென்றுசென் றுற்று—வெவ்வழல் போல வெகு ண்டுமற் றொன்றை விழைந்துநீ யளித்தியென் றருந்த — லவ்விய மவித்த மனத்தினோர்க் காகா வென்றுநான் மறையறைந் திடு மால்." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எகூ)

எரிந்தெழு பசிநோய் தணிக்கவோர் மருந்தென் றேற்றுணு தொருவனுச் சுவைவேட், டருந்திடு மளவும் வருந்தியப் பிண்ட மளித்தவர் தம்மைநோ வதுவென், னிருந்துள கிரக வாழ்க்கை யும் பினைவந் தெய்திய துறவுமல் லதுவீண், டிரிந்துடல் வளர் த்தி யெனத்தனை விடுத்த தெய்வத்தை நோவது மறந்தே.

எ—து. வயிற்றின்கண் எரிந்து எழுகின்ற பசிவியாதியை மாற்றுதற்கு ஈதோர் மருந்தென்று ஏதாயினும் வந்த பிச்சையை வாங்கி உண்ணுது ஒருவன் நாச்சுவையை விரும்பிக் காடி கூழ்

முதலிய பிச்சை வந்தவிடத்து அதனைப் புசிக்குமளவும் உள்ளம் வருந்தி அந்தப்பிச்சை கொடுத்தோரை நோவது என்னையோ தான்! முன்னிருந்துள்ள இல்வாழ்க்கையுமல்லாது அதனை விட்டுப் பின்னர் வந்து அடைந்த துறவுமல்லாது பதிதனாய் வீணே திரிந்து உடம்பை வளர்ப்பாயென்று தன்னைவிட்ட ஊழ்வினையை நோதல் மறந்து. எ—று.

ஒருவரைப் பின்சென்று வேட்டுண்ணுது பிச்சையேற்றுண்ணினும் காடி கூழ்முதலிய பிச்சைகளை அருந்தும்போது உள்ளத்தில் வெறுப்புவைத்து அருந்துதலும் தவத்தினர்க்குக் குற்றமென்பது காண்க. (அ0)

எய்தவ னுறமற் றேவையென் ஞேவ தெனவுல குரைத்தலி னொருதாஞ், செய்துள வினைக்குத் தக்கபே றிறைவன் சேர்க்குத றனைமறந் தென்னே, வுய்தவ மறியாக் கைதவ ரைய முதவிடார் தமையுதவினரை, வைதல்வாழ்த் திடுதல் செய்துமற் றொருசாண் வயிறுநா டொறும்வளர்ப் பதுவே.

எ—து. எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது என்னை யென்று உலகத்தார் வழக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுதலின் ஒப்பற்ற தாம் செய்துள்ள நல்வினை தீவினைகளுக்குத்தக்க சுகதுக்கங்களைக் கடவுள் கூட்டுகிற முறைமையினை மறந்து, என்னையோ வீட்டினை அடைந்து பிழைக்குந் தவத்தினைப்பண்ண அறியாத வஞ்சகர் பிச்சை கொடாதவரையும் அது கொடுத்தவரையும் வைதல் செய்தும் வாழ்த்துதல் செய்தும் தமது ஒருசாண்வயிறு நாடோறும் வளர்ப்பது. எ—று.

சிவச்செயலை மறந்து சீவச்செயலை நாடினாராகலின் உய்தவமறியாக் கைதவரென்றும், அங்ஙனம் நாடிப்பிச்சையுதவிடாரையும் உதவினேரையும் வைதலும் வாழ்த்துதலும் தவத்தோர்க்கு இழிவாகலின் சாண்வயிறு நாடொறும் வளர்ப்பதுவே யென்றும், கூறினர். (அக)

தன்னரு குறுசேய் சிரத்தொரங் குலியாற் ருன்புடைத் தொருவன்மீ தொருவன், சொன்னமாத் திரத்தி னவனையச் சேயுந் துணிவுகொ டெழுந்தறை குதல்போன், முன்னவன் விளையாட் டாயவைந் தொழிற்கு முன்னிலையாயசீ வரைப்பார்த், தின்னல் செய் சாப மிட்டுமாதவரு மென்கொலோ தவமிழப் பதுவே.

எ—து. ஒருவன் தனது அருகேயிருக்கின்ற சிறுபிள்ளையினது சிரத்தில் தான் ஒருவிரலால் தெறித்துப் பிறனொருவனைக் காட்டி அவன்மீதே சொன்னமாத்திரத்தில் அதனை அறியாமையினால் மெய்யென்று கருதிக்கொண்டு அவனை அந்தச் சிறுபிள்ளையும் எழுந்திருந்து அறைகுதல்போல், கடவுளது திருவிளையாட்டாகிய பஞ்ச கிருத்தியத்தில் சீவர்கண் முன்னிலையாகத் தான்செய்த தீவினைகளுக்கு ஈடாகத் துன்பஞ் செய்தலைமறந்து சீவர்கள் தஞ் செயலாகச் செய்தாரென்று கருதி அவரை நோக்கித் துன்பஞ் செய்யாநின்ற சாபமிட்டு மாதவத்தினையுடைய முனிவோரும் என்ன அறியாமையோ தாம் அருமையாகச்செய்த தவங்களை இழந்துபோவது. எ—று.

மாதவருமென்ற சிறப்பும்மையால் சீவச்செயலை நோக்காது சிவச்செயலை நோக்குதல் யாவர்க்கும் அரிதென்பதும், சிவச்செயலை நோக்குவார்க்கு இம்மையில் தவமிழவாமையின் மறுமையிற் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும் காண்க.

சாபமிட்டு மாதவரு மென்கொலோ தவமிழப்பது என்றதற்கு உதாரணம்: அஞ்ஞவதைப்பரணி. "கோப மிக்கபோ தேவராறுவார் குறுகுவோர்தமைக் கொடிய நோய்புகுஞ்—சாப மிட்டுமா தவர்களா யினர் தலைமை மிக்கதங் தவமி ழப்பரே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அஉ)

பெண்ணைவிட் டகலா வொருவிடன் றன்னைப் பிறர்வழக் கினிற்கொடு போகக், கண்ணைவிட் டகலா தவள்வரல் போலுங் கண்டுகொண் டேகியாங் கலைதெவ், வண்ணமா யினுஞ்சீக் கிரத்

தினின் முடித்தவ் வனிதைபான் மறிதரன் மானப், பண்ணிய சமாதி விடுத்தறி ஞருந்தம் பசிதணித் ததையுறும் பரிசே.

எ—து. அழகினல் மிகுந்துள்ள ஒரு பெண்ணைக் கணப் போதாயினும் விட்டு நீங்காத ஒரு காமியை அவனுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டிய பிறர் வந்து வழக்கினிடை அழைத்துக்கொண்டுசெல்ல அவன் தனது கண்ணை விட்டு நீங்காது அந்தப் பெண் வருதல்போலும் பார்த்துக்கொண்டு சென்று அவ்விடத்து அந்தவழக்கினை எப்படியாயினும் சீக்கிரத்தில் தீர்த்துக்கொண்டு அந்தப்பெண்ணினிடத்தில் மீண்டும் வந்து கூடியிருத்தல்போல், அறிஞரும் கணமாயினும் இடைவிடாது தாம் பண்ணிய ஞான சமாதியை விட்டு நீங்கிக் காடி கூழேதாயினும் சீக்கிரத்தில் வாங்கிப் புசித்துத் தமது பசியை மாற்றிக்கொண்டு மீண்டும் வந்து அந்த ஞானசமாதியைக் கூடுமுறைமை. எ—று.

அறிஞர் மிகவும் விரும்பி ஒருகணமாயினும் விட்டு நீங்காது ஞானசமாதியைக் கூடியிருத்தலின் பெண்ணை விட்டகலா வொருவிடனென்றும், பசியினுற் பிச்சையைக் குறித்துப் பிராரத்த வசத்தனுய்ச் செல்லுகின்றபோது மனத்தின்கண் அந் நிஷ்டை நீங்காது செல்லுதலின் கண்ணை விட்டகலாதவள் வரல் போலுங் கண்டுகொண்டேகியென்றும், நாச்சுவை விரும்பாது காடி கூழேதாயினும் வந்ததைச் சீக்கிரத்தில் வாங்கி உண்டு பசியைமாற்றி மீண்டும் வந்து சமாதியைக் கூடியிருத்தலின் ஆங்கஃ தெவ்வண்ணமாயினுஞ் சீக்கிரத்தினின் முடித்தவ்வனிதை பான் மறிதரன் மானவென்றும், உவமை கூறினர். (அங)

நடந்துறங் கொருவன் றனைமல ரமளி நண்ணுமா புரியின் மற் றவனுங், கிடந்துறங் குவதைக் குறித்துமுன் னுறக்கம் விழித்தவா கிளக்குதல் போலுந், தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞான நிட்டரைத் தூயதஞ் சமாதி, யடைந்தனர் விடுத்தா ரென்பரே காந்த மவர்க்கனு கூலமா தலினே.

எ-து. நடந்து செல்போது நித்திரைபண்ணும் ஒருவனைப் புட்பசயனத்திலே இருக்கும்படி செய்யில் மற்றவனும் பின்பு படுத்துக்கொண்டு நித்திரை பண்ணுவதைப் பார்த்து முன்பு நடந்தபோது பண்ணிய நித்திரையை விழித்துச் சென்ற வாறு கச் சொல்லுதல்போலும்; மனத்தால் தொடர்ந்துபற்றி ஒரு கண மாயினும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டாபரரை நின்மலமாகிய தமது சமாதியை அடைந்தனரென்றும், விடுத்தனரென்றும் சொல்லுவர் ஏகாந்தம் அவர்களுக்கு அனுகூலமாகலின். எ-று.

நடந்துறங்குவோனுக்கு மலரமளி அவ்வுறக்கத்தில் அனுகூலமாவதுபோல் நிற்றல் நடத்தல் ஓடல்முதலிய காலத்தும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டருக்கு இருந்து நிஷ்டைகூடல் அனுகூலமென்பதும், நடந்துறங்குவோனுக்கு இடையிலே ஓரோர் நினைவு தோன்றுதல்போல் நிற்றல் நடத்தல் முதலிய காலத்தும் ஞானநிஷ்டை விடாதோர்க்கு இடையிடையே ஓரசைவு மனத்தின்கண் தோன்றுமென்பதும், காண்க.

தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞானநிட்டரென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். "நிற்றலிருத்தல் கிடத்த னடையோடல்—பெற்ற வக்காலுந் திருவருள் பேராமற்—சற்றியன் ஞானந் தந் தானந்தந் தங்கவே—யுற்ற பிறப்பற் றுளிர்ஞான நிட்டையே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "உறங்கிடிற் பிணமே யென்ன வுணர்வுமாய் தலினுற் றுன்பம்—பிறங்குமக் கனவாற் றோன்றும் பீருவான் மிகவுந் துன்ப—மறங்கண்மற் றோர்ச்சி முன்னு மனைத்துமாய்ந் திருளேமூடு—முறங்கலிற் கொடியதுன்ப மோர்ந்திடி னில்லையன்றே. எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(அச)

நித்திரை தடைமீறிடிற் கைகால் போர்த்து நிசியிடைப் பூவணை துயில்வா, ரொத்துறு விடையிற் கிடையுமப் பயிக்க ஆனுமெங் ஙனமித மென்னி, வித்தரை யோர்நித் திரைமிகிற்

பாயு மெரிகொடும் பசிமிகிற் கறியுஞ், சித்தமே வேண்டா வென்ற சொல் லன்றே தெரியுமோ வவர்க்கவை மிகலான்.

எ—து. ஞானசமாதியிலிருக்குமிடத்து நித்திரை வந்து அடுக்கும்போது அதனை விவேகத்தால் தடுக்குமிடத்து நில்லாது தடைமீறி வருமாயின் இராக்காலத்திலே கையும் காலும் ஆகிய போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு பூமியாகிய பஞ்சணையில் நித்திரை பண்ணுவார்கள். ஒவ்வாத பூமிக்கண்ணே சயனமும் அந்தப் பிச்சையூணும் அவருக்கு எப்படியிதமாயிருக்குமென்னில் இவ்வுலகத்தார் நித்திரை மிகுந்தாற் பாயும்வேண்டாவென்றும், எரியாநின்ற கொடிய பசிமிகுந்தால் கறியும்வேண்டாவென்றும், சொன்ன சொல் உண்மையே யல்லவோ அவர்களுக்கு அந்த நித்திரையும் பசியுமிகுதலால் இதமன்றென்று தெரியுமோ தெரியாது. எ—று.

மிகுந்த நித்திரை வந்தவிடத்து நித்திரைபண்ண வேண்டுமென்பதும், மிகுந்த பசிவந்தவிடத்துப் புசிக்கவேண்டுமென்பதும், பகற்காலம் நித்திரை பண்ணலாகாதென்பதும், காண்க. ()

தென்பூர் வையினுட் கழிவட பரவை சேர்நுகத் துளையினிற் செலல்போ, லொன்பதிற் றொன்ப தோடேழு விலக்க முளவியோனியும்பிழைத் தேறிப், பின்பிறப் பிதுபெற் றதனினும்பாதி பிறப்புறா நாளதாக் குநரி, னின்பமீ தெனமிக் குறங்கவூர் பிறவிக் கறவெரீஇ யுளந்துளங் கிடுவோர்.

எ—து. யுகாந்த காலம் வந்து ஏழ்கடலும் ஒன்றாகித் தென்கடலுட் கிடக்கின்றகழி வடகடலுட் கிடக்கின்ற நுகத்துளையின் வழியே தெய்வகதியாகச் செல்வதுபோல் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் பேதமாயுள்ள கருப்பங்கடோறும் அளவிறந்த காலம் பிறந்து பிறந்து சுழன்று அவையெல்லாம் தப்பிக்கடந்து பின்பு இந்த மானுடப்பிறவியை அரிதாகப்பெற்று இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களுள்ளும் பாதிநாள் பிறப்படையாத நாளாக நித்திரைபண்ணிப் போக்குவார்போல் இந்த நித்திரையை இன்பமென்று கருதி மிகு

ந்த நித்திரைபண்ணுர்கள் பிறவித்துன்பத்திற்கு மிகவும் பயந்து உள்ள நடுக்குறுவோர். எ-று.

பெறுதற்கரிய மானுடப்பிறவி பெற்றும் ஞானசமாதி கூடுதல் மிகவுந் துல்லபமாகலின் இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களைச் சமாதிகூடிக் கழித்தலேயன்றி வீணுள்களாகக் கழிக்கலாகாதென்பது காண்க. (அசு)

அறவுநித் திரையைத் துறந்திடி னுடற்க ணடைதரும் பிணி
கண்மற் றதனுற், குறைதலு மிகலு மின்றியோர் சமமாக் கொண்டு
கண் டுயின்றுபின் விழிக்கி, லுறுசுகா தனத்தி லெழுதுசித் திர
மொத் துறைகுவ ரிறைதலை கழுத்தூன், செறியுடல் வாங்கா
தோங்கநே ரவர்பாற் சேருமோ காமநோய் சிறிதும்.

எ-து. மிகவும் நித்திரையைத் துறந்தால் தேகத்தின்கண் வியாதிகள் வந்து பொருந்தும் அதனுற் குறைதலுமின்றி மிகுதலுமின்றி ஒரு சமமாகக்கொண்டு நித்திரைபண்ணிப் பின்னர் விழிக்குமிடத்துப் பொருந்திய சுகாதனத்திலே இறையளவாயினும் தலையும், கழுத்தும், ஊன்செறிந்தவுடலும், வளையாது நேரே ஓங்க எழுதிய சித்திரம்போல் இருப்பார்; அவரிடத்து வந்தடையுமோ காமவியாதி சிறிதாயினும். எ-று.

சுகாதனமென்றது தமக்குக் கைவந்த பத்மாதன முதலிய ஆதனங்களை. இதனுட்கூறிய இலக்கணத்தோடும் ஆதனங்கட்டிச் சமாதியில் இருப்போர்க்குக் காமம் வந்தடையாதென்பது காண்க.

குறைதலுமிகலு மின்றியோர் சமமாக்கொண்டு கண்டுயின்றென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். "எண்டிகழு மியோகத்தை யிப்பரிசி னெப்பொழுதுங்—கொண்டு பயில்வார் கடைக்கா லென்னையே கூடுவரா—லுண்டியினின் மிகுவாரூண் டுறப்பார் மிக்குறங்குவார்—கண்டுயிலையறத் துறப்பா ரவர்க்கிதுகை வாராதால்." எ-ம். தத்துவராயர் அமிர்தசாரம். "செவ்வே யுடலுஞ்சிரமுங் கழுத்துமுற—வெவ்வா தனத்தி லிருந்தவர்க்குங் -

கைவந்தால்—வாத முதனேய் நலியாமதி யுடையோ—ராதன மென்ப தது.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

உறக்கமும் பசியு மிகுந்திடிற் காம முற்றிடா தற்றபோழ் துள்ள, மிறக்கு மொண்சமாதி யடைதலி னடையா விடையிலு மடுபவத் துயரை, மறக்கலா மையினு லச்சமும் வீட்டை மதித் தலா விச்சையு முடலை, வெறுக்குநிக் கிரகத்தாற் களிப்பறலு மேவலான் மேவிடா ததுவே.

எ—து. நித்திரை மிகுந்த காலத்தும் பசி மிகுந்த காலத்தும் காமம் வந்து பொருந்தாது. அந்த நித்திரை பசி இல்லாத காலத் தும் ஒள்ளிய ஞானசமாதி கூடுதலின் உள்ளமிறந்துபோமாகலின் அஃது அடையாது. அந்நித்திரை பசி சமாதிகளுக்கு இடை யிடையே காமந் தோன்றுதோவென்னின் அவ்விடையிலும் வருத் தாநின்ற பிறவித் துன்பத்தை மறவாமையால் பயமும், வீட்டின் பத்தை என்றைக்கு அடைவோமோவென்று அதனைக் கருதுத லால் ஆசையும், அன்னபானுதிகளை ஒறுத்தல் முதலியவற்றுல் உடலை வெறுக்கு நிக்கிரகத்தால் மனச்செருக்கின்றி யிருத்தலும் பொருந்துதலாற் காமநோய் பொருந்தாது. எ—று.

நித்திரை மிகுந்தவிடத்தும், சமாதி கூடுமிடத்தும், மனம் இறத்தலினுலும், பசிமிகுந்தவிடத்தும், உடலை நிக்கிரகிக்குமிடத் தும் மனக்களிப்பு அறுதலினுலும், பிறவித்துன்பத்தை நினைக்கு மிடத்தும், வீட்டின்பத்தை நினைக்குமிடத்தும் பயமும் ஆசையும், தோன்றலாலும், காமமேவுதற்கு இடமின்மையால் மேவிடாத துவே யென்றுர். இவை இரண்டுபொட்டாலும் காமம் அடையா திருத்தற்கு உபாயங் கூறினுர்.

அடுபவத்துயரை மறக்கலாமையினுனென்றதற்கு உதாரணம்: காசிகாண்டம். ''கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணு றிற் கொடிய வெந்நோயான்—மருவுவெந் துயரு நரை திரை யெய்தி வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்று—லுருவினை யொருவுந் துன்

பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துயரும்—வெருவர வெண்ணி யின்பவீ டதனின் மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்." எ—ம். சிவ தருமோத்தரம். "பொற்கடத்தின் மலம் பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றியிடா ரங்கையினு லவனித னின்—மக்கடம துடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யருவருப்பற் றிருக்கின்றார்." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அஅ)

எங்குள புனன்மற் றிதுகழீஇ யிடுதற் கென்றுகா லிடைப்படு மசுத்தக், கங்குடல்குலையு மொருமகன் மலம்புக் காடவு நாடுமே யதுபோற், பொங்குபுன் மலவூன் பொதியிதென் றொழிப்ப லென வரு வருத்துடல் பொறுக்குந், துங்கமா தவற்கு மெங்ஙன மட வார்த் தோயவு நேயமுட் டோன்றும்.

எ—து. எவ்விடத்தில் உள்ளது நீர் இதனைக் கழுவுதற்கென்று காலினிடத்துப்பட்ட அசுத்தத்திற்கு அவ்வசுத்தம்பட்ட அவ்வி டத்திலே தானே மனம்பொறாது உடல் நடுக்குறும் ஒரு சுத்த புருஷனானவன் மலங்களே நிறைந்துள்ள தடாகம் புகுந்து மூழ் கவும் நினைப்பனோ! அவன்போல் உள்ளே நிறைந்த புல்லிய மலங் கள் புறத்திலே நவத்துவாரங்களிலும் கசிந்தொழுகாநின்ற மாமி சச் சுமையாகிய இதனை என்றைக்கு நீக்குவேனென்று உள்ளத்தில் அருவருப்புடனே உடலைத் தாங்காநின்ற உயர்ச்சிபொருந்திய மாதவத்தினை யுடையவனுக்கும் எப்படி மடவாரைக் கூடவும் அன்பு மனத்தின்கண் தோன்றும். எ—று.

காலிற்படும் அசுத்தத்திற்கு உடல்குலைந்து நீர்தேடும் ஒரு மகன் மலதடாகத்தில்மூழ்க நினையாமைபோல் உடலை மலப்பொதி யென்று அறிந்து இதனை என்றைக்கு நீக்கிக்கொள்வேனென்று மனத்தில் அருவருப்புற்று இதனை நீக்குதற்கு எதுவாகிய வீட்டி னைக் கருதுமாதவன் அசுத்தமீதசுத்தமாய் வருமாதர் கூட்டுற வினை நினையானென்பது காண்க. (அகூ)

அருந்தவம் புரிவோ ரெதிருரு வசிதா ஞதிய மாதவர்வந் துள் ளம், வருந்திநின் றியாது புரியினு நோக்கார் மற்றிவ ணுற்றமா தரையும், பொருந்துமோர் வெளின்மீ தேறவிட் டுளநாய் போனனி நோக்குமென் போல்வா, ரிருந்துள விடத்தாங் கவர்வரின் விழியோ டென்படுமோ பதைத் திதயம்.

எ-து. அரிய தவத்தினைப் பண்ணுநின்ற பெரியோர் முன்னர் ஊர்வசி முதலிய அரம்பைமாதர்வந்து எங்களுபசாரப் பணிவிடை களைக் கைக்கொண்டருளித் தேவரீர் எங்கண்மீது காருணியம் வைக்கவேண்டுமென்றுகூறி உள்ளம் வருந்திநின்று யாது செய்தா ராயினும் அவ்வுபசாரப்பணிவிடைகளைக் குறித்தாயினும் அவரைப் பாரார். அவர் நீங்கலாகிய இந்நிலத்துள்ள மாதரையும் பொருந்தா நின்ற ஓரணிலை மரத்தின்மீதே ஏறவிட்டுள்ள நாய் அதனைப் பார்த் தலினாலே தனக்குப் பயன் இன்றாயிருந்தும் பார்த்தல்போல் அவ ரைப் பார்த்தலினாலே தமக்குப் பயனின்றாயிருந்தும் மிகவும் பாரா நின்ற என்போல்வார் இருந்தவிடத்தில் அந்த அரம்பைமாதர் வந் தாராயின் கண்ணுடனே மனமும் பதைபதைத்து என்ன பாடு படுமோ யாம் அறியேம். எ-று.

வெளின்மீதேற விட்டுள நாய்போனனி நோக்குமென்றார் 'அணிலேற விட்ட நாய்போலேன் பார்க்கின்றாய்' என்பது ஒருலக வழக்கச் சொல்லாகலின். விழிபதைத்தல் காம விருப்பினாலே பிறழ்ந்து நோக்குதல். (கூ0)

பெற்றதாய் முதலோர்ப் புரையமா தரையெண் பெருந்துற வடைந்துளோன் றவமுஞ், சிற்றொரு மினைத்தன் மனையென வினைதத் திறத்துரைப் பினுமுனங் கிரகத், துற்றநா டனது மக டனை யவண முரைத்திடா மையிற்பழு தென்றாற், பொற்றொடி யவர்தோ டுழுவவும் விழைதல் புரியினென் னுங்கொலவ் வறமே.

எ-து. தன்னைப் பெற்றதாய் முதலானோரைப்போல மாதர் களையெல்லாம் கருதாநின்ற பெரிய துறவினை அடைந்தவன்

தவழ்கின்ற சிறிய வொரு பெண்ணினைத் தனது மனைவியென்று விநோதமுறைமையாற் சொல்லினும் முன்னம் இல்வாழ்க்கையி லிருந்தகாலத்துத் தனது மகளை அங்ஙனம் சொல்லாமையினால் அங்ஙனம் சொல்லுவதும் குற்றமாமென்றால், பொன்னாலாகிய தொடியினையுடையாரது தோளினை அணையவும் மனத்தின்கண் விரும்புதல் செய்யின் அத்துறவறத்தினை எதனோடு சேர்த்தலா கும். எ—று.

துறவறத்திற்கு மகளிரை விழைதல் மிகவுமாகாமையால் அத் துறவறம் போயதாய்வைத்தும் அதனைப் பிரமசரியம் இல்வாழ் க்கை வானப்பிரத்தமென்னும் இவைகளோடும் சேர்த்தலாகாமை யால் என்னுங்கொலவ்வறமே யென்றார். (கக)

சிறந்தகற் புடைய மாதரும் பரத்தை யருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற், பிறந்தநாட் பிறந்தான் போலுநெஞ் சகத்தைப் பிரிநடை யுரியனு மொருவ, னிறந்ததன்னிச்சை யெவணமவ் வண்ண மிகத் திலுஞ் செயப்படா துடலைத், துறந்தகாலையிலு நரகில்வீழ்த் தியம னாதுவர் வருத்தலி னன்றே.

எ—து. மகளிர் இலக்கணமெல்லாம் சிறந்துள்ள கற்புடைய மாதரும் வேசை மாதரும் அல்லாத வியபிசார மாதர் புவியின் கண்ணே பிறந்த நாளிலே பிறந்தவன் போலும்; நெஞ்சகத் திலே வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்டு தவத்தோர் நடைபோல் வாக்குக் காயங்களில் நெஞ்சகத்தைப் பிரிந்து பிறர்க்குக் காட்டு நடைக்கு உரியனாகிய ஒருவன் தனது மிகுந்த ஆசையெப்ப டியோ அப்படி இம்மையிலும் செய்யக்கூடாதபடியினாலும், உடம் பினை நீங்கிய மறுமைக்காலத்திலும் யமனாதுவர் நரகத்தில் வீழ் த்தி வருத்தலினாலும். எ—று.

கற்புடைய மகளிருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் இன்பம். பரத்தையருக்கு இம்மையில் இன்பம். வியபிசாரமாதருக்கு இம்மை மறுமைகளிலுந் துன்பம். அவர்போலச் சுத்த தவத்தி

னர்க்கு நிராசை முதலியவற்றால் இம்மையிலும் தபோபலத்தால் மறுமையிலும் இன்பமென்பதும், இல்வாழ்வானுக்கு இம்மையில் இன்பமென்பதும், கூடாவொழுக்கம் உடையோனுக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் துன்பமென்பதும், காண்க. வியபிசார மாதர் தன்மைபோல் நெஞ்சகத்தைப் பிரிநடையுடையோன் தன்மையு மிருத்தலிற் பரத்தையருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற் பிறந்த நாட் பிறந்தான்போலுமென்றார். எங்குளபுனன்மற்றென்பது முதல் இந்நான்கு பாட்டாலும் தவத்தோர்கள் மனம் விழிமெய்களினால் மகளிரை நினைக்கலாகாதென்றும், பார்க்கலாகாதென்றும், கூடலாகாதென்றும் கூறியவாறு காண்க. (கூஉ)

மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளி மலரின்வாய்த் தேனை யொப்பெனக்கண், டொப்பில் பேரின்பம் வேண்டினேன் வேண்டி யுலகர்வே றெவைகொடுத் திடினுந், துய்ப்ப மற்றுடுப்ப விரண்டுமே யன்றித் தொடுவனோ பிறிதிவற் றினுக்கூர், குப்பைசா ரிடம்புக் கிடுதலி னவற்றைக் குறித்தொரோ ரிடம்புகா மையினே.

எ—து. மைபொருந்திய கண்ணிணையுடைய மாதரால் வரும் இன்பம் ஒரு முள்ளி மலரின்கணுள்ள தேனுக்குச் சமானமென்று கண்டு துறந்து ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை அடையவிரும்பினேன் உலகத்தார் தன்னை வேண்டிக்கொண்டு வேறே எவற்றினைக் கொடுத்தாராயினும் உண்பனவும் உடுப்பனவுமாகிய இரண்டுமேயன்றிப் பிறிதொன்றனையும் கையினாலும் தீண்டுவனோ! ஆனால் இவையிரண்டையும் வாங்கலாமோ வென்னில், இவற்றினைக் குறித்து ஊரினிடத்தும், குப்பைசாரிடத்தும், செல்லுகையால் இவைவாங்கிக் கொள்ளலாகும்; மற்றையவற்றினைக் குறித்து ஓரிடத்திலே செல்லாமையால் அவற்றினை வாங்கலாகாது. எ—று.

இல்வாழ்க்கையின்பத்தை அற்பமெனத் துறந்து பேரானந்தத்தை அடையத்தொடங்கினேன் தன்னைப் பிறர் வந்து பின்

சென்று வெற்றினைக்கொடுப்பினும் உண்பனவும் உடுப்பனவுமன்றிப் பிறிதொன்றனையும் அங்கீகரிக்கலாகாதென்பது கண்டுகொள்க.

மைப்படுவிழியாரின்பமோர் முள்ளிமலரின் வாய்த்தேனையொப்பெனக்கண் டென்றதற்கு உதாரணம். அனந்தபோதம். "கள்ளக்கோலக் கருங்குழன் மாதர்பான்—முள்ளித்தேனை முனிந்துயர் முத்தியாம் — வெள்ளத்தேனை விரும்பும் விடாயினா—னெள்ளிற்போது மிராதுட னேகினான்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௯௩)

தனைநனி யிரந்து வருந்திமற் றொருவன் சந்தன மாதிய பூசி, யினமலர் மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்துதைத் துடலிற், பினமல மாதி பூசினு மன்னோன் பிரியமப் பிரியமொன்றின்றி, வினைவழி முனைவனைந்தொழில் புரியும் விதத்தையே நோக்கியுண் மகிழும்.

எ—து. பிறனொருவன் வந்து தன்னை மிகவும் வருந்தி வேண்டிக்கொண்டு சந்தனமுதலிய பூசி நானாவாயுள்ள மலர்களினால் இயற்றப்பட்ட மாலைகளைத் தரித்தானாயினும், அவையன்றிக் கோபித்து இழுத்து வைது அடித்து உதைத்து உடம்பின் கண்ணே பின்னர் மலமுதலியவற்றைப் பூசினானாயினும், அந்தத் தவத்தினோன் நன்று செய்தானென்றும், தீது செய்தானென்றும், கருதி விருப்பும் வெறுப்பும் சிறிதாயினும் இல்லாமல் தனது நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஈடாக அவன் அவள் அது முன்னிலையாகச் சுகதுக்கங்களை ஊட்டுதற்கு இறைவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியமென்று அறிந்து, அப்பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் விதத்தையே பார்த்து, உள்ளே மகிழ்ந்திருப்பான். எ—று.

ஒருவன் சந்தனமாதிய பூசி யினமலர்மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்துதைத் துடலிற் பினமலமாதி பூசினுமென்

றதற்கு உதாரணம்: "வையினும் வாழ்த்தினு மலர்கொ டேத்தினும்—வெய்யவரா விடைவிழ நூக்கினு—மெய்யினு மெறியினு மியாது செய்யினு—நைவொடு மகிழ்வில ஞானி சீலமே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬௪)

தந்தைதாய் பலமா தியகொடுத் திடவுந் தக்கைபுண் செவியினுக் கிடவு, மைந்தவா வெனலுங் குதித்தெழுந் தோடி வருதல்போ குதல்செயு மகவி, னைந்தொழில் புரியு மெந்தையூழ் வழியீந் தருள்சுக மாதிய வருங்காற், சிந்தையுள் விழைந்து முற்செலா ரழிந்து பிற்செலார் மாசறத் தெளிந்தோர்.

எ—து. தந்தையும் தாயும் முப்பழ முதலிய பழங்களைக் கொடுக்கவும், புண்பொருந்திய செவிக்குத் தக்கையிடவும், மைந்தவா வென்று அழைத்தவுடனே குதித்தெழுந்தோடிவருதலும், குதித்தெழுந்தோடிப்போகுதலும், செய்யும் பிள்ளைபோல் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் பண்ணுகின்ற எமது தந்தையாகிய இறைவன் ஊழ்வினைப்படியே கொடுத்தருளிய சுகதுக்கங்கள் வருமிடத்துச் சுகமென்று மனத்தின்கண் விரும்பி முன்சென்று பற்றூர்; துன்பமென்று மனத்தீடழிந்து பின்சென்றிடையார்; முக்குற்றங்களும் அற வேதாகமங்களைத் தெளிந்த பெரியோர். எ—று.

இவை யிரண்டுபாட்டாலும் தவத்தினர் சீவர்கண் முன்னிலையாகச் சுக துக்கங்கள் வந்தவிடத்து அச்சீவச்செயலாக நாடாது சிவச்செயலாக நாடி விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சமபாவனையோடு இருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (௬௫)

இத்தரை யிடைப்பா ழாயவா லயமற் றிருண்மிகு முடுக்கராதிகளிற், சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைந் துறினுந் தோன்றுறு தச்சமங் கவர்பா, லத்தனிவ் வுடலைப் புரக்குஞான் றழிப்பா ரிலையவ னேபினு மழிக்கின், வைத்திவண் புரப்பா ரிலையெனுந் துணிவு மனத்தினு ளிருத்தலி னன்றே.

எ—து. இந்தப் பூமியின்கண்ணே பாழ்ங்கோயில் இருண்மிருந்த மலைக்கெவிமுதலிய இடங்களிலே பரிசுத்தமாகிய சத்திய தவத்தோர் எக்காலத்திலே சென்றிருந்தாராயினும், அவ்விடத்திலே பாம்புமுதலியவற்றால் துன்பம் வருமென்று அவரது மனத்தின்கண்ணே பயம் தோன்றாது; இறைவன் தான் படைத்த இவ்வுடலைக் காக்குநாளில் அழிப்பார் ஒருவரும் இல்லை படைத்துக் காக்கும் அவனே பின்னரும் அழிக்குமிடத்தில் இந்நிலத்தின்கண் வைத்துக் காப்பார் ஒருவரும் இல்லை என்னும் நிச்சயம் அவரது மனத்தின்கண்ணே இருத்தலினால். எ—று.

இதனுள்ளே பாழ்ங்கோயில் முதலிய விடங்களிலே ஏகாந்தமாயிருக்கும்போது இராக்காலங்களிலும் சிவச்செயலை நாடிப் பயப்படாதிருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (சுசு)

ஊனையோம் புதல்கை விடுத்துனை யுவப்பா ருணர்வரென் றானுடை நம்பி, தானுரைத் தமையா னுடல்விழைந் திடினத் தத்துவ நிலையுங்கை தவறி, யீனமார் பிறப்புற் றிடுவனைந் தொழிற்கு மிறையதி காரியென் றெண்ணு, ஞானமொன் றனையே தொடருமோர் புருட னண்ணுவன் பரகதி திண்ணம்.

எ—து. ஊன்பொருந்திய உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு உனது திருவடியை விரும்புவார் அதனை அறிவாரென்று என்னை ஆளாகவுடைய சுந்தரப்பெருமாணயனார் ஓதினமையால், தான் உடலைப் பாதுகாத்தற்கு விரும்பிடின் அந்தப் பரதத்துவ நிலைமையை அறியும் அறிவும் தன்னைவிட்டு நீங்கித் தன்னால் உடலைப் பாதுகாக்கக் கூடாமையால் அவ்வுடலும் நீங்கி மறுமைக்கண் இழிவுபொருந்திய பிறப்பினையும் அடைவனாதலின் பஞ்ச கிருத்தியத்துக்கும் இறைவனே அதிகாரியென்று அறிந்து இவ்வுடலை அவ்விறைவன் வசமாக ஒப்பித்து, ஞானமொன்றனையுமே விடாது பற்றும் ஒரு புருஷன் பரகதியினை அடைவான் இது உண்மையாம். எ—று.

ஊனையோம்புதல் கைவிடுத்துனை யுவப்பாருணர்வ ரென்ற தற்கு உதாரணம்: தேவாரம். "தேனைக்காவல் கொண்டுவிண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக்காவல் கொண்டுநின்று ரறியா நெறியானே — யானைக்காவி லரனேபரனே யண்ணுமலை யானே—யூனைக்காவல் கைவிட்டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூஎ)

உள்ள துண்டாமற் றில்லதின் றெனவெண் காடரோ திடுதலி னுறுமூழ், தள்ளொணு மையினெவ் விதத்தினு நுழைந்து தவம்புரி காலையூ னுயிரை, விள்ளல் செய்திடினு ஞானசா தகனுண் மேவுமவ் வாதனை யொடும்போய்த், தெள்ளிய போக முண்டுமீண் டடைவன் சிவமதுற் பவமதொன் றிரண்டில்.

எ—து. உள்ளது ஒளிப்பினும் உண்டாம் இல்லது ஒரு காலத்தும் இல்லையென்று திருவெண்காட நாயனுர் ஓதுதலினுலே பொருந்தாநின்ற ஊழ்வினையை யாவராலும் தள்ளக்கூடாமையால் தான் தவத்தினைப் பண்ணுங்காலத்தில் அந்தவூழ்வினை எந்த விதத்தாலாயினும் வந்து பொருந்தித் தன்னுடம்பினையும் உயிரினையும் வேருக்குதல் செய்தாலும் ஞானசாதகனுனவன் தன்னுள்ளத்தின்கண் மேவிய அந்தச்சுத்த வாதனையுடனே ஊர்த்த லோகங்களிலே சென்றிருந்து சுத்தபோகங்களை அனுபவித்துப் பின்னர் மீண்டும் பூமியின்கண் வந்து ஒருசனனம் இரண்டு சனனத்திலே பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவத்தினை அடைவான். எ—று. (கூஅ)

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா னச்சமா திகடரு மூலர், திருந்துநஞ் சிந்தை சிவன்கணே யாவர் வரினுமென் றமையிற் பேதிப்பான், பொருந்தினும் வானே ரெதிர்முதிர் கொலைவெம் பூதமா தியவளைந் திடினு, மிருந்ததஞ் சமாதி நிலைகுலை யாதோ ரெண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்.

எ—து. அரிதாகிய தவத்தினுக்கு மாறுபாடு இவ்வுடம்பினைத் தாம் பாதுகாக்குதல் அதனால் பயம் ஆசை அபிமானம் முதலியன மனத்தின்கண் உண்டாமாதலில் தவத்தினுக்கு இடையூறு செய்தற்கு யாவர் வந்தாராயினும் நமது சிந்தை சிவனது திருவடியின்கண்ணே இருந்தாநிற்குமென்று திருமூலநாயனார் கூறினமையால், மனத்தினைப் பேதிக்கும்பொருட்டுத் தமது எதிரே தேவர்கள் வந்தாராயினும், முதிர்ந்த கொலையினைச் செய்கின்ற வெவ்விய பூதங்கண் முதலியவை வளைந்துகொண்டனவாயினும், தாமிருந்த சமாதி நிலைமை வழுவாதிருந்தோர் தாம் எண்ணிய வீட்டின்பத்தினை எண்ணியவாறே அடைகுவார். எ—று.

இத்தரையென்னும் பாட்டுமுதல் இந்நான்குபாட்டாலும் தவத்தினோர்கள் தாம் உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு இவ்வுடம்பினைப் படைத்த இறைவனே காத்தலும் அழித்தலும் செய்வான் அவனையன்றிப் பிறரொருவராலும் காத்தல் அழித்தல் செய்யக்கூடாதென்று அறிந்து அவ்விறைவன் செயலைநாடிப் பயமாதிகளின்றி ஞானசமாதி கூடவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க.

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப்பதுதா னென்றதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். "நன்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்கடன்னடியேனையுந் தாங்குத—லென்கடன்பணி செய்து கிடப்பதே." எ—ம். திருந்துநஞ்சிந்தை சிவன்கணே யாவர்வரினு மென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். "இருந்து வருந்தி யெழிற்றவஞ் செய்யும்—பெருந்தன்மை யாளரைப் பேதிக்க வென்றே—யிருந்திந் திரனே யெவரே வரினுந்—திருந்துநஞ் சிந்தை சிவனவன் பாலே." எ—ம். சமாதிநிலை குலையாதோர் எண்ணியவெண்ணியாங் கடைவரென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "எனக்கீதென்னு

முணர்வுடைமை யிடர்விட்டகலா துணர்வின்மை—யனர்த்தமில் லாவீடளிக்கு மாசையேதிங் கதுசெய்வாய்—சனிப்பில்சிவமெங் கணுமுளது சாந்தஞ்சுபஞ்சித் தருவென்னுங்—கனத்த விந்த வொருநினைவே கருமத்தியாக மிராகவனே." எ—ம். வரும். மற் றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௯௯)

தேவர்மா முனிவ ரசுரர்வா ளரக்கர் சித்தர்வித் தியாதரர் முதலோர், யாவரும் விரும்பிச் சித்திபுத் திகளுமெட்டுணே யச்ச மா தியவுண், மேவுறு தகற்றித் தவம்புரிந் தடைந்தான் மேலதா மூலபண் டார, மோவற வவையே குடிகொளென் போனெஞ் சுடையரா லடையவும் படுமே.

எ—து. தேவர்களும் மகத்தாகிய முனிவர்களும் அசுரர்களும் இராக்கதர்களும் சித்தர்களும் வித்தியாதரருமென்று சொல்லா நின்ற இவர்கள் முதலியவர்களும் அஷ்டமாசித்திகளேயும் மேலா கிய ஊர்த்தபோகங்களேயும் விரும்புங்காலேப் பயம் ஆசை கோபம் அபிமானம் முதலியவை எண்மாத்திரமாயினும் மனத்தின்கட் பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைப் பண்ணி அவற்றினை அடை ந்தாராஞல், அந்தச் சித்தி புத்திகளுக்கு மேலாயுள்ள வீட்டின்ப மாகிய மூலபண்டாரத்தினை அந்தப்பயமுதலியவை தாமே விட்டு நீங்காது குடிகொண்டிருக்கின்ற என்போலும் மனத்தினை யுடை யவரால் அடையவுங் கூடுமோ. எ—று. (௧00)

ஒருவனுக் கிருளற் றுரியசிற் சொரூப முள்ளவா விளங்கி னன் றறுமிப், பருவர லுருவப் பற்றுமற் றதுநேர் படுமள விறை புரி தருமைங், கருமமெவ் விடத்துங் கண்டுதற் செயலேக் கை விடுத் தச்சமா தியவுண், மருவுறு தகற்றித் தவஞ்செயல் வழக் கால் வாழியெங் குரவனீ டேழி.

எ—து. ஒருபுருஷனுக்கு அஞ்ஞானவிருட்டு நீங்கித் தனக்குரிய ஞானசொரூபம் உள்ளபடியே விளங்குமாயின் இந்தத்துன்பம்

செய்யாநின்ற தேகப்பற்று அன்றைக்கு நீங்கும். அந்த ஞான சொரூபம் தனக்கு நேராய்வந்து லபிக்குமளவும் இறைவன் செய்யாநின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை எவ்விடத்திலும் பார்த்துச் சீவச்செயலை விட்டுநீங்கிப் பயமுதலிய துர்க்குணங்கள் மனத்தின்கண்ணே பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைச் செய்வதே முறைமையாம். எமது ஞானசாரியன் நீடூழிகாலமும் வாழக் கடவன். எ-று. (௧0௧)

வைராக்கியதீபவுரை

முற்றுப்பெற்றது.

உ

கணபதிதுணை.

அவிரோதவுந்தியார்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரம்பரை

யாழ்ப்பாணம்-மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

மாணுக்கர் பார்வை.

சென்னை

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1924.

கணபதி துணை.

கணபதி வணக்கம்.

சமரபுரி மாநிம்பத் தண்ணிழற்பா லும்பல்
அமரர் தொழவிருந்த தன்றித்—திமிரமலம்
போக்கியெம துள்ளின்பப் பூரணமா யெவ்விடத்துந்
தேக்கறிவு மாயிருந்த தே.

முருகக்கடவுள் வணக்கம்.

உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனப் பாலுண்
டிலகு கவிதைமழை யீச—னிலவு
புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப் போரூர்வாழ் வானம்
புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது.

நூலாசிரியர்பெயர்.

பன்னெறியி னிகல்விளைக்கும் பலசமயத்
　　தவருமுத்தி பதத்திற் கீது
நன்னெறியென் றுய்யவழி ரோதவுந்தி
　　யாரெனுநூ னல்கி னானல்
வென்னெறிதேர் மறைநெறியா கமநெறியொன்
　　றெனக்காட்டும் வீர சைவத்
தொன்னெறிமா கேசனெங்கள் சாந்தலிங்க
　　தேசிகனுந் தூயன் றானே.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவிரோதவுந்தியார்

மூலமும் உரையும்.

எல்லா முடையான் குருவாகி யீங்கெம
தல்ல லறுத்தானென் றுந்தீபற
அவன்றா டொழுவாமென் றுந்தீபற.

என்பது. சொல்லுவார் சொல்லும் வண்ணங்களனைத்தையும் உடைய ஒரு பூரணன் குருவடிவமாகி இவ்விடத்திற்றேன்றி ஒன்றுக்கும் பற்றாத எம்முடைய பிறவித்துன்பத்தை வேரறுத்து அருளினன்; அக்கருணைமூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுதல் செய்வாம். என்றவாறு.

சொல்லுவார் ஒன்றையொன்றொவ்வாத சமயவாதிகள். வண்ணங்களனைத்துமென்றது உருவெனல், அருவெனல், ஒன்றெனல், பலவெனல், உளதெனல், இலதெனல், முதலியவற்றை. உந்தி என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஒரு விளையாட்டெனக் கொள்க. இது கடவுள் வணக்கங் கூறியது. (க)

தவிரா விரோத சமயநூ லன்றா
லவிரோத வுந்தியென் றுந்தீபற
ஆமிந்நூ ஞமமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒன்றுக்கொன்று மாறாத விரோதத்தினையுடைய சமய நூல்களில் இஃதும் ஒன்றன்று; ஆதலால், அவிரோதவுந்தியென்று வழங்குதற்கு உரித்தாம் இந்நூற்பெயர். எ—று.

அவிரோதம் பக்ஷபாதமில்லாமை. இது நூற்பெயர் காட்டியது. (உ)

உருவுகண் டெள்ளா துளந்தேரு மேலோர்
பொருணலந் தோராமு னுந்தீ பற
புன்சொல்கண் டெள்ளாரென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருவனது வடிவின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழாது உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிறப்பினை விசாரியா நிற்கிற உத்தமராயினோர் யாதொரு நூலினைக் காணுமிடத்தும் அதன்கண் உண்டாகிய பொருளினது நன்மையைத் தேருதலின்முன்பே சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழார். எ—று. சொல்லினது கருத்துப் பொருளாமாதலினெனக் கொள்க.

இந்நூற்குச் சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும், பொருள் சுருதி குரு சுவானுபவசித்தமாகலின், குற்றம் உண்டாகாதென்பது துணிவு. (ங)

இந்நூலில் வீட்டுநெறி கூறுவான்றொடங்கி முதற்கண் அவ்வீட்டினது சிறப்புக் கூறுகின்றார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கிற்
சிறந்த பயன்வீடென் றுந்தீ பற
தேரின்வீ டேயெலா முந்தீ பற.

எ—து. தருமம் அருத்தம் காமம் மோக்ஷம் என்று அறிவுடையோர் அடையும் பயன்களாய் எல்லாநூல்களாலும் சொல்லப்படுமவையாகிய நான்கனுள்ளும், வீடு நிரதிசயமாதலால் சிறந்த பயனை உடையது. அஃதன்றியும், தருமாதிகளுக்கு உள்ள இலக்கணங்களும் வீட்டிற்கே உளவாகலின் மாசறத் தேருங்காலை அந்நால்வகைப் பயன்களும் அவ்வீடேயாகும். எ—று. (ச)

அஃது எங்ஙனமெனில்.

தூங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
னோங்கு தருமமே துந்தீ பற
உள்ளது வீட்டிற்கஃ துந்தீ பற.

எ—து. ஒன்றிலும் தாக்கற்றுடைய சர்வசங்கபரித்தியாகத்தினும் உயர்ந்த தருமமே இல்லை; தருமமாவது பெரும்பான்மையும் தானந்தவமென்கின்ற இரண்டின்கண்ணே அடங்குதலின். மேலாய சிவத்தினிடத்தே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் சத்தியமாக ஒப்பித்து எவ்விடத்தும் தனது சுதந்திரத்துவம் தோன்றாமை நிற்றலின் இதற்கு மேலாகிய தானமும் இல்லை. அங்ஙனம் அது தோன்றாமல் நிற்போர்க்குச் சிவமே யொழியத் தானும் பிறரும் தோன்றாமையின் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னும் இதாகிதங்களிலே சிறிதும் உண்டாகாமையின் இதற்கு மேலாகிய தவமும் இல்லை. இவை வீட்டிற்கு உரியவாகலின், வீடே அறமும். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "அன்றே யென்றனாவியுமுடலு முடைமை யெல்லாமுங்—குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ—வின்றோ ரிடையூறெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே—நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோவிதற்கு நாயகமே" எ—ம். அருட்பிரகாசம். நிறைந்த பொருளொ டியாக்கைதம் மாவியை நீடருளா—னுறைந்த குருகரத் தேதத்தஞ் செய்தவற் றொன்றனையு—மறந்து மியானென தென்னு திறைகழன் மன்னிநிற்குஞ்—சிறந்த சகலத் தியாகரி னோரறஞ் செய்தவரே." எ—ம். பரிபூரணசித்தி. "சகமென வுடலமென்னத் தருகரணங்களென்ன—வகமென விதமதென்ன வழிவில்போ கங்களென்ன—வகைபட வுயிர்கட் காதன் மாயையம் மாயை நீக்கிப்—புகலருமுத்திசேரு மவர்கள் புண்ணியத்தி னோரே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ரு)

பொன்றாப் பொருளே பொருளென்பர் நல்லோர
தன்றிப் பொருளியா துந்தீ பற
அல்லன மாயையென் றுந்தீ பற.

எ—து. அழிவற்றபொருளே பொருளென்று கூறுவர் நல்லோர். முத்தியே நித்தியமாதலின், அஃதன்றிப் பொருளே இல்லை. மற்றையவெவையும் அநித்தியமாகிய மாயாகாரியங்கள். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "செல்வ நெடுமாடஞ்சென்றுசே ணோங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." எ—ம். திருவாசகம். "காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய—ஞாலமுண்டானொடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய—வாலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன் னடியவர்க்கு—மூலபண் டாரம் வழங்குகின் ருன்வந்து முந்துமினே." அன்றியும், "ஓடுங் கவந்தியு மேயுறவென்றிட் டுள்கசிந்து—தேடும் பொருளுஞ் சிவன் கழலேயெனத் தெளிந்து—கூடு முயிருங் குமண்டை யிடக்குனித்தடியே—ஞடுங் குலாத் தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே." எ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "என்றும் பொருவரிய வின்பப் பொருளுடையார்—பொன்றும் பொருளும் பொருளாகப் போற்றுவரோ." எ—ம். மோகவதைப்பரணி. "கொழுங்கனலோ வவிப்பதுவுங் கோபமெனுங் கொழுங்கனலே—வழங்குவது மழிபொருளோ மறைதேடும் வான்பொருளே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பூரண மும்மாம் பொருவிலா னந்தக்கு
நேரியா தின்பம்வே றுந்தீ பற
நீங்காச் சுகமதே யுந்தீ பற.

எ—து. முற்கூறிய நித்தியத்துவமுமல்லாமல் பரிபூரணமுமாயிருந்துள்ள ஒப்பற்ற நிரதிசயானந்தமே ஆனந்தம் அல்லது அதற்கு இணையாய் வேறே ஒரு இன்பமும் இல்லை. நித்தியமாகை

யால் காலத்தினுலும், பூரணமாகையால் தேசத்தினுலும், நீக்கமற் றுள்ளதாயிருக்கிற சுகமும் அதுவே. எ-று.

மற்றுள்ள மாயாபோகங்களெல்லாம் தோற்றமுடையனவா கையால் நாசமும், நாசத்தை அடைவதற்கு முன்னும் பரிச்சின்ன மாகையால் நீக்கமும், நீங்குதற்கு முன்னும் பலவாய் உயர்ச்சி தாழ்ச்சியுடையனவாகையால் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமும், உடை யனவாம்: ஆதலின், அவை துக்கமேயன்றிச் சுகமல்லவென்பது கருத்து.

இ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. "நிறைவெண் கொடிமாட நெற்றி நேர் தீண்டப்—பிறைவந் திறைதாக்கும் பேரம்ப லந்தில்லைச்— சிறைவண் டறையோவாச் சிற்றம் பலமேய—விறைவன் கழலே த்து மின்ப மின்பமே." எ-ம். திருவாசகம். "தினைத்தனை யுள்ள தோர் பூவினிற்றே னுண்ணுதே—நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போது—மனைத்தெலும் புண்ணெகவானந்தத் தேன்சொரியுங்—குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத் தும்பீ." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "துன்பமயக் காகியபொய்த் துட்டபந்த நோயதனை—யின்பமெனக் கொண்டிங் கிழந்தேனே- யன்பிலெழுந்—தோவாத மெய்யுணர்வா யுள்ளேநின் றுள்ளுருக் குந்—தாவாவா னந்தந் தனை." எ-ம். கலிமடல். "அருநான் மறைநூலொ டாகமநூன் மற்று—முரைசான்ற நூலெல்லா மோது கின்ற தோரிற்—பொருளுன்கே யந்நான்கும் பொய்மையற மெய் மை—தெரிவார் தெரியுங்காற் றீங்கொன்று மேவா—நிருபா திக மென்றே நேரே தருமப்—பொருளா வதுமென்றும் பொன்றுப் பொருளே—யிரியாத வின்பமே யின்பஞ்சென் றெய்தற்—கரிதாய வீடு மதுவேயாய் நின்று—லுரையாடுவ தெல்லா மொன்றுய வின் பப்—பெருமானை யல்லவோ பேதமாய் வேறே—பொருளுடி நின்று புலம்புவோர்க் கந்தப்—பரமானந் தத்தைப் பகரப் படுமே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எ)

ஆதலாற் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய
ஞேதும்வீ டேயென வுந்தீ பற
உண்மைநூல் யாவுமென் றுந்தீ பற.

எ-து. சர்வசங்க . பரித்தியாகத்தின் எய்துவதாய் நித்திய பூரண நிரதிசயானந்தத்தை யுடையாதியாது அதுவே வீடுமாத லின் ஒருவன் பெறுதற்கரிய பிறவியையும், அதிலும் பெறுதற்க ரிய நுண்ணூலுணர்வையும், பெற்றகாலையின் அங்ஙனம் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பயனாவது வீடொன்றுமேயெனக் கூறாநிற்கும் அவர்கற்ற யதார்த்தமாகிய வேதாதிநூல்களனைத்தும். எ-று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெ றும்பய—னிறைந்த நீர்முகி னீங்கிய வானென—வறிந்து தம்மை யமல வியாபகஞ்—செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே." எ-ம். திருவள்ளுவநாயனார். "கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வால றிவ—னற்றா டொழாஅ ரெனின்." எ-ம். திருமந்திரம். "முன் னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம்—பின்னைப் பிறவியிற் பெற்றா லறியலாந்—தன்னை யறிவ தறிவாமஃ தன்றிப்—பின்னை யறிவது பேயறி வாமே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.()

மேல் வீட்டினைச் சாதித்தற்கு ஏதுகூறுகின்றார்.

வீடுஞா னத்தன்றி மேவொணா தாகையாற்
கூடுவோ னந்தவாழ் வுந்தீ பற
கோதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற.

எ-து. முத்திசாதனமாகிய சரியாதிநான்கனுள் ஞானமொன் றுமே முத்திசாதனமாம் மற்றையமூன்றும் ஞானத்திற்குச் சாதன மன்றி முத்திக்குச் சாதனமாகாமையால், அந்தமுத்தியாகிய பேரா னந்த வாழ்வைக் கூடுமவன் குற்றமற்ற மெய்யுணர்வையுடை யோனே, மற்றையர் அல்லர். எ-று. குற்றமாவது ஐயந்திரிபெ னக்கொள்க.

இ—ம். சிவஞானசித்தியார். "ஞானத்தால் வீடென்றே நான் மறைகள் புராண நல்லவாகமஞ் சொல்ல வல்லவா மென்னு—மூனத்தா ரென்கடவா ரஞ்ஞா னத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா—ஞனத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்மு னிருள்போ லஞ்ஞான மறப் பந்தமறு முத்தியாகு—மீனத்தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்." எ—ம். திருமந்திரம். "ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை—ஞானத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று—ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவான்—ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின்மிக் காரே." எ—ம். பிரபுலிங்கலீலை. "உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக் கேது—சரியைநற் கிரியை யோகந்தாமொரு மூன்று ஞான—மருவுதற் கேதுவென்றே மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்—கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூ)

மெய்யுணர்வுடையோனது இலக்கணம் யாதெனின்.

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகனேமெய்ஞ்
ஞானியென் றோதிய வுந்தீ பற
நான்மறை யாதிய வுந்தீ பற.

எ—து. யானென்றும் எனதென்றும் இரண்டிலக்கட் கூறப்படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள புருஷன் யாவன் அவனே மெய்யுணர்வுடையோனென்று கூறுநிற்கும் வேதமுதலிய பலகலைகளும். எ—று.

இ—ம். திருவள்ளுவநாயனுர். "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்—குயர்ந்த வுலகம் புகும்." எ—ம். திருவாய்மொழி. "நீர்நும தென்றிவை—வேர்முதன் மாய்த்திறை—சேர்மினுயிர்க்கது—நேர்நிறை யில்லே." எ—ம். பிரபுலிங்கலீலை. "யானென தென்ப திருந்திடு காறு—ஞான முறுனது நண்ணில

ணுயிற்—ரூனிலை யாத சகந்திகழ் கிற்குந்—தீனமிலாத சிவந்திக ழூதே.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ரூற் காண்க. (கo)

யாதினையாதினையானென தென்பதென்னின்.

தேகாதி நான்கனுட் டேக கரணங்க
ளாகு மியானென்ப துந்தீ பற
வலமற் றெனதென்ப துந்தீ பற.

எ—து. இந்நிலைக்கண் உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டாகிய தனு கரண புவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனுகரணங்கள் யானென்றும், புவனபோகங்கள் எனதென்றும், சொல்லப்படும். எ—று.

தனுவென்றது தேகத்தை. கரணமென்றது அந்தக்கரண புறக்கரணங்களை. புவனமென்றது பூ பூதராதிப் பிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது சத்தாதிவிடயங்களை. இவற்றுள் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள்போகத்துக்கு அபேதமாயும், நிற்கையால்,தேகபோகமென்றிரண்டாகவும்சொல்லப்படுமெனக்கொள்க.

தனுகரணங்கள் ஸ்தூலமாய் அசித்தாய் அநித்தியமாய் உள்ளன; ஆன்மா சூக்குமமாய்ச் சித்தாய் நித்தியமாய் உள்ளது; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடாதலின், உயிர்களுக்குத் தனுகரணங்களை யானென்னும் ஐக்கியாத்தியாசம் எங்ஙனம் கூடிற்றென்னில்.

அழிதேக மன்னுயிர்க் கன்னிய மேயேனும்
பழமோகத் தால்யானென் றுந்தீ பற
பற்றுமை யொற்றுமை யுந்தீ பற.

எ—து. அநித்தியமாகிய சரீரம் நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு விசாதீயமேயாயினும் உயிர்கள் உள்ளவன்றே உண்டாய் அநாதியாயிருந்துள்ள அஞ்ஞான சம்பந்தத்தினாலே சிறியவிளக்கமாய் நிற்கின்ற தனுவாதிகளைத் தானென்று அபிமானித்த பிராந்தியே ஐக்கியம். எ—று. (கஉ)

ஒருவனுக்குத் தேகத்தை நானென்னும் அகப்பற்றாகிய அகங் காரப் பிராந்தியை நீக்குதற்கு உபாயம் யாதென்னின்.

விறகா ரழல்போலு மின்னார்பொன் னாதி
யுறகாறு மந்தமை யுந்தீ பற
உள்ளக்கண் மாறாதென் றுந்தீ பற.

எ—து. புறப்பற்றாகிய பெண் பொன் முதலிய பொருள்கள் சூழ்ந்துள்ளவளவும் முற்கூறப்பட்ட அகப்பற்றானது விறகுபெற்ற தழல்போல் முறுகுவதல்லது ஆத்துமாவிடத்து நீங்காது. எ—று.

இ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "மூண்டு பற்றி முழங்கி யெழுங் கன—லீண்டு காட்ட மிலதே லிலதாகுந்—தீண்டு மப்பொருளின் றெனிற் சித்தமு—மாண்டு தோற்ற மிலதாய் மடிந்திடும்." எ—ம். திருவள்ளுவர். "அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல் வேண் டும்—வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கரு)

வேரினைக் களையிற் கொடிமுதலிய வாடுதல்போலும் யானெ ன்னும் அகப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதன் சார்பாகிய புறப்பற் றுத்தானே நீங்கிவிடும். இஃது ஒழிந்து புறப்பற்றை முன்பு நீக் கின் அதனால் அகப்பற்று ஒழியுமென்பது விருத்தமாகையால் அது கூடாதென்னின்,

நீக்காமுற் சூழ்காடு நீடெயிற் கொள்ளொணா
போக்கார் புறப்பற்றே லுந்தீ பற
போமே யகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ—து. சூழ்ந்துள்ள காட்டை வெட்டி வெளிசெய்யாவிடத்து நிலைபெற்று நடுநின்ற எயிலைக்கவருதல் கூடாது: அதுபோல் எனதென்னும் புறப்பற்றை நீக்காராயின் யானென்னும் அகப் பற்று ஒழியாது. எ—று.

இ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "சுற்றமொ டெற்ற துவந்துவ மெல்லா—மற்றவர் தம்மொடு மற்றவர் தாமே." எ—ம். "கதறிய வாழியாறி யாடுதல் கருதினர் யாவர்தா மியாவையு—முதறிய ருத போது நாடொறு மொழுக விடாத வாரவாரமே." எ—ம். "கழிய நிலாதபோது சேறது கழுவி யிலாப மேதி யாவையு—மொழிய நிலாதபோது மாசற வுதற வொணுது பாச மூடுமே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கச)

ஒருவன் புறப்பற்று நீக்கியமாத்திரத்து அவனுக்கு அகப்பற்று ஒழியுமோவெனின்.

புறப்பற் றெலாந்தூரப் போக்கிமீட் டெண்ணு
துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீ பற
ஓடு மகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ—து. எனதென்னும் பொருள்களனைத்தையும் ஒரு சற்றும் தாக்காது தூரத்திலே போவனவாகக் கைவிட்டு அவ்வாசனையும் மனத்தின்கண்ணே தோன்றுமலொழித்துத் தன்னுண்மைக்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின், சுவடுந்தோன்றுமல் நீங்கும் அகப்பற்று. எ—று. தூரப்போக்கியென்றது விட்டபொருளினது நாமரூபங்கள் மீண்டும் தனதிந்திரியங்களுக்கு விடயமாக்காமையெனக் கொள்க.

புறப்பற்றெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை—மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. அவற்றினைத் தூரப்போக்கி மீண்டும் அவ்வாசனையும் தோன்றுமை அடக்கவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல்—பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம் - விருதினவன்—வெற்றிக் குழிகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின் பற்றுமதிற் சிக்கென நிற்பாய்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. மெய்யுணர்வின்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின் அகப்பற்றொழியு மென்பதற்குப் பிரமாணம்:

திருவள்ளுவர். "பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்—பற்றுக பற்று விடற்கு." எ—ம். தேவாரம். விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்—மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா—னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்—முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "மோக வற்சநா பிக்கொடி முளைத்தெழு மூலஞ்—சோகமாசுண மிருந்தர சாள்வதோர் சூழ—லாக மேமுதல் யானென தென்னு மஞ்ஞான—மேக மாகிய பரா பரந் தோன்றினு லிறக்கும்." எ—ம். சிவஞானசித்தியார். "யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத்—தான்செவ்வே நின்றிட வத் தத்துவன்றா னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோடு—நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம—மூன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியாதன்றே." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கரு)

அகப்பற்றை ஒழித்தற்கு மெய்யுணர்வே காரணமாயின் அதனை எவ்விதத்தாலும் சாதித்தல் வேண்டுமென்றாது முன்பு புறப்பற்றை நீக்கிப் பின்பு சாதித்தல் வேண்டுமென்பானேனெனின்.

வேண்டா துறத்தலே மெய்யுணர் வென்பதொான்
றீண்டிடை யூறுதற் றுந்தீ பற
எய்துமே வில்லையென் றுந்தீ பற.

எ—து. மெய்யுணர் வென்பது ஒரு பரமகேவலப்பொருள்; இவ்விடத்து இல்வாழ்க்கையோடு கூடியிருக்கவும் ஓரிடை யூறின்றி ஒருவனாலே சாதிக்கப்படுமாயின், அவன் இல்வாழ்க்கையைத் துறக்கவே வேண்டாம். எ—று. (கசு)

ஆயின், இல்வாழ்க்கையை நீங்காவிடத்து மெய்யுணர்வு இடையூறின்றித் தலைக்கூடாதோவெனின்.

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தீ பற
மெய்யுண வெங்ஙனு முந்தீ பற.

எ—து. தாய் தந்தை மனை மக்கள் சுற்றமென்னுங் குடும்பத்தைத் தனதென்றும், அவற்றினைத் தாங்கும் அதிகாரமுடையோன் தானென்றும், அபிமானம்பூண்ட ஒருவன் அக்குழாங்களோடும் கூடி நுகர்தற்கு விஷய சுகங்களைத் தேடுதலாலும், அவை பொருளினலன்றி வாராமையின் அப்பொருளைத் தேடற்கு முயலுதலாலும், அங்ஙனம் முயலுமிடத்து அவற்றிற்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கவேண்டுதலாலும், அவ்வாறு கூட்டப்பட்ட பொருளுக்குப் பிறரால் அழிவு வாராமல் காத்தலாலும், அப்பொருளினைக் காலதேசங்களறிந்து நுகருதலாலும், அக்காலையில் தமது குழாங்களுக்கும் தமக்கும் வரும் தாபத்திரயங்களை நோக்கி வருந்துதலாலும், இவை முதலிய அல்லல்கள் அனந்தம் இடையருது சூழ்தலின், அவற்றினை நீக்கிச் சற்குருவை அடைந்து நித்தியாநித்தியப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிகுதலே கூடாது. கூடினும், தன்னுண்மைக்கண் ஒருகணமேனும் நிட்டாபரனய்ச் சித்தசலனம் அற்று இருத்தல் கூடாது. அஃது ஒருகாலையிற் கூடினும், கூடியவுணர்வு முதிர்வளவில் ஓரோரிடையூறுகளால் சித்தசலனம் பிறந்து மெய்யுணர்வு நீங்கிவிடும். அது நீங்கவே, அகப்பற்றும் அவனுக்கு நீங்காது. எ—று.

இ—ம். திருவள்ளுவர். "பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு." எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தைதாய் தன்னுடன் ரேன்றினர் புத்திரர் தாரமென்னும்—பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினயே—வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரெந்தையா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எ—ம். தேவாரம். "பழகினல் வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவி டாவிடின்

வேண்டிய தெய்தொணு—திகழ்கொள் சேறையுட் செந்நெறி மேவிய—வழக ஞருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே." அன்றியும், "அருத்த மும்மனை யாளொடு மக்களும்—பொருத்த மில்லை பொல் லாதது போகட்டுங்—கருத்தன் கண்ணுத லண்ணல் காட்டுப்பள்ளித்—திருத்தன் சேவடி யைச்சென்று சேர்மினே." எ—ம். திருப்பாட்டு. "பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும் பண்டை யார்நல்ல பெண்டிரு—நிதியு மிம்மனை வாழும் வாழ்க்கை நினைப் பொழிமட நெஞ்சமே—மதியஞ் சேர்சடைக் கங்கை யானிட மகிழ மல்லிகை சண்பகம்—புதிய பூமலர்ந் தெல்லி ஞறும் புறம்ப யந் தொழப் போதுமே." எ—ம். திருவாசகம். "தாமே தமக்குச் சுற்ற முந் தாமேதமக்கு விதிவகையும்—யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்ன மாய மிவை போகக்—கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவ ன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு—போமாறமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்க ஞள்வான் பொன்னடிக்கே." எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளை யார். "திருவடி பிடித்து வெருவரல் விட்டு—மக்களு மனையு மொக்கலுந் திருவும்—பொருளென நினையாதுன் னருளினை நினை ந்து." எ—ம். கந்தரனுபூதி. "வளைபட் டகைமா தொடுமக் களெ னுந்—தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ—கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங் கிரியுந்—துளைபட் டுருவத் தொடும்வே லவனே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருங்—கண்டதோடு பட்டதல்லாற் காதன்மற் றியாதுமில்லை— யெண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவு முண்டபிரான்—றொண்ட ரோமா யுய்யி னல்லாலில்லை கண்டீர் துணையே." எ—ம். தத்துவ ராயர். "தந்தையொடு தாய் மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார் தார மொடு பேரர்மிகு கூருமுறவாகும்—பந்தமென வேவந்த தொந்த மிவை யொன்றிற் பட்டதல காணுமிவை விட்டுவிடுநேரா—வந்த முத ருனன்றி யென்றுமுள தானே யண்டமுத லாயன்றி நின்ற பொருணுமா—விந்தவுல கேவந்து தந்தருளுமாறு தெந்தைசொரு

பானந்த னென்று மொழியீரே." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். "மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரியபேரினுந்—துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "தாரதன மிகுமென்னிற் றளையாகு மப்பாசந் தளைத்துக் கொண்டா—லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலாராசைவிஞ்சிக்—கூரிதய மப்போகத் தழன்றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்த போதே-தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெளியுமன்றே." எ-ம். பரமார்த்ததரிசனம். "இறவாவகைதன் னுள்ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று—முறவாயுள்ளா னல்லாதார் தமக்கே பகையா யொழுகுவார்—துறவாதொழுகுந் துவந்துவங்க டறந்தோன் றனையே தொடர்ந்த வன்பான்—மறவாதெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால்." எ-ம். அமுதசாரம். "மடம்படுமிப் பிறவி மாற்ற நினைவார்க்—குடம்பு மிகையென் றுணர்வுற்-றடங்கத்—துறவா மனிதர்க்கெளிதன்றோ துஞ்சிப்—பிறவா நெறியைப் பெற." எ-ம். ஞானசூரியன். "உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினை யுயர்குலநெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடவி கழ்ந்திறை கழலிணை மருவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்களுரைப்பராத் தர்களென்றே." எ-ம். நாலடி. "துன்பம் பலநாளுழந்து மொருநாளை—யின்பமே காமுறுவ ரேழையா-ரின்ப—மிடைதெரிந் தின்னுமை நோக்கி மனையா—றடைவொழிந்தரான்றமைந்தார்." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "உடம்பு மனைவிமக வுற்றாரோடேர்கே—ளடைந்த தனம் வீடடிமை காணி-தொடர்ந்தவிவை—யென்னவெனுஞ் சொன்னினைவுபோனு விறையருளான்—மன்னியவனைப்பெறுமான் மா." எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண்—மாடுகுலம் பொன்னுடன்பின்

வாதனைகள்-கூடத்—தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதை யிப்போது—விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஎ)

ஆயிற் குடும்பசகிதராய் நின்று மெய்யுணர்வடைந்தோர்கள் இலரோவெனின்.

கற்றழீஇ முந்நீர் கடந்தோரு முண்மையா
னிற்றழீஇ மெய்யுணர் வுந்தீ பற
எய்ந்தோரு மில்லெனு முந்தீ பற.

எ—து. கல்லைப் புணையாகத் தழுவிக்கொண்டு சமுத்திரத்தைக் கடந்தோரும் ஒருவருண்டாகையால், மனைவாழ்க்கையைத் தழுவி நின்றுகொண்டு மெய்யுணர்வை அடைந்தோரையும் இல்லையென்று சொல்லார்கள் பெரியோர்கள். எ—று.

எனவே அந்நிலைக்கண் மெய்யுணர்வை அடைதல் அரிதென்றது எனக்கொள்க. அங்ஙனங் கடல்கடந்தவர் அப்பமூர்த்திகள்.()

ஆயின் எல்லார்க்குந் துறவடைகுதல் கூடுமோவெனின்.

எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீயாமு
னல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீ பற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஆண் பெண் அலியென்று கூறப்பட்ட அனைவர்க்கும் யமன் சடிதியிலே பற்றொழிவு கொடாநிற்பன்; அவன் வந்து சரீர நீக்கஞ் செய்வதற்கு முன்னம் தாமே அச்சரீரத்தின் கண்ணே பற்றொழிந்து அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றையும் கைவிட்டு மெய்யுணர்வடைவோரே நன்மையினை யுடையராவர். அவரே தமக்கு உறுதியாயின அறிவார். எ—று.

இ—ம். சித்தாந்தகரணம். "எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவனீந்தபிற்கேள்—பல்லோரு மாய்ந்தமனைப் பாலுடலை-யொல்லையினில்—வைப்பர் சமாதியிந்த வாறவர்செ யாமுனலோ—ரப்பரிசே தாம்புரிவ ரால்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.()

துறவடைந்தோர் அடைந்த மாத்திரத்திற்செய்யும் கருமம் யாதென்னின்.

இருமையுண் மைவல்லோர்க் கிம்மெய்கொண் டம்மெய்
விரவினுய்ந் தெய்தலே யுந்தீ பற
வேலையா சானையுற் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒரு மெய்யென்னும் பெயரினையுடைய சரீரத்தினது அசுத்தமும் அஃது அளவற்ற துக்கத்தோடும் அவதி அறிதற்கு அரிய அநித்தியத்தோடும் கூடியிருத்தலையும் மற்றுமொரு மெய் யென்னுமியல்பினையுடைய வீட்டினது பரிசுத்தமும் அதனது நிரதி சயானந்தமும் நித்தியத்தன்மையும் அந்த வீட்டினை அடைவதற்கு இந்தச் சரீரம் இன்றியமையாமையும், சென்மாந்தரத்திலே செய்த தபோபலத்தால் இந்தச் சரீரம் பெற்ற அருமையும், பிரத்தியக்ஷ த்தினுலும் வாக்கியத்தினுலும் கண்டும், கேட்டும், அறிந்துளோ ர்க்கு இந்தச்சரீரம் நீங்குவதற்கு முன்பே அநாசாரியனை நீங்கி ஞானசாரியனை அடைந்து அதிசீக்கிரத்தில் வீட்டு நெறியை விசா ரித்து நிட்டை கூடுதலே கருமம். எ—று.

இந்தத்தேகம் அசுத்தமும், துக்கமும், நிலையாமையும், உடைய தென்பது பிரத்தியக்ஷமாயினும், பெத்தான்மாக்கணிமித்தம் புரா தனர் கூறியிருத்தலின் வாக்கியப்பிரமாணமும் காட்டுதும்.

தேகமிழிவுடைய தென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக் காப்பு. "என்பினுற்கழி நிரைத்திறைச்சி மண்சுவரெறிந்திது நம் மில்லம்—புண்புலா னுறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு—முன்பெலா மொன்பது வாசலார் குரம்பையின் மூழ்கிடாதே—யன்பனூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்டஞ்ச னெஞ்சே." எ—ம். திருப்பாட்டு. "உதிரநீ ரிறைச்சிக்குப்பை யெடு த்தது மலர்க்குக் கைம்மேல்—வருவதோர் மாயக்கூரை வாழ்வ தோர் வாழ்வு வேண்டேன்—கரியமா லயனுந் தேடிக் கழலிணை

காணமாட்டா—வரியனாய் நின்ற வாரூ ரப்பனே யஞ்சி னேனே.'' எ—ம். திருவாசகம். "பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளு த்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதி நின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணி க்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்த னாண்டுதன் னடி யரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே.'' எ—ம். சிவதருமோத்தரம். பொற்கடத்துண் மலம்பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றி யெடா ரங்கையினா லவனிதனின்—மக்கடம துடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிக ழாதே யருவருப்பற் றிருக்கின்றார். எ—ம். "அடுத்தவை யூத்தை யாக்கு முடம்பைநல் லறிவாற்றோலை—விடுத்துளே வேறு வேறா நரம்பினோ டிறைச்சி யென்பாற்—றொடுத்தவிம் மாலை தன்னைத் தூய்தின்மை நோக்கித் துன்ப—மெடுத்தவிக் காமபாச மெறிகிலா ரென்னே யென்னே.'' எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தேகம் துன்பமுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவானந்த மாலை. "இருவகையா மான்மிகமிக் காயத்தி னெஞ்சின்—வரும வைதா னேதக்கேண் மாணப்-பொருவரிய—குன்மமதிசாரம் வெப் புக் கொடுஞ்சூலை—யன்னபிற வின்னங்கே ளாய்.'' அன்றியும், "மக்களொடு துட்ட மிருகம்பேய் வன்பசுநற்—பக்கிபறிப் போர சுரர் பற்பலவுந்-தொக்கிலுறல்—சோகமசூயை யபிமான மாற்சரிய—மாகுபல வுள்ளுறுநோ யாம்.'' அன்றியும், "சீதமுடன் வெம்மை செறிந்து மிகச்சலிக்கும்—வாத மழைதடித்து வானிலிடி-தீதிற்—கௌரியொரு பாகன் கருணையினாலாகும்—பௌதிகமீ தென்றே பகர்.'' அன்றியும், "கருவா யுதரத்திற் கட்டுண்டன் மண்ணி—லுருவாகி யுற்பவித்த லோங்க-னரைதிரைதான்—மைவிரவுஞ் ஞான மரணநர கஞ்சனனந்—தெய்விக மீதென்றே தெளி.'' எ—ம். சிவ தருமோத்தரம். "அன்னைதன் வயிற்றிடை யனேக துன்பமே—பின்னையும் பிறப்புழிப் பெரிது துன்பமே—தன்னைய ரறவுரை

தரிக்கத் தாதையோர்—சொன்னவில் குரவனுஞ் சுளியத் துன் பமே." அன்றியும். "காலையு மலத்திறற் கடிது துன்பமே—சால வும் பசியினுற் றளர்வ ருச்சியின்—மாலையிற் காமமு மலியவாடுவெர்—வேலைகடொறுமிடர் விளையும் விஞ்சியே." எ—ம். தத்துவாமிர்தம். "பிணிகளுங் கவலையும் பேசி னேழ்கட—லணைதரு மணவினு மன ந்த கோடியா—லிணைதரும் பிறவியி லிடரலாதொரு—கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்ருற் காண்க.

தேகமநித்தியமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நெ ருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்—பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு." எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தையார் போயினுர் தாய ரும் போயினுர் தாமும் போவார்—கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்ருர் கொண்டுபோவா—ரெந்நாள் வாழ்வ தற் கேமனம் வைத்தியா லேழைநெஞ்சே—யந்தணு ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே." எ—ம். தேவாரம். "நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்—சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி னுர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே." எ—ம். திருப்பாட்டு. "பரி ந்த சுற்றமு மற்றும்வன் றுணையும் பலருங் கண்டழு தெழவுயி ருடலைப்—பிரிந்து போமிது நிச்சய மறிந்தாற் 'பேதை வாழ்வெ னும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து—கருந்த டங்கணி பங்கனை யுயிரைக் கால காலனைக் கடவுளை விரும்பிச்—செருந்தி பொன்மலர் திரு த்தினை நகருட் சிவக்கொ ழுந்தினைச் சென்றடை மின்னே." எ—ம். கந்தரனுபூதி. "கூகாவென வென்கிளை கூடியழப்—போகா வகை மெய்ப்பொருள் பேசியவா—நாகா சலவே லவநா லுகவித்—தியாகா சுரலோக சிகாமணியே." எ—ம். கந்தரலங்காரம். கூர்கொ ண்ட வேலனைப் போற்ரும லேற்றங்கொண் டாடுவிர்காள்—போர் கொண்ட காலனு மைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந்—தார்

கொண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையு—மார்கொண்டு போவரை யோகெடுவீர்நும் மறிவின்மையே." எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். "வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தாற்—றினைப்போ தளவுநில்லாதுகண்டாய் சிவன்பாத நினை—நினைப்போரைமேவு நினையாரை நீங்கிந்நெ றியினின்று-லுனைப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்ற வரே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "மின்னி னிலையிலிம்—மன்னுயி ராக்கைக—ளென்னு மிடத்திறை—யுன்னு மினீரே." ஞானவாசிட்டம். "நிதியுமர சுஞ்செயலு மிவ்வுடம்பும் வேண்டுவது நிற்கின்றே—விதியில் வருங் காலனுலிவை யெல்லாஞ் சிலநாளில் வீந்து போகு—முதிரமொடு தசையுடைத் தாயுடை வதியல் பாய்த்தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோ ரொத்த—வதிகசரா மரணமுறுந் தரமறியா ரிவ்வுடலி னழகென் கொல்லோ." எ—ம். நாலடியார். "புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி—யின்னினியே செய்க வறவினை-யின்னினியே—நின்று னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்—சென்று னெனப்படுதலால்." எ—ம். சிவஞானசித்தியார். "கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவதாயும்—பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயுந்—தருணனா யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவதாயு—முருவமே யழிவேயானு லுள்ளபோ தேபாருய்ய." எ—ம். தத்துவராயர். "கொட்டாவி கொண்டவர் விட்டா ருயிரென்று கூடநின்று—நட்டார்கள் சுட்டு நடக்கும் வகையிது கண்டு கண்டு—மொட்டா தென்னெஞ்ச மொருகாலி தென்னென் றுணர வும்பர்க்—கெட்டாதவ னென்னை யாளுடை யானருளில் லவர்க்கே." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். தேடப் படும் பொருளைச் சிக்கென வாகப்பு தைத்துக்—கோடிக் கொரு நிமிடங் கொள்ளுகினுங்-கூடாத—வாணுளை வீண்கழிக்கு மானுடரைப் போன்மயக்கம்—பூணுர்பொய் கண்டு துறப்போர்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

வீடு சுத்தமாய் நித்தமாய்ச் சுகமாயிருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "ஒருபொரு ளெக்காலத்து முளதாகிச் சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றிமேலா மின்பத்தை யளிப்பதாகும்—பொருவிலா விதன்மேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டோ—திருவுலா வகன்றகல்வி சிறந்தசான் றோர்கடாமே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அத்தன்மைய வீடடைதற்கு இத்தேகமின்றியமையாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அழியு மாக்கைகொடேயழி யாப்பதங்—கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு—மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவ ரேநர கக்குழி வெய்யரே." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. "எய்தற் கரிய யாக்கைதனக் கெய்திற் றென்று லதுகொண்டு—செய்தற் கரிய வறங்கள்பல செய்து துயர்கூர் பிறவியினின்—றுய்தற் கொருமை பெறவெண்ணு துழல்வோ னுடம்பு பொற்கலத்திற்—பெய்தற் குரிய பால்கமரிற் பெய்வ தொக்கு மென்பரால்." எ-ம். நாலடியார். "அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற்—பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க - கரும்பூர்ந்த—சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்—கோதுபோற் போகு முடம்பு." எ-ம். சித்தாந்தகரணம். "மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்தவுடற் — கொண்டு முத்திசெல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இச்சரீரம் பெறுதற்கரிய தென்பதற்குப் பிரமாணம்; திருமந்திரம். "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி தேடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்காலை யுன்ன வருள்பெற லாமே." எ-ம். அறிவானந்த சித்தியார். "தேரிற் சதுரயுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண் — டோரிலேஞ் ஞூற்றின யன்மாண் டொந்தமு முற்றுத்

தென்பாற்—சேருநுகத் துளையில்வட பாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே.” எ—ம். சிவஞானசித்தியார். “அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ்ச ராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றாயி ரத்தா—னுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத் துதித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங்காண்.” எ—ம். அனந்தபோதம். “சனித்திடுஞ் சராச ரத்தின் றூன்மிக வரிய தொன்றே—மனித்தரா யறிவுண்டாகை மற்றதி னரிய தொன்று—மனித்தமி றன்னையாயு மறிவதி னரிய தையா—வினித்தமா மின்பங் காண்பா ரியாரினு மரிய ரன்றே.” எ—ம். ஞானவாசிட்டம். “எறியுங் கடலி னுகத் துளையி லியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற் — பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து—முறியும் பிறவிப் பயனிலவிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற்—செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தினங்களெல்லாஞ் சென்றிடுமால்.” எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. “நீநாளு நன்னெஞ்சே நினைகண்டா யாரறிவார்—சாநாளும் வாழ்நாளுஞ் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே—பூநாளுந் தலைசுமப்பப் புகழ்நாளுஞ் செவிகேட்ப—நாநாளு நவின்றேத்தப் பெறலாமோ நல்வினையே.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

அநாசாரியனை நீங்கியென்பதற்குப் பிரமாணம்: சித்தாந்த தீபிகை. “வேதிய ராதி நான்காம் வெவ்வேறு மனுலோ மத்தாற்—சாதிதான் சொல்லி னிற்க சடசன்மா வாகி னுங்கேள்—கோதிலா ஞான மின்றேற் குருவலன் பாச பந்தஞ்—சேதியா வீட்டைக் காட்டுந் தெளிவில னுகி லன்றே.” எ—ம். மெய்ம்மொழி. “ஆர்த்தன பிறவித் துன்ப மறுத்தறி வுலகின் மிக்க—மூத்தவர் போனடித்து மூடமா மனிதரெல்லாந் — தீர்த்திடார் தங்குற் றத்தைச் சிலர்குற்றந் தீர்க்கும் வண்ணம்—பேர்த்தடியிடமாட் டாதான் பிறர்க்கூன்று கோலா மாங்கே.” எ—ம். அமு

தசாரம். "துயிர்புணர்ப்பாற் கர்ப்பந் தொடுகெடனீ ராமை—மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி - முயற்கோ—டெருத்திற்பான் மெய்யுணர் வில்லாதான் பண்ணுங் — குருத்துவமு நேராகக் கொள்." எ—ம். அறிவானந்தசித்தியார். "அளிமலர் விட்டுவிட் டாய்ந்து மதுவுண் டகநிரம்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திங்குரு நின் கவலையென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன்குரு மேவிநின்று — தெளிவந் துனைக்கண் டிடுமெள வுங்குருத் தேடிடுமே." எ—ம். அருட்பிரகாசம். "மெய்ம்மண மன்றிமுன் சிற்றின் கண்ணொரு மெல்லியலைப்—பொய்ம்மணஞ் செய்தோன் பதியன் றவட்கெனல் போலுமிறை—செம்மைநெறி யறிவிப்பான் குருவன்றித் தேர்ந்து தம்மி—னம்மய நீர்க்கறி யார்குரு வோ பிறர்க் காய்ந்திடினே." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

ஞானசாரியனை யடைவதற்குப் பிரமாணம்: மெய்ம்மொழி. "பிறிந்திடக் கடைந்த வெண்ணெய் பின்புமோ ரதனைக் கூடிச்—செறிந்திடா வாறுபோலத் தேகமுந் தேகிதானும்—பிறிந்திடப் பார்த்த பின்பு பெயர்த்ததி னிற்பினுங்கேள்—செறிந்திடா வாறு செய்யுந் தேசிகன் றேசிகன்றுன்." எ—ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "கரையறு பிறவிவெங் கடலு ளேவிழுந்—தயர்வுறு துயருழந் தவரை யோவென—விரைவொடு வினைகெட நோக்கி வேதகக்—கரையினை யருள்பவன் கருணை நன்குரு." எ—ம். உண்மை நிலயம். "சிறுபுலைக் கிருங்கு லப்பேர் செப்பவின் மெய்ப்பேர் கொண்டிங்—கிறுமுடற் குறைபார்த் தஞ்சி யெதார்த்தமா யிருத்த லாலே—பெறுமொரு மெய்ப்பேர்கொண்ட பேரின்ப வீடு காண்பார்—குறைவறத் தேர்ந்துஞானக் குரவர்தா ளடைந்துய்வாரால்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (உ0)

அங்ஙனம் அடைந்த அதிபக்குவமுடைய சீஷருக்குச் சிவ:மே குருவடிவமாய் வந்து அனுக்கிரகம் பண்ணுமென்று மேற்கூறுகின்றுர்.

மாய்க்கு நோய்க் கன்றே மருந்திகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீ பற
தேசிக ஞய்ச்சிவ முந்தீ பற.

ஏ—து. இவ்வுலகின்கண்ணே வைத்தியராயினேர் இந்நோய்க்கு இத்தனை தினத்தின்மேல் ஔஷதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நியமம் இருப்பினும் அந்த அவதிக்கு உட்பட்ட ஒருதினத்தின் கண்ணே நாவிழுதல் முதலிய அசாத்தியங்களைக் காட்டுமாயின் அந்நோய்க்கு அக்கணமே மருந்துகொடுத்துத் தீர்ப்பதுபோலப் பவரோக வைத்தியராகிய ஆசாரியர் சீஷருக்கு உபதேசிக்கு முறைமை அவரவர் வருணத்திற்கு ஏற்கச் சோதிக்குங் காலங்களும், அவற்றுள்ளும் உயர்ந்த பக்குவருக்கு ஒருவருஷ மளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பன உளவாயினும், பரமசிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அநாசாரம் சற்றுமின்றி ஆசாரங்களனைத்தையும் இயல்பாயுடைய அதிதீவிரபக்குவ முடையோனுக்கு வந்தவுடனே அனுக்கிரகம் செய்து பிறவிச்செருக்கை அழிக்கும். எ—று.

அவரவர்வருணத்திற்கு ஏற்கச் சீஷரைச் சோதித்தலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "பண்ணிடுக தீக்கையினைப் பக்குவம் பார்த்தா றிரண்டு—ளெண்ணு மும்மூன் ருறின் மூன் றின்." அன்றியும், "சூத்திர ராதியர்க்குச் சொன்னமுறையாலாண்டு—பார்த்தே யனுக்கிரகம் பண்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

அவரினும் பக்குவமுயர்ந்தோர்க்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பதற்குப்பிரமாணம்: சிவநெறிப் பிரகாசம். "தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தியுணர்ந்திடவே சிறியோரைப் பெரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து—மேசிலராம் பெரியோரை யீனமாந் தொழிற்கே யிசைத்து மடித்தும்வைது மிவ்வாறு செயவும்—கூசியிடா திட்டபணி செய்துகுரு பத்தி குறைவிலராய்

நம்பினராய்த் துரோகமின்றி—மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத் தாற் குருவின் வாக்கியபால னஞ்செய்யு மதிமானு மாயே." அன் றியும், "ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானுடசத்தியமில் லாவுரையுமாசாரந் தவமுந்—தீதான செயன் மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளித ரூனும்—போத லறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப் புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்திமேலு—மோதலுறுங் குணங் குற்றஞ் சோதித்தோர் வருடமுறுங் குணத்தி னளவாகத் தீக்கைசெய்வ ருயர்ந்தோர்." எ—ம். அருட்பிரகாசம். "குருபரனுக் கவனெஞ்சகம் போலனு கூலத்தனுய்க்—கரசர ணுதியி னேவல்செய் தேதினங் கட்கிமை போ—லுரிய மனைமுதல் யாவையுங் காத்துண்மை யாயொரு தற்—பரமிவ னேயெனக் காண்பான்சற் சீடன் பகர்ந்திடினே." அன்றியும், "தேசிகன் பாற்பற் பலநீக்குணங்கள் செறியினு நம்—பாசப் பிராந்திக்கிவை தோற்றியவிறை பாலிலையென், ரூசறு பத்தியி னோர்ந்தெவ்விதத்து மவனருளைத்—தேசங் குலவ வளர்ப் போன் சற்சீடன் றெரிந்திடினே." அன்றியும், "பூரணமாய சிவ னெம் பிறவியைப் போக்குதற்கித் — தாரணி மேற்குருவாய்வந் திடிலவன் றன்னெதிர்யா—மோரணு வென்னப்பொய் தானுமென் னுகுமென் றுண்மைகளக்—காரண னுடுரைப் பானேசற் சீடன் கருதிடிலே." அன்றியும், "விடையேறி யீசன் வரின்மூ டருமவன் வேண்டியதைப்—படிமீ தளிப்பர் குருவே சிவமெனப் பாவனை மூற்—றுடையார்க டத்த முடலாவி யீந்திறை யுண்மைபெறத்— தடையா துளதிங் குளதேல பக்குவர் தாமவரே." எ—ம். ஞான வாசிட்டம். "இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையி னுழல்வார்க் கிவ்வா றோதின் மீளாத நீநரகில் வீழ்த்த தாகுந்— தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்துபுந்தி தெளிந்தவுனைப் போல் வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக்

இட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனுமாங்கே." அன்றியும், "சகப்பேர் பெறுமிவ் வாதனைதான் றவிரி லழியாச் சாந்தியதா—மகப்பா வனையி லிச்சகத்தி லலகைத் தேரா நீர்தன்னி—லுகப்பா மறுதி யுள்ளோர்க ளுபதேசிக்க வொண்ணுதோர்—மிகப்பா விகளாஞ் சீசீயென் றிகழ்வாரவரை மெய்யுணர்ந்தோர்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

அதிதீவிர பக்குவமுடையோர்க்கு உடனே அனுக்கிரகம் பண்ணுதலுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாதவூரடிகள் புராணம். "வந்துநான் வறுமையுற்றேன் மாற்றென திலம்பா டென்று—சிந்தையா குலமுற்ருன்கைச் செழும்பொரு ளீதல் செய்வா—ரிந்தநா ளளிக்க வேண்டு மெனவிதி யின்மையாலே—யந்தநா ளிந்நா ளாக வடிமைகொண்டருள வெண்ணி." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "அதிபக்குவத்தோர்க் கனுக்கிரகஞ் செய்யும்—புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா - வதுவென்னுப்—பேறே யனந்த பிரகாரந் தந்தானும்—வேறே யனந்த விதம்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

சிவமே குருவாய் வந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து—குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்—சிறுமையென் றிகழாதே." எ—ம். "சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க—வவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க." எ—ம். திருவாய்மொழி. "துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ண நிற்கவே—துயரின் மலியு மனிதர் பிறவியிற் ருேன்றிக் கண்காண வந்து—துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற் புகவுய்க்கு மம்மான்—றுயரமில்சீர்க் கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலேனே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (உக)

குருவாக்கியமும் சுருதியும் சுவானுபவமும் ஒத்திருக்கவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

ஆன்றவா சான்சொன்மெய்ந் நூறன் னனுபவ
மூன்றுமொத் தாந்துணி வுந்தீ பற
முத்தி நெறியதென் றுந்தீ பற.

எ—து. அமைவுபெற்ற ஞானாசாரியர் வாக்கியமும், உண்மை நூலாகிய சுருதியும், விசாரிக்குந் தன்னுடைய சுவானுபவமும், ஆகிய இம் மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடாமல் ஒரு தன்மையாகிய அவ்விடத்துண்டாகிய நிச்சயமே வீட்டுநெறி. எ—று.

இ—ம். ஞானவாசிட்டம். "ஆசான் மொழியா னூற்பொருளா லன்றிப் பெறவு மரிதாகுந்—தேசார் குருநூன் மாணக்கன் சிறந்த விம்மூ வருங்கூடிற்—பாசா தீதப் பதமெய்தும் பன்னு ணீங்கா விக்கூட்ட—மேசா வுணர்வைத் தரும் பகற்போதெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்" எ—ம். ஞானசூரியன். "ஒன்றோடொன் றுவ்வா வறிவுக ணிேந்தும் பொருடனி னியல்புவேறுகா—வொன்றவப் பொருளி னியல்பினு லறியு மறிவன்றே வுண்மையா மறிவஃ—தின்றியப் பொருளை யுளதெனு முளதை யிலதெனு முணர்வினை யொழித்து—முன்றிகழ் குருவோ டளவைதன் றேர்ச்சி மூன்றினு லறிவது மார்க்கம்." எ—ம். வரும். ()

குருவாக்கியம்போல் ஒருபடித்தன்றிச் சுருதி நானாவழி கற்பித்தலால் எங்ஙனம் ஒக்கு மென்பதற்கு மேல் உத்தரம் கூறுகின்றார்.

வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல் லாற்றானு முந்தீ பற
உண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீ பற.

எ—து. ஒப்பற்ற வீட்டிற்கு மார்க்கம் ஒருவிதம் அன்றிப் பலவிதமாக வேதம் கூறாநிற்பதும் ஆன்மாக்களது கன்மத்தளவில் உண்டாகிய பருவபேதத்தை ஞானமயனாகிய பகவான் அறிந்து அம்மார்க்கங்களினது கருமகாண்டங்களை அங்ஙனங்கூறி ஞானகாண்டங்களினெல்லாம் தற்போத நீக்கமே கூறுதலின் உள்ளபடி

தேர்வார்க்கு மார்க்காந்தரங்களெல்லாம் அபேதமாதலிற் சுருதி நெறி ஒன்றே. எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "ஒன்றதே பேரூர் வழியா றதற்குள—தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க—ணன்றிது தீதிது வென் றுரை மாந்தர்கள்—குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே." அன்றியும், "ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு—மத்த னொரு வனு மென்ப தறிந்தில—ரத்த னொருவனு மென்ப தறிந்திடின்—முத்தி விளக்கு முதல்வனு மாமே." அன்றியும், "முதலொன்றுமான முதுகுடன் வாலுந்—திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகான்—மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே—யதுகூற லொக்குமாறு சமயமே." எ—ம். திருவாசகம். "சமயவாதிக டத்த மதங்களே—யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர்." அன்றியும், "இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை—நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்—தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு—மவப் பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன." எ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "தலைபலவாய்ப் பெயர்பலவா நதிகளெல்லாஞ் சாகரத்தி லொரு நீராந் தன்மைபோலப்—பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப் பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்." அன்றியும், "அழியாத வீடென்னும் பழைய வூர்கண் டறியாதா ரதுகாண வேண்டி யாறு—வழியாகுஞ் சமயங்கள் கொண்டுதம்மின் வழக்குப்பே சுஞ்சழக்குமாழ்க வன்றே." எ—ம். பட்டணத் துப்பிள்ளையார். "அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க—ளொன்றொடொன் றெவ்வா துரைத்தாலு - மென்று—மொரு தனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு—மருதனையே நோக்க வரும்." எ—ம். அமுதசாரம். "உரைத்த துரையா துரைக்குஞ் சமயம்—பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை-மரத்தி—னவயவத்தி லோரொன் றறிந்தார் மரமா—வவயவத்தைக் கொண்ட வாறும்." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உரு)

கற்பனையாகிய சாதிசமயங்களைப் போலும், அழிவற்றதாயிருந்துள்ள ஞானமார்க்கமே ஞானிகள் செல்லும் வழியென்று மேற்கூறுகின்றார்.

சாதி சமயங்க டம்மின்மா ளாதமெய்ப்
போதமா மோர்சுரத் துந்தீ பற
போயினர் மீளாரென் றுந்தீ பற.

எ—து. அவரவர் கர்மபக்குவத்துக்கு ஏதுவாகச் சர்வஞ்ஞராலே கற்பிக்கப்பட்டிருந்துள்ள சாதிமார்க்கமும் அதற்கு உத்தரமாகிய சமயமார்க்கமும்போல் முடிவதன்றி யதார்த்தமா யிருந்துள்ள ஞானவழியை அடைந்தோரே பிறப்பின்கண் மீளாதவர். எ—று. (உச)

சாதிசமயங்கள் கற்பனையாய் அழியுமோவென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வருண நெறிசார் மதத்தம் மதமெய்ப்
பொருளுணர் வூடிறு முந்தீ பற
பொன்றாத தொன்றேயென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருவன் குலாசார சங்கற்பம் அவனால் அனுசரிக்கப்படுவதாகிய ஒருசமய முதிர்ச்சியின்கண்ணே கெடும். அச்சமயாசாரசங்கற்பம் அவனது பக்குவத்தின்கண்ணே தோன்றிய மெய்யுணர்விலேலே கெடும். அந்த மெய்யுணர்வொன்றிலேலே முத்தி சித்தித்தலால் அதுவே நித்தியமார்க்கம். எ—று.

சாதிசங்கற்பஞ் சமய முதிர்ச்சியாற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி—யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது முகந்தடிமைத் திறநினைந்திங் குவந்துநோக்கி—யவர்தேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக்—கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே." எ—ம். பிரமோத்தரகாண்டம். "எள்

ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ரானாலும்—வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை—யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே—கொள்ளத் தகைய வறிவினரே பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்." எ—ம். திருவாய்மொழி. "குலந்தாங்கு சாதிகணாலிலுங் கீழிழிந் தெத்தனை—நலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டாளர்க ளாகிலும்—வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணன் மணிவண்ணற் காளென்றுள்—கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரெம் மடிகளே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க.

சாதி சமயம் என்னுமிருவகைச் சங்கற்பமும் மெய்யுணர்விற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அமுதசாரம். "எந்தக் குலனு யென் னெந்தக் கவியாயென்—னெந்தச் சமயத் தெவராயென்—சிந்தைத்—துறவிதருஞ் சொல்லே தூய்தாவ தல்லாற்—பிறவி தருஞ் சொல்லே பிற." எ—ம். அனுபூதிநிலயம். "அறுவகைச் சமயத் தறையுமெய் பொருளு மறுபத்து நாலுநற் கலையு—மறுவறப் பயின்று மாசறத் திகழு மதிஞரா மவர்களே யெனினுங்—குறை வறத் தன்னைக் கொடுத்திடுங் குரவன் குரைகழற் புனைந்தவ ரன்றேற்—பறையர்மற் றவரே பறையரே யெனினு மருளுடை யவர் பரம் பரரே." எ—ம். தத்துவசரிதை. "செந்துகில் புனைவார் சீவரந் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொருதண்டு பிடிப்பார்—தந்தமுத் திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெனத் தம்முடம் பொறுப்பார்—முந்துகாய் கிழங்கோ டிலையயின் றிடுவார் மோனமென் பார்கதறிடுவா—ரிந்தவா குலத்தா லீசன்மே விடுமோ விவர்துய ருறுவதே னந்தோ." எ—ம். போதரத்நாகரம். "சடையினைப் பரித்துந் தலையினைப் பறித்துஞ் சீவரந் தாதுநற் கலிங்க—முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்ந்து மூனுறக் கங்களைத் துறந்தும்—படியுநற் சருகும் வாயுவு மயின்றும் பாறொடு கல்லிடைத் துயின்று—மிடையதற் றுழலு மிவையருட் சொருபன் மெய்யருட்

பெருந்தவர்க் கியல்பே." எ-ம். உண்மைநிலயம். "குலநல முடை யோ ரெவரவ ருயர்ந்தோர் குவலயத் தவர்க்கதின்றேனு—நலமு ளோர் சமயர்க் கவரவர் மேலா நவினெறி வழாரெவ ரவரே— யுலகிலெக் குலமெச் சமயமா யினுமென் னொருதம துண்மையை யுணர்ந்திட்—டிலகுதத் துவஞானிகளெவ ரவரே யெனப்படு மவர் கண்ஞா னிகட்கே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

முற்கூறிய விருவகைச் சங்கற்பமும் எம்முடைய மார்க்கத் தால் வாதிக்கப்படுதலின் இதுவே ஞானமார்க்கமென்னுஞ் சமயி களைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றுக்கொன் றெவ்வா மதங்களொன் றொன்றிஞற்
பொன்றுவ தில்லையே லுந்தீ பற
பொய்யென்ப தெத்தைநா முந்தீ பற.

எ-து. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலையுடைய சமயங்களெல் லாம் ஒன்றினொன்று கெடுதலில்லையாயின் அவற்றுள் யாதுசத்திய நெறியென்றும் மற்றியாது அசத்திய நெறியென்றும் நம்மாலே கூறப்படும். எ-று. (௨௬)

எம்முடைய சமய புராதனரால் அம்மார்க்கங்கள் முன்செயிக் கப்பட்டுள வென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

தோல்வியும் வெற்றியுஞ் சொன்மதங்கட் கெலாங்
காலபே தத்தினுண் டுந்தீ பற
கருத்தன் செயலதென் றுந்தீ பற.

எ-து. இக்காலத்தில் இதனால் அது தோல்வி அடைந்த தென்றும், அக்காலத்தில் அதனால் இதுதோல்வி அடைந்ததென் றும், சமயங்களாறும் காலபேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின் அவற்றினை நிறுவிய ஒருபர னது இச்சையால் தெய்வத்தன்மை கொண்டு எக்காலத்தில் எதை உயர்த்தி எதைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங்ஙனம் செய்

குவது ஒழிந்து மற்றோர் காலத்தினுள்ளே ஒருமதத்தை ஒருவரா லும் வாக்குவாதத்தினாலே செயிக்குதல் கூடாது. எ-று.

இ—ம். உண்மைநிலயம். "இறைவிதன் முலைப்பா லயின்ற சீகாழிக் கிறைவனு மிறைவனைப் பரிமே—னறைமலர்ப் பொழில் சூழ் மதுரையம் பதியி னடத்திய வொருபெருந் தவனும்—புறநி லைச் சமண மாதியைச் செயித்தார் பொருந்து தெய்வி கத்தெனி லெவரோ—மறைசொல்சட் சமயத் தொன்றுகொண் டொன்றை வாக்குவா தத்தில் வெல்பவரே." எனவரும். மற்றும் வருவன வற்றுற்காண்க. (உஎ)

ஒருமதங்கொண்டு ஒருமதத்தை வாக்குவாதத்தினாலும் வென் றது உண்டென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வாதிக டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக்
கோதார் வலியின்மை யுந்தீ பற
ஓதி யுணர்ந்தோரென் றுந்தீ பற.

எ—து. முன்னைநாள் அச்சமயி இச்சமயியை வாதில்வென்று மனோரதம் அடைந்தானாயின் பின்னைநாள் இச்சமயத்திலே பின் னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படி வாதித்து வெல் லுதலின் அவனவன் கற்ற கல்விவலியினாலும், யுத்தி புத்தி வலியி னாலும் வெற்றிதோல்வி அடைந்தாராதலின் வாததுர்ப்பல மொழி ந்து மததுர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவார் எல்லாக்கலைகளும் ஓதியுணர்ந்த பெரியோர். எ—று. (உஅ)

மததுர்ப்பலம் இல்லையென்பதற்கு மேற் பொருந்து மாற்றா னும் கூறுகின்றார்.

ஆறுளு மோரா றவாதித மென்கைநீ
தாறும் விளங்கலா னுந்தீ பற
அளவி லளவைகொ டுந்தீ பற.

எ—து. அறுவகைச் சமயங்களில் இச்சமயமே அவாதிதார்த் தம் மற்றையவனைத்தும் இதனால் வாதிக்கப்படுமென்று கூறுதலே

கூடாது; கூறுமாயின், அனைத்தையும் வாதிதஞ்செய்த சமயமே பரமாய் விளங்கல் வேண்டும்: அது இன்றி எண்ணிறந்த ஏது திட்டாந்தங்களோடுங் கூடி ஆறும் தனித்தனியே விளங்கலின், யாது அவாதிதமும் யாதுவாதிதமும்! எ—று.

அளவிலளவைகளென்றது அவரவர் கோட்பாட்டினது அளவினுக்கு ஏற்ற அளவைகளென்றுமாம். (உ௯)

சகலமுந் தேரினுந் தத்த மதநெஞ்
சகலா துரத்தலி னுந்தீ பற
அபல மியாதென்ப துந்தீ பற.

எ—து. எச்சமயத்தின்க ணின்றுள யாவரும் வேதாகமமாதிய நூல்களும் மற்றைச் சமயநூல்களும் கசடறக் கற்றுணர்ந்தோரேயாயினும் இதுவே ஞானசமயமென்று ஒரு சமயத்தையே அடையாது தத்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று தாபித்தற்கு ஏது திட்டாந்தங்கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் சமயம் யாது! எ—று. (௩0)

எல்லாச்சமயத்தையும் மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் விட்டு நீங்குவாரென்று மேற் கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயத் தியல்பு மறிந்தவர்
நில்லா ரவற்றூடென் றுந்தீ பற
நீங்கிற் பழியாதென் றுந்தீ பற.

எ—து. சகலசமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றி நிற்பதே இல்லை நீங்கிவிடுவார். அங்ஙனம் நீங்கியதுகொண்டு அவரடையும் தாழ்வு யாது! எ—று. (௩௧)

ஞானிகள் சமயாசாரங்களை நீங்குவராதலின் அவர்க்கு அதனால்வருந் தாழ்வொன்றும் இல்லையென்று மேல்வருஞ் செய்யுள் இரண்டாலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

உயர்ந்த நெறியீதென் றொன்றைவிட் டொன்றை
யியைந்திடு வோனுமுண் டுந்தீ பற
ஏத மடையானென் றுந்தீ பற.

எ—து. தன்சமயத்தின்கண் இழிவும் பிறிதொரு சமயத்தின் கண் உயர்வும் கன்மபாகத்தினளவின் ஒருவனுக்குத் தோன்றுகையால், தான் முன்புநின்ற நெறியைநீங்கி உயர்வுதோன்றிய நெறியை அடையாநிற்பன். அதனல் அவனுக்குப் பின்பு அடைந்துளமதத்தில் உண்டாகிய நன்மை அடைகுவது ஒழிந்து, முன்பு நின்றுள் மதத்திற் கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான். மேற்சங்கை: யாவனொருவன் யாதொரு மதத்தின்கண் நின்றாயினும் அதனை நீங்கி எம்முடைய மதத்தின்கண் வந்தானாயின் அவனே பரமமுத்தனென்றும், எம்முடைய மதத்தின்கண் நின்றவன் மற்றொருசமயியுடன் நட்புற்றுக் கூடியிருந்தானேயாயினும் அவனே பதிதன்அவனே அதிபாதகனென்றும், பகவானது வாக்கியமாகிய வேதங்களும், வியாசராற் கூறபட்டுள்ள புராணங்களும், எம்முடைய மதத்தின்கட் புராதனரது வாக்கியமும் உண்டென்பாரும் உளர். அஃதெதத்தாலெனில் மேலுத்தரம்: மற்றொரு சமயத்திற்கும் ஒருவன் வந்து கூடினும் நீங்கினும் அங்ஙனம் முத்தத்துவமும் பதிதத்துவமும் உண்டென்று வேதபுராண வாக்கியங்களும் அச்சமய புராதனவாக்கியமும் இருத்தலின் அது கூடாது; ஆயின் அச்சமயங்கட்குக் கூறிய வாக்கிங்கள் அயதார்த்தமோவென்னில், அயதார்த்தமும் அன்று. யதார்த்தமேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியம் ஏதெனில் ஒருசமயத்தின்கணின்றோன் அச்சமயமே உயர்ச்சி யென்றும் மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனதினிச்சயார்த்தம் பிறந்திருக்கவும் புகழ்பொருளாகிய முன்னிலையினான் மற்றொரு சமயத்தை அடைந்தானேயாயின் அச்சமயத்திற் கூறியமுத்தியை அடையாது முன்பு நின்ற சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடைந்து நரகில் தாழ்குவன். இஃதன்றி முன்பு நின்றுள சமயம் தாழ்வென்றும் பின்பு

செல்லவேண்டிய சமயம் உயர்வென்றும் நிச்சயார்த்தம் பிறந்து சென்றுனேயாயின், அச்சமயத்திற் கூறிய நன்கு அடைகுவதன்றி முன்பு நின்றுள சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான்; இங்ஙனமாதலின், உயர்ந்தநெறி ஈதென்னும் துணிவுடைமையாற் பின்பு ஒருநெறியை அடைந்து ஒருதாழ்வு அடைகுதலின். எ—று.()

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொரு
சாதி சமயமே துந்தீ பற
சங்கற்ப நாசரென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருசமயத்தைவிட்டு ஒருசமயத்தை அடைந்தோனுக்கும் துணிவுடைமையான் இங்ஙனமாதலின், எல்லாச்சமயத்தினுண்மைகளும் அறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு சன்மார்க்கத்தை அடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினேர்க்கு உலகாசார குலாசார சமயாசாரங்களும் இல்லை; அன்னேர் சர்வசங்கற்பமும் ஒருங்கே இறந்துடையராதலின். எ—று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருப்பனுவல். "உலகுய ரியவென் றேதிரு மூன்று—ளைந்தையு நீங்கி யிந்நதன் னெறியூ—டுற்றோர் பவமற் றோரிஃ தொரீஇப்—பிறிதொரு நெறிசார் பேதையெஞ் ஞான்று—முய்குவ திலையெனச் சைவமாதி—யறுவித சமயத் தவருந் தனித்தனி—சுருதி புராணந் தொல்லோர் நல்லுரை—காட்டிப் புவிப்பா ணட்டிய வதனு—னின்றவோர் நிலைநீத் தொன்றையீண் டடைந்தோன்—றன்னெஞ்சிடையே தான்முதனின்ற—வந்நிலை பெரிதென் றறிந்துமஞ்சாது—குறுகின்மண் ணுதி குறித்தொரு நெறியை—யடைகுவ னிரயத் திடையஃ தன்றிச்—சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந்துகொ டேகி—னந்நெறிக் குளபே றவனுமெய் துதலான்—மூவிரு சமய முடிவையு முணர்ந்திட்—டேறிய ஞானி சிலுகுவை யெனக்கொண்—டச்சம யச்சார் பனைத்தையு—மிச்சகத் திடைநீத் திடிலெவன் பழியே." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "சமயாசாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்

குல வாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே." எ—ம். திருமந்திரம். "ஆறு சமயமுங் கண்டிலர் கண்டில—ராறுசம யப்பொருளு மவனலன்—றேறுமின்றேறித் தெளிமின் றெளிந்தபின்—மாறுத லின்றி மனை புகலாமே." அன்றியும், "சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமாந்—தவமல்ல தில்லை தலைப்படு வோர்கட்—கவமல்ல தில்லை யறுசம யங்க—டவமல்ல நந்திதாள் சார்ந்துய்மி னீரே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "யாவரு மெவையுந் தானு யவரவர் சமயந் தோறுந்—தோய்விலன் புலனைந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி—யாவிசேருயிரி னுள்ள லாதுமோர் பற்றிலாத—பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங் கூடலாமே." எ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "தமர்பிற ரற்றூர் சமயமு மற்றூர் சகவியல் பற்றூர் தமையொழி பற்றூ—ரமர்விட மற்றூ ரறமற மற்றூ ரறிவயர் வற்றூ ரவரடியாரே." எ—ம். தத்துவராயர். "இலனென் றினிச்சென் றிரக்கின்றிலேனிங் கியாவரையுங்—குலனென்று கோத்திர சாத்திரக் கத்துகள் கூறுகிலே—னலம்வந்து மற்றை யறுசமயத்தினு மாயகிலேன்—றலம்வந்த தத்துவ ஞரெம்மை யேயின்று சார்ந்தனரே." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "தவமகந் தீர்த்தஞ் சேவை யருச்சனை தான மாதி—யவமயக் கத்தா னீணுள் விலங்குபோ லவலத் தாழ்வார்—பவமுறு மிவற்றை விட்டுப் பரிசுத்த பரம போகங்—கவர்வறப் பற்றி யெல்லாக் காதலு நீங்கி நிற்பாய்." எ—ம். ஞானசித்தி. "தீர்த்த மர்ச்சனை யத்துவா மந்திரஞ் செடியுடற் றிதிசெப்பு—மார்த்த சாதிபே தத்துட னளவை நூலலைதரு மிகுதர்க்கம்—பார்த்திடார்மிகு குருபர னருளினுற் பரம்பர மதுகாண்பா—ரோர்த்திடாதவ ரவையவை பொருளென வுழலுவ ருலகெல்லாம்." எ—ம். சிவஞானசித்தி. "ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை—சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச் செயலில்லை தியானமிலை சித்தமலமில்லை—

கோலமிலை புலனில்லை கரணமில்லை குணமில்லை குறியில்லை குலமுமில்லை—பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்ப—கந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார-மிந்தவழி—யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைக—டட்டும் பெரு முரசந் தான்." அன்றியும், "காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்—பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி-நாமகுண—சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் றுக்கற்றோர்க்—கேது சமயமெனலாம்." எ—ம். திருவாசகம். "புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்." எ—ம். சித்தாந்தகரணம். "ஓங்கி வருநீர்க் கதிமீ துளசிறைக—டேங்கி நதிசேர் திறமைபோன்-றோங்குப்—பருவத்துக் கேற்றநெறி பற்றியவை யெல்லா—மொருவியுயிர் முத்தியுறும்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றோற்காண்க. (௩௩)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளாயினோர் ஓரோரிடத்திலே சமயாதி சங்கற்பங்களோடும் கூடி நிற்பினும் அவர்க்கு அஃது இல்லையென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றாலு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சலமரை யாதியொத் துந்தீ பற.

எ—து. மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் முற்கூறிய சமயாதி சங்கற்பங்களோடு கூட்டி நிற்பினும், மனத்தின்கட் பற்றொழிந்து இருப்பர்: அஃது எங்ஙனமென்னின், தாமரையும் சலமும் புளியம்பழமும் ஓடும் முதலிய கூடி இருத்தல் போன்று. எ—று. எவற்றொடு நின்றாலுமென்ற உம்மையால் நில்லாரென்பதே துணிவு.

இ—ம். அமுதசாரம். "அருந்தல் பொருந்த லவையொக்குமேனும்—பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே-திருந்து—மனத்தின் வே றேபதியு மைந்தனுமம் மாதின்—றனத்தின்வே றல்லவே தான்." எ—ம். சிவதருமோத்தரம். "மனத்துமய லுற்றனனே மனை

விதனைத் தழுவியவன்—றனக்குமக டனைத்தழுவித் தங்கினனோ வங்குமயன்—முனைப்பயனை யருந்திடினுந் தெருண்டார்கண் மோகமிலை—வினைப்பயனை வியந்தருந்தி மற்றையரே வினைவிளைப் பார்." எ—ம். அருட்பிரகாசம். "கடையேகிக் காமநுகர்வாளொருகன்னி காக்குஞ் சுற்றத்—தடையால் வருந்தி யுறலின்பி ராரத்தத் தாலெவற்றி—னிடைஞான வானந்தம் பெற்றோ ரிருந்தும்பற்றின்றியெல்லா—முடையான் றிருவடிக் கீழே மனம்வைத் துறங்குவரே." அன்றியும், "ஈங்கழனீருக் கவியினு மோரிடத் தின்மிகுத்த—வோங்கழற் கீர மிலையென்கை போலெவ் வுபாதியையு—நீங்கினர்க் கன்றிநன் கின்றினுமோரொரு நீடறிஞர்க்—காங்கவைசூழினுந் தாழ்விலென்றோது வராய்ந்தவரே." எ—ம். நீதிசாரம். "நீற்றிற் கழற்கொடியு நீர்த்தா மரையிலையுஞ்—சேற்றிற் கிடந்த சிறுபுழுவுஞ்-சாற்றுங்கான்—மண்ணிற் றபனியமுமாஞானி கண்மனமு—மெண்ணிக்கொளேந்து மிவை." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௪)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளது அனுபவ நிச்சயார்த்தம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஆறு நெறிக்கு மவிரோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சித்தாந்த மாகும துந்தீ பற.

எ—து. ஒன்றுக்கொன்று விரோத நீங்காத அறுவகைச் சமயத்திற்கும் அவிரோதமாய் அவற்றிற்கெல்லாம் முடிவாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது அதுவே தத்துவ ஞானிகளது துணிவு: அதுவே சித்தாந்தமென்று சொல்லப்படும். எ—று. சித்தாந்தமென்றது முடிந்த பொருளெனக்கொள்க.

இ—ம். ஞானசூரியன். "அறைந்தவெச் சமயக்கலையினு மெடுத்துக் காட்டலா யருமறை முடிவிற்—சிறந்தநற் பொருளாய்ச்

சிவனரி யயனுற் செப்பிய வருத்தமுமாகித்—துறந்துமற் றவிரோ தத்தையே துணிந்தோர் சொல்லிடும் பொருளுமா மொன்றை—நிறைந்தகைத் தலத்தின் மணியெனக் காட்டு நீதிசன் மார்க்கத்தி னியல்பே.” அன்றியும், “செய்ததே தவமாய்ச் செறிவது விடுவ தின்றியே சகலசங் கற்பப்—பொய்யதா மொழுக்கப் புலைமைய தறவே போதமா மெய்யொழுக் கதுவாய்க்—கையிலாமலக மென் னவே வீட்டைக் காட்டவும் வல்லதே ததுவே—மெய்யதாம் வேத வேதனமல்லா தவற்றயல் வேதன மறியே.” எ—ம். திரு வள்ளுவர். “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” எ—ம். அவிரோதபோதம். “எடு த்தவெம் மதமெந் நூல்கள் யாவையுந் தமதாவங்கு—வடித்தநற் பொருளே கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லாற்—படித்தொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கினு லதிலொ துங்கிப்—பிடித்தது பிடி த்துக் காதும் பேதைமை பெரியோர்க் கின்றே.” எ—ம். அருட் பிரகாசம். ஓரோர் சமயத் துயிராய்ச் சிலபல வுண்டுசொன்னு—மாராயின் முத்தியொன் றேயெனி னெங்கு மதைவிரும்பித்—தே ராம லெம்மத மிம்மத மென்றென்றிற் சிக்கியிந்தப்—பார்மீ துழ ல்வதென் னீர்தெளிந் தோர்செயும் பண்பி தன்றே.” எ—ம். மோக வதைப்பரணி. “கூறுபல பேருடைய வாறுபல வும்போய்க் கோத்தபர வைக்கணொரு நீத்தமெனு மாபோல்—வேறுபல வான சம யங்கண்முடி விற்போய் வேறற வடைந்தவது வேதநெறி வீடே.” எ—ம். அமுதசாரம். “இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார் க்க மும்பகர்க—வந்நெறியெல்லா மறிந்தவறி—வெந்நெறியா—லெய்தலா மந்தநெறி யென்றறைந்த தேவேத—மெய்தலா வீட்டி னெறி.” அன்றியும், “எய்த வெளிதா மிறையரு ளில்லையே—லெய்த வரிதா மியாவர்க்கு—மெய்தெளிந்தா—லெம்மார்க்கத்தோடு மிகலற் றிருக்குமதே—சன்மார்க்க மாகுநெறி தான்.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௫)

வேதமுடிவும் சமயங்களினது துணிவும் இதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீ பற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீ பற.

எ—து. வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட பலவித சமயங்களினது துணிவும் யாதென்னில் பரசிவ பந்தமென்னு மூவகைப் பொருளையும் உணர்த்துதல். சமயிகள் அவற்றிற்குத் தத்தங் கோட்பாட்டால் கூறுநிற்கும் பரிபாஷை நாமங்கள் வெவ்வேறு. எ—று. (௩௫)

இங்ஙனம் கூறிய முப்பொருளையும் இன்றென்பாரும் உளராகலின், அதுபற்றி முதற்கட் பரமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நிருமல பூரண நித்தாதி நீங்கா
வொருபரந் தானுள துந்தீ பற
உலகங்க டோற்றலா னுந்தீ பற.

எ—து. நிருமலம் பூரணம் நித்தம் அதிசூக்குமம் சச்சிதானந்தம் என்று கூறும் இவை முதலிய குணங்களைச் சொரூபவிலக்கணமாகவுடைய ஒரு பரம்பொருளுண்டு; அதினிடத்து நின்றும் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் உற்பவித்தலின். எ—று.

இது அநீசுரவாதிகளை மறுத்தது. அது ஏங்ஙனமென்னில், ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒரு கர்த்தாவையுடையது, தோன்றிநின் றழியுங்காரியமாதலின்: எங்ஙனம் கடம்போல். அஃதொக்கும்; மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின்; அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டிய காலத்து உண்டாகாமையினாலும், வேண்டாத காலத்து உண்டாகுதலாலும், ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணாகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணாகுதலாலும்; இருவகையிச்சையும் அன்றியிலே அலியாயும் குரூபியாயும் தோன்

றுதலினுலும், உற்பத்தியானதும் ஆகாததும் உடனே உணரப் படாமையினுலும், ஒருவர் பண்ணக்காணுதிருக்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனம் தோன்றுதலாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதாக்கள் சுதந்தரமின்மையாலும், அஃதன்றியும் உற்பிச்சத்தோற்றங்கள் மாதாபிதாக்கள் சையோகம் இன்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையினுலும், அன்னோர் காரணமென்பது கூடாது.

அஃதொக்கும்; சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்கள் உண்டாதலின் உத்தரோத்தரசரீரங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரணமெனின்; பாம்பின்வாயிலே கல்லும் கல்லின்வாயிலே தேரையும் நராதி தேகங்களிலே தோன்றிய புழு முதலியவைகளும் மரங்களில் தோன்றும் கிருமி கீடம் புல்லுருவி முதலானவைகளும் காளான் முதலியவையும் நிலத்திற் சலத்திற் ரேன்றும் கிருமியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதசத் தோற்றங்களுக்குப் பூர்வ சரீரபீசம் காரணம் அல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பதுகூடாது. சுவேதசத்தோற்றங்களும் பூ பூதராதி பிரபஞ்சத்தினின்றும் உற்பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரணமெனின்; சுவேதசோற்பத்திக்குச் சராசரவுருவமிரண்டும் காரணமாகையினுலும், மற்றுமுள்ள மூவகையோனிகட்கும் அப்பூ பூதராதி காரணமென்கை காணப்படாமையினுலும், அது கூடாது.

அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அநேகதீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தாபசத்தி அக்கினியின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக் காரணம் அக்கினியேயாணுற்போலத் தேககுணங்கள் பூ பூதராதி சரத்தில் கிருமி புழு முதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலியவும், காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின்; அப்படித் தோன்றுவித்ததென்கை ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவ

ராலும் கண்டோ மென்கை கேட்கப்படாமையினுலும், அது கூடாது. ஆயினும் அங்ஙனமன்று, விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின்பின்பு அதுவும் இருக்க வேருெரு விளக்கை அக்கினி தோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை; அதுபோல் தேகாதிகள் இல்லாத காலத்திலே சாதுர்ப்பூதம் தேகாதிகளைத் தோன்றுவிக்குமல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவியாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதசவுருவம் தோன்றுகையினுலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்கினியை, அக்கினியில் விளக்கை ஒருவன் முன்பு தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒரு விளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றிக் காஷ்டத்திற்கும் அக்கினிக்கும் விளக்கிற்கும் தானே வேருென்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் சடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றும் தோன்றுவித்தவன் ஒரு கர்த்தா உண்டெனக் கொள்க.

இ—ம். சிவஞானசித்தியார். "ஒருவனே டொருத்தி யொன் றென் றுரைத்திடு முலக மெல்லாம்—வருமுறை வந்து நின்று போவது மாத லாலே—தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான்முத லீறுமாகி—மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (ருஎ)

சீவர்கள் உண்டென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

பல்சித்தி முத்தி பரனு லடைதலாற்
ருெல்சீ வருமுள ருந்தீ பற
சுதந்திர கீனரென் றுந்தீ பற.

எ—து. அநேக சித்திகளையும் முத்தியையும் அப்பரம்பொருளினது அருளினுல் இவ்விடத்து அடைவார் உளராகலின், அநாதியாய் அநேக உயிர்கள் உளர். அவ்வுயிர்களும் சுதந்திரமிலர். எ—று.

பல்சித்தியென்றதனுல் மாயாவாதியை மறுத்தது. அஃது எங்ஙனமெனில், பரகாயப் பிரவேசமும் சித்தியாதலினெனக் கொள்க. முத்தியென்றது சீவர்க்கே: சீவர்க்கல்லது பரத்திற்குப் பந்தம் கூறுதல் ஒருவர்க்கும் ஒவ்வாமையினெனக்கொள்க. உயிர்களை அநாதியென்றது பரத்தினது சிருட்டியாதி விளையாடல் அநாதியாதலினெனக்கொள்க. அநேகமென்றது ஏகாத்துமவாதிக்கும் விவகாரத்தில் இவ்வண்ணமே கூறப்படுதலினெனக்கொள்க. சுதந்திரகீனரென்றது பரதந்திர சுதந்திரரென்றதெனக் கொள்க. அஃதன்று பரதந்திரரேயெனில், தாமே வினைசெய்குதல் கூடாது. அதுவும் பரமேசெய்விக்குமெனில், பரத்திற்கு அவிகாரியென்றும், பேரருளுடையோனென்றும், வேதாதிகள் கூறுதல் அப்பிரமாண மாம். அன்று-சுதந்திரரேயெனில், முத்தியை அடைய வேண்டுவ தில்லை, முத்தியில் உயிர்க்குச் சுதந்திரமோ பரதந்திரமோ வெனில், அது மேற்கூறப்படுஞ் செய்யுளினது அர்த்தங்களாலே கண்டுகொள்க. ஆதலாலே, பந்தமுடையராய் அநாதியுாய் அனேக சீவர்கள் உளரென்று கூறினுரெனக்கொள்க. ப (ரு-அ)

பந்தமுண்டென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

பல்லுயிர் முத்தி யடைதலாற் பந்தமுஞ்
சொல்வரெல் லோருமென் றுந்தீ பற
தொன்மை யதுவுமென் றுந்தீ பற.

எ-து. பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடைகுதல் உளதாதலின், அவ்வுயிர்களை அநாதியாய் மறைத்து நிற்பது ஒருபந்தம் உண்டென்று ஆன்மவாதிகள் அனைவரும் கூருநிற்பர். எ-று.

பந்தத்தை அநாதியென்றது, சீவர்கள் உள்ள அன்றே உள தாதலின் எனக்கொள்க. (ரு-கூ)

பந்தம் திரிவிதமாயிருக்குமென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

அஞ்ஞான மாயைகன் மம்பந்த மாமிவற்
றஞ்ஞான மோர்முத லுந்தீ பற
அன்றாகு மென்பரா லுந்தீ பற.

எ—து. ஆன்மஞானத்துக்கு இங்ஙனம் பந்தமென்று சொல்லப்படுவது யாதெனில், கேவலாவஸ்தையைக் காட்டாநிற்கும் அஞ்ஞானமும், அவ்வவஸ்தையை நீக்கிச் சகலாவஸ்தையைக் காட்டாநிற்கும் மாயையும், சகலாவஸ்தையின் மனோவாக்குக் காயத்தால் உயிர்கள் ஆர்ச்சிப்பதாகிய கன்மமுமே. இந்த மூன்றினுள்ளும் அஞ்ஞானம் மிகவும் நுண்ணிதாகையால் அதனது சுபாவம் தோன்றாமையால் அஞ்ஞானம் தனியே ஒருமுதலன்று சிவத்தினது திரோபாவசத்தியேயென்பாரும், ஆன்மாவினது குணமேயென்பாரும், காரணமாகிய மாயையேயென்பாரும், கன்மத்துள் தீவினையேயென்பாரும், பலவாயிருக்கு மென்பாரும், ஒன்றாய் அநாதிசித்தமா யிருக்குமென்பாருமாய், இப்படி அநேகவிதங்களாலே கூறாநிற்பர். இவ்வண்ணம் மயக்கத்திற்கு இடங்கொடுத்ததும் அஞ்ஞானமேயாதலின், அஞ்ஞானாதி திரிவித பாசம் உண்டு. எ—று. (௬௦)

இத்திரிபதார்த்த நிச்சயம் எல்லார்க்கும் ஒக்குமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
லல்லால்வே றில்லேனு முந்தீ பற
அவரவர் கொள்கைவே றுந்தீ பற.

எ—து. வீட்டுநெறியாராயும் பல சமயிகளினது துணிவும் பரசீவபந்தங்கள் மூன்றையும் விசாரித்தலேயன்றி வேறில்லை யென்றாலும் அத்திரிவிதபதார்த்தங்களினது உண்மைகளை அவரவர் கருதிக்கொள்ளுங் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறு. எ—று.

பலசமயிகளினது துணிவுந் திரிபதார்த்த விசாரணையேயென்பது எங்ஙனமெனின், எல்லா நூல்களாலும் உயிர்கட்குக் கூறப்

பட்ட தருமாதி நால்வகைப்பயனில் வீடென்பதற்குப் பொருள் விடுதலை. விடுதலையாவது பந்தநீக்கமாதலின், பந்தமொன்று உண் டென்பதும், அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினாலே கட்டுப்பட்டிரு ந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சட மாகையினாலும் பந்தமுடையோன் சுதந்திரகீன னாகையினாலும் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்திர கர்த்தா உண்டென்பதும், சர்வமத சம்மதமெனக்கொள்க. அங் ஙனமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்றது எங் ஙனமெனின்; ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மபேதம் அநேகமாதலின், அவற்றினுக்கு ஏற்க வேதாதிகள்கூறிய பொருள்களைத் தத்தங் கருத்தினுக்கு ஏற்பத் துணிந்துகோடல். அஃதாவது பிரமாதி சிவாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட வடிவங்களுள் ஓரொரு மூர்த்தி யைப் பரம்பொருளென்று துணிந்து அப்பரம்பொருளுக்குப் பசு பாசங்களைப் பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென் றும், கொள்வாரெனக்கொள்க. (சுக)

அங்ஙனஞ் சீவபரங்களுக்குச் சமயிகள் சொல்லும் பின்னா பின்னத்துவவாதம் எத்தால் உண்டாயிற்று என்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

சீவ பரமத் துவிதமென் றிண்சொலா
னேவா தனைவரு முந்தீ பற
ஒன்றிரண் டென்பரா லுந்தீ பற.

எ—து. சீவபரங்களை ஏகமுமென்னாமல், துவிதமுமென்னாமல், அத்துவிதமென்று அவாதிதமாகிய சுருதி கூறுகையால், இரண் டாகில் முத்தியில் ஒன்றுதல்கூடாது, கூடுமெனில், ஒன்றுகெட்டு ஒன்றுதல் வேண்டும்: கெடும்பொழுது முத்தியின்மையால் இரண் டென்பதே கூடாது: பொன்னும் பணியும்போல் இரண்டாகத் தோன்றுதலின் ஏகமென்னாது அத்துவிதமென்றதெனக்கொண்டு அப்பதத்திற்குத் தாற்பரியம் ஏகமே யென்பாரும், அங்ஙனமன்று

ஒன்றாகில் வஸ்துவுக்குப் பந்தமோக்ஷம் சொல்லவேண்டும் அஃது இன்மையால் ஒன்றென்பதேகூடாது உடலுயிராதியபோல் பேதம் தோன்றாமையின் துவிதமென்னாது அத்துவிதமெனுகின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் துவிதக்கலப்பே யென்பாரும், ஆகி எல்லாச் சமயிகளும் கூறுவார். எ—று.

அனைவரு மென்றமையால் எல்லாச்சமயிகளும் பேதம் அபேதம் என்பனவற்றையே அனுசரித்து நிற்கையால், அவ்விரண்டையுமே கூறினாரெனக்கொள்க. பேதாபேதமென்பாரும் உளர்: அங்ஙனம் ஒருபொருள் இருப்பது விருத்தமாதலினாலும், அதுவும் துணிவின்கண் முற்கூறிய இரண்டினுள் ஒருபக்ஷத்து அடங்குமாதலின் அதனை ஒருபக்ஷமாகத் தொகுத்துக் கூறினாரில்லை யெனக் கொள்க. (சஉ)

இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஏகவாதம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றெனின் வீடுமின் றுண்டேனும் லீலையாற்
பின்றையுஞ் சாருமென் றுந்தீ பற
பெத்த மநித்தம்வீ டுந்தீ பற.

எ—து. சீவபரங்கள் ஏகமென்னும் பக்ஷத்தில் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் இன்மையால் முத்தியே இல்லை. பந்தம் உண்டாயினும், முத்தி இல்லை. பரத்தினது லீலையால் பந்தமோக்ஷம் உண்டாயினும் பின்னும் லீலையால் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தியடைந்தது அவமாகப் பந்தம்நித்தியமாய் விடுமாதலின் ஒன்றென்பது கூடாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின், சீவபரங்கள் ஏகமேயென்னின் இங்ஙனம் துவிதபாவனை வருவானேன். பந்தத்தாலெனின், வஸ்து நின்மலனாகையால் பந்தம் உண்டென்பதே கூடாது. உண்டென்னில், அப்பந்தம் வஸ்துவுக்குப் பின்னமோ அபின்னமோ. பின்னமென்னில் வஸ்துவைவிடப் பந்தம் வேறே ஒருமுதலாக உண்

டாதலினுல், அவ்வஸ்துவுக்கு ஏகமென்பதே கூடாது: அதுவுமன்றிப் பந்தமுடைய பொருட்குச் சுதந்திரமின்மையால் அப்பந்தத்தை நீக்குவான் நின்மலனுக ஒரு கர்த்தாவும் மேலே உண்டாகவேண்டும்: அங்ஙனம் கர்த்தா இன்மையால் அப்பந்தம் நீங்குதலே கூடாது. அங்ஙனமன்று அப்பந்தம் வஸ்துவுக்கு அபின்னமேயெனின், அபின்னம் தன்னியல்பாகையால் ஒருகாலும் பந்தம் நீங்காது. இங்ஙனமாதலால் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் உண்டாயின் முத்தியும் இல்லை. அதற்குப் பந்தமே இல்லையென்ருல், அதற்கு முன்பே முத்தியும் இல்லை. அஃது ஒக்கும்: அந்த வஸ்துவுக்குச் சுபாவத்திலே பந்தமுத்தி இல்லாவிட்டாலும் அதனது சுதந்திர லீலையாலே பந்தமுத்திகள் உண்டென்னில், அங்ஙனமாயின் சீவர்கள் வீடுகூடினும் பரத்தினது லீலையாற் பின்னும் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தி அடைந்ததும் அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாதலால், சீவபரங்கள் ஏகமென்று கூறுதல் கூடாது எனக்கொள்க. (சசு)

ஏகவாதத்துள் பந்தத்தைப் பிராந்தியென்பாரைப்பற்றி மேற் கூறுகின்ருர்.

ஆகு முயிர்பந்தத் தானது மித்தையே
லேக வமலன்க ணுந்தீ பற
எவ்வா றுளதாமென் றுந்தீ பற.

எ–து. பிரதிபிம்பம் அவிச்சின்னம் இவைபோலும் சீவர்கள் மாயையில் உண்டாகாநிற்பர். அம்மாயையும் பிராந்தியென்னில், அப்பிராந்தி ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள பிரமத்திற்கு உண்டாகுதல் கூடாமையால், ஆத்மாக்களது அஞ்ஞாதிபந்தம் மித்தையன்று. எ–று.

அது எங்ஙனமெனின், மித்தையாவது விஷயாதி தோஷத்தால் தோன்றும் சுத்திகா ரசதாதி பிராந்தி ஞானம்: அப்பிராந்தி ஆத்மாவுக்கேயெனின், ஆத்மாவுங் கடதர்ப்பணுதிகளிலே தோன்

றும் அவிச்சின்னம் பிரதிபிம்பம் இவைபோலும் மாயையின்க ணின்று தோன்றவேண்டும். அதனால் மாயையினால் சீவரும் சீவர் களால் மாயையும் என்று அன்னியோன்னியாச்சிரய தோஷம் வரும். அதனால் ஆன்மாவுக்குத் தோன்றியதென்பது கூடாது: ஆனால் பிரமத்துக்கே தோன்றிற்றென்னில், அதுவும் கூடாது: பிரமம் ஏகமாதலால் விஷயதோஷமும், நிருமலமாதலால் கரண கர்த்திருதோஷமும், தோன்றுதலின்மையால், பிராந்திஞானமே உற்பவித்தல் இல்லை. அஃது இன்மையாகவே, சீவர்களும் இல்லை யாக, அதற்கு முன்பே பந்தம் சொல்லுகிறதும் இல்லையாய்விடும். அதனாலே பந்தம் மித்தை அன்றென்றதெனக்கொள்க. (௩௩)

இனித் துவிதவாதமும் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறு கின்றார்.

ஓரிரண் டேலிறைக் குற்ற கருணையார்
சேர்வரன் றேயின்று முந்தீ பற
சேர்தலென் சீவர்வீ டுந்தீ பற.

எ—து. சீவபரங்கள் துவிதமாயிருக்குமெனில், பரத்தினது கருணையால் அநாதியே எல்லா வுயிர்களும் முத்தியே அடையா நிற்கும். இப்பொழுது சிருட்டியாதி தொழிற்பண்ணுதற்கு இடமே இல்லை. அவை உண்டாயிருத்தலின், சீவர்களைப் பரத்திற்குப் பேதமென்று கூறுதலும் கூடாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின், வஸ்து பின்னமாய் ஓராத்மாவிருக் கில், அவனும் சித்தாதலால் அவனுக்குப் பந்தம் வருவானேன்? அதுவும் செம்பிலே களிம்புபோல் சகசம்: அப்பந்தமும் ஆத் மாவே நீக்கிக்கொள்ளில் அநாதியே நீங்கிப்போம், அஃதின்மை யால், வஸ்துவே நீக்குகின்றானென்னில், வஸ்து ஆனந்த சொரூப சர்வதிர்ப்தனாதலால், அவன் தனக்கு ஒருபயனும் வேண்டான்: அவன் ஆத்மாக்களால் அடையும் பயன் யாது. அங்ஙனம் பய னைக் குறித்ததன்று; வஸ்து ஒப்பற்ற பொருளுடையோனாதலின்.

ஆத்மாக்களிடத்து வைத்த கருணையேயெனில், அங்ஙனமாயின் உடனே பந்தம் நீக்கவேண்டும். நீக்குதல் கூடாதென்னில், அசத்தனாதல் வரும். மெள்ள மெள்ள நீக்குவனெனில், பேரருளுடையோனென்பது கூடாது. இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலாலும், முத்தியை யடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையாலும், அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும்.

அங்ஙனமன்று, ஆத்மாக்கள் மிகுதியினாலும் ஒரோருவர்க்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வருதல் எளியீடாதலினாலும், பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாதென்னில், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்களும் சிருட்டிக்கு ஒருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் முத்தி அடைதலால், என்றாயினும் ஒருகாலையில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாநிற்கும். அப்படி ஒருகாலத்தில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியின் தோஷம் ஏதெனில், பதியும் பசுக்களும் நித்தியமாதலால் முன்னிறந்த காலத்திற்கு அளவின்மையால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும். ஒழியாமையால், இனியொருகாலத்தில் ஒழியுமென்பதற்குப் பிரமாணமேயில்லை. அல்லது ஒழியுமென்னில், பஞ்சகிருத்திய காரணாரம்பத்திற்கு அவதி கூறவேண்டும். அது கூடாமையால் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியுமென்பது கூடாது.

அங்ஙனமன்று ஆத்மாக்கள் இடைவிடாது முத்தியடையினும், உலவாக்கிழிபோல் தொலைவற்றிருக்குமெனின், அக்கிழி தெய்விகத்தினாலே பின்னும் இடையறாமல் வர்த்தித்தல்போலே பசுக்களைப் பதிமுத்தி யடைவித்தல்செய்ய மேலுமேலும் அதற்கு அதிபதியாகிய ஒருபதி வர்த்திப்பியாநிற்கிறதென்றாலும், அது இல்லை. இப்பதியே தற்காருணியத்தினால் உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகிறதென்றாலும், அன்றி ஆத்மாக்களே சகசமாய் உண்டாகாநிற்கிறதென்றாலும், உற்பத்தியே காட்டாநிற்றலால், ஆத்மாக்கள் நித்தியமென்பது வரத்திரியும். இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் எண்

ணிறந்த தென்னுமுரை ஆத்மபோதத்துக்கு எட்டாவென்பதொழிந்து சிவத்திற்கும் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது. அதற்கு அங்ஙனந் தானேயெனின், ஓரோராத்மா பண்ணியிருந்துள்ள சங்கித கர்மங்களுக்கு அளவில்லையாதலின், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் செய்த எண்ணிறந்த கர்மங்களையும் அதற்குக் கோரிக்கும் பலன்களையும் சர்வமுத்தியும் ஏககாலத்தில் அளவிடாநிற்கும் அப்பதிக்கு ஆத்மாக்களது தொகை தெரியாதென்னில், வகைகண்டவனுக்குத் தொகை காணப்படாதென்பது கூடாது: வினையும் அளவறுக்கப்படாது. அவரவர்க்கும் அவரவர் கர்மங்களுக்கும் அடையாளம் கண்டே கூட்டுவனென்னில், சர்வஞ்ஞனென்பதுகூடாது. எண்ணிறந்த பொருளை எண்ணிறந்ததென்றறிகிறதே சர்வஞ்ஞத்துவமென்னில், எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மலக்ஷணமன்று. பலமரம் கூடினது ஒருசோலை என்பதுபோல் எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மசமுதாயத்துக்கு உண்டானது: ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமானது சத்து சித்து நித்திய விபுவென்னும் இலக்கணங்கள். இவை ஓராத்மாவிடத்தும் பல ஆத்மாவிடத்தும் இருத்தல்போலே எண்ணிறந்ததென்னு மிலக்கணமும் அங்ஙனம் இருக்கவேண்டும்; அது கூடாமையால் அசங்கியம் ஆத்துமலக்ஷணமென்பது கூடாது.

இதுவன்றியும், மூவகை யுயிர்களுக்கும் சிருட்டிகாலத்தில் பதியினால் தனுகரணங்கள் கொடுத்து முடியுமோ முடியாதோ? முடியுமென்னில் அளவில்லையென்பதே கூடாது? இதுவன்றியும், வரத்தும் இல்லாமல் செலவும் உண்டாயிருக்கிற பொருள் சிலகாலம் அளவுபடாவிட்டாலும் சிலகாலத்தில் அளவுபட்டுச் சிலகாலத்தில் ஒழியுமென்பதே யதார்த்தமாதலால் செலவு உண்டாய் ஒழியாதபொருட்கு வரத்துண்டென்பது வரத்திரியும். ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலால் பதியாலளவுபடுமென்னில், அளவு கண்டதற்கு முடிவில்லையென்பது கூடாது. ஆதலால் எவ்விதமும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு ஒழிவு தோன்றாநிற்கும்: அங்ஙனம் அன்று ஆத்

மாக்களெல்லாம் நித்திய சமுசாரியும் அநித்திய சமுசாரியுமாய் இருப்பார்கள்: அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தி யடைந்து போனாலும் நித்திய சமுசாரிகள் இருக்கையால் சிருட்டியாதி தொழில் ஒழியாதென்னில், அநாதியே அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோய் நித்திய சமுசாரிகண் மாத்திரம் இருக்கவேண்டுமாதலால், இப்பொழுது முத்தி அடைவார் இல்லையா மென்பது வரத்திரியும்: உண்டாயிருத்தலின், அநித்தியசமுசாரிகளை இல்லையென்பது எங்ஙனம்? ஆதலால், சீவபரங்களைத் துவித மென்று கூறுதல் கூடாதெனக்கொள்க. (சுரு)

துவிதவாதத்துள் பந்தத்தை நித்திய மென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதியா விருளை யுதித்தவை கூட்டிப்
பதிபந்தஞ் செய்யுமே லுந்தீ பற
பதிசத்தி யென்னுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஆத்மபந்தமாயிருந்துள்ள அஜன்னியமாகிய ஆணவ மலத்தை ஜன்னியமாகிய மாயாகாரியங்களால் முதீற் பிரதிபந்தம் செய்வித்துப் பின்பு தனது ஞானசத்தியால் பிரதிபந்தம் செய்யாநிற்கும் சிவமென்னில், அப்பொழுது அச்சிவத்திற்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும்: அதனால், பந்தம் நித்திய மென்பது கூடாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின்; யாது நித்தியம் அஃது அஜன்னியம். அங்ஙனம் அஜன்னியமாகிய ஓராணவமலம் கண்ணுக்கு இருளும் செம்பிற் களிம்பும்போல் அநாதியே ஆத்மஞான சத்தியைப் பிறிவறக் கலந்து மறைத்து நிற்குமாயின், பிரகாசத்தோடு கூடிய கண்ணுக்கு இருளும் ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற்குக் களிம்பும் இன்மைபோலும்: நித்தியபூரண சுத்தமாயிருந்துள்ள சிவத்தோடு கூடிநின்றுள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித்தல்கூடாது. கூடுமென்னில், சிவம் அஞ்ஞான விரோதியென்பது

கூடாது. அது நிற்க, ஆணவமலம் நித்தியமாகின் முத்தி எங்ஙனம் கூடும். அது பிரதிபந்தப்படுதலின் முத்தி கூடுமென்னில், அங்ஙனம் பிரபந்திப்பது யாது. மாயாகாரியங்களினால் பிரதிபந்தமென்னில் அநாதியே அவை கூடியிருக்கவும் முத்தி யெய்தாமையின் அது கூடாது. அங்ஙனம் அன்று முத்திகாலத்தில் ஜன்னியமாகிய சுதவதிட்ட சையோக மாயாகாரியங்களினால் பிரதிபந்தமென்னில், அவையிரண்டும் ஜன்னியமாதலால் யாது ஜன்னியம் அஃது அநித்தியமென்று அவைகளுக்கு நஷ்டமெய்தாநிற்கும். அப்பொழுது முத்தியினும் அஞ்ஞானம் ஆவரியாநிற்கும். அங்ஙனம் அன்று அவை யிரண்டினாலும் சிவஞானம் ஆவரியாத அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தம் வரும். அப்பொழுது சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாம். அச்சிவஞானம் நித்தியமாகையால், அஞ்ஞானத்திற்கு என்றும் பிரதிபந்தமென்னில் சிவஞானம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியேயாமாகில், அநாதியே முத்திவரும். அஃது இன்மையால், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப் படுத்துமென்பது கூடாது.

அங்ஙனம் அன்று; அநாதியினாலே சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாகாமையின் முத்திகாலத்து ஆகுதலின், இங்ஙனம் பிரதிபந்தம் படுத்துதல் கூடுமாயின், சிவஞானமும் மாயாவலியின் ஆத்மாவிற்கு விஷயமாகுதலின் சூரியப்பிரகாசத்தில் கண்ணிற்கு விஷயமான கடம் அப்பிரபை நீக்கத்து இருளைப் பிரதிபந்தம் செய்து பின்னும் விஷயமாகுதல் கூடாமையின், மாயா நீக்கத்தில் ஆணவமலத்தை அது பிரதிபந்தம் செய்குதல் கூடாது. அதனாலும், மாயாகர்மங்கள் இல்லாவிடில் ஆத்மாவின் ஆணவமலத்தை நீக்குதல் கூடாது என்பதினாலும், சர்வ சத்தியுமுடைய வஸ்துவுக்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும். அதனால் பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது என்றதெனக்கொள்க. (சுஙு)

இங்ஙனம் திரிபதார்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதொழிந்து இத்தசைக்கண் மனமுதலாகிய மாயாகாரியங்களைக்கொண்டு துவிதா

த்துவித நிண்ணயம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேல்வரும் செய்யுள் இரண்டாலுங் கூறுகின்றார்.

பந்தாந்த மூன்றும் பகர்வதல் லாலிவை
சிந்தித் துரைக்கொணா துந்தீ பற
சித்தமும் பெத்தமா லுந்தீ பற.

எ—து. பரசீவ பந்தங்களென்று சொல்லப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களையும் உண்டென்பதே இந்நூலினது துணிவாயினும் அவற்றினை ஒன்றுக்கொன்று பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், சமயிகள் கூறுநிற்பர். அவ்வுண்மை நிச்சயித்துக் கூறுதல் ஒருவருக்கும் முடியாது. நினைத்தற்குக் கருவியாகிய சித்தமும் மாயாகாரியமாய் இத்தசைக்கண் சீவனுக்குப் பந்தமாய் விடுதலின். எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின், இத்தசையின்கண் நிச்சயிப்பதெல்லாம் மனத்தைக் கொண்டாதலாலும், பரசீவ பந்தங்களினது உண்மை வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாதென்று சுருதியாதிகள் கூறுகையாலுமெனக்கொள்க. (சஎ)

மின்மினிச் சோதியால் வீடிருட் கூடுவான்
றன்மைபோன் மாயைகொ டுந்தீ பற
தத்துவந் தேர்வதென் றுந்தீ பற.

எ—து. மிகுந்த அந்தகாரத்தின்கண் வழிகாணாது மிகவும் வருந்தியவொருவன் மின்மினி விளக்கத்தைக் கருவியாகக்கொண்டு தனது இல்லிடத்தைக் கூடுவான் நினைத்துச் செல்வது போலும், பேரந்தகாரமாகிய அஞ்ஞானவிருளில் மறைந்துள்ள சீவன் கிஞ்சித்தாகிய மனவிளக்கத்தைக்கொண்டு தனதுண்மையை விசாரிக்கத் துணிந்தது. எ—று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு.
"ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்புங்—கேட்பான் புகி லளவில்லை கிளக்க வேண்டா—கோட்பாலனவும் வினையுங்

குறுகாமை யெந்தை—தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்க தக்கார்." அன்றியும், "ஏதுக்க ளாலு மெடுத்தமொழி யாலு மிக்குச்—சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள னெங்கள் சோதி—மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்—சாதுக்கண் மிக் கீசிறையே வந்து சார்மின்களே." எ—ம். திருமந்திரம். "உரை யற்ற வொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள்—கரையற்ற தொன் றைக் கரைகாண லாகுமோ—திரையற்ற நீர்போற் சிந்தைதெளி வார்க்குப்—புரையற்று நின்றான் புரிசடை யோனே." எ—ம். திரு வாசகம். "இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று—நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீய லாற் பிறிதுமற் றின்மை—சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருனை யறியகிற்பாரே." அன்றி யும், "நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க—சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க—சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க." எ—ம். தத்துவராயர். "ஆகியு மழிந்தும் போகு முற் பவத்—துன்பந் துடைத்திங் கின்பங் கொடுக்கத்—திருவுருப் புனைந்த குரவன் சொரூபன்—பொற்பதஞ் சூடிச் சிற்பத வீடு—கையிற் கனியெனக் காணு ரையவோ—தர்க்க நெறியிற் சார்வார் தர்க்கஞ்—சொல்லல தில்லை யாகுஞ் சொல்லு—மனனல தில்லை யாகு மனனுங்—கனவஞ் ஞானக் காரியமாகு—மஞ்ஞா னத்தா லாகிய விருநெறி—மெய்ஞ்ஞானத்தை விளக்கு மாறென்—னில துள தேக மநேக மென்ப—தலதிலை தர்க்க மறைவ திலதெனி—லிலது முத்தி யெய்துத லின்ப—மலடி மைந்த னெய்துத னிலை யா—முள்ளது முன்னே யுள்ள தாதலி—னெள்ளறு முத்தி யென் செய வுள்ள—தன்னின் மாசு தானொழித் திடுத—லென்னினே றியமா சோமுன்னே—யுள்ள மாசோ வொழிப்ப தென்னின்—வின்ளா முன்னே யுள்ளதாகி—னிடையோர் காலத் தென்னின்

முத்தி—யடைவோர் திறத்தி னடையும் பின்னு—மொழிவறு பரம்பொரு ளொன்றேயாகி—னிழவு பேற தில்லை விழைய—வேறே யொருவ னுண்டெனின் வேறு—கூறின் முத்தியிற் கூடா ஞகு—மிங்ஙனமான பின்ன—ரெங்ஙனஞ் சொல்வா ரிகற்சம யிகளே.” அன்றியும், “பின்ஞ பின்னம தெனவே நின்று பிண ங்கா நிற்பர்கள் பேச்சிற்கு—முன்ஞ நின்றிடு மனனுக் கும்மிவை யுடையானெனவரு முணர்விற்கு—முன்ஞ நின்றிடு சொருபா னந் தனை மொழிவா னரிதென முதுவேதஞ்—சொன்ஞ லறிகில ரவஞ ரருளடி சூடா தவர்மதி கேடாயே.” எ—ம். பிரமகீதை. “வேதமாகமபுராண மிருதிகள் வேரு மார்க்க—ரோதுமா கமங்க டர்க்க மொன்ருேடொன் ருேவ்வாதாகு—மீதெலா மொக்கப் பண்ணலாவதன் றிதைய துக்க—மாதலாலனைத்தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்.” அன்றியும், “சம்புவி னரு ளாலன்றி மாருனுஞ் சகலதே வதைகளு மந்த—வும்பனை யுண ரோ மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய யாவையு முளவாஞ்—செம்பொரு டன்னை யருளிஞ லொழியத் தெரிவிஞற் றெரிகு வராக—நம்புமானுடவர் கையிஞ ஞற்ற மறிவரோ நாசியா லொழிய.” எ—ம். ஞானவாசிட்டம். “பேதமுறு புந்தியேமாயை யாகும் பெரிதுவருந் திரியுமிதனைப் போர்த்தல் வேண்டும்—போத முறும் பேற்றிஞ லன்றி மாயைப் பொருநதியின் கரைதோன்ரு பொருந்தத் தோன்றி—லேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா மிம் மாயை பிறப்பிடமே தென்ன வேண்டாஞ்—சேதமுறக் கொல் வழியே தென்று தேர்வாய் சிதைவுற்ரு லதனியல்பு தெரியு மன்றே.” எ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. “ஒன்றென்று நின்றசில பலவென்று நின்றசில வுபயத்து நின்ற சிலபே—யன்றென்று நின் றதனை யாமென்று சொல்லியுட னடகிட்டு விட்ட சிலபேய்.” எ—ம். சிவஞானசித்தியார். “பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த்தங்க ளல்லா—னந்தமு மாதியில்லா னளப்பில ஞதலாலே—யெந்தைதா

னின்ன னென்று மின்னதா மின்னதாகி—வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே.” எ—ம். நெஞ்சுவிடுதூது. “பண்ணின் பயன்சுருதி யாகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து—நண்ண வரியதொரு நாடுடை யான்.” எ—ம். சிவானந்தமாலை. “இந்திரசா லங்காட்டு மஞ்சனக்கண் ணேடிருந்து—முந்தவுல கங்காண மூளு வதாஞ்-சிந்தனையுஞ்—சிற்றறிவு நீக்கியருட் சேராது பாதிகொடு— தற்பரத்தைத் தேடுமெது தான்.” எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “மணிப் பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்—கணக்காந் தற்போதத் தைக் காட்டி-யுணர்த்துகினு—நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும் போலா—மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்.” எ—ம். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (சஅ)

இங்ஙனம் கூறிய உண்மையை அறிதற்பொருட்டு மனேலய சாதகம் செய்யவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றூர்.

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனேலய
சாதகஞ் செய்வனு லுந்தீ பற
தற்பரந் தோன்றுமா றுந்தீ பற.

எ—து. பெத்த தசைக்கண்ணே சீவாதிகளினது உண்மை தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற் பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனேலயசாதகம் செய்ய வேண்டும். எ—று.

இதன் கருத்துப் பந்தநீக்கத்திற் சிவதரிசனமும், சிவதரி சனத்தின் மனேலயமும், ஒருதலையாக வேண்டப்படுமென்ப தாயி ற்று.

மனேலயஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு மந்திரம். “மனமாயை மாயை மாயை மயக்க—மனமாயை தான் மாய மற்றொன்று மில்லை—பினைமாய வேண்டா பிதற்றவும் வேண்டா—தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே.” எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். “கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்

டாகும்—விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக்கோர்—திருத்தகுநல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம—லருத்தியுட னிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனுமால்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “சனன கருமங்களின் வித்தாய்த் தருவை யசைக்குங் காற்றே போற்—றினமு முடலை யசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீர்வது வே—யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம்—வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவுகின்ற வெந்துயரே.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. “விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடயமுணர விரியாம—லொருங்கு நெஞ்சங் கருவியாந் தன்னையுணர வொருங்காமல்—விரிந்த நெஞ்ச முடையானை விடாது பிறவி யென்றுணர்க—வொருங்கு நெஞ்ச முடையானை யுறாது பிறப்பென்றுணர்கவே.” எ-ம். மோகவதைப்பரணி. “வீயுமோகிளை வேரறுமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேகனுன்—மாயுமோவுயர் மாயையாரு மனத்தி னுரு மிருக்கவே.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தன்றிப்—படியும் விசும்பும் பரப்பி-யிடையாடு—மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனமீசுபோதாத-சாத்திரங்கற் றூர்வீடுற் றூர்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மனோலயமுண்டாகவே திருவருடோன்று மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ—டுள்ள மொன்றியுள்குவா ருளத்துளானுகந்தவூர்—துள்ளிவாளை பாய்வயற் சுரும்புலாவு நெய்தல்வா—யள்ளனுரை யாரல்வாரு மந்தணுரு ரென்பதே.” எ-ம். தேவாரம். “வெள்ளத் தார்விஞ்சை யார்கள் விரும்பவே—வெள்ளத்தைச்சடை வைத்த விகிர்தனுர்—கள்ளத் தைக்கழி யம்மன மொன்றினின்—றுள்ளத் தில்லொளி யைக்கண்ட துள்ளமே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. “குண்டலங் குழைதிகழ் காதனே யென்றுங் கொடுமழு வாட்ப டைக் குழகனே யென்றும்—வண்டல பும்மல

ர்க் கொன்றைய னென்றும் வாய்வெரு வித்தொழு தேன் விதி யாலே—பண்டைநம் பலமன முங்களைந் தொன்றுய்ப் பசுபதி பதிவின விப்பல நாளுங்—கண்டலங் கழிக்கரை யோதம் வந்து லவுங் கழுமல வளநகர்க் கண்டு கொண்டேனே." எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "இருக்கு மருதினுக் குள்ளிமையோர்களு நான்மறையு—நெருக்கு நெருக்கத்து நீளகத்திற் சென்று மீள வொட்டாத்—திருக்கு மறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த்துச்செவ் வேமனத்தை—யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே முளைக்கின்ற வொண் சுடரே." எ—ம். அருணகிரிநாதர். "அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த வன்பாற்—குராப்புனை தண்டையந் தாடொழ வேண்டுங் கொடியவைவர்—பராக்கற வேண்டு மனமும் பதைப்பற வேண்டுமென்று—லிராப்பகலற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே." எ—ம். தத்துவராயர். "இச்சையா னலனெனை யாளுடையா யானிந் தியங்களுட—னசையாத நெஞ்சங்கொண் டன்பா னினைந் தழியும் முடம்பின்—னசையான தின்றி நலஞ் செய்வ ரயினற் றுடலையின்—மிசையார வைத்தென்று மெய்யான தன்னை வெளிப்படவே." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வானரம் போற்ச ரித்துத்—திரியுமச் சித்தந் தன்னைத் திரித்துச் சூனியத்தே நின்றான்—மருவினோர் பிறித லின்றி வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்—பொருவிலா நித்த சுத்தப் பொருளினை யடைவரன்றே." எ—ம். பகவற்கீதை. "வேண்டல் வேண்டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்க ளாலே—மாண்டபோ கங்க டுய்ப்பான் மனங்கலக் குறான்மற் றத்தா—லீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின்றிப்—பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனலாப் பொருளுந் தோன்றும்." எ—ம். பிரமகீதை. "பரப்பினானிந்தி யங்களைப் பராக்குறப் பரம்பர னுள்ளாகி—யிருத்தலாலறி வுண்கிலன் புறம்புள விரதமே காண்கின்றான்—றிருப்பி ஞானநாட் டத்தினு லப்பொரு டெரியவே பெறுந்

தீர—ஞெருத்த னேயவி நாசியா கியவொளி யாயவ ஞெளிர்கின் ருன்." எ—ம். பிரபுலிங்கலீலே. "பொறியிற் புறத்து மனஞ் செல் விற் புலனே தோன்றி யிடுமகத்திற்—செறியிற் கரணம் பரான ந்த சிவமே தோன்றுஞ் சிவந்தோன்ற—வறிவிற் பரந்த விடயமய மாகுமுலகந் தோன்ருமற்—பிறவித் துயரக் கடல்கடந்து பேரின் பஞ் சார்குவனென்றும்." எ—ம். திருக்களிற்றுப்படியார். "அன்றி வரு மைம்புலனு நீயு மசையாம—னின்றபடி யேநிற்க முன்னிற் குஞ்-சென்று—கருதுவதன் முன்னங் கருத்தழியப் பாயு—மொருமை கடன் கேள்வ னுனக்கு." எ—ம். சிவானந்தமாலே. "ஓயாம லேம் புலன் சேர்வாயி லொடி யெறிந்தங்—காயா மனத்தை யலேவறு த்து-மாயாதே—பண்டை யறிவொழிந்து பண்டையறி வாய்ப் பரத்தை—மொண்டமுழுந்திப் போவதுமுத் தி." எ—ம். மற்றும் வரு வனவற்ருற் காண்க.

மஞேலயத்திற்ருேன்றிய திருவருளாற் பந்த நீங்குமென்ப தற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்." எ—ம். தேவாரம். "பொன்னுள் ளத்திரள் புன்சடை யின்புற—மின்னுள் ளத்திரள் வெண்பிறையாயி றை—நின்னுள் ளத்தருள் கொண்டிரு ணீங்குத—லென்னுள் ளத் துளதெந்தை பிரானிரே." எ—ம். திருவாசகம். "என்புள் ளுருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத்—துன்பங் களேந்து துவந்துவங்க டேய்மை செய்து—முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வுள்புகுந்த—வன்பின் குலாத்தில்லே யாண்டானைக் கொண்டன்றே." எ—ம். பட்டணத் துப்பிள்ளேயார். "உற்பவந் துடைத்த னிற்பிடித் தல்லது—பிறி தொரு நெறியு மில்லே." எ—ம். தத்துவராயர். "இதையா லய த்தி லிருப்பா ரறிய விரந்துருகிப்—பதையா திருப்பதென் பாவி நெஞ் சேபர ஞாருளாற்—சிதையா தொழியிற் சிலுகாய் விளேயு மிச் சில்சமயக்—கதையான் மனக்கணக் கால்விடு மோவிக் கடும் பிறப்பே." எ—ம். பிரமகீதை. "இந்த யாக்கையி லியம்பிய பரம்

பொரு ளறியி—லந்த மானுடன் மெய்யதா யபேதமா கியநிர்த்—தொந்த மாம்பர மடைந்திடுந் தோன்றிடா தாகிற்—பந்த மாம் பவக் கடற்படும் பரகதி யடையான்." எ—ம். சிவானந்தமாலை. வெய்யோன் வரவரவே மெய்ந்நிழலுந் தம்முளே—பைய வொடுங் கும் பகுதிபோ-லைய—னருள்வந் தணுகவே யாணவமாம் போத—மருளுங் கெடும்போய் மறிந்து." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (சஈ)

மனோலயத்தாற் பரத்தையுணர்ந்தோன் மற்றையவனைத்தையு முணர்ந்தோனென்று மேற் கூறுகின்றார்.

உணர்ந்தோ ரனைத்துமா மோர்பொரு டன்னை
யுணர்ந்தோ ரனைத்துமென் றுந்தீ பற
உள்ளங்கை நெல்லியீ துந்தீ பற.

எ—து. தானன்றிப் பிறிதொரு பொருளும் இன்மையால் அனைத்துமான ஒரு பரம்பொருளை யாவரொருவர் உணர்ந்தார் அவரே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே உள்ளங்கையி னெல்லிக்கனி போல் ஐயந்திரிபின்றிப் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந்தோர். எ—று.

இ—ம். திருவாசகம். "பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந் திடு மாகாதே—பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தாகாதே—யந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப்படு மாகாதே—யாதி முதற்பர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே—செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே—சேலன கண்க ளவன்றிரு மேனி திளைப்பன வாகாதே—யிந்திர ஞால விடர்ப்பிற வித்துய ரேகுவ தாகாதே—யென்னுடை நாயக னாகிய வீச னெதிர்ப்படு மாயிடிலே." எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். மங்கை பங்க கங்கைநா யகநின்—றெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்—மாயைப் படலங் கீறித்தூய—ஞானநாட்டம் பெற் றனன் பெற்றபி—னின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் காண்டலு—மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டே—னின்னிலை யனைத்

தினுங் கண்டே னென்னே—நின்னைக் காணு மாந்தர்—தன்னை யுங் காணுத் தன்மை யோரே.'' எ—ம். திருவாய்மொழி. "மனிதரு மற்று முற்று மாயப்பிறவி பிறந்த—தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கல் சேர்ந்த பிரானைக்—கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை—முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னரே.'' எ—ம். பிரமகீதை. "எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையுமிறுதியு மிதன்கணே யாகி—யொப் பிட வொன்று மின்றியே யென்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த—வப்பொரு ணேரே யறிந்தபோ தெல்லாப் பொருள்களு மறிந் தவா மந்த—மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொருள் களுமாய் விள ங்களால் வேறிலாமையினுல்.'' அன்றியும், "ஈசனை யறிந்த வந்தவிட த்திலே யென்று மெல்லாப்—பாசமு நசித்த ருனும் பணியறப் பவத்தின் றீர்வுங் — காசுறு மகில மாய கங்குலின் கழிவுந் தானே—யாசுறு மகண்ட ரூபி யாகையு மனைத்து மெய்தும்.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (ருO)

மனோலயசாதனஞ் செய்யு நீர்மைமேற் கூறுகின்றார்.

அந்நிட்டை நீயு மடைகுதற் கூனுயிர்ப்
பின்னத்தை முன்னுணர்ந் துந்தீ பற
பேதைமை நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ—து. பந்த நீக்கத்துக்கு ஏதுவான அந்த மனோலய நிஷ்டை கூடுதற்குப் பந்தத்தை முன்பறிந்து நீங்கவேண்டலின் தேகேந் திரியாந்தக் கரணங்களை நேதி நேதி யென்று ஒன்றொன்றாகக் களைந்து தன்னுண்மை காணுவதாகிய ஊனுயிர் வேறுபாடு முன் புணர்ந்து உனதறியாமையை நீங்குவாய். எ—று. (ருக)

என்னுண்மையாவது இத்தேகத்தின் வேறில்லை இத்தேகமே நானென்று கூறுநிற்கும் மாணுக்கனை நோக்கித் தேகம் நீயல்லை யென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒயு மாணுந்த காலத் துருத்துவெந்
தீயட லானுமிங் குந்தீ பற
தேகநீ தானல்லை யுந்தீ பற.

எ—து. இளைத்தேன் பருத்தேனென்று தேகத்தைச் சொல்லுதலினாலும், இதனுட் சோதிக்குமிடத்தும் இதற்கு வேறாக ஓராத்மாவைக் காணுதபடியினாலும், தேகமேயானென்னில், அது கூடாது. என்மாடு என்வீடு என்கிறபோது சொன்னவனுக்கு அவை வேறா யிருத்தல்போல் என்னுடம்பென்றலாலும், யோகிகள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தலினாலும் மரணகாலத்தில் அக்கினி மிகவும் பற்றிக் கடத்தைப்போல் சுடுதலினாலும், தேகம் நீயல்லை வேறே. எ—று. அடலானுமென்றவும்மையால் மற்றையமறுதலையும் வருவிக்கப்பட்ட தெனக்கொள்க. (௫௨)

பிராணவாயுவும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

உணர்வின்றி நாளு முறக்கத் தடைந்த
மணாுக ராதானு முந்தீ பற
வாயுவு நீயல்லை யுந்தீ பற.

எ—து. தேகத்திலே பிராணவாயு இருக்கிறபோது இது குளிர்கிறது இது சுடுகிறது என்றறிந்தும் அது நீங்கினபோது கடம் போலத் தேகம் சுடப்படுதலினாலே பிராணவாயுவே யானென்னில், உணர்வின்றித் தினந்தோறும் நித்திரையில் அஃது இராநின்றும் அப்போது அடைந்த கந்தாதியை யுணராமையினாலும் பிராணவாயுவும் நீயல்லை. எ—று. (௫௩)

இந்திரியங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமை யானும்வே
றொன்றுணர்ந் தோதலா னுந்தி பற
உணர்விந் தியங்களன் றுந்தீ பற.

எ—து. கந்தாதியைக் கிராணாதி உணராநிற்கின்றன அவை அடங்கின நித்திரையிலே தேகமும் பிராணவாயுவும் இருக்கப் பாம்புவரினும் சத்துரு வரினும் அறியாமற் கிடத்தலால் ஞானேந் திரியங்களே யானென்னில், இந்திரியங்களுள் ஒன்று உணர்போழ்து ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்றை ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாமையாலும், அவைகளுக்கு வேறாய் ஒன்று இருந்து நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று கூறுதலாலும், கண்ணிற்குத் தீபம்போல் உனக்கு விஷயகரண மல்லது அவைகள் நீயல்லை. எ—று.

ஒன்றுணர்போழ்தொன் றுணராமையானு மென்றமையால் துவக்கிந்திரியமே ஆத்மாவென்பாரையும் மறுத்தாராயினர். அஃது எங்ஙனமெனில், துவக்கிந்திரியம் சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருத்தலின் இஃதே மற்றைய நான்கு கொள்கையினின்று சத்தாதியை உணராநிற்கின்றதெனில், அது கூடாது. அங்ஙனமாயின், ஐம்புலனும் ஒருங்கேயுணர்தல் வேண்டும்: அஃது இன்மையால், துவக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவன்றென்று மறுக்கப்பட்டதெனக் கொள்க.()

வாக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

எனெனு ஆமற்கு மியானென தென்றபி
மான மிருத்தலா னுந்தீ பற
வாக்குநீ தானல்லை யுந்தீ பற.

எ—து. இந்திரியங்களுணர்ந்ததை நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று வாக்கிந்திரியம் கூறாநிற்கின்றது: தானறிந்ததைக் கூறுமல்லது அறியாததைக் கூறாமையால் வாக்கிந்திரியமே யானென்னில், அது கூடாது. வாக்கில்லாத ஊமனிடத்தும் யானென தென்கிற அபிமானம் இருத்தலால், அது வசனகரணமல்லது நீயல்லை. எ—று. (ருரு)

ஆங்காரமும் புத்தியும் மனமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலா
ளோங்குள னென்மன முந்தீ பற
ஒன்றுநீ யன்றிவற் றுந்தீ பற.

எ—து. ஊமனுக்கும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால் இங்ஙனம் செய்வது அகங்காரமாதலின் அதுவே யானென்னில்; அது கூடாது. ஒருபொருளின்கண் நிச்சயமில்லாவிடத்து இஃது என்னதென்றும், யானுடையேனென்றும், அபிமானித்தல் கூடாமையால் அஃது உனக்குக் கிரியாகரணமல்லது நீயல்லை. ஆயின் நிச்சயிப்பது புத்தியாதலால், அஃதேயானென்னில், ஒரு பொருளின்கண்ணே பற்றுதலில்லாவிடத்து அப்பொருளை நிச்சயித்தல் கூடாமையால், அஃது உனக்கு ஞானகரணமல்லதுயல்லை. ஆயின் அங்ஙனம் செய்வது மனமாதலின், அஃதேயானென்னில், நெஞ்சு நினைவெழாவிடத்து அஃது ஒன்றையும் பற்றுதலின்மையால், அஃது உனது உச்சாகரணமல்லது நீயல்லை. எ—று. (௫௬)

சித்தமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
மறிவன் றசித்தாமென் றுந்தீ பற
அறிவுன் னுருவமென் றுந்தீ பற.

எ—து. அங்ஙனம் நினைப்பது சித்தமாதலால் அதுவே யானென்னில்; அது கூடாது. நெஞ்சின்கண் நினைவும் எழாமல் அடக்குவோர் உளராகலின் வேறே ஓரறிவு இருந்துகொண்டு சித்தத்தையும் அசைவின்றித் தடுத்தலால் அச்சித்தமும் நீயல்லை: இவையெல்லாம் யானலனுகில் எனது உண்மை மற்றியாதென்னில், தத்துவாதீதமாகிய ஞானமே நினது வடிவம். எ—று. (௫௭)

மேல் அவ்வாத்மாவினது பரிபூரணங் கூறுகின்றார்.

எங்குமாய் முத்தியி லீசனோ டெய்தலான்
மங்கா வுயிர்விபு வுந்தீ பற
மற்றைய கூறொணா துந்தீ பற.

எ-து. அழிவின்றி வழங்காநிற்கும் ஆத்மா பரமுத்தியில் பூரணமாகிய பரத்தோடு கூடிப் பூரணமாகையால் அதனுக்கும் மகத்பரிமாணமல்லது மற்றைய பரிமாணங்கள் கூறுதல் கூடாது. எ-று.

அஃது எங்ஙனமெனில், உள்ளதன்றி இல்லது ஒருகாலும் உண்டாகாமையின் முத்தியில் விபுத்துவமுடைய ஆத்மா பந்தத்திலே அஞ்ஞானத்தினுல் ஆர்ப்புண்டதாதலின், கருமத்தளவில் அணுபரிமாணமாயும், மத்தியபரிமாணமாயும், விளங்காநிற்கும் உண்மை மகத்பரிமாணமே யென்பது துணிவென்றதெனக் கொள்க. (௫அ)

மேல் தன்னுண்மை அறிதற்கு முற்பழகிப்போந்த வாசனைகளை நீங்கவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இத்தடை வானின் னியல்பை மறைத்தவப்
பந்தங்கள் போக்கநீக் குந்தீ பற
பழவா தனையெலா முந்தீ பற.

எ-து. ஞானவடிவமாயிருந்துள்ள நினது உண்மையைச் சற்றும் தெரியவொட்டாமல் அநாதியே மறைத்துநிற்கும் அஞ்ஞானுதி பாசங்களை வேரறக்களைதற்கு நின்னேடு பழகிப்போந்த சகல வாசனையும் பற்றற விடுவாய். எ-று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா—வந்தமி லாத முத்தி யுபாயமே யறிதல் வேண்டுஞ்—சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கிற்—பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வாய்." எ-ம். பிரமகீதை. "சதுர்மறை யொழிந்தவாதனை பொலாத தர்க்கவா தனையுலகத்தின்—மதமுற வொழுகும் வாதனை தாரமக்கள் சுற்றத்தின் வாதனையு—மிதமுறு பொருளில் வாதனை தேகேந்தியமனம் புத்திநற் பிராணன்—முதலவா தனையும் வித்தைவா தனையு முடிவில்போ கத்தில்வா தனையும்." அன்றியும், "ஏறு

டை யானைத் திருநெடு மாலை யிகழும்வா தனையும்வே தத்திற்—கூறிடுஞான சாதன மாகக் கொள்ளுமுத் தாளபுண் டரத்தை—மாறுடனிகழும் வாதனை பாவ வாதனை யாவுமா னுடர்க்கு—வேறடம்பரமாத் துவித ஞானத்தை விலக்குறும் விரோதி விண்ணவரே.” அன்றியும், “ஆதலால் வீடதனி லாசை யுள்ளோனதின்மிகவுந் தாற்பரிய னாகி முன்ன—மோதும்வா தனைகளெலா மிகந்தெப் போது முற்றபர மாத்துவித ஞானி யாவான்—வேதவே தாந்தங்க ளுரைக்கப் பட்ட மேலான வத்துவித ஞானமான—நாதனும் பிரமத்தை நவில லாமே நாமௌனத் திருப்பதலா னாகத் தீரே.” எ—ம். ஞானவாசிட்டம். “மறுகுவா தனைகடர்ந்த மௌனத்தை யொழிய வேறோ—குறுகதி நல்லதில்லையுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந்—துறுதிசை பத்துஞ் சுற்றி மீண்டதாந் தொல்லை ஞாலத்—தறுதியா முண்மை கண்டோர் சிலர்நின்றோ ரவத்தின் மாய்வோர்.” எ—ம். சிதம்பரபுராணம். “அன்றியுரைக் கருமனந்த கோடிபிறப் பிடைக்கரும மாற்றினாலுந்—துன்றரிது • பரகதியைச் சைமினிசொல் வேதாந்தச் சொற்கடேர்ந்து—நன்றிதரு பொருட் டெளிவாஞ் சிவஞானஞ் சிவனருளா னண்ணின் முத்தி—யொன்றலெளி தாதலினன் மூதுணர்வாவிதற்கேற்ற வுறுதி யோர்வாய்.” எ—ம். சிவஞானதீபம். “சாத்திரம் புத்தகம் பூசை சமயமதந் தருக்கந் தந்திரமந்திரயோகந் தவவிரதஞ் சீல—மேத்தரிய பாவனையெண் சித்திகளே முதலாமெய்ப்பயனு முத்திவிலக் கெனவொருசொல் லதனாற்—றீர்த்தவன் மெய்த் தேசிகனு மவனருளா லகலாச் சித்தமல மறுத்துலகிற் றீமை நன்மை செயினும்—வாய்த்தகதி ரவன்செயல்போ லிசைந்திசையா தொழுகும் வண்மையரே மெய்ஞ்ஞான வுண்மைநிலையினரே.” எ—ம். சிவானந்தமாலை. “பூசனையும் வாசனையும் புத்தகமுஞ் சாத்திரமும்—வாசகமா மந்திரமுந் தந்திரமு-நேச—மிறக்கின்ற சிந்தனையு மெல்லாம் பொருளை—மறப்பென்று மாறு

மதி.” எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “கிரியை கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா—திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் குருவன்றிச்—சற்றே பதைப்பைத் தரினுஞ் சகம்படைக்கக்—கற்றானுங் காலனுமாங் காண்.” அன்றியும், “சுகாதீதம் வேண்டித் தொழில் செய்வோ மென்றா—னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ-விகாரமெனச்—சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்—கோத்திரங்காண் மாயக் குழாம்.” எ—ம். வள்ளல்வாக்கு. “வார்த்தையாலர்ச்சனையான் மந்திரத்தாற் பாவகத்தாற்—சாத்திரத்தாற் றந்திரத்தாற் றர்க்கத்தா-லூத்தையுட்—லுற்பவமு மோயாதிங் குன்ஞணை மாணவக—தற்பரமுங் கிட்டாது தான்.”எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ருகூ)

வாதனைகளெல்லாம் நீங்கிய மாணாக்கனுக்குச் சமாதி கூடுதற்கு ஆசனம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஒட்டற முத்தித் தடையா யுளவெலாம்
விட்டனை யேலினி யுந்தீ பற
மேவொண் சுகாசனத் துந்தீ பற.

எ—து. முத்திவிலக்கென்று இங்ஙனம் கூறப்படுஞ் சகல வாசனையும் மாசற ஒருங்கே நீத்தனையாயின், மேற்சமாதி கூடுகைக்கு அநுகூலமாகியது யாதொரு சுகாசனம்; அவ்வாசனத்தைப் பொருந்துக. எ—று.

இ—ம். பகவற்கீதை. “தலையுங் கழுத்து முடம்புமிவை செவ்வே தளராதே யிருக்கு—நிலையி லிருந்து கண்களைத்தன் மூக்கினுனிமே லேநிறுத்தி—யலையுங் கடல்போற் காமமுமெய்ப் பயமுந் தன்னைவிட் டகல—வுலையு மனமுள் ளடங்கவெனை யுணர்ந்தே யிருக்கு மதுயோகம்.” எ—ம். பிரமகீதை. “தக்கஞா னத்தைத் தான்பெறற் பொருட்டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய—துக்கமே வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலை கழுத்துடம்பிவைநே—ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண் டிந்த வுடம்பையுத்

தானம் பண்ணி—மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை யெல்லாம் விடயமே லெழாவகை மீட்டு." எ—ம். அமுதசாரம். "செவ்வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற—வெவ்வா தனத்தே யிருந்தெவர்க் குங் - கைவந்தால்—வாத முதனேய் நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சூ0)

மேல் இச்செய்யுள் தொடங்கி உண்மைநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனந்தன்னை
நீங்கா தகத்திருத் துந்தீ பற
நினைவு மெழாமலென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஐம்பொறிகளோடு கூடிச் சத்தாதி விஷயங்களைக் கவராநிற்கும் மனத்தினை அவற்றினை விட உள்ளே வாங்கிப் பின்பு அவற்றின் வழி போகாமல் நெஞ்சிலே வைத்து அவ்விஷய வாசனைகளும் எழாதபடி அடக்கவேண்டும். எ—று.

இ—ம். தேவாரம். "பொறிப்பு லன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை—நெறிப்படுத்து நினைந்தவர் சிந்தையு—ளறிப்பு றும்மமுதாயவ னேகம்பங்—குறிப்பி னூற்சென்று கூடித் தொழுதுமே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி—நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீ—ரலமந்து வீய வசுரரைச் செற்றான்—பலமுந்து சீரிற் படிமினோ வாதே." எ—ம். பகவற்கீதை. "வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனந்தனை—நீங்கி டாவகை நெஞ்சு ளிருத்தியே-தீங்கி யாவையுஞ்சிந்தை செயாவணம்-பாங்கியாதது வேபயில் வாயரோ." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "மனமணிபேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்றா—கனமுற விவேக நீராற் கழுவினாற் சித்தி காட்டும்—வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதியாற் கண்டு—சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரும் பிறவி தீர்வாய்." பிரபுலிங்கலீலை. "இந்திய மோரொன் றாவிட் டிடின் மற்றை யொன்று சாரு—

மூந்திய மனமழிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி—னைந்தலை களினு ளொன்றை யரிந்திடின் மற்றொன் றலைஞ்—சிந்திடு மிடற ரிந்தாற் றீர்ந்திடு மொருங்கு மாதோ." எ—ம். சிவானந்தமாலை. "பூதஞ் சுழலும் பொறிபுலனந் தக்கரணம்—போதங் கழித்துநாள் போக் காதே-போதச்—சிறையா நிறைவகலச் சின்மயனே யத்தே—நிறையா நிறைவாகி நில்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுக)

பதைத்தெழா துள்ளம் புதைப்பாய் பதைக்கில்
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்தீ பற
மாயு மனப்பேயென் றுந்தீ பற.

எ—து. சித்தத்தைச் சற்றும் அசையாதவண்ணம் அடக்கக் கடவாய். அங்ஙனம் அடங்காது அசைந்து ஒருபொருளைப் பற்றுமாயின், பற்றுமுதிர்ந்து நிச்சயிப்பதற்குமுன் விவேகத்தால் உடனே அழித்து முன்னின்ற நிலையே நிற்கக்கடவாய். அப்பொழுது அலகைபோல் உழலாநிற்கிற மனம் இறந்திடும். எ—று.

இ—ம். தேவிகாலோத்தரம், "பற்றினுற் சலிக்கு முள்ளம் பற்றுமற் பண்ணிக்கொள்க—நிற்றலின் றெனினுந் தத்த நிலையினி னிறுத்திக் கொண்டாற்—பெற்றன மென்று பேணிப் பின்னைப்பே ராமற் காக்கு—நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல்லார் யாரே." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "எந்த வெந்த வாதனைக ளித யத் தெழுந்த வவையெல்லா—மந்த வந்த விடத்தழிக்கி னதுவே மாயைக் கழிவாகு—முந்து போக மோகமென மொழியு மிருவா தனைவிட்டு—வந்த பாவா பாவமற மாற்றி விகற்ப மறவாழ்வாய்." அன்றியும், "எங்கே யெங்கே மனமோடி யிளையோரென்ன வீழ்ந் தழுந்து—மங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வறிவி னடைவித்தான்—சங்கே தமதா லிவ்வாறு சாதித் துளமா மதகரியை—வெங்கே தமறத் தளைத்தெல்லா விசாரத்தாலும் வீடணைந்தான்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுஉ)

அசைவறச் சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் றுந்தீ பற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீ பற.

எ—து. அசைவொழியாத சித்தம் யாதொருகாலத்து அசைவொழிந்து அடங்குமாயின் பின்னர் அசையாதபடி அதன்கண் அசைவு பிறப்பித்தற்கு உரியன எவையேனும் அவற்றை அறிவினது வீரப்பாட்டால் அக்கணமே நீக்கித் திடசித்தம் பண்ணிக்கொள். எ—று.

இ—ம். திருவள்ளுவர். "எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்—திண்ணிய ராகப் பெறின்." அன்றியும், "துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி—யின்பம் பயக்கும் வினை." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "ஆராத சித்த மானதோர் காலத்தடங்கு மாறற்—பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பின்னைச்சிந் தனைகள் சென்று—சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்துச்சார் வானவெல்லாஞ்—சேராமன் மயக்க நீக்கித் திரமாகச் செய்து கொள்வான்." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "வருந்தி முயன்று மனந்தன்னை மாற்றி யில்லையுண்டென்ன—திருந்த பதத்தி லிருந்திடுவா யிடர்தீர் நெஞ்ச மிடரின்றிப்—பொருந்தல் வேண்டு மனம் வென்றாற் புவன மூன்றுந் துரும்பாகுந்—திருந்த வினிதென் றனவெல்லாந் தீதாய்த் தோன்றின் மனமாளும்." எ—ம். நாலடி நானூறு. "ஊக்கித்தாங் கொண்ட விரதங்க ளுள்ளுடையத்—தாக்கருந் துன்பங்க டாந்தலை வந்தக்கா—னீக்கி நிறூஉ முரவோரே நல்லொழுக்கங்—காக்குந் திருவத் தவர்." எ—ம். அருட்பிரகாசம். "கடைதரு தீப்புகை கால் வருத் தங்கொடு கைநெகிழ்ந்து—விடினவிந் தாக்க வொணுத்துய ரெய்தலின் வெம்பொறிவாய்ப்—படர்தரு சித்த மொருகா லடங்கிற் பினைப்படராத்—தடைசெயல் வேண்டும் படர்ந்தா லெவர் பின் றடுப்பவரே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடுந்
தூங்குவாய் நாளுமென் றுந்தீ பற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தீ பற.

எ—து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற்றிருந்துள்ள அவ்விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தாமல் உன்னுடைய சுபாவ அறிவோடுங்கூடி இரவும்பகலும் இடைவிடாது சாதகம் செய்வாயாகில் அங்ஙனம் உனக்கு மேலாகிய பரம்பொருளே தோன்றும். எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற்றிச்—செறியறிவா யெங்கு நின்ற சிவனைப்—பிறிவறி யாத பிரானென்று பேணுங்—குறியறி யாதவர் கோனறி யாரே." அன்றியும், "பொங்கு மிருணீக்கும் புண்ணியக் கூத்தனை—யெங்குமாய் நின்றுடு மேகம்பக் கூத்தனைக்—கங்குல் பகலினுங் காணாத கூத்தனை—யிங்கெ னிடமாக யான் கண்டவாறே." எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கை யற்று—நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த்—தனந் தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற—வனந்தனி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "நித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்தமொருநிலையு நீங்காமனிறுத்திக் கொண்டாற்—சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேராதாகிச் சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்று—மத்தமன முதலாய வவத்தை யொன்று மருவாத வகைநிற்கு மதுவே யாகு—முத்திநெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங்காணே." எ—ம். திருவுந்தியார். "இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே—விரவி விரவிநின் றுந்தீ பற—விரைய விரைய நின் றுந்தீ பற." எ—ம். சிவஞானசித்தியார். "அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினா லறியாதே யறிந்து—குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோடுங் கூடாதே வாடாதே

குழைந்திருப்பை யாகிற்—பிறியாத சிவன்ருனே பிறிந்து தோன் றிப் பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தாஞய்த் தோன்றி—நெறியாலே யவையெல்லா மல்ல வாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார ஞயே." எ—ம். திருவம்மானை. "உற்ற மறப்பு நினைப்பற்றேன் காணம்மானை—யோவாத சித்தத்தே யொத்தேன்கா ணம்மானை." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்—விறிசாய் விடாதோ விகற்பம்-பிறியாத்—தராசுநிலே போலே சமா திவரின் ஞான—விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்." எ—ம். மோக வதைப்பரணி. "ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிரு ந்து—தூங்கினர்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன்றியும், "நீங்குத லில்லா வறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பது வுந்—தூங்குவது முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன் றியும், "ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய வொழியா வொருவன் வருமளவும்—விழித்தே யுறங்கும் விளங்கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திறமினே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க. (சுச)

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீ பற
அத்து விதவீடென் றுந்தீ பற.

எ—து. அங்ஙனம் சுத்தாவத்தையிற்ருேன்றிய பரத்துடன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறறக்கலந்து நிற்கும் அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிஷ்டையே அத்துவிதமாகிய முத்தி யெனப் படும். எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட் டத்—தறியா வறிவி லுகந்தேக சித்த—நெறியாம் பரானந்தி நீடருடோன்றிச்—செறியாச் செறிவைச் சிவமெனலாமே." அன் றியும், நித்தம் பரனே டுயிருற்று நீண்மனஞ்—சத்த முதலேந்து தத்துவந் தானீங்கிச்—சுத்த மசுத்தந் தொடரா வவைநினேந்—தத்த னவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே." எ—ம். கந்தரலங்காரம்.

"போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும்—வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாவொன்று வந்து வந்து—தாக்கு மனேலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே—யாக்கு மறுமுக வாசொல்லொ ணுதிந்த வானந்தமே." எ—ம். கந்தரனுபூதி. "ஆனு வமுதே யயி ல்வே லரசே—ஞானு கரனே நவிலத் தகுமோ—யானு கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்—தானுய் நிலைநின் றதுதற் பரமே." அன்றியும், "வானே புனல்பார் கனன்மா ருதமோ—ஞானே தயமோ நவி னுன் மறையோ—யானே மனமோ வெனையாண்ட விடந்—தானே பொரு ளாவது சண்முகனே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "நன்ருய் ஞானங் கடந்து போய் நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்ரு ய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பாழுலப்பி லதனை யுணர்ந் துணர்ந்து—சென்ருங் கின்பத் துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்ரு—லன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடு வீடாமே. எ—ம். பகவற் கீதை. "யாதொன் றிந்தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக் கும்—யாதொன் றினைச்சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார்—யாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப் புண் டென்னுர்கள்—யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின்ருேர்." எ—ம். பிரமகீதை. "சுழுத்தியத னிற்றுயர் துவ க்குமுட றன்னின்—றெழுப்பியுள தன்வடிவி னுலிறையை யெய் துற்—றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள தற் பரம தாகிமுடி வுற்ருன்." எ—ம். பிரபுலிங்கலீலை. "ஞேயஞானஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேறறுமுத்தி யன்றதுசக மாமென்—றேயுமாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா வியல்பை—மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "முடிவுகன வஞ்ஞான மில்லாநீ டுயிலதுவா மும்மை யாகு—மடர் தருஞா திருஞான ஞேயமெழுந் தொடுங்குமிட மதுவே யாகுந்—திடவிசும்பன் ருயிருந்தும் விசும்பான நிலையதுவாஞ்சித்தம் புத்தி—படர்மனம் போய்த் தாவாவுள்ளறிவுபெறி லொப்பாமப் பரம ருபம்."

எ—ம். சிவப்பிரகாசம். "பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றாமே தோன்றி நின்ற—சிற்பர மதனு லுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற் பரமாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே." எ—ம். சிவநெறிப்பிரகா சம். "ஞானமுடன் ஞேயஞா திருவென்னு மூன்றுநாடாமற் றூன துவாய் நண்ணியிட றுனே—யூனமிலா வுன்மனைக்கு மேலான முத்தி யுற்றதுநின் மலதுரியா தீதமென வுரைப்ப—ரானவிதே சுத்தமா முத்தியாகு மன்றிவே றுரைக்கு முத்தி யவைக ளெல்லா— மீனமா முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையாவாறே." எ—ம். திருவம்மானை. "சத்திய மானது சத்தே காணம்மானை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை." எ—ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ லெங்கும்—பரிசுத்த மான பராபரமே யானதே." எ—ம். நெஞ் சொடு மகிழ்தல். "நீரொடுதண் ணுலிவிண்டு நீரான வாறேபோ— லூரொடுபே ரில்லானே டொன்றினுய் நெஞ்சமே." எ—ம். சிவா னந்தமாலை. "மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொ ழிக்குந்—தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்-சுத்தத்—தனியா கித் தானும் போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்—செனியானிது சத் தியம்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (சுரு)

எம்மதத் தோரெவ் வகைநிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீ பற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானுவிதமாக முத்திநிஷ்டை கூறுவாரும் உளர் யாதொரு சமயி கூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக் கெடுத்துச் சிவத் தோடு இரண்டறக் கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டைகளும் எமக்கு அவிரோதமே. எ—று.

இ—ம். சிவானந்தமாலே. "நாலாய நற்பதமு நல்ல வவுத்தி ரியு—மாலாய தந்திரமு மந்திரமு-மேலாய—சிற்போத வுண்மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன்—றற்போத நட்டமெழத் தான்." எ—ம். வீராகமம். "வேதவாகமமுந் தீக்கை விதிகளுஞ் சரியையாதி—மேதகு பாதநான்கு மிகுபத முத்தி நான்குந்—தீதின்மாணவக மற்றுஞ் செப்பிய வனைத்து முன்றற்—போதநீ ருகநாதன் புந்தி செய் தமைத்த வாமே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (சுசு)

நானற்ற போதத்தே நானுன முத்தியை
நானெங்ங னஞ்சொல்வ துந்தீ பற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தீ பற.

எ—து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துவிதமாகிய பர சுகாதீதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்ஙனங் கூறுவது எங்ஙனம் அந்நிலை வேதாதீதமாதலின். எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "முகத்துக்கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா—ளகத்துக்கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த—மகட்குத் தாய்தன் மணுளனே டாடிய—சுகத்தைச் சொல்லென்றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே." எ—ம். தேவாரம். "மைப்படிந்த கண்ணுளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான் வார்சடையா னென்னி னல்லா—னொப்புடைய னல்ல னொருவனல்ல னோரூர னல்லனோ ருவமனில்லி—யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணுகக் காணி னல்லா—லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவ னிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணுதே." எ—ம். திருவாய் மொழி. "நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனுக் கதனுணோர்மை யது விதுவென்—ருென்று மொருவர்க் குணரலாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது—சென்று சென்று பரம்பரமாயாது மின்றித் தேய்ந் தற்று—நன்று தீதென் றறிவரிதாய் நன்ருய் ஞானங் கடந்ததே." எ—ம். பிரமகீதை. "ஒழிவிலாப் பரமயோகிய ரநுபவ முள்ளவா

றுரைத்திட வெனக்கோர்—வழிபெறே னெடுமோன் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருரைத்திட மாட்டார்—விழிமிகுஞ் சிவனுல் விஞ்சையாஞ் சிவையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு—மொழி யெலாம் வந்து மூகபா வகத்தே முடியுமங் நிலமதே முடிவு." எ—ம். நித்தியானந்தசரிதம், "மோகித்த காமத்தின்கண் முயற்சி யிற் சுகமுந் தண்ணீர்—தாகித்த தாகத் தையுந் தாகித்தோனறிவ தல்லா—லேகத்த பொருளதாகி யிடைவிடா தமுத மூறும்—போகத்தை நுகர்வ தல்லாற் போகத்தாற் புகல லாமோ." எ—ம். சிவானந்தமாலை. "சொல்லுவான் சுட்டுவான் போனசுகா தீதத் தைச்—சொல்லுவா யென்றுலென் சொல்லுகேன்-புல்லிவிடா—வண்மைக்குஞ் சேய்மைக்கு மப்பாலா மத்துவித—வுண்மைக்கோ ருத்தரமுண் டோ." எ—ம். திருவம்மானை. "உண்டுதேக் கிட்டெ ங்கு மொன்றுனே னம்மானை—உண்மைக்கோ ருத்தரந்தா னில்லைகா ணம்மானை." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "சத்தாதி தத்துவம் போய்த் தானுமெதி ருங்கழன்றுற்—சித்தாந்த வேதாந்தச் செம் மையிலை-முத்தி—யநிர்வசன மின்ப மதீதமெனி லாங்கே—பின மிடுதல் கன்மம் பிளாய்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூஎ)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற.

எ—து. பெத்தராயினோர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவந்தோன்றுது: அதுபோலும் பேரருளினை நீங்காத முத்தராயினோர்க்குச் சிவமேயன்றி உலகம் தோன்றுது; அச்சிவத்தையன்றி வேறொரு பொருளும் இன்மையால். எ—று.

இ—ம். பிரமகீதை. "தன்னின் வேறிலா மையிற்பர முத்தி யைத் தனதுபுத் தியினுலே—யன்னி யங்களாய்த் தோற்றுமா பாசரு பங்களி லறிகின்றுன்—முன்ன மெப்படி மூடமாந் தசையிற்

றன் மோகத்தா லெலாம்பந்த—மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்." எ-ம். சிவப்பிரகாசம். "அகம்புறமெனவிரண்டா லருச்சனை புரியு மிந்தச்—சகந்தனி லிரண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா—நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மையார்போல ஞானந்—திகழ்ந்தகம் புறமெ ளுதை செம்மையோர் நன்மை யோரே" எ-ம். அறிவானந்தசித்தியார். "பெத்தனைச் சேதிக்க வென்றே மொழியவிப் பேருலக—மித்தனையும் மிறுமென்றனக் கில்லை யெனுமதுபோன்—றத்தன்சொலொன்றி லெனை மாயச் சேதிக்க வன்றெனக்குச்—சித்த மயலுல கெல்லா மிறந்ததென் செப்புவதே." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "நின்செயலற் றெப்போது நம்முடனே நிற்குநிலை—யுன்செயலற் றேருதியிட வுற்றுக்கே - ளென்சுவடங்—கொன்றுமற வொன்ருகி யொத்துடனுன் பந்தத்தி—னின்றதுபோன் முத்தியினு நில்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (சுஅ)

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீ பற.
ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ-து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவமேயெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போதமாதலின் அதுவும் உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழாமல் அடக்குதலே உண்மைநிஷ்டை. எ-று. ஆங்கதுமென்ற வும்மையால் நானுவிதமாகியெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம் அடங்குகவென்பதாயிற்று.

இ-ம். சிவானந்தமாலை. "பற்றிலிழப் பாயகலும் பார்க்கிலிவனுண்டாகு—முற்றுணரில் வேருகு மொன்றுமெனின்—முற்றும்-பிறியாப் பொருள் பிறியும் பேசுமுரைக் கெட்டாக்—குறியாக் குறியாங் குறி." அன்றியும், "கண்ட வறிவு கடமே யெனிலதமங்—கண்டழித்துக் காணுமை காணுமது—கொண்டுணரின்-

மத்திமமே யந்த வகுப் பொன் றுங் காணுத—துத்தமமா மென்றே யுணர்.'' எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "கட்டிய நாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளேத்—தட்டிப் புறப்படுத்துந் தன்மைபோ—லொட்டொழித்து-நின்ருற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்க மறுத்—தொன்ருக்கி லொன்றிரண்டாகும்.'' அன்றியும், "குரங்கை நினையா திருமென்று கூறத்—திரும்பி யதுவே தியானம்—வருங்கதைபோ-னீசிவமாய் நில்லென்ரு னீங்கியதுவா நினைந்து—மாய்வையது வன்ரே மலம்.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற் ருற் காண்க. (சுகூ)

பாவனு தீதநினை வின்மை யுண்டெனிற்
பாவனை யாகுமென் றுந்தீ பற
பன்னூற் கருத்துமீ துந்தீ பற.

எ—து. பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யாதெ ன்னில் உன்னுடைய நினைவிறந்து நின்றவிடம். அஃது ஒரு சற் றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்படும். எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே. எ—று.

இ—ம். சிவப்பிரகாசம். "பாவிக்கின் மனுதி வேண்டும் பய னிலை கரண நீத்துப்—பாவிப்ப னென்னி லென்னை பழுதுள பாவ கத்தாற்—பாவிக்க வொண்ணு னென்று பாவிப்ப னென்னி னீயென்—பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே.'' எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "குறங்கு குத்திக் கொண்டு குரோக்கை கத்திக் கூட்டை—மறந்தழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ-வெறுங்கெடுவீர்—தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதானந்தத் தை—யுன்னி லொழித்துவிடா தோ.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்ருற் காண்க. (எ0)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுனத்தகுந்
துன்றிரு ளொன்றிலா துந்தீ பற
சுத்த மிதாயதென் றுந்தீ பற.

எ—து. சகல கரணங்களும் ஆத்மபோதமும் அடங்கினவிடத்துத் தோன்று நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களுக்குச் சகசமாயுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்படும். அக்கேவலத்திற்கு உண்டாகிய பேரிருளொன்றும் இன்மையின் இது சுத்தாவத்தை யென்னும் பேருடைத்து. எ—று.

இ—ம். கந்தரலங்காரம். "வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற—புரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்ச பூதமுமற்—றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்—கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே." எ—ம். மோகவதைப்பரணி. "யாதுமா யறிவிறந்த விருளொன்று மிலதே—யாதுமா யறிவிறந்த வொளியொன்று முளதே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

வாங்கிப் பொறியைந்துமென்ற செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள்காறும் உண்மைநிஷ்டை கூறினாரெனக்கொள்க. (எக)

இங்ஙனங் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவிதபாவனை தோன்றுமாகில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு மேலும் ஒருபாயநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

பாவனை தீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றிநின் றுந்தீ பற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்தீ பற.

எ—து. முற்கூறிய சகசநிஷ்டை பதியாவிடில் அங்ஙனம் தோன்றிய நினைவு அனேக பாவனைகளைப்பற்றி மயங்காமல் எல்லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் அடங்குவதாகிய ஓரேக பாவனையைப்பற்றி நின்று அப்பாவனை முதிர்ந்து மற்றொரு பாவனையும் தோன்றாதவிடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற்கூறிய உண்மை நிஷ்டைகூடும். எ—று.

பழுத்தாலொழித்திடென்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக்கொள்க.

இ—ம். திருவாசகம். "அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண் டிங் கறிவின்றி—விளைவொன்று மறியாதே வெறுவி யனாய்க் கிடப்பேனுக்—களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக்-களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே." எ—ம். ஞான வாசிட்டம். "பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக் கவு நினைப்பாரா—ரையனேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொ ன்று வருமாறென்—பொய்ய தாகிய வனேகபா வனையினைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு—மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லமுந்துதல் பவந்தீர்தல்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பழுத்தா லொழித்திடென்றதற்குப் பிரமாணம்: திருவள் ளுவர். "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்—சார்தரா சார்தரு நோய்." எ—ம். சிவதருமோத்தரம். நீங்கினரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சந் தன்னிற்—றங்குக சகளந் தன்னைச் சங்கரன் றன்னை யுன்னி—நீங்குக சகளந் தன்னை முன்னையி னிலையி னீடித்—தூங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகளமா தரிக்கை சூழ்ந்தே." எ—ம். திருக்களிற்றுப்படியார். "பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து—பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற-பற்றதனிற்—பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பரமாகு—மற்றமிது சொன்னே னறி." அன்றியும், "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொ ழுகி னென்றமையாற்—சார்புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் - சார்பு—கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்—படவ்ருவ தில்லைவினைப் பற்று." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எ௨)

ஏகபாவனை யிதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பாராதி யெட்டுமெய் பாலுமெய் பாலுமா
யோர்சோதி யேநின்ற துந்தீ பற
உன்னுவே றில்லையென் றுந்தீ பற.

எ—து. பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பர மாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்துநிற்பது ஒரு சோதியே வேறொரு பொருளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய். எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "தானே கடன்மலை யாதியு மாய்நிற்குந்—தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந்—தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்குந்—தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே." அன்றியும், "எங்குந் திருமேனி யெங்குஞ் சிவஞ்சத்தி—யெங்குஞ் சிதம்பர மெங்குந் திருநட்ட—மெங்குஞ் சிவமா யிருத்தலா லெங்கெங்குந்—தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை யாட்டே." எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. "பட்டிசைந்த வல்குலாள் பாவையாளோர் பாகமா—வொட்டி சைந்த தன்றிபு முச்சி யாளொருத்தியாக்—கொட்டிசைந்த வாடலாய் கூடலால வாயிலா—யெட்டி சைந்த மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே." அன்றியும், "அரிய காட்சிய ராய்த்த மதங்கைசே—ரெரிய ரேறுகந் தேறுவர் கண்டமுங்—கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்—பெரிய ராரறி வாரவர் பெற்றியே." எ—ம். தேவாரம். "அருந்தவர்க டொழுதேத்து மப்பன் றன்னை யமரர்கடம் பெருமானை யரனை மூவா—மருந்தமரர்க் கருள்புரிந்த மைந்தன் றன்னை மறிகடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந்—திருந்தொளிய தாரகையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய—பெருந்தகையைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே." அன்றியும், "மாலாகி நான்முகனாய் மாபூத மாய் மருக்கமா யருக்கமாய் மகிழ்வு மாகிப்—பாலாகி யெண்டிசைக்கு மெல்லை யாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானே யாகிப்—பூலோக புவலோக சுவலோ கமாய்ப் பூதங்க ளாய்ப் புராணன் றானேயாகி—யேலா தனவெல்லா மேல்விப் பானு யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாறே." எ—ம். திருப்பாட்டு. "ஊனாயுயி ரானாயு டலானாயுல கானாய்—வானாய்

நில னுய்கட லானய்மலை யானய்—தேனர்பெண்ணைத் தென் பால் வெண்ணெய் நல்லூ ரருட்டுறையு—ளானயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே." அன்றியும், "கார்க்குன்ற மழை யாய்ப் பொழிவானைக் கலைக்கெலாம்பொரு ளாயுடன் கூறிப்—பார்க்கி ன்ற வுயிர்க் குப்பரிந்தானைப் பகலுங் கங்குலு மாகி நின்றானை—யோர்க்கின்ற செவியைச்சுவை தன்னை யுணரு நாவினைக் காண் கின்ற கண்ணை—யார்க்கின்ற கடலை மலை தன்னை யாரூரானை மறக்கலு மாமே." எ—ம். திருவாசகம். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையா ய்ப் புணர்ந்து நின்றான்—னுலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ." அன்றியும், "வேதமும் வேள்வியு மாயினார்க்கு மெய்ம்மையும் பொய் மையு மாயினார்க்குச்—சோதியு மாயிரு ளாயினார்க்குத் துன்பமுமா யின்பமாயி னார்க்குப்—பாதியு மாய்முற்று மாயினார்க்குப் பந்தமு மாய்வீடு மாயினருக்—காதியு மந்தமு மாயினருக் காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே." எ—ம். பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "அலை யார் புனலனன் ஞாயி றவனி மதியம் விண்கா—ன்றலையா வுயிரு டம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமி னோ—தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தே ரரக்கனென்னே—கலையா னொருவிரற் றுங்கவில் லாவிட்ட காரணமே." எ—ம். திருப்புகழ். "அதல வித லமுத லந்தத் தலங்களென வவனி யெனவமரரண்டத் தகண்ட மென வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டுவென வங்கி பானு—அமுத கதிரென வந்தத்து மந்திரமென வறையு மறைக ளின ருந்தத்து வங்களென வணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப ரப்பிரகாசம்." எ—ம். திருவாய்மொழி. "ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி—யாகியைந்து பூதமா யிரண்டு சுடரா யருவாகி—நாகமேறி நடுக்கடலுட் டுயின்ற நாரா யணனேயுன்—னகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்லன் மாய்த்ததே."

No 5469

அன்றியும், "துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாயுலகங்களு மா—யின்பமில் வெந்நர காகியினிய நல்வான் சுவர்க்கங் களுமாய்—மன்பல் லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாய மயக்குகளா—யின்புறு மிவ் வினை யாட்டுடை யானைப் பெற்றேது மல்லலிலேனே." எ—ம். தத்துவராயர். "மாற்றங் களுமன னும்வினை யாவையு மற்றந்த வான்—காற்றங்கி நீர்நிலன் முற்று மவற்றுட் கலந்துநின்ற—நாற் றஞ் சுவையொளி யூறோசையு நண்ணு மிவ்வுலகிற்—றோற்றங் களுஞ்சொரு பானந்த நாதர் சுடர்வடிவே." எ—ம். தேவிகாலோ த்தரம். "ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துநா—னேனையவை யாவையுள வவையுநான் றாலநுண்மை—யானவெவை யவையு மலே னெனையறியி லறிவோர்க்கு—ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்." அன்றியும், ஒன்றுடனுந் தோய்வில் லா னொத்தார்மிக் காரில் லானுலக மில்லா—னின்றநினை வுக்கெட்டா னித்தன் காணப்படா னெஞ்சுணிற் பான்—பொன்று பிறப் பிலி முதலா மறிவினிட் களன் பழையோன் பொருள்க ளில்லோ—னென்று நினைந் தடிக்கடியும் பிரமமென நோக்குதலே யியல்ப தாமே." எ—ம். சிவதருமோத்தரம். "சராசரத் தமலனீங்காத் தன் மைய னுத லாலே—சராசர மமலன் மேனி யெனவுணர் தக்கோர் தாமுஞ்—சராசர வுயிர்க்குத் தாயாஞ் சங்கர னுலகஞ் சார்ந்து—சராசர மொடுங்கும் போது தற்பரன் றாளுஞ் சார்வார்." எ—ம். பகவற்கீதை. "மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவுமவ் வானினோடு மனம் புத்தியு—மெண்ணு நீர்மைகளின் யானெ னும்பதமுமென்ற வெட்டுமிவை யன்றியே—பண்ணு நீர்மைகளின் மேலதா யுலகில் யாவை யுங்கொடு பரித்துடற்—கண்ணு நீடுயிரு மாகி யென்னு ருவ மாகி நிற்பதுகை வேலினோய்." அன்றியும், "யாவ னொருவ னெனையெல்லா வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே—மேவ வெல்லா வுயிர்களையும் வேறு காமே மெய்காண்பான்—றேவர் பகைமுன் செகுத்தோனே யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு—மாவ வவனு

கின்றேன்யான் யாது நீயிங் கையுறேல்." எ-ம். பிரமகீதை. "உல கம் யாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும் வேறில்லை—யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா விடத்து மருத்தமிதே—திலக மாய மறை துணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்ற—னிலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதரோ வைய முளதன்றால்." அன்றியும், "அங்கிதலை வாய்விவித மானமறை பானு—திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ் செவிகள் வாயு—தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முந்தா—னிங்க வனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "திக்குங் காலமு முதலிய வசத்துறு சிறுவடி வறத்துன்பந்—தொக்க வன்னவற் றன்மறை வாகியே சூக்கமாய் நொய்தாகி—மிக்க சோதியா யனைத்துமா யொன்றுமாய் மெய்யறி வொன்றே யாந்—தக்க விந்நிலை நில்லென வுரைத்தனன் றலைமையா முபதேசம்." அன்றியும், "கிஞ்சிலாதி விரிந்துசகத் திரளாய்க் கிளைத்த விவையெல்லாம்—விஞ்சு பிரமமேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிரமம்—பஞ்ச பூதம் பிரமநாம் பிரமநமது பகைபிரமந்—தஞ்ச நட்புப் பிரம மெனிற் சங்கராதி நிச்சயமே." எ-ம். திருவுந்தியார். "எட்டிக் கொண் டார்தமைத் தொட்டுக்கொண்டே நின்றார்—விட்டா ருலக மென் றுந்தீபற—வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற." அன்றியும், "சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லாதனவுமங்—கல்லவு மானனென் றுந்தீ பற—வம்பிகை பாகனென் றுந்தீ பற." எ-ம். திருக்களிற்றுப் படியார். "ஈருகி யங்கே முதலொன்ற யிங்கிரண்டாய்—மாறுத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றில்-வேறா—யுடனு யிருக்கு முருவு டைமை யொன்றுங்—கடனு யிருக்கின்றான் காண்." அன்றியும், "அவனே யவனிமுத லாய்நின்றான் றானு—மவனே யறிவாய்நின் றானு-மவனேகா—ணுணுகிப் பெண்ணு யலியாகி நின்றானுங்—காணுமை நின்றானுங் கண்டு." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். "உலகமே யுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக—விலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக—வலகிலா ருயிர்ப்புலன்கட் கறிவினை

யாக்கி யைந்து—நலமிகு தொழில்க ளோடுநாடக நடிப்ப னுதன்." சிவஞானதீபம். "அத்துவா வடிவாமெம் மிறை முடிதான் கலைக—ளைந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குரமாம்—வித்தைமுதன் மூன் றிரண்டாம் பிரதிட்டாதியுந்தி—வியன்பாத நிவிர்த்தியதா மிளிர் துவக்கக் கரங்கள்—வைத்தபுவ னங்கண்மயிர் மந்திரங்க ணெய்த் தோர்—வளந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு மதித்த—தத்துவங் கள் சுக்கிலமோ டத்தி நிணமூளை—சத்திகடா நேத்திரமூ வைந் தாமித் தகையே." அன்றியும், "அனுக்கிரகஞ் சதாசிவன்ரூ னுத த்தா லுளத்தி—லருமறைப்புச் சிந்தையினில் விந்துவினுன் மகே சன்—றனித்தமனத் துருத்திரன்ரூன் மகாரத்தா லழிக்குந்—துழாய் முடியோன் புத்தியினின் றுகாரத்தா லளிக்கும்—பனிப் பதும னகாரத்தா லகங்காரம் பொருந்திப்—படைத்திடுவ னோங் காரப் படிவமுமா மதனு—லனைத்துலகு மிலிங்கமய மாமெவையு மிதுவே—யாக்கியளித் தழித்துமறைத் தனுக்கிரகஞ் செயுமே." எ—ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "எட்டுருவ மென்று மிறையுருவ மென் னுமது—சிட்டா மறையுஞ் சிவாகமமுஞ் செப்பியதே." அன்றி யும், "பத்துத் திசையும் பதினு லுலகும்விடத்—தத்திக் கரைபுர ளுஞ் சாகரமே யல்லவோ." எ—ம். நெஞ்சுவிடுதூது. "பாருந் திசையும் படரொளியா லேநிறைந்தான்—றாருந் தலையுமிலாத் தோ ன்றலான்-வேராகி—வித்தாகி வித்தின் முளையாய் விளங்குதனிச்—சத்தாதி பூதங்கடாணுகிச்-சுத்த—வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா—லுறுபொருளாய் நின்றவொருவன்." எ—ம். காசிகாண்டம். "ஐம்பெரும் பூத மாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி—யைம்பொறி யாகி யந்தக் கரணமா யறிவுமாகி—யைம்பெருங் கருமமாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்துந் தோயா—வைம்பெருங் கடவு ளாகு மாதிநின் னடிகள் போற்றி." அன்றியும், உயிர்ப்பரு மறைக ளோவிவ் வுலகெலாஞ் செய்ய பொற்றுள்—பயிர்ப்பறு நிலநின் சென்னி பரமவா காய மாகும்—வியப்புறு சுழிகொளுந்தி நடு

வெளி யாகு மெய்யின்—மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில் வான்றருக் குலங்க ளாமால்.'' எ—ம். பெரியபுராணம். ஆயி னும் பெரி யாரவ ரென்பது—மேய வில்வியல் பேயன்றி விண்முதல்—பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க—ளேயும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்.'' எ—ம். திருவம்மானை. "பார்த்த விடமெல்லாம் பர மேகா ணம்மானை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம்மானை.'' எ—ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல், "மண்ணிறந்து நீரிறந்து வளியிறந்து தீயிறந்து—விண்ணிறந்து நின்றதிலே மேவினையே நெஞ்சமே.'' அன்றியும், "பார்த்தவிடந் தோறும் பரந்துபரந் தெஞ்ஞான்றுங்—கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடியிருந்தாய் நெஞ்சமே.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எரு)

அட்டமூர்த்தமும் சிவமேயென்று வேதாதிகள் கூறினும் உல கின்கண் வரைந்து நீக்குவனவாகிய தீயனவற்றையும் அங்ஙனம் காணுதல் கூடுமோவென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயை
யிதற்கன் னியமென்ன ருந்தீ பற
அதினன்கு தீதியா துந்தீ பற.

எ—து. ஜகத்காரணமாகிய மாயை நித்தியபூரணமாகிய சிவ த்தினிடத்திலே நின்றுந் தோன்றி அதனையே கலந்து கொண் டிருத்தலால் அச்சிவத்திற்கு அம்மாயையை அன்னியமென்று சொல்லார் அறிவுடையோராதலின் மாயையினுண்டாகிய புவன கோடிகளின் ஓரொருபதார்த்தங்களை இதுநன்று இதுதீதென்று கூறுதல் கூடாது அவையும் சிவமேயாதலின். எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின் மாயையைச் சிவத்திற்குப் பேத மென்றும் அபேதமென்றும் கூறுவார் உளராயினும் முத்திதசை யில் அனைவர்க்கும் அபேதமென்பதே உண்மை. அஃது எப்படி யென்னில், பேதமென்று காண்பார்க்கும் சுத்தசித்தாகிய வஸ்து பூரணனுகையால் வேறொருமாயை உண்டாயினும் அவனிடத்து

நின்றுந்தோன்றி அவனையே கூடிநிற்பதல்லது அன்னியமாய்த் தோன்றுதற்கும் நிற்றற்கும் இடம் இன்மையாலும், உப்பளத்திற் கனலிற் பரிசனவேதியாதியிற் கூடிய திருணாதிகள் தத்தந்தன்மை கெட்டு அவற்றினது தன்மையாய் விளங்குதலின் மாயையும் சிவமே யாய் விளங்காநிற்பதாதலின் அச்சிவத்தின்கண்ணே தோன்றாநிற்கிற ஓசையாதி விஷயங்களை இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாது. கூடுமேல் பூரணநிஷ்டையும் கூடாது. இதுவன்றியும் ஓரொருகாலதேசங்களில் நிருமலபாவனை பற்றித் தீயனவற்றையும் நல்லனவெனக் காணாநிற்கிற அபரிச்சின்ன நிஷ்டைகளும் கூடாது; காலதேசங்களும் அவைகளிற் காணப்படுகிற பொருளும் மாயையாதலின். இதுவன்றியும் நன்மை தீமைகளாய் விளங்காநிற்கும் புவனபோகங்கள் தம்மதீனமாகிய தனுகரணங்களை அடைவது ஒழிந்து நிரவயவனாகிய ஆத்மாவைப்பற்றாமையாலும், ஒருவன் தனக்கு அன்னியமாகப் பற்றிய சரீரத்தினும் இகழ்ப்படுபொருள் வேறின்மையாலும், ஒருவகைப் பொருளிலே பேதம் தோன்றுதல் சீவகற்பனை யாதலினாலும் கற்பனாரகிதமாகிய பூரணநிஷ்டைக்கு அஃது இல்லையென்றதெனக்கொள்க.

மாயாப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவத்திற்றோன்றி யொடுங்குதலின் அம்மாயையும் சிவத்திற்கு அன்னியமாகாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வதோர் பொருளு மில்லை—திறனுடை யுருவ மெல்லாந் தானாகித் தேகமின்றா—யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினா லறியப்பட்ட—விறன்மலி ஞானா னந்த மேன்மையால் விளங்கா நிற்கும்." அன்றியும், "கன்மபல மேதுமில்லை சுபாவமே காணுங்காற்—றொன்மையுல குயிரில்லை தோன்றுவதெ லாஞ்சத்து—நன்மையினைத் தோன்றுவித்துப் பற்றிலதாய் நணுகரிய—தென்னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம்" எ—ம். பிரமகீதை. "எப்பொருளு மாயையினாலெனச்சிலவ ரியம்புவர் கண்—மெய்ப்பரமன் றனையொழிய

வேறொருமா யையுமில்லை—யொப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகி—லப்பெரிய பரன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ." அன்றியும், "ஒழிந்ததொரு பொருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனே முன்—கழிந்தபொருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன்—மொழிந்தனனிப் பலவிச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ—னிழிந்த பிறப் பறவேறோர் வழியில்லை யிவனொழிய." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "நானுவாம் பணதிகளு ணண்ணுகினு மொருமையே நண்ணுங் கற்போ—லாறுத சகங்களையுள் ளடக்கினும்வேற் றுமை மேவா தறிவொன்றேயாங்—காணுர்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக் கான்மயமாங் கணக்கே போல—வாணுர்சிற் சொரூபத்தைப் பிறியாது தன்மயமாம் வையமெல்லாம்." அன்றியும், "நனிமெய்யா மாயையில தென்றிவ் வாறு நாடுவாய் ஞானியாய் ஞானம் பெற்றூற்—றுனிசெயுமீ துளமாயை யறிதியன்றே துகளிலா நற்போதந் தோன்று மட்டும்—பனிமாயை யில்லையென லென்சொல் லாலே பழுதிலா வறுதியுறப் பற்றி நிற்பாய்—புனிதமுறு பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தியிற்கண் டோர்முத்தி பொருந்தினோரே." எ—ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "பதிபசு பாசப் பரப்பறிந்து பார்க்கப்—பதிபசு பாசப் பரப்பா யிருந்ததே." அன்றியும், "பார்த்தே னுலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவிற்—பேய்த்தேர்போ லில்லையாப் பேரறிவே கண்டனமே." எ—ம். திருவம்மானை. "மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தம்மானை—மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மானை." எ—ம். சிவானந்தமாலை. "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம்-பொங்குமிருண்—மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்." எ—ம். காசிகாண்டம். "கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட—கூன்முதுகிப் பியிற்றோன்றும் வெள்ளியுமம் முதலுண்மை குறிக்கிற்றீரு—மானவைபோ னினையறியிற் றோன்றுசக

மனைத்துநில்லா தழியு மாற்றூற்—றேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வனின தறைகழற்றூள் சென்னி சேர்ப்பாம்." எ—ம். தத்துவ ராயர். "உலகமாந் தோற்றம்போ யோரொளியாய் நேரே—யில கினு யென்கண்ணி னிற்கட்-புலனெழித்துக்—கையாற் றடவினர்க்குக் காண்கின்ற வோவியங்கள்—பொய்யாய்ச் சுவராளுற் போன்று." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் சிவமேயாதலின் இப்பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தோன்றிய பொருள்களில் யாதொன்றையும் இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "குற்றநீ குணங்கணீ கூடலால வாயிலாய்—சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்தி லங்கு சோதிநீ—கற்றநூற் கருத்துநீ யருத்த மின்ப மென்றிவை—முற்றுநீ புகழ்ந்துமுன் னுரைப்ப தென் முகம்மனே." எ—ம். திருவாசகம். "கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங்கரண மெல்லாநீ—தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ—வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிற்—றேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் றேற்ற வேண்டாவோ." எ—ம். பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "தவனே யுலகுக்குத் தானே முதறூன் படைத்த வெல்லாஞ்—சிவனே முழுதுமென் பார்சிவ னேகம் பெறுவர் செய்ய—வவனே யடல்விடை யூர்தி கடலிடை நஞ்ச முண்ட—பவனே யெனச்சொல்லு வாரும் பெறுவ ரிப்பா ரிடமே." எ—ம். தத்துவ ராயர். "நிகழ்கின்ற வெல்லாமு நின்மலமே யாளு—லிகழ்கின்ற வேறுதா னியாதோ-புகழ்பின்றி—நாடப் படாவெங்க ளையனூர் சீர்பாதஞ்—சூடப் படாதார்தஞ் சொல்." அன்றியும், "யாதொன்று நீயன்றி யில்லாத பின்பிங் கெவற்றை நன்று—தீதென்பதெங்கள் சிவக்கனியே செய்ய வேண்டுவது—மாதொன்றிய நின் றிருமேனி கொண்டிங்ஙன் வந்தவிந்தப்—போதொன் றியகழுலே வழு வாது புகழ் விப்பதே." எ—ம். பகவற்கீதை. "நன்றே ஞான

வருமறையோ னுயி னுவி னிறைச்சிதனைத் — தின்றே யுழலு மவன்யாவன் யாவென் றறிந்த திறத்தெல்லா—மன்றே யென்னு தாமென்னு தறிவாய் நின்றவெனை யெங்கு—மொன்றே யாகக் காண்பானிவ் வுடம்போ டிருந்தே யுடம்பறுப்பான்." எ—ம். பிரம கீதை. "போதம தாகித் தோன்றும் பொருளெலாஞ் சிவமே யாக—வேதமி லறிவாற் காண்பா னெவனவு னுண்மை கண் டான்—நீதிலாச் சிவமன் றென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய் வான்—பேதமா மருளின் மேய பித்தனென் றறிய லாவான்." அன்றியும், "சிவனிது வன்றே யென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வா—னவனிறி வுடையோர் தம்பா லதமனென் றறியப் பட்டா—னுவமனென் றில்லாவீசன் றனையிகழ்ந் தொழுகு வா னும்—பவமதி லென்று மேவும் பசுவெனப் படுகின்றானும்." அன் றியும், தீதெனும் பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள் செய் யலா வனசெயப் படாத—வேதமா முதல மிந்தியம் பிராண னிசைமனம் புத்தியாங் காரங்—தீதுறு காமங் கோபமே முதலாந் தீயன சாந்திதாங் திகளே—யாதியா நலங்க ளடையவுந் தானே யாகியே தோன்றுமெய் யருளால்." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "மேனியிற் புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்—வானி ல்லை யகத்தி லெங்கு நானன்றி மற்றொன் றில்லை—யானிலா விடமு மில்லையென திடத் திலாது மில்லை—தானிகழ் பொருள் வே றில்லை சச்சிதா னந்தமென்றான்." அன்றியும், மேவலுற் றது போ கத்தில் விருப்பும் வெறுப்பு மெனக்கில்லை—யாவ தெய்து மதுவருக யாது போகு மதுபோக—பாவ மிகுமிவ் வஞ்ஞானப் பகைவனாலே விவேகமெனு—மேவ மில்லாப் பொருளெல்லா மிழந்தே னுணர்வா விதுபெற்றேன்." எ-ம். மோகவதைப்பரணி. "சத்தமா திகளுமெலாந் தற்சொருப மானபரி—சுத்தமாய் விட் டதுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்." எ-ம். சிவானுபூதிவிளக் கம். "வெறுப்பு விருப்பென்று வேறுரைத்தா லெந்தை—யுறுப்

பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ.'' அன்றியும், "வேண்டலும்வேண் டாமலுமாய் மேவு வினைப்பயனு—மாண்ட கையோ டுற்ற வனுபூதி யானதே.'' அன்றியும், "எல்லாஞ் சிவ மென் றிருக்கு மொழியுமுரை—யல்லாமல் வேறுமுண் டாமோ.'' எ-ம். திருவருட்பயன். "உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சி யருக்—கெள்ளுந் திறமேது மில்.'' எ-ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல். "உள்ளும் புறம்பு முவட்டாத வானந்தக்—கள்ளருந்தி நின்ற களிப் பென்கொ னெஞ்சமே.'' எ-ம். அருட்பிரகாசம். "நெளியும் புழுவு மலமும் பொதியூ ழலுநிமல—வொளியின் வடிவென வேவேத மோதுத லோர்ந்து முண்மை—தெளியும் பரிசில ஞய்ச்சிவ மன் றிது வென்னவொன்றை—யெளியொன் றினைப்புகழ் வோனையு ஞானி யெனப்படுமே.'' எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எச)

இந்நிஷ்டைக்கண் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்களே தோன் றுமாயின் அவற்றினை நீக்க உபாயம் மேற்கூறுகின்றார்.

தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றுஞ் சுகாதிக
டோன்றும னில்லுயிர்க் குந்தீ பற
சுதந்திர மின்மைதேர்ந் துந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங்கூறிய நிஷ்டைக்கணின்றும் யான் பிறரென் னும் விகற்பங்கள் தோன்றுமாயின் சுக துக்க ராகத்துவேஷ மென்னும் இருவகைத்துவந்துவங்களும் கூடவே தோன்றுநிற்கும். அவ்விகற்பங்கள் தோன்றுதபடி எல்லா வுயிர்கட்கும் சுதந்திர மின்மை தேர்ந்து உன்னையும் பிறரையும் காணுமலே நிற்பாய். எ-று.

தோன்றும னில்லென்றமையால் அந்நிலே நிற்கவே சுகாதிக ளும் தோன்றுது பூரண நிஷ்டையும் கூடுமென்பதாயிற்று. அஃது எங்ஙனமென்னின், எல்லாச் சீவர்களுக்கும் தனுகரணங்களைக்

கூடாதவிடத்து அறிவு உதியாமையால் அவர்கள் தாமே அவற்றினைக் கூடுகைக்குச் சத்தி இல்லாமையினாலும், அவைகள் உயிர்களைக் கூடாதவிடத்துப் பிரேரகம் இன்மையவாகிய சடமாதலாலும், தாமே கூடாதவற்றினைக் கூட்டி உயிர்க்கு அறிவை விளக்குவான் சிவனே. நானும் பிறரும் சுதந்திரரல்லமென்று ஒருவன் சுகதுக்கங்கள் தோன்றின விடத்தெல்லாம் தன்னையும் பிறரையும் காணாமற் சிவனையே கண்டு நிற்கவே அச்சிவன்மீது இவனுக்குப் பிரியாப்பிரியங்கள் தோன்றுவது இன்மையால் பூரண நிஷ்டை கூடுமென்றதெனக் கொள்க.

இ—ம். தத்துவராயர். "புகழ்ந்தென் புகழல்ல சொல்லியொன்றாகப் புவியி னுள்ளோ—ரிகழ்ந்தென் னெனையவ ரென்செய்கிலென்னினி யாவையு மாய்த்—திகழ்ந்தெங் கணுந்தன் செயலன்றியின்மையைத் தேற்றிச் சிந்தை—நிகழ்ந்திங் கெனையின்று நீங்காமனின்மல னின்றனனே." எ-ம். சிவப்பிரகாசம். "மருவிய பொறியிலொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்—கருவிக ணான்குநீங்காக் கலாதிகளைந்துங்கூடி—யொருபுல னுகருமிந்த வொழுங்கொழிந் துயிருமொன்றைத்—தெரிவுறு தவனொழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலிலாவே." அன்றியும், "தனக்கென வறிவி லாதான் றானவை யறிந்து சாரான்—றனக்கறிவிலாத வாயிற் றானறியாது சாரத்—தனக்கென வறிவிலாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன்—றனக்கென வறிவானாலிச் சகலமு நுகருந் தானே." எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். "தன்மைமுன் னிலைபடர்க்கை மூன்றுவிதத் தாலே சாருமுயிர்க் கறிவிப்ப னிறைவனதிற் றன்மை—தொன்மையதா ஞானத்தைத் தடுத்திடுமா ணவத்தைத் துறந்தெவையு முள்ளபடி தோற்றுவித்த லுளத்தே—நன்மையுடன் றீமையினை யவரவரா லறிய நல்குவது முன்னிலையா நரகசொற்க மாதிப்—பன்மையதாம் பரலோக பாவபுண்ணியத்தின் பலமதனை நூலினா லுணர்ந்திடுகை படர்க்கை." எ-ம். சிவஞானதீபம். "சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்தறிதலவித்தை

தக்கதொழிற் படுத்திடுதே லீசர்தொழின் ஞான—மொத்தது சா தாக்கியமாஞ் சத்திநசை யுறவே யுருசிப்பித் திடுதல்சிவந் தற்செயல் பண்ணுவதாந்—தத்துவநா லொன்பதுவுஞ் சடமெனவிட் டகன்றே தானறிவா காமலறி யாமையுமா காம—லத்தனுணர்த் திடவுணரு மறிவுயிரென் றருளா லறிந்தெவையு மிறைசெயலென் றுன்செயல்விட் டகலே." எ—ம். உண்மைவிளக்கம். "அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றாற்போன்—மிக்க வுயிர்க்குயிராய் மேவிறு-மெக்கண்ணு—நில்லா விடத்துயிர்க்கு நில்லாதறிவென்று—நல்லா கமமோது நாடு." எ—ம். திருவருட்பயன். "ஊனறியா தென்று முயிரறியா தென்றுமிவை—தானறியா தாரறிவார் தாம்." எ—ம். சைவநெறிவிளக்கம். "உண்டோ வதீதத் துணர்வுதிக்க யாமுளத் திற்—கொண்டகுறிப் பன்றிவிளங்கும்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எரு)

எல்லாத் துவந்துவமும் உடலைப்பற்றிவருதலால் அதனது காவலைக் கைவிடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

படைப்பாதிக் கீச னதிகாரி பற்று
துடற்காவ லீவிடுத் துந்தீ பற
ஓவா தவனைநோக் குந்தீ பற.

எ—து. அனைத்துயிர்க்கும் இத்தகைச்கண்ணுண்டாகிய சராசர தேகங்களும், அவற்றினைப்பற்றி வருகிற சுக துக்கபோகமும் அத்தேகங்களினது நீக்கமும், உணர்வைப்பற்றி வருகிற மயக்கமும் தெளிவும், ஊழின் வலித்தன்மை யாதிகளாலே கூட்டிச் சிவனே ஐந்தொழில்களையும் பண்ணுநிற்கிற அதிகாரி யாதலின் யாதொன்றன்கண்ணும் யான் பிறர் அதிகாரியென்குதலையும், யான் இந்தவுடலைக் காக்கின்றேனென்னு மபிமானத்தையும், பற்றறக் கைவிட்டுச் சுதந்திரனாகிய பரனையே ஒழியாது நோக்குவாய். எ—று.

உடற்காவல் கைவிடென்றமையால், அதனைக் கைவிடவே அதன்கட் பற்றிவரு மிருவகைத் துவந்துவமும் கூடவே நீங்கு மென்பதாயிற்று.

இ—ம். திருமந்திரம். "எவ்விடத் துந்தம் பணியின்மை கண்டுளோ—ரெவ்விடத் தும்பணி யீசன் பணியென்றே—யவ்விடத் தைங்கரு மத்தா லறிதலா—லுவ்விடத் தோருக் கோருபாய மில்லையே." எ—ம். தேவாரம். "நன்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்கடன்னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே." எ—ம். திருப்பாட்டு. "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந் தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்று ரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணு மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுவப்பா ருணர்வாரே." எ—ம். திருவாசகம். "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னானோதா னென்ன தோவிங் கதிகாரங்—காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே." எ—ம். குகைநமசிவாயர்பாடல். "ஐயா மரப்பாவை யாடுவதுஞ் சூத்திரிதன்—கைவாசி யோபாவை கற்றதோ-வெய்யவினை—யென்னிச்சை யோவருணை யீசா படைத்தளிக்கு-முன்னிச்சை யன்றோ வுரை." அன்றியும், "நீயே படைத்தவுட னீகாப்பை காவென்ன—நாயேனுக் கென்பொறுப்பு நாயகனே-பாயுமறைச்—சீர்கேட்குஞ் சோணகிரிச் சீமானே வைத்தவனை—நீர்கேட்கு மோமரங்கனின்று." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குறீஇ—யுடையவ ரெனையிலை யானுடை யானிலை—யடையவு மெனக்கிலை யானு மன்னதே—நடையிது நிலையெனிற் றமியனோ." எ—ம். சிவபோகசாரம். அன்றே யனுதி யமைத்தபடி யல்லாதொன்—றின்றே புதிதா யிசையுமோ-வென்றுஞ்—சலியா

தியற்றுவான் றன்னையே நோக்கி—மெலியா திருந்து விடு." எ—ம். உப்பை. "கண்ணுழையாக் காட்டிற் கடுமுண் மரத்துக்கு—முண்ணும் படிதண்ணீ ரூட்டுவா-ரெண்ணு—நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்—தமக்குத் தொழிலேது தான்." உறவை. "சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் றுயருந்தத் தானருந்து—மண்டத் துயிர் பிழைப்ப தாச்சரிய-மண்டி—யலைகின்ற வன்னுயரனிடத்தி லுண்மை—நிலைகண்டு நீயறிந்து நில்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (எசு)

ஊழின்வழியால் வரும் இன்பத்துன்பங்களை யாவரொருவரேனும் அனுபவியாது நீங்குதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இரும்பூ ரணநின் மலன்வினை யெல்லா
மொருங்குணர்ந் தூட்டுமே லுந்தீ பற
உண்ணு தொழிப்பதா ருந்தீ பற.

எ—து. மகத்துவமாகிய பூரணத்தையும் நிருமலனுகையாற் சுதந்திரத்தையும் முழுதுணர்தலையும் உடைய பரமேசுவரன் பல்லுயிர்களது வினைகளையும் அதற்கேற்ற தனுவாதிகளையும் ஏககாலத்து உணர்ந்து ஊட்டுமோயின், அவ்வினைப் பயன்களை அனுபவியாது நீங்குவது யாவரால் ஆவது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமென்னில், அனைத்துயிர்க்கும் தத்தம் உபாய தந்திரத்தால் துன்பத்தை நீங்கி இன்பத்தைக் கூடவேண்டுமென்பது துணிவாதலின் பகவான் உணர்ந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்துன்பங்களை ஒருவன் பற்றுதல் விடுதல் செய்வான் நினைத்தல் பழுது. அங்ஙனமன்று; எல்லாவினைகளும் சிவனே கூட்டுகின்றுனே அவனை அறியாமல் வரும் இன்பத் துன்பங்களை நீங்க வேண்டாவோவெனில்; அவ்வஸ்துவுக்குக் கர்த்திருத்துவமும், சர்வஞ்ஞத்துவமும், உண்டென்பது கூடாது. அங்ஙனம் உண்டாயினும் அவ்வஸ்து அறிந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்தைக் கைப்பற்றித் துன்பத்தை உபாயத்தால் நீங்கிவிடுவேனெனில், அவ்

வஸ்து பூரணனுகையால் நீங்குதற்கு இடமே இல்லை: அங்ஙனமாயி னும், அவ்வஸ்துவையன்றி எழுவகைத் தோற்றத்தும் ஓரொரு சீவர்களால் வரும் இடையூறுகளை என்னுபாயத்தினலே நீக்கிக் கொள்வேனெனில், எல்லாவுயிர்களையும் கன்மத்தளவில் இயக்கும் சுதந்திரன் சிவனேயாதலின் அவனையன்றி உனக்கும் பிறர்க்கும் இயங்குதல் கூடாது. இவ்வாறு சுதந்திர ஹீனராகிய உன்னையும் பிறரையும் .சுதந்திரராகப் பாவித்தல் சிவதூஷணமாதலின் ஜனன மரணங்களை ஒருக்காலும் நீங்குதல் கூடாது. ஆதலால், யாதோ ரிடத்தும் சிவத்தையேகண்டு யான் பிறரென்று காண்குதலை ஒழி ந்து யாதொன்று வரினும் எடுத்தவுடற்கு அடைத்தபொறியளவே வந்து முடியாநிற்குமென்று தமது மனோவாக்குக்காயங்கள் அசை யாமல் அடங்கிநிற்பர் மெய்யுணர்வுடையோரென்றதெனக்கொள்க.

இ—ம். திருமந்திரம். "செத்திலென் சீவிலென் செஞ்சாந் தணிகிலென்—மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்—வித்தக னந்தி விதிவழி யல்லது—தத்துவ ஞானிக டன்மை குன்றாரே." எ—ம். குகைநமசிவாயர். "பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சோண கிரி—யாராவமுதை யறியாமல்-வாராது—தீதுநலமுந் தெரியுங்கா னெஞ்சமே—யேதுமவ னென்றே யிரு." எ—ம். சிவஞானதீபம். "சித்தமுறு நினைவுரைக டொழில் பொய் வாய்மை தீமைநலம் விருப்புவெறுப் பின்பதுன்பம்—வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சி புகழ்தரு மந் தான மடிமுயற்சி பேறிழவு மற்று மெல்லா—மத்தனறிந் தளவிலவ ரவர்க்கு நாளு மருங்கனவு நனவினுநின் றளிப்ப தோ ரார்—தத்தமறி வானுகருங் கருத்த ராகித் தடுமாறி யுளமெ லிந்து தளர்வ ரந்தோ." அன்றியும், "உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனு லுளவாகு மின்பதுன்ப முணவொழியா துயிர் க்கு—நடலைமரு ளறிவினுட னுமருந்தி யதுவே நமன்றாத ரருத் துவதா நணுகிடுமேல் வினையுஞ்—சடமுடலம் வினைநுகரா தறிந் துயிர்தா னருந்தா தலைவனவ னவளதுவா நிலைமையினு லுயிர்

கட்—கிட்டுமுடனின் றருத்துவனென் றுணர்ந்தருளா லருந்தி லிறை பணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வித் தாமே.” எ—ம். திருப்பனுவல். “ஈனனேனுடற் கின்பதுன் பங்கணீ—ஞான பூரண நல்கவு நானுனித்—தானி னைப்பதென் னேசென்னித் தண்கிரி—வானு ளோர்தொழு மார்க்கண்ட லிங்கமே.” அன்றியும், “இன்ப துன்ப மெனக்குநீ நல்கவு—மன்ப கன்றினி யல்லும் பகலுநா—னுன்ப்ர தாப முணருத லோவினேன்—மன்ப ராபர மார்க்கண்ட லிங்கமே.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எஎ)

யான் பிறனென்னும் பாவனைநீங்கும் அவதி கூறுகின்றார்.

உறும்பொழு தவ்வீ டொருதன் னுழப்பா
னுறும்பிறர் யானென்பொ யுந்தீ பற
அலதொன் றினுமாறு துந்தீ பற.

எ—து. ஒருவனுக்கு முத்தியடையுங் காலையில் தன்னிடத்துண்டாகிய யான் பிறனென்னும் பொய்ப்பாவனை முயற்சியால் நீங்கா நிற்கும்: அஃதன்றி மற்றொன்றனுலும் அப்பாவனை நீங்கிச் சிவபாவனை தோன்றாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனில், ஈசுவரன் முழுதொருங் குணர்ந்தோனுதலின் யாவரொருவர் முத்தி யடையுங்காலம் அவனுன் மதிக்கப்படும். அங்ஙனம் அவன் நியமித்த காலத்தன்றி ஒருவர்க்கும் இடையே யானெனதென்னும் பாவனை நீங்கி முத்திகூடுதல் கூடுமோவெனில், கூடாது. ஆயின் இவ்வுபாயநிஷ்டை கூறியது யார்க்கெனின், நிருமலனுகிய பகவான் எல்லாவுயிர்களது பருவமும் ஒருங்கே நியமித்து அதற்கு ஏற்ப வேதாதி நூல்களும் அன்றே கூறியதாதலின் முத்தியடையும் பருவமுடையோர்க்கு அவரது மனத்தின்கண்ணே பொய்மை நீங்கி மெய்ம்மை கூடுவதாகிய விழைவு தோன்றுதலின் அன்னோர்க்கு இத்திறநூல்கள் சம்மதமாய் இவைகளிற் கூறியபடியே முயற்சி உண்டாகாநிற்கும். இஃது இன்னும் பிறத்தற்கு உரியோர்க்கு யான் பிறரென்னும்

பொய்ப்பாவனை நீங்குதற்குரிய முயற்சி உண்டாகாமையால் பிறப்பு நீங்குவது இல்லையாதலின் முத்திக்கு யான் பிறரென்னும் பாவனையைக் கெடுப்பதாகிய முயற்சியே நிமித்தமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். "உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ—கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ." அன்றியும், "நினையா மெலியா நிறையழியா வாளா—புனைவார்க்குங் கொன்றை பொதுவோ - வனைவீரு—மெச்சியே காண வியன்றில்லை யானருளைப்—பிச்சியே நாளைப் பெறும்." எ—ம். குகைநமசிவாயதேவர் பாடல். "சும்மா கிடைக்குமோ சோறு சலன்பாத—மம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலார்-நம்மா—லிருந்துகதை சொன்னக்கா லென்னுகு நெஞ்சே—பொருந்த நினையாத போது." எ-ம். தத்துவராயர் பாடல். "ஒளியார் வளைகலை நாணிழ வாருரு வுந்திரியார்—தெளியாத பித்தென்று செப்பவிரார்நின்று தேங்கக் கண்ணீர்—குளியா ரினிய கொடிய வென்னூர் குரவன் சொரூப—னளியா ரலங்க லெளிதோ புனைய வரிவையர்க்கே." அன்றியும், "தொழிலா னதுபணியாத் தோத்திரஞ்செய் தோவா—தழிஞுகி னீயஞ்ச லென்பா - யெழிலார்—நிருபா திகனே நினையவுநான் மாட்டேன்—சொருபானா னென் செய்கேன் சொல்." எ-ம். பிரமகீதை. "திரமா மருத்தத்தி னுன்மைந்த ரானுந் தீரா தவற்றின் றியாகத்தி னூலே—புரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யானிச்சயித்தார்—பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப் பரஞான வுபதேச மொன்றூலு மேயிப்—புரமா முடம்புக்கு ளேயந்த முத்திப்பொருள்கண்டு வீடெய்துவாரிப் புவிக்கே." அன்றியும், "உலத்த லின்றியொழி வற்றபொரு ளுண்மை யதுவாஞ்—சலித்த லின்றிய தவத்தினவர் தங்க ணெதிரே—திலத்தி லெண்ணெ யரணிக்கனறதிக்க ணிகழ்நெய்—நிலத்தி னீரென நிகழ்ந்து வெளியாகி நிலையாம்." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "இனிப்பிறவா முடிவான பிறப்

பிலே மெய்ஞ்ஞான மெளிதி னுண்டாம்—பனிச்சுடர்வெண் ணித் திலங்க ளுத்தமமா மூங்கிலலாற் படுவதுண்டோ—செனித்தவ ரின் மேலோராய் நல்லோராய் மித்திரராய்த் தெளிந்தோ ராகி— யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிகளாங் குணமெல்லா மவரைச் சா ரும்.'' அன்றியும், ''சனன மஞ்சினர்க் கவருடை முயற்சியே சர ணுந்—தினமு மிங்கிவை நானெனுஞ் சிறுமைதான் சிதையி— லனகமாயுல கெங்குமாம் விசால முண்டாகு—மனனுறத்தன துயர் ச்சிதான் காண்புற வருமால்.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (எஅ)

இப்பாவனு நிஷ்டையினது சிறப்பும் இதனல் வரும்பயனும் மேற்கூறுகின்ருர்.

இப்பாவ னுநிட்டை மாயோக மீசற்கீ
தொப்பின்மா பூசையு முந்தீ பற
உண்மையைக் கூட்டுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங் கூறிய பாவனு நிஷ்டை மகாயோகமெ ன்று கூறப்படுவது. இஃதே அகண்டாகார சுத்த ஸ்சதன்னிய சிவத்தை அர்ச்சித்தது. இந்நிலை கைவரவே உண்மை நிஷ்டை யும் எளிதிற் கிடைக்கும். எ—று.

இந்நிஷ்டையே மகாயோகமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருப் புகழ். ''ஐந்துபூதமுமாறு சமயமு மந்த்ரவேத புராணகலைகளு மைம்ப தோர்வித மானலிபிகளும் வெகுரூப வண்ட ராதி சரா சரமு முயர் புண்டரீகனு மேக நிறவனு மந்தி போலுரு வானு நிலவொடு வெயில் காயுஞ்—சந்த்ர சூரியர் தாமு மசபையும் விந்து நாதமு மேதுவடிவுமோர் தன்சொரூபம தாகி நிகழ்வது சிவயோகந் தங்களாணவ மாயை கருமம லங்கள் போயுப தேச பரகுரு சம்ப்ர தாயமொடேயு நெறியது பெறுவேனே.'' எ—ம். ஞானவாசிட்டம். ''பாசமன்றி யுள்ளுணர்வைப் பதினைங் கடிகை பூசிக்க—ராசசூய மிலக்கநிக ரிவ்வா றெருநா ளருச்சிக்கி—ஞசி

லாத பரவொளியி லமர லாகு மிதுதானே—யேசில் பரமயோக மிதுதானே பரம கிரியையுமே." எ-ம். அமுதசாரம். "யோகத் தபாவமெனும் யோகமது கைகூடி—னேகப் பொருளதனு னெய்தியிடு-மேக—மதுவா மிதுவன்றெ னுவகண்டமான—வதுவாகை மாயோகமாம்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இந்நிஷ்டையே சிவபூசையுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: பிரம கீதை. "எப்பொருட் கண்ணு மன்னி யிலங்கிடு மறிவாமீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே சிவன்றனக்கு—மெய்ப்படு பூசை வேறுேர் செயலினு லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்." எ-ம். "ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்திய மாய்த்—தானு மாகித் தனைத்தன்னுற் றுனே நுகருந் தன்மையது—வூன மாகு ஞா தாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனுற்—றுனே யாகக் கண்டிருத் தல் சத்தா யுள்ள பூசையது." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். 'தேக முதற் பிரிவுக ளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள் களிலத் தெய்வ முண்டோ—பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுணர்வே பரமபோத—மாகலினு லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரித்தாகு மறி விலாத—மூகருக்கு வடிவுமுத லருச்சனையே யியல்பென்று மொழியு மன்றே." அன்றியும், "அறிவுசம பாவனை சந்தோட மெனு மலர்களா லந்தத் தேவாம்—பிறிவரிய வான்மதத்து வத் தையருச் சிப்பதே பெரியபூசை—குறிவடிவிற் பூசனைபூ சனை யல்ல வகண்ட மெனக் கூறுந் தெய்வ—நெறிகொள்புறத் தொ ழில்களா னேராதிங் கிதனுலே நிறையு மின்பம்." அன்றியும், "ஓது பேதம் பேய்த்தே ரென்றுணர்த லதுவொண் புனலாகுங்-காத லின்ப மிடர்கனவென் றிடலே கருது புகை யொளிதான் -வாதங் கழிய மறித் துணர்தன் மலர்பூ ணுடை மகிழ்சாந்த—மேத மின்றி யிருந்திடுத லிறைவற் கெலையில் பூசையதே." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "எங்குஞ் சிவாலயமா மெங்குஞ் சிவமாகு—

மெங்குஞ் சிவனடிமை யெங்குமாய்ப்-பங்கறவே—நிற்றல் சிவபூசை நின்றநிலை யாய்நிறைவிற்—பற்றொழிதல் பூசா பலம்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

பாராதி யென்னுஞ் செய்யுட்டொட்டு இச்செய்யுள்காறும் பூரண பாவனுநிஷ்டை கூறியதெனக் கொள்க. (எக)

இப்பூரணபாவனே கூடாதார்க்கு மேலும் ஓர் குறிப்புப் பாவனே கூறுகின்ருர்.

கொள்ளரி தேலக் குறியெம திவ்வுரு
வுள்ளத்தி னுள்ளேவைத் துந்தீ பற
ஓங்கார முச்சரி யுந்தீ பற.

எ—து. முற்கூறிய பூரணபாவனேக்கண் மனம் நில்லாவிடத்து உன்னேயாளும் பொருட்டாக நாம்கொண்டருளிய இக்குருவடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே தியானஞ் செய்து அவ்விதயத்தினுள்ளே பிரணவாக்ஷரத்தை யுச்சரி. எ—று.

பூரணனுகிய சிவன் ஒருவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமிடத்துக் கொள்ளுந் திருமேனி குருவடிவேயாதலாலும், மற்றொரு குறிப்பு வடிவங்களும் அவனருளாற் பெறப்படுவ வாதலானும், இங்ஙனங் குருவடிவே குறிப்புருவமாகக் கூறினரெனக் கொள்க.

குருத்தியானத்திற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "குருவே சிவமெனக் கூறினனந்தி—குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்—குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங்—குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே." அன்றியும், "கருடனுருவங் கருது மளவிற்—பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்—குருவி னுருவங் குறிக்கொண்டு நோக்கத்—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனுமே." எ—ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "சீருருவங் கொண்டருளுந் தேசிகன்செம் மேனிபோ—லோருருவங் கொண்டங் குணரா துணர்த்தினனே." எ—ம். "வந்த குருவடிவை வந்தித்துப் பூசித்துத்—தந்த சிவானுபவந் தானருந்தப் பெற்றனமே." எ—ம். அமுதசாரம். "உள்ளத்தி

ணின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினுன்-வள்ள—லருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங்—குருவான கோலமோ கூறு." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற் ருற் காண்க.

பிரணவமுச்சரித்தற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "ஓமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி—யோமென்னு மோங்காரத்துள்ளே யுளபேத—மோமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு—வோமென்னு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே." எ—ம். திருவாசகம். "உய்யவென் னுள்ளத்து ளோங்கார மாய்நின்ற—மெய்யா விமலா விடைப்பாகா." எ—ம். பிரமகீதை. "தீமரந் தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா—காமை நின்றரணி யால் வடிவு காணு மதுபோ—லாமு டம்பிலழி வின்றிமறை கின்ற வமல—ஞேமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளியாம்." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "ஓங்குஞ் சின்மாத்திரப்பொருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணினைந்து—தூங்குந் தியான பரனுகித் தொடர் சங் கற்பமெல்லாம்போய்—வாங்குந் தொழிலீ டணையைய மனன ஞான ஞேயமிவை—தாங்கு ஞாதா வனைத்துமறத் தனிச்சித்திரம் போ னெடிதிருந்தான்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (அ0)

அஞ்சுமுன் றஞ்சக்க ராதியே தேனுநின்
வஞ்ச மறுத்தோதென் றுந்தீ பற
மனமிட்ட மானவொன் றுந்தீ பற.

எ—து. பஞ்சாக்ஷரி அட்டாக்ஷரி முதலிய மந்திரங்களாயினும் உன்மனத்திற்கு இட்டமான வொன்றை ஏகாக்கிரசித்தம் பொருந்தி உள்ளத்தினுள்ளே உச்சரிக்கக்கடவாய். எ—று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "தும்ம லிருமருடர்ந்த போழ்தினும்—வெம்மை நிரயம் விளைந்த போழ்தினு—மிம்மை வினையடர்த் தெய்து போழ்தினு—மம்மையி னுந்துணை

யஞ்செழுத்துமே." எ-ம். பெரியாழ்வார். "ஏடு நிலத்தி லிடுவதன் முன்னம்வந் தெங்கள் குழாம்புகுந்து—கூடு மனமுடையீர்கள் வரம்பொழில்வந் தொல்லை கூடுமினோ—நாடு நகரமு நன்கறிய நமோநாராய ணாயவென்று—பாடு மனமுடைப் பத்தருள் ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (அக)

நிருமலாந்தக்கரணத்தின் பொருட்டு மேலுங் கூறுகின்றார்.

மந்திர நிட்டையின் றேல்வாயு வாதியாற்
சிந்தைதூய் தாவதற் குந்தீ பற
செய்யோக மாதிய வுந்தீ பற.

எ-து. இங்ஙனங் கூறிய மந்திரநிஷ்டைகளில் மனசு நில்லா விடத்து அம்மனசு நிருமலமாய் நிலைகொள்வதன்பொருட்டு வாயு தாரணை முதலியவற்றால் யோகமாதிய தவங்களையாயினும் செய் யக்கடவாய். எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "வாயு விருந்திட வாயு விருந்திடு—மாயு விருந்திடக் காய மிருந்திடுங்—காய மிருந்தாற் கருத்து மிருந்திடு—மேய வறிவுணர் வுற்றால் வினையின்றே." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். "இந்திய விருத்தி யெல்லாம் பிராணனே யிய க்க வேயு—மிந்தியஞ் செயிக்க வெண்ணிற் பிராணனைச் செயி க்க பஞ்ச—விந்தியஞ் செயித்தார் தாமே யெய்துவர் சமாதி தன்னை—யிந்தியஞ் செயிக்க மட்டா ரெய்துவ தேது மின்றே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "ஆதலா லுயிரசைவால் வாதனைப்பா லழுத்தத்தால் விரிந்தவற்று ளடங்கு வாயே—லோதுபிறப் பறு மறிவின் விரிவேயுள்ள முள்ளத்தா லிவ்விந்த வுயிர்கள் வாழ் வாஞ்—சேதனயோ கிகளெல்லாம் பிராணா யாமந் தியானமருந் தாகத்திண் டிறங்களாலே—பேதமன மொடுங்குவது பொருட்டா வன்றோ பிராணவா யுவைநிறுத்திப் பிடிக்கின்றாரே." எ-ம். பிரபு லிங்கலீலை. "ஓடுமாவை நிறுத்துறி லுள்ளுறக்—கோடு வாய்க்கலி

னத்தினைக் கொள்ளுவார்—நீடு மாமன னிற்க நிறுத்துறி—லோடு வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பரால்.'' அன்றியும், ''வாயு நிற்ப மனனின்று மனந்தா னிற்பப் பொறிநின்று—பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்கணின்றனவா—லாய புலன்க ணின்ற மையா னகிலந்தோன்ற துள்ளத்தே—தூய பரமா னந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந்தார்.'' எ-ம். திருவுந்தியார். ''காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு—ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீ பற—அல்லாத தல்லலென் றுந்தீ பற.'' எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அஉ)

அத்தன்மையும் கூடாதார்க்குப் பின்னுங் கூறுகின்றார்.

அயனாதி மூவரு மாங்கவர் தம்ம
தியைதரு வேடமு முந்தீ பற
எல்லாமு மியாமெம துந்தீ பற.

எ-து. அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளும் அம்மூர்த்திகளது வேஷங்களும் யாமும் எமதுவேஷமும் பிறிதன்றெனக் கொள்வாய். எ-று.

எல்லாமும் யாம் எமதென்றமையால் சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைப் பண்ணு மூர்த்திகளாயும் அம்மூர்த்திகட்கெல்லாம் காரணமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமேயென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. ''படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை.'' எ-ம். தேவாரம். ''ஆதி யும்மரனுமயன் மாலுமாய்ப்—பாதி பெண்ணுருவாய பரமனென்—றோதி யுள்குழைந் தேத்தவல் லாரவர்—வாதை தீர்த்திடும் வான்மியூரீசனே.'' எ-ம். திருப்பாட்டு. ''வாழ்வர் கண்டீர்நம் முனைவர் வஞ்சமனத் தீரே—யாவ ராலு மிகழப்பட்டிங் கல்லலில் வீழாதே — மூவராயு மிருவராயு முதல்வ னவனேயாந் — தேவர் கோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே.'' எ-ம். திருவாசகம். ''சுந்தரத்தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல—

வந்தரத்தே நின்றிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்—முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்—சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவகனை வரக்கூவாய்.'' எ-ம். திருவாய்மொழி. "திருமானுன் முகன் செஞ்சடை யானென் றிவர்களெம்—பெருமான் றன் மையா ரறிகிற்பார் பேசியென்—ஞெருமா முதல்வா ஆழிப் பிரா னென்னை யாளுடைக்—கருமாமேனிய னென்பனென் காதல் கலக்கவே.'' எ-ம். பிரமகீதை. "புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற—சொருப நின்றவா நிற்கவிங் கரு ளொடு தோன்றவல் லவன்றன்னை—யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்—தெரிவ ருஞ்சிவ னவனை யிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே.'' எ-ம். வரும். மற் றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அ௩)

இங்ஙனங் கூறிய திரிமூர்த்திகளினும் அவரவர் வேடமாகிய கணங்களினும் வழிபடுமுறைமை மேற்கூறுகின்றுர்.

எத்தேவை நாமென் றிசைந்தா யதைத்தொழு
சத்திய பத்தியா லுந்தீ பற
தனுவாதி யைக்கொடுத் துந்தீ பற.

எ-து. இங்ஙனங்கூறிய முத்தேவர்களுள்ளும் அவரவர் வேடங்களுள்ளும் யாதொருவடிவத்தை நீ சிவமென்று துணிந்தாய் அந்தவடிவத்தையே நாடோறும் வழிப்படக் கடவாய்; சத்திய பத்தியால் மனவாக்குக் காயத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து. எ-று.

சத்தியபத்தியென்றது உலகர் சான்றொழிந்து தேவதை சான்ருக வழிபடுமிடத்துத் தனுவாதிகளை அர்ப்பித்துத் தலை நிற்றலெனக்கொள்க. தனுவாதி என்றது உடல் பொருளாவி யென்பாருமுளர். இது துறவிக்குக் கூறியதாகலின், அது சிறப் பன்றெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். "உள்ள முள்கலந் தேத்த வல் லார்க்கலாற்—கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன்—

வெள்ள மும்மர வும்விர வுஞ்சடை—வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசனே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "உணர்ந் துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை—யுணர்ந் துணர்ந் துணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா—ளுணர்ந் துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை—புணர்ந் துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே." அன்றியும், "மகிழ்கொ டெய்வமுலோகமுலோக—மகிழ்கொள் சோதிமலர்ந்த வம்மானே—மகிழ்கொள் சிந்தைசொற் செய்கைகொண் டென்று—மகிழ்வுற் றுன்னை வணங்க வாராயே." எ—ம். சிவஞானசித்தியார். "மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல—வினமலர் கையிற் கொண்டிங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்—சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானால் யார்க்கு—முனமொருதெய்வ மெங்குஞ் செயற்கு முன்னிலையா மன்றே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (அச)

யாதொரு போகமோக்ஷம் அன்பினாலன்றி மற்றொன்றால் யாவர்க்கும் அடைதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நெய்யின்றி யாக முடியுமே னீடுபே
ரைவகை யாகமு முந்தீ பற
அன்பின்றி யாகுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. யாதாமோரிடத்தாயினும் நெய்யின்றி யாகம் முடியுமாயின், கருமயாகம் தவயாகம் மந்திரயாகம் பாவனாயாகம் ஞானயாகம் என்று இங்ஙனங்கூறிய ஐவகையாகமும் அன்பின்றி ஒருவனுக்கு முடியும். எ—று.

இதனால் போகமோக்ஷத்திற் கெல்லாம் ஆதரமே காரணமென்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். "அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்கணீர் பூசறரும்." எ—ம். திருமந்திரம். "அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில—ரன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபி—னன்

பேசிவமா யமர்ந்திருப் பாரே." எ—ம். "என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்திட்டுப்—பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினு—மன்போ டுருகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி—யென்போன் மணியினை யெய்த வொண்ணுதே." எ—ம். தேவாரம். "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே—புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்—பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு—நக்கு நிற்ப னவர் தமை நாணியே." எ—ம். திருப்பாட்டு. "இன்பமுண்டேற் றுன்பமுமுண் டேழை மனை வாழ்க்கை—முன்புசொன்னேன் மோழைமையான் மொட்ட மனத் தீரே—யன்ப ரல்லா ரணிகொள் கொன்றை யடிகளடி சேரா—ரென்பகோயி லெதிர்கொள் பாடியென்ப தடைவோமே." எ—ம். திருவாசகம். "பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க." அன்றியும், "தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெ ருந்துறை நாயகன்—மூவராலுமறி யொணுமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்—யாவ ராயினுமன்ப ரன்றி யறியொ ணுமலர்ச் சோதி யான்—றூய மாமலர்ச்சேவ டிக்கணஞ் சென்னி மன்னிச் சுடருமே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "நீர்மையி னூற்றுவர் வீயவன் றைவர்க் கருள் செய்து நின்று—பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுடரை நினைந் தாடி—நீர்மல்கு கண்ணின ராகி நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே—யூர்மல்கி மோடு பெருப்பா ருத்தமர்கட் கென்செய் வாரே." எ—ம். "அமரர் தொழப்படு வானை யனைத்துல குக்கும் பிரானை—யமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னோடொன்றாக—வமரத் துணியவல் லார்க ளொழிய வல்லாதவ ரெல்லா—மமர நினைந் தெழுந் தாடி யலர்த்துவ தேகருமம்மே." எ—ம். சிவதருமோத்தரம். "ஆதரவே பரமான வறமதாகு மாதிநடு வந்த மிவற் றனைத்து மாகு—மாதரவற் றவரீகை யறம தாகா வாதலினு லாதரவே மூலமாகு—மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீசனெனும் பொருளு மறிவிக்கு மமலன் றாளு—மாதரவே யடைவிக்கு மாத லாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே." எ—ம். அனுபவசாரம்.

"அன்பி லாதநல் லறங்களு மைவகை வேள்வியும் பிணமேயா— மன்பில் வாய்மையுந் தானமு மொழுக்கமும் விரதமும் பிணமே யாந்—துன்பின் ஞானமுந் துகளிலெச் சமயமுஞ் சொல்லிடிற் பிணமேயா—மன்பி லாதிய லறம்பொரு ளின்பம்வீ டனைத்திற்கு முயிருண்டோ." எ—ம். சொருபானந்தநிலயம். "அன்பதொன்று மற் றருஞ்சிவ மொன்றுமென் றறிபவ ரறிவில்லா—ரன்ப தேசிவ மாயிருந் தமையறிந்தவரிறை யருள்பெற்றார்—துன்ப வன்பவந் துவ ங்களில் வீடெனச் சொல்லிடு மவையெல்லா—மன்ப தாமமு தினை முழுந் திடவுணு வயலவ ருரைதானே." எ—ம். மெய்ஞ்ஞான விளக் கம். "தூமமது வெங்குளது வங்கனல தாமா—றேமமுற வேயி றைவனுருமவர் பாலுந்—தாமமைவி லாதுருகு தன்மைய ருள த்தே—யாமிறைவ னாரிய தாளுமென வோரே." எ—ம். மெய்ஞ் ஞானநிலயம். "முழுதுந் தன்னையே தழுவிட நழுவிடு மூலமா மிறைவந்து—பழுதொன் றின்றிய பத்திநல் வலையினிற் படுமெனு மதுகண்டா—லெழுது கல்வியு மிலங்குநற் றவங்களும் யோக ஞானமு மெங்கே—யழிவொன் றின்றிய வன்பினன் பெருமையை யறையவு முடியாதே." எ—ம். திருக்களிற்றுப்படியார். "அன்பே யென் னன்பேயென் றன்பாலழு தரற்றி—யன்பே யன்பாக வறி வழியு-மன்பன்றித்—தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யு மது—சாத்தும் பழமன்றே தான்." எ—ம். சிவானந்தமாலை. "சீரார் பதினெண் புராணஞ் செழுமறைநூ—லாராத வாகமங்கற் றுய்ந் தறிந்து-நேராகச்—சங்கரன் றாளிணைக்கீ ழன்பில்லேனேற் சண்டாள— னங்கையினிற் பாகீரதி." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அரு)

அன்போடுகூடாத நெஞ்சிற்கு உணர்த்துதல் மேற்கூறுகின்றார்.

அஞ்சிவக் கன்புறா தைம்புலக் கோடுமே
னெஞ்சிற் கறிவுறுத் துந்தீ பற
நீதுணை யல்லையென் றுந்தீ பற.

எ—து. எல்லாச் சிறப்பினையுமுடைய சிவத்திற்கு அன்பு செய்யாத குற்றத்தினை விளைப்பதாகிய ஐம்புல விஷயங்களை இச்சித்து உன்னுடைய நெஞ்சம் செல்லுமாயின் அதனைநோக்கி நித்தியானந்தத்தினை நீத்துச் சிறிதாய் அழிதருஞ் சத்தாதி விஷயத்தைக் கருதாநிற்கும் நெஞ்சமே நீ யெனக்குத் துணையாகக் கடவாயோ அல்லையென்று வலியுறுத்தி அறிவுறுத்து. எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "ஆடு கின்றிலை கூத்துடையான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "பேசு வாழி பேசு வாழி—யாசையொடு மயங்கி மாசுறு மனமே—பேசு வாழி பேசு வாழி—கண்டன மறையு முண்டென மலமாம்—பூசின மாசாம் புணர்ந்தன பிரியு—நிறைந்தன குறையுமுயர்ந்தன பணியும்—பிறந்தன விறக்கும் பெரியன சிறுக்கு—மொன்றொன் றொருவழி நில்லா வன்றியுஞ்—செல்வமொடு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர்—கல்வியிற் சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர்—கொடையிற் பொலிந்தோர் படையிற் பயின்றோர்—குலத்தி னுயர்ந்தோர் நலத்தினின் வந்தோ—ரனைய ரெங்குலத்தின ரிறந்தோ ரனையவர்—பேருநின்றில யோலுந் தேரி—னீயுமஃதறிதியன்றே மாயப்—பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்—கனவே போன்று நனவு பெயர் பெற்ற—மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக்—கல்லினும் வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத்—தன்மையரிழிவு சார்ந்தனைநீயு—நன்மையிற்றிரிந்த புன்மையை யாதலி—னழுக்குடைப் புலன்வழி யிழுக்கத்தி னொழுகி—வளைவாய்த் தூண்டிலி னுள்ளிரை விழுங்கும்—பன்மீன் போலவு—மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில் போலவு—மாசையாம் பரிசத் தியானை போலவு—மோசையின் விளிந்த புள்ளுப் போலவும்—வீசிய மணத்தின்

வண்டு போலவு—முறுவ துணராச் செறிவுழிச் சேர்ந்தனை—நுண்ணூ னூற்றுத் தன்னகப் படுக்கு—மறிவில் கீடத்து நுந் துழி போல—வாசைச் சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்பட்—டிடர் கெழு மனத்தினோ டியற்றுவ தறியாது—குடர்கெழு சிறையறைக் குறங்குபு கிடத்தி—கறவை நினைந்த கன்றென விரங்கி—மறவா மனத்து மாசறு மடியார்க்—கருள்சுரந் தளிக்கு மற்புதக் கூத் தனை—மறையவர் தில்லை மன்று ளாடு—மிறையவ னென்கிலை யென்னினைந் தனையே.'' எ—ம். தத்துவராயர். "மற்றிலை பற்றென் று வாழ்வித்த நாதன் மலரடியைப்—பற்றிலை மற்றொன்றைப் பற்று தொழிந்திலை பற்றி யொன்றும்—பெற்றிலை யாயினும் பேய்த்தேரை நீரெனும் பின்றொடர்ச்சி—யற்றிலை யென்செய்கின் றாய்நெஞ்ச மேயழிந் தற்றனையே.'' அன்றியும், "நின்பெற்றி தன்னை நினைக்கவுண்டோ நெஞ்ச மேநிறையப்—பொன்பெற்று வைத்தும் பொதிந்து கொளாய்புன் குரம்பையிலே—தன்பெற்றி தன்னைத் தருந்தம் பிரான் வந்து சார்ந்திருப்ப—வென்பெற்று நீயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய் திளைக்கின்றதே.'' எ—ம். மூலசித்தி. "அன்பிலா நெஞ்ச மரும்பிணி யெனவு மளவிலாப் பகைநமக் கெனவுந்—துன்பமார் சோக மோகமே முதலாந் துயரெலாம் விளைநில மெனவு—மின்பவீ டெய்தா திடற்கிடை யூறு மிருளு மென் றியம்புவர் பெரியோர்—துன்பிலா விறைவர்க் கன்பிலா நெஞ்சே துணையலை துணையலை யெனக்கே.'' எ—ம். அனுபவ:சா ரம். "புலைபுறு செயலாற் புலனுறு போகப் பகலரும் விடத்தை யே நுகர்தற்—கலமரு கவலைக் கடலுளே தலைகீ ழாகவே விழுந் தழி நெஞ்சே—கலைகளி னுணர்வுக் கரியநற் சொருபன் கழல் களை நினைந்து நைந்துருகி—யெலையறு மன்பா மமுதினை விரும்பா தேதுகொண் டென்செய்தாய் கெடுவாய்.'' எ—ம். போதரத்நாக ரம். "காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலது தன்க் கிங்—காயவத் துயர மளவிலை யதுநீ யாய்வுறு மையினழிந் தற்

ருய்—நீயினிக் கவலை மயல்களைத் தவிர்ந்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயவச் சொருபற் கன்பதே புரியி லரியதே தார் நமக் கெதிரே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.()

பின்னும் சத்தாதி விடயத்தால் குற்றமேயென்று வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அசுணுதிக் கோரொன்று லம்புல னுனு
மிசையுமேற் கேடெமக் குந்தீ பற
எங்ஙன முய்துமென் றுந்தீ பற.

எ—து. அசுணப்புள் யானை விட்டில் மீன் வண்டென்பன ஐந்தும் சத்தாதி விஷயங்களில் வளைவாய்த் தூண்டிலினுள்ளிரை விழுங்கும் பன்மீன்போலவு, மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில்போலவு, மாசையாம் பரிசத்தியானைபோலவு, மோசையின் விளிந்த புள்ளுப்போலவும், வீசிய மணத்தின் வண்டுபோலவும், ஓரொன்றுலே கேடடையாநிற்கும். எமக்கு ஐம்புலனுலும் கேடுவருமாயின் அவற்றினை நீங்காவிடத்து எங்ஙனம் உய்குவம் நெஞ்சமே. எ—று.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஞானவாசிட்டம். "உரைத்தவசுணங்களிறு விட்டின் மீன்றே னேசையூ ரொளியிரத நாற்றமென்ன—நிரைத்தவவற் ருேரொன்ருன் மாய்ந்துபோகு நிலையழிக்கு மிவையைந்து நேரே கூடிக்—கரைத்தலுறு பவர்க்கின்ப மெங்கே யுன்றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச் சாலம்—புரைத்தெழுநெஞ் சேயதுவே போகு மாயிற் பொருவில்சய மஃதுனக்குப் புகலுங் காலே." எ—ம். அமுதசாரம். "சிந்தா குலமனிதர் சீசீ செவி முதலா—மைந்தானு மீடழிய வல்லரோ-வைந்திலொரு—வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின் மீன்வண்டு—கேட்கை முத லோரொன்றன் கேடு." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட—பாயசமு மெய்ப்பரிசம் பாவைமிகச்-சாயனீர்—வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவையின்—சாக்கியைக் கண் டார்துறவாதார்."எ—ம்.வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

வனிதையர் விஷயத்தால் வருங்கேடு மேற்கூறுகின்றார்.

ஆயிழை யார்பாலுண் டைம்புல வேட்கையு
நீவிரும் பிற்கேடென் றுந்தீ பற
நெஞ்சமே சொல்வதென் னுந்தீ பற.

எ—து. வனிதையரிடத்து ஐம்புலநுகர்ச்சியும் உளதாமாதலின் அவரது போகத்தை நீவிரும்பிற் கேடென்பதற்கு ஓரையம் என்னை நெஞ்சமே. எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு—மொண்டொடி கண்ணே யுள." அன்றியும், "உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்—கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு." எ—ம். திருவாசகம். "காருறு கண்ணியரைம் புல னாற்றங் கரைமரமாய்—வேருறு வேனை விடுதிகண்டாய் விளங்குந் திருவா—ரூருறைவாய் மன்னு முத்தரகோசமங் கைக்கரசே—வாருறு பூண்முலையாள்பங்க வென்னை வளர்ப்பவனே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அஅ)

காமத்தால் வருமின்பமும் இதனால் வருந்துன்பமும் மேற்கூறுகின்றார்.

சிலந்தி வருடத் திகழுஞ் சுகம்போ
லிலங்கிழை யார்சுக முந்தீ பற
இடராய் விளையுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருவனது உடலின்கண் தோன்றிய சிலந்தியைச் சூழ்ந்து உகிரால் வருட உண்டாகிய சுகம் பின்பு கீறி அறுத்துத் தீர்த்தற்கு இடமாய் விதனஞ் செய்குதல்போலும் ஆபரணதிகளினது சிறப்பால் மயக்கஞ்செய்யாநிற்கும் மகளிரிடத்து உண்டாகிய சிற்றின்பமும் பின்பு நரகாதிவாதனைக்கு இடஞ்செய்யும். எ—று.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். "குழலையாழ்மொழி யாரிசை வேட்கையா—யுழலு மாக்கையைப் பூணு முணர்விலாத்—தழலை நீர்மடிக் கொள்ளன்மின் சாற்றினேன்—மிழலை யானடிச் சாரவின்

ளுள்வரே." எ-ம். திருப்பாட்டு. "மாணுவுரு வாகியோர் மண்ண ளந்தான் மலர்மேலவ னேடியுங் காண்பரியாய்—நீணீண்முடி வான வர் வந்திறைஞ்சு நெல்வாயி லரத்துறை நின்மலனே—பாணூர் நுத லார்வலைப் பட்டடியேன் பலவின்கனியீயது போல்வதன் முன்—னுன்னோடு பெண் ணுருவாகிநின்று யடியேனுயப் போவ தோர் சூழல் சொல்லே." எ-ம். திருவாசகம். "செழுகின்ற தீப் புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்னாள்—விழுகின்ற வென்னை விடுதி கண்டாய்வெறி வாயறுகா—லுழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோச மங் கைக்கரசே—வழிநின்று நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்த னனே" எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "இலவிதழார் வீழ்வா ரிகழ்வா ரிவர்தங்—கலவி கடைக்கணித்தும் பாரே- னிலகுமொளி—யாடகஞ் சேரம்பலத்தெம் மாளுடையா னின் றூடு—நாட கங்கண் டின்பான நான்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். "குட்டவுடல் கொடுக்குமிதங் கூடினமுற் கொடியிடையா—ரிட் டமுமிம் முறையெணுக விளையவர்தம் பருவம்போற்—குட்டமழற் கூடுதலுங் கொழுநனுக்கொப்பெனக்கொள்க—தொட்டதுவக் கிந் திரியஞ் சொற்பொருளுந் துணிவாரே." அன்றியும், "புரிந்தவர்க டவினையைப் பொருவரியா னடிக்கன்பு—பிரிந்தவர்கள் வனிதை யரைப் பெறற்கரிய பேறென்றே—யிருந்தவர்க ணடந்தவர்க ளிழுக்காய குழிவழிக்கே—யெரிந்தவர்கள் கிடங்தெரிவாய் நிர யத்து மிளைப்புறவே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "பைந்தொடியா ராசைநோய் கம்பீர மனிதரையும் பதுமந் தன்னை—முந்திரவிக் கதிர்போல மிளிர்விக்குங் கனலிடியு முனைக்கூர் வாளும்—வெந்த விருப் புப்பொறியு மெனக் கொடிய மனவேட்கை மேருவொ த்த—சுந்தரஞா னியர்தீரர் சூரரையெல் லாமிமைப்பிற் றுரும்பு செய்யும்." அன்றியும், 'மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்கு நன்றாய்த்—தீவினைச் சிகைசேர் மாத ரெனுங்கன றிரு ணம் போல—யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத்தீக்

குப்—பாவையர் குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறக தாமே." அன்றியும், "மாமடஞ் செறிந்த நெஞ்சின் மனிதராம் புட்பி டிக்கக்—காமனும் வேடன் வீசும் வலையொப்பார் கருங்கண் மாதர்—தீமனச் சேரூர் சன்மச் சிறுகுழி மீனு மாந்தர்க்—கேமவா தனைக்க யிற்றுத் தூண்டிலுக் கிரையு மொப்பார்." எ—ம். நாலடியார். "அம்பு மழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும்—வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பிக்—கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம—மவற்றினு மஞ்சப்படும்." அன்றியும், "ஊரு ளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு—நீருட் குளித்து முயலாகு-நீருட்—குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே குன்றேறி—யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்." எ—ம். நீதிசாரம். "ஊரு ரெனும்வனத்தி னுள்வேற்கண் மாதரெனுங்—கூரூர் விடமுட் குழாமுண்டே-சீரூர்—விரத்திவை ராக்ய விவேகத் தொடுதோ—லுரத்தணியத் தையாவென் றேரூது." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அகூ)

நல்லுணவாகிய சுவைகள் விழைதல் தீதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆன்பாலுங் கூழு மகற்றும் பசியெலாந்
தான்பின் மலமாமென் றுந்தீ பற
சடுரசந் தேடேலென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருவனது மிகுந்த பசிக்குப் பாலும் சருக்கரையும் முக்கனிகளும் கூட்டி அருந்தினும், அஃதன்றி உப்பற்ற நீர்க் கூழும் காடியும் மற்றுள்ள சாகமூல பலாதிகளும் அருந்தினும், உதராக்கினி அவியாநிற்கும் யாதொரு புசிப்பேனும் உதரத்தைப் பொருந்தித் தனது தன்மை கெட்டு மலத்தன்மை யொன்றே அடையாநிற்கும் ஆதலால், பசிக்கு உதவினதன்றிக் கைத்தல் கார்த்தல் புளித்தல் துவர்த்தல் உவர்த்தல் தித்தித்தல் என்கிற அறுசுவைகளைத்தேடி ஓடேல் நெஞ்சமே. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். "பண்டைப் படியே நமக்களிக் கின்ற பரஞ்சுடரைக்—கண்டைக் கனியை யமுதை

க்கை விட்டுக் கவலை நெஞ்சே—தொண்டைக்கு மேலுறுஞ் சோற்றுச் சுவடுந் துடியிடையார்—கெண்டைத் துணைவிழி யுமுன்னி யென்னைக் கெடுத்தனையே.” எ-ம். சிவானந்தமாலை. “உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமோ—லப்பதுண்டு கூவல்குள-மாறதனி-லிப்படியைப்—பார்த்தமையா நெஞ்சே பரந்தெழுந்து சென்றாலும்—பேர்த்துளதின் மேல் வருமோ பேசு.” அன்றியும், “நீயா யமையாய் நினைந்தோடிக் கிட்டாமை—யேயா யமைந்தா யிடர்நெஞ்சே-காயோ—கடையானூர் காய்பசிக்கே கால் குலைவர் கற்றோ—ரடையாரோ வாங்க மைவின் பால்.” எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேலமைவு கூறுகின்றார்.

வேண்டாத துன்பமு மேவல்போ லின்பமும்
வேண்டா விடினுமுண் டுந்தீ பற
விதிவழி நெஞ்சேயென் றுந்தீ பற.

எ—து. யாவனொருவனுக்கும் இன்பத் துன்பங்களெல்லாம் ஊழின்வழியே அடைதலால், வெறுக்கப்பட்ட துன்பமும் உனக்கு இயல்பாய் வருதல்போல யாதொரு விஷய சுகமும் நீ விரும்பாவிடினும் அமைத்தபடியே வந்துகூடும் அவற்றினை அவாவுதல் ஒழிவாய் நெஞ்சமே. எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி—தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.” அன்றியும், “பரியினுமா காவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்—சொரியினும் போகா தம.” ஔவையார். “ஆழவமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலி—னாழி முகவாது நானாழி-தோழி—நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம்—விதியின் பயனே பயன்.” அன்றியும், “எழுதிய வாறேகாணிரங்குமட நெஞ்சே—கருதியவா றாமோ கருமங்-கருதிப்போய்க்—கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேன்—முற்பவத்திற் செய்த வினை.” குகைநமசிவாயர். “வையமுழுதும்

படைத்து வாழு மருணகிரி—யைய னமைத்தபடி யல்லாம-ஞெய்ய மன—நூறு யிரம்விதமாய் நொந்தாலு மெள்ளளவு—மேறு ததிற் குறையா தே." சிவானந்தமாலை. "இல்லாத தில்லை யுளதுதவி ராதென்று—நல்லோர் துணிபொருளை நாடுங்கா-லெல்லா—மமை த்தபடி யேவருமா லாங்கசைவென் னெஞ்சே—சமைத்தபொரு டாமறிவார் தாம்." அன்றியும், "பல்காய நற்கறியும் பானெய் பழத்தோடடிசில்—செல்வாய தேயஞ் செறிந்தாலு-மெல்லவுனை—யூட்டாவூ ழுண்டே லுறுபிணிமற் றியாதொன்றால்—வீட்டாதோ நெஞ்சே விரைந்து." அன்றியும், "இன்பத்துக் கோடி யிளைக்கு மது போன்மனமே—துன்பத்துக் கோடிச் சுழலாயே-யின்பமுநீ—யப்படியென் றெண்ணியிளைப் பாறியாட் பேறுபெறு—திப்படிவந் துற்பவிப்ப தென்." அன்றியும், "நீடுந் தலைகீழ்கான் மேலாகி நின் றாலும்—கூடும் படியன்றிக் கூடாதா-லோடி—வருந்தாம லுள்ள படி வந்திடக் கண்டாறி—யிருந்தாலோ நெஞ்சே யினி." அன்றி யும், "இருந்தவிடத் தேதும் வரக்கண் டிருப்ப தன்றே—பெருந் தகைக்குக் காபரணம் பேதாய்-மருந்தெனவே—யாங்கினியார் தங் கடையிற் சென்றிடினு மாதரியார்—பாங்கிது காண் பாழ்நெஞ்சே பார்." அன்றியும், ஆற்றங் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரை யிற்—றேற்றும் பசும்புற் றொடர்புறுமே-யாற்ற—வதுபோல நெ ஞ்சே யலைந்தலைப்பட் டோடு—மிதுவே யுனக்கிதனாற் பேறு." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இங்ஙனங்கூறிய வுபாயங்களனைத்தையும் நெறியாகப்பற்றிச்செ ன்று உண்மைநிட்டையினையேகூடல்வேண்டுமென்றுமேற்கூறுகின் றார்.

சொன்னவிந் நானு வுபாயங் கொடுதொடர்ந்
தன்னமெய்ந் நிட்டைசேர்ந் துந்தீ பற
ஆனந்தம் பெற்றிடென் றுந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனம் பாவனையாதியாகச் சொல்லிப் போந்த நானுவுபாயங்களானும் மனசை யொருவழிப்படுத்திச் சென்று

முற்கூறிய பாவனுதீத நிட்டையைப் பொருந்தி நின்று பேரான ந்தம் பெறக்கடவாய். எ—று.

பாவனையாதியான நிட்டைக ளொவ்வொன்றி லனேகவிதங்கள டங்கி நிற்றலானும், பின்னு முபாயங்கள் பலவாக நூல்களிற்சொல் லப்படுமேதனுனும், நானுவுபாயங்களென்று கூறினுரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்; தத்துவராயர். "இம்மற் கிறையா னவுடம் பையெடுத் திதுகா ரணமாக விரவும் பகலு மெளிவந் தனசெய் திதனு லமையாதே—மம்மர்க் கிடனுய் நடனு டியபொய் வாழ்வைக் கருதாதே மறையிற் றுறையிற் பொறையிற் றுறவி னிறைவிற் குறைவற்றே—யெம்மைக் குநமக் குறவா மவர்வே றலர்நா மலதென்றே யாதொன் றினும்யா வரொடும் பணியற் றெல்லா வழியானுந்—தம்மைப் பெறுவா னினைவா ருறவே தாலோ தாலேலோ தனிநா யகமே யெனையா ளுடையாய் தாலோ தாலேலோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஉ)

அவ்வுண்மை நிட்டைசார்ந்து சாதிப்போர்க்கு வாக்குந் தொழிலும் எதுகாறும் அடங்காதோ அதுகாறும் நிலைகொளா தென்று மேற்கூறுகின்றூர்.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமேன் மாணு
பினையெழி னென்னுமென் றுந்தீ பற
பேச்சுந் தொழிலுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. யாவனெருவ னுண்மைநிட்டை சாதிக்குமிடத்து அவனுக்கெல்லா வுபாதிகளுமடங்கி நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல இவ்விடத்திருக்கின்றதென்று உண்ணினைவு சற்றே உண்டாமாயினும் அது சகசநிட்டை யன்றென்று சுருதியாதிகள் கூறுநிற்குமாயின், அந்நினைவெழாம லடக்குவதன்றி அது தடித்துப் புறநிலையாய் மனுதிகளோடு கூடி அவத்தையடைந்து ஐம்புலன்களையுங் கவர்ந்து வாக்குந் தொழிலுமாகிய கன்மேந்திரியங்களும் பிரேரகப்படுமாயின் அந்நிட்டை யாதாய் முடியுமோ மாணுக்கனே. எ—று.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமென்றவதனுன், மனோ லயஞ்செய்வோர்க்கு வாக்குந்தொழிலு மசைவற அடங்குதலே நியமமென்ருரெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாய்மொழி. "உள்ள முரைசெய லுள்ளவிம் மூன்றையு—முள்ளிக் கெடுத்திறை—யுள்ளிலொடுங் கே." ஔவையார். "மோன மென்பது ஞான வரம்பு" சிவானந்த மாலை. "ஓடியுழன்றிந்த வுடம்பை யொருதேநீ—பாடிமிடற் றைப் புண் படுத்தாதே-கேடுபிறர்க்—கும்மால் விளையாதே யொன்றுட னுந் தாக்காதே—சும்மாவே காணுஞ் சுகம்." அன்றியும், "ஓடா தே தேடாதே யுன்னுதே யோசையெழப்—பாடாதேசாத்திரங்கள் பன்னுதே-கேடுபிறர்க்—கும்மாலேசெய்யாதே யொன்ருதேயொன் றுமறச்—சும்மா விருக்கை சுகம்." மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க.

இச்செய்யுள் தொடங்கி ஞானிகளதாசாரங் கூறுகின்ருர்.

ஆனந்த மெய்திஞே ராடினும் பாடினு
மானந்த லீலையென் றுந்தீ பற
அவர்செயல் கூறொணு துந்தீ பற

எ—து. இங்ஙனங்கூறிய உண்மைநிட்டைகள் வந்து பரமானந் தம்பெற்றுள்ள ஞானிகளாயினேர் பின்பு ஓராடல்பாடல்களைச் செய்தார்களாயினும் அத்தொழில்களெல்லா மானந்த லீலையாய் முடியும் அவரது செயற்பாடொருவரா னிச்சயித்துக் கூறுதல் கூடாது. எ—று.

ஆடினும் பாடினுமென்ற வும்மையால், அவை நியதமல்ல வென்றதெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: அஞ்ஞவதைப் பரணி. "தெளியு முளத்தார் சிலவர் தெளிப்பார் சிலவர் களிப் பார் சிலவர் திகைப்பா—ரளியு முளத்தோ டழுது சிரிப்பாரவர்கள் செயற்பா டறியவொணுதே." மோகவதைப்பரணி. "அல்ல தங்க வர் பெருமையை யருமறை மொழிய—வல்ல தன்றரன் முகுந்த னும் பிரமனு மாட்டார்." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (கூச)

சோறிட நாடுந் துணிதரக் குப்பையு
மாறினோர்க் குள்ளவா லுந்தீ பற
ஆங்கவைக் கெண்ணுறென் றுந்தீ பற.

எ—து. சோறிடுதற்குநாடும் கோவணத்துணி கொடுத்தற்குக் குப்பைமேடு மியல்பாக விருத்தலின், அவற்றினைக் குறித் தொருவரை யனுசரித்தற்கு ஞானிகளாயினோர் மறந்தாயினு நினைப்பதில்லை. எ—று.

அஃதெங்ஙனமெனின், மெய்யுணர்ந்தோரொன்றையு மிப்பிரபஞ்சத்தின்கண் வேண்டார்களாயினும், பிராரப்த தேகமுள்ளளவும் அதனுக்காகாரம் வேண்டுதலின் அது குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரிக்க வேண்டுமேயெனில், அது வேண்டுவதில்லை; அறிஞர்க்கு நாடோறு மிரந்துண்ட லியல்பாயிருத்தலின், அங்ஙனமாயினும் அபிமானமறைப்பது நிமித்தம் ஒரு கோவணத்தையாயினுங்குறித்து அனுசரிக்கப்படுமேயெனின், அவர்க்கபிமானங் கிஞ்சித்தாயினு மின்மையாற் கோவணமே வேண்டுவதில்லை; அங்ஙனமாயின் ஞாதாக்கள் தரிப்பதேனெனின் ஊர்கடோறு மிரந்துண்பான் செல்லுமமைதியிற் றம்மைநோக்கிச் சிலரிகழ்ந்து கெடாவண்ணமும் மகளிர் நாணுவண்ணமுமாகப் பிறரைக்குறித்துக் கோவணந் தரித்தாரெனக்கொள்க. அங்ஙனமாயினும், கோவணங்குறித் தொருவரை யனுசரிக்கப்படுமேயெனில், அது தேவையில்லை; குப்பைமேடுகடோறுஞ் சதாகாலமும் பழந்துணிகளியல்பாய்க் கிடத்தலினெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருமந்திரம். "பரந்த வுலகம் படைத்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தர மாக நினையு மடியா—ரிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டவைத்தானே." பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். "சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பை தொண்டன் பரைக்கண்—டேறிடுங்கைக ளிழிந்திடுந் தீவினை யெப்பொழுது—நீறிடுமேனியர் சிற்றம்பலவர் நிருத்தங் கண்டா—லூறி

டுங் கண்க ளுருகுமென் னுவியு முள்ளமுமே.'' அன்றியும், ''சின் னற்சீரை துன்னற் கோவண—மறுதற் கீளுடன் பெறுவது புனை ந்து.'' என்றும் மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (கரு)

செல்லுழிக் கண்ட சிதைவலோ டுங்கையு
நல்ல கலமவர்க் குந்தீ பற
நாட்டிலேற் றுண்பதற் குந்தீ பற.

எ—து. ஆகாரத்தைக்குறித் தேகுமிடத்ததிரே கண்ட உடை சலோடாயினும் கைகளாயினும் நாடுதோறும் பலியேற்றுண்பதற் குப் பாத்திரமாக உளவாகலின், ஞானிகளாயினே ரேற்றுண்ணு மோட்டினைக் குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரியார். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். ''கட்டு வாங்கங் கபாலங் கைக் கொண்டில—ரட்ட மாகங் கிடந்தடி வீழ்ந்திலர்—சிட்டன் சேவடி சென்றெய்திக் காணிய—பட்ட கட்டமுற் ருரங்கிருவரே'' திருவாசகம். ''ஓடுங் கவந்தியு மேயுற வென்றிட் டுள்கசிந்து.'' பட்டணத்துப்பிள்ளையார். ''விடுங்கோ டுகிலெங்குங் கோவண முண்டு [illegible]வண்ணீ றெங்குமா—யிடுங்கோள் கரோடுங் கைக்கொ ளுங் கோளிடை மாமருதைத்—தொடுங்கோள் சிவசங் கராவென நாளுந் துதிசெயுங்கோ—டடுங்கோள் புலனுறங் குங்கோ ணலம் பலந் தன்னிலுற்றே.'' அன்றியும், ''கையாரவேற்று நின்றங்ஙனந் தின்று கரித்துணியைத்—தையா துடுத்துநின் சன்னிதிக் கேவ ந்து சந்ததமு—மெய்யார நீறணிந் துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிர்ப்ப—வையாவென் றேல மிடுவதென் றேகயி லாயத்தனே.'' அன்றியும், ''வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு விமலர்தந்த—வோடு நமக்குண்டு வற்ருத பாத்திர மோங்கு செல்வ—நாடு நமக்குண்டு கேட்டவெல் லாந்தர நன்னெஞ்சமே—யீடு நமக்குச் சொலவோ வொருவரு மிங்கில்லையே.'' அன்றியும், ''சிதவ லோடொன் றுத வுழி யெடுத்தாங்—கிடுவோ ருளரெனி னிலையினின் றயின்று—படுதரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி.'' நெஞ்சொடுமெகிழ்தல். ''கைத்

துணைப் பாத்திர மாஞய் காழுடைக் கோவண மாஞய்—பித்தனெ னப்பெயர் பெற்ரு யுன்பேருணர் வென்னேகொ னெஞ்சே" அஞ்ஞவதைப்பரணி. "அலேபொரு மலொருகா றலேயெடா தமைவரே யருள்பொரு மலுருகா வருவிபாய் நயனரே—கலேபொரு மலொருகோ வணவராய் விடுவரே கவலேதீர் பலிகொணீள் கரக பாலியர்களே." அன்றியும், "உரையிறந் துணர்விறந் திடனுணர்ந் திடுவரே யுணவுமங் கையில்வரும் பலியுகந் திடுவரே—திரையிறந் தளவிறந் துளபரங் கடலுளே செறிதரும் படிவருந் திருவகம் படியரே." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (கசு)

ஏகாந்த மான தலமிலம் பூவணே
யாகுந் தரையவர்க் குந்தீ பற
ஆனந்த நித்திரைக் குந்தீ பற.

எ—து. ஞானிகளாயிஞேர்க்குப் பாழ்ங்கோயில் மலேமுழை முதலிய ஏகாந்தத்தலங்களே இல்லமாதலிஞலும், அன்ஞே ரானந்த நித்திரைசெய்தற்குத் தரையே பூவணேயாதலிஞலும் அவற்றினேக் குறித்து மொருவரை யனுசரியார். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். "இணங்க வேண்டா வினியுல கோருட—னுணங்கு கல்வியு நூல்களு மென்செயும்—வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின்—பிணங்க வேண்டா பிதற்றை யொழியுமே." திருக்கடைக்காப்பு. "மேனியிற் சீவரத் தாரும் விரிதரு தட்டுடை யாரும் விரவலாகா—வூனிகளா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முள்ளுணர்ந் தங்குய்ம்மின் றெண்டீர்—ஞானிகளா யுள்ளார்க ளுன்மறையே முழுதுணர்ந் தைம்புலன்கள் செற்று—மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித்திருந்து தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே." ஞானவாசிட்டம். "இல்லவ ளில்ல மாதி பற்றற விட்ட நிட்டை—புல்லுதல் சற்சிற் பாவம் பொருந்துத றனக்குப் பேத—மல்லவா யவற்ற வற்றின் ருேற்றங்கண் மாய்த லென்று—மல்கலே காந்தஞ் சேர்தன் மானுடத் திரளே நீத்தல்." அன்றி

யும், "சங்க மடியாப் பொருளுண்டாஞ் சங்க மடியா வாபத்தாஞ்—சங்க மடியா வாசைவருஞ் சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ்—சங்க மறுத்தல் வீடென்பர் சங்க மறுத்தல் பிறப்பறுத்தல்—சங்க மறுத்துப் பொருள்களினீ தனிசீ வன்முத் தியைப்பெறுவாய்." சிவ போகசாரம். "என்றுஞ் சனன விடர்க் கடலுளே ழூழ்கிப்—பொன்றுமன மேயுனக்கோர் புத்திகே-ணன்று—தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரநீ சேரி—னினிச்சங்கஞ் சேரா திரு." அன்றியும்; "அனித்தியத்தை நித்தியமென் றுதரிக்கும் பொல்லா—மனித்தருடன் கூடி மருவார்-தனித்திருந்து—மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கி மலத்தையறுத்—தானந்த மாயழுந்து வார்." அருட்பிரகாசம். "மைக்குழம் பன்ன விருள் வெயிற் காற்று மழையிலைகண்—மிக்குறு காலையினும் பலர் வந்து விரவுதலம்—புக்கிதஞ் சொல்லினிற் பாரோ தனித்தோ ரிடம்பொருந்தித்—துக்கமி லாப்பரமானந்தத் தோகையைத் தோய்பவரே." அன்றியும், "கிடையாத ஞானப்பெண் கிட்டிற் றனியோ ரிடமருவுத லியல்பே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தரைபூவணையா மென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். "அகலிடமே யிடமதா மூர்க டோறு மட்டுண்பா ரிட்டுண்பார் விலக்காரையம்—புகலிடமா மம்பலங்கள் பூமிதேவி யுடன் கிடந்தாற் புரட்டாள்பொய் யன்று மெய்யே—இகலுடைய விடையுடையா னேன்றுகொண்டா னியாமார்க்குங் குடியல்லோ மியாது மஞ்சோந்—துகிலுடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொலுஞ் சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றோமே." பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "படுதரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி — யோவாத்தகவி னரிவையைத் தழீஇ." சிவானந்தமாலை. "காற்கட்டில் பூமி தலையணைதோள் கையிணையா—மேற்கட்டி விண்கவரி வீசுகா-லேற்று—விளக்கிரவி யிந்து மனைத்துறவா மெய்யே-யுளக்கண் விழித்துறங்குவோர்க்கு" தத்துவராயர். "விழித்திருந்து தூங்குவோர் மெய்யுள்ளத் துள்ளே-

முழுத்திருந்த ஞான முனியே - யொழிப்பறநீ — யாட்டியருள் கூத்தை யாற்று யருளாலே—காட்டியருண் மெய்ஞ்ஞானக் கண்.'' பாடுதுறை. "படுக்கை தரைதனி லாகவும் பெற்றேம் பாணியிலே பலி கொள்ளவும் பெற்றே—முடுக்கையுங் கோவணமாகவும் பெற்றே மொன்றுங் குறைநமக் கில்லைகாண் பெண்ணே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬௭)

ஒருபர மல்ல தொருவரைக் காணு
தொருதவர்க் குண்டுகொல் லுந்தீ பற
உறவும் பகையுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஏகமாகிய பரம்பொருளையேயன்றி எக்காலமு மெவ்விடத்தும் அவ்வஸ்து பின்னமாக வோர்பொருளையுங் காணு வொப்பற்ற தவத்தோராகிய ஞானிகட்கு முண்டுகொல்லோ இவ்வுலகத்தின்கண் பெறுதற்குண்டாகிய போலுமுறவும் பகையும். எ—று.

உண்டுகொல்லோ வென்ற வதனுலில்லையென்பதே துணிவு. அஃதெங்ஙனமெனின், ஞானிகளாயினேருர்கடோறும் புகுந்தையமேற்றுண்ணுதலான், அங்ஙன மிதாகிதஞ் செய்வோரைக் குறித்துக் கிஞ்சித்தாயினு மொருவரோடும் உறவும் பகையும் கொள்ளாரென்றதெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். "பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே—நீருறு தீயே நினைவதே லரிய சின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்—சீருறு சிந்தையெழுந்ததோர் தேனே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யாருற வெனக்கிங் காரயலுள்ளா ரானந்த மாக்கு மென்சோதீ." திருவாய்மொழி. "நல்குரவுஞ் செல்வ நரகுஞ் சுவர்க்கமுமாய்—வெல்பகையு நட்பும் விடமு மமுதமுமாய் — பல்வகையும் பரந்த பெருமா னென்னை யாள்வானைச்—செல்வ மல்கு குடித்திரு விண்ணகர்க் கண்டேனே." தேவிகாலோத்தரம். "வாதுரை பயனில் சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்தி ருத்தல்—பேதுறு பிணக்கு நீங்

கிப் பெரியவ ரருளிஞலே—யோது நூலோத லோவி யுலகிய னன்று நீதென்—ருதியி லுரைத்த வெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்தி ருப்பான்.” சிவதருமோத்தரம். “விடுத்து வாழ்க்கையை மெய்யு ணர்ந் தையமுங்--கொடுக்கு மிற்ரெறுங் கொண்டுண்டு கோவண—முடுத்துப் பாரி லுறவு பகையிவை—கெடுத்த கேள்விய ரவ்விடங் கிட்டுவார்.” ஞானவாசிட்டம். “இவன் சுற்ற மிவன்பகைஞ னிவஞ னென்னுமிவ் வெறும்பொய் யிராமநீ யிறையு மெண்ணே—லவம் பற்று நொய்யமனத் தவர்க்கிவ் வாரு மறிந்தவர்க்குச் சகமுழுது மகலாச் சுற்ற—நிவந்துற்ற பலிகோடி பாவனைமோ கத்தானீ பகைநீ யுறவென்பர் நிமிடந்தோறு—மூவந்துற்ற மயக்கிதுவாம் பரமார்த்தத்தி லுலகெல்லாம் பகையாகு முறவு மாகும்.” சைவ நெறி. “உறவுபகை யாசை வெறுப் புள்ளச் சழக்கு—மறினே பிறவி யறும்.” சிவபோகசாரம். “ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ ராருறவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர்-பேர்பெரிய—ரெங் கெங்குந் தாஞ யிருந்துசட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்றுவ தாஞல்.” மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (கஅ)

ஆண்டகை யீசனை யன்றியொன் றின்மையால்
வேண்டிய செய்வாரென் றுந்தீ பற
விதிநிடே தங்களற் றுந்தீ பற.

எ—து. உள்ளன இல்லன செயப்படுவன செய்யப்படாதன உயர்ந்தன தாழ்ந்தன நான் பிறனென்பன ஆதியவனைத்தும் பரமேயாதலால், அவ்வுண்மையறிந்த ஞானிகளாயினேர் இச்சைப் படியே செய்யாநிற்பர், விதிநிடேதங்களொழிந்து. எ—று. விதி நிடேதங்க ளொழிந்தென்றமையால், அவ்விரண்டினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லை யென்றதெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். “புத்தன் முதலாய புல் லறிவிற் பல்சமயந்—தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்—சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு—மத்தன் கருணையி

றற் றேறேணக்க மாட்டாமே." பிரமகீதை. "ஓது மிப்பரம் பெரும் பொரு ளுணர்ந்தவன் செய்வ—தேது மில்லை ஞானமுமிலை யிரண் டிலா மையினு—னீதி வன்னமாச் சிரமமு நிட்டேதமும் விதியுஞ்—சாது நல்வினை தீவினை சகலமு மிலவே." அன்றியும், "மதிசெய் மாமறை வன்னச் சிரமிகள்—விதிசெ யாவிடில் வெந்நர கென்றது—துதிசெய் தேயதி வன்னச் சிரமிக—ளேதுசெய் தாலது வேதவ மென்றதே." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயேறி வீழ்ந் தென் னடாத்துகிலென் ஞானியர்க்குப்—பேயாஞ் சகம்பழித் தென் பேணுகிலென்-றேயார்—பெருமை சிறுமையிலை பின்னு முன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டிய செய்வார்." அன்றியும், "சாவே பெருநோன்பாச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்—தேவாரங் காலந் தியானமறம்-பாவம்—விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதாகமங்க—ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.()

ஓங்கரு ளீசனே டொன்றியே நின்றேரு
மீங்கரு ணீங்காரென் றுந்தீ பற
எல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தீ பற.

எ—து. உயர்ந்த கருணையே வடிவாகவுடைய பரம்பொருளுடனே கூடி யிரண்டறக்கலந்துள்ள முத்தரும் இத்தசைக்கணுண்டாகிய சராசரங்களிடத்தெல்லாம் அருளை நீக்கார். எ—று.

அஃதெங்ஙனமெனின், ஆரிடஞானிகள் விதிநிட்டேதங்கடந்து வேண்டிய செய்வாராதலின் உயிர்கட்கிதஞ் செய்யவேண்டு மென்னும் விதியினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லையென்னில் அது கூடாது; அன்றேருயிர்கட் கிதஞ்செய்தலே இயல்பு. அஃது யாதாலெனில்; இரும்புக்குச் சுடுந்தன்மை யின்மையாயினுங் கனலோடு கூடியவிடத்து அதனது சுடுந்தன்மையைத் தான் பற்றிநின்றதுபோல வஸ்துவுக்குப் பேரருளே சொரூபமாதலின் அவ்வஸ்துவினோ டிரண்டறக்கலந்து நின்றேரும் இத்தசைக்க ணெல்லாவுயிர்களிடத்துஞ் செய்யு மிதாகிதங்களெல்லாம் மாயாவுருவத்திற்கே யொழிய நித்

தியவிபுவாய ஆன்மாக்கட்கில்லையெனு முண்மையறிந்துளோராயி னும் அவ்வுணர்வு பெத்தத்திற் றமக்கில்லைபோலு மற்றைய வுயிர் கட்கும் அஃதின்மையால் அவற்றினது வருத்தத்தை நோக்கி யருளினை நீங்காரென்பதே துணிவு. நின்றேருமென்ற வும்மை யான் முத்திபெற முயல்வோர்க்கு அருளே தலையாக வேண்டப் படு மென்பதூஉம் அருளில்லோர் சீவன் முத்த ரன்றென்பதூஉங் காட்டிற்றெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "நடுங்காம லெவ் வுயிரு நறுக்காமற் றுரும்ப னைத்தும்—பிடுங்காது முதலெவையும் பிரசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலா லூழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயத்தா ளருச்சிப் பான்." பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "மகவெனப் பல்லுயி ரனைத் தும் பார்க்கும்." பகவற்கீதை. "இருவகை யுயிர்க்கு மினியனு யின்ப துன்பமியா னென்னதென் றறியா—தொருபொரு ளாலுங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமு மொருவழிப் பாடாய்ப்—பொருவருந் துணிவுங்கருணையும் புரிந்து புலன்றெரி யுணர்வை யென்பாலே— மருவிநின் றொழுகும் யோகியென் பவனே மன்னவ மற்றெனக் கினியான்." ஞானவாசிட்டம். "உள்ளுணர்வி லின்புறுவோன் பொறிபுலன்கள் கரணங்க ளுய்ப்போனுயுந்—தள்ளுசுக துக்கவஞ் சஞ் சாராதோ னனவரதஞ் சமாதி யுற்றே—னுள்ளுகின்ற தனைப் போலெவ் வுயிருமெனப் பிறர்பொருள்க ளெட்டியென்ன—வெள் ளுபயத் தானன்றி யியல்பாலே கண்டானே யெல்லாங் கண் டோன்." தத்துவசரிதை. "ஊனென்று நசைத்திற மொன்று முணர்ந்தி லானைத்—தீனஞ்செ யிராக மயக்கொடு சேர்விலானை— மோனந் தனமென்று மகிழ்ந்த மனத்தி னனைத்—தானென் றிவ னைத் துயிரும்பரி தன்மை யானே." திருவள்ளுவர். "நல்லாற்று ணடியருளாள்க பல்லாற்றாற்—றேரினு மஃதே துணை." அன்றி யும், "பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்ப ரருணீங்கி—வல்லவை

செய்தொழுகு வார்.'' அன்றியும், ''அறிவினுனுகுவ துண்டோ பிறி தினேய்—தந்நோய்போற் போற்ருக் கடை.'' சித்தாந்தகரணம். ''ஐயைந்துருவு மருளா னுயிர்க்காய—வைய னருளிங் கடைந்தோ ரும்-வெய்ய—தடையு மழலா ரயம்போன் றருளே — யுடையா ரனைத்துயிர்பா லும்.'' அருட்பிரகாசம். ''உயிர்சித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்பல் லுயிரதுற்ற—துயருக் கிரங்கல் புதுமை கொ ல்லோவருட் டோன்றலந்நாட்—செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்து—டயர்வுற் றுருத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாயிடினே.'' ஞானசாரம். ''மருளுறு மெவையு நூறிமயக்கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு — மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளுறு முறைமை யாலுஞ் சிவமெவ ருளமு மன்னு—மருளினை யறித லாலு மவர்தொழி லருள றந் தான்.'' மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. ஆனந்த மெய்தினேரென் னுஞ் செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள்காறும் ஞானிகளதாசாரங் கூறினுரெனக் கொள்க. (கOO)

அவிரோதவுந்தியார் பாடல் — கOO.

உதாரணப்பாடல் — ருஙO.

ஆகப்பாடல் — சுஙO.

முற்றுப்பெற்றது.

ஆனந்த மோனம்வரு மாசையறு மெய்ப்பொருளு
மோனந்த நிட்டையென முன்னம்வருந்—தேனந்து
முந்தியார் நூறு முதாரணத்தோ டேபடித்த
புந்தியார்க் கீதே பொருள்.
